DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MARAL ATMACA

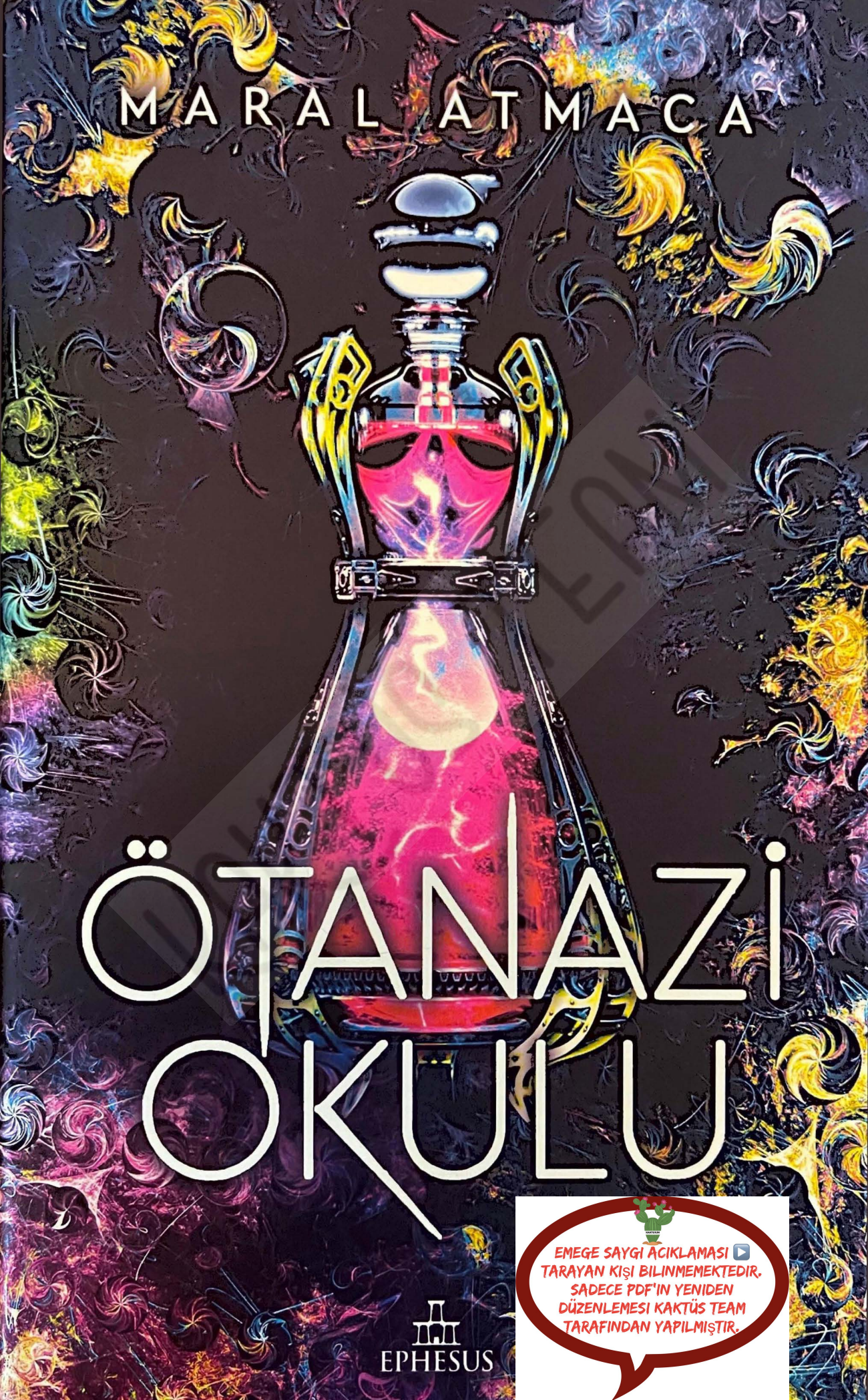

ÖTANAZİ OKULU

EPHESUS

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI ▶
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

YAŞAM TAM DA ÖLÜMÜ KABULLENDİĞİN ANDA BAŞLAR. ÖLÜMÜ KABULLENMELİ Kİ İNSAN, ALDIĞI NEFESE SIKI SIKIYA SARILABİLSİN.

Ötanazi Okulu'nda yalnızlığın içinde solmayı bekleyen Yeşil için hayatına giren suikastçı bir durak gibiydi. Ölmeden önce uğrayacağı ıssız, çorak ama güvenli bir son durak... Belki de ayrılmak istemeyeceği tek duraktı bu. Az da olsa nefes alabileceği tek durak...

Fakat zaman daralıyordu, göğsünde saatli bir bomba gibi taşıdığı kalbin ömrü tükeniyor, Yeşil'i de beraberinde tüketiyordu. Herkesin ölesiye istediği bir kalbin taşıyıcısı olmanın bazı bedelleri vardı ve Yeşil, belki de en ağır bedeli ödüyordu. O kalbin içinde yaşamayı...

Tehlike ve gizemin iç içe geçmiş duvarlarıyla örülü Ötanazi Okulu, serinin ikinci kitabıyla yeni sırlara kapı aralamaya devam ediyor.

"Kabul etmek istemediğim tek şey onun beni yaşattığı ve benim dışımdaki herkesi öldürdüğüydü. Cennet ve cehennem tek bir vücutta hüküm süremezdi."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786258 133493

ÖTANAZİ OKULU

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶️
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

ÖTANAZİ
OKULU
II

“Sanırım ihanet ve kıskançlık her dönemde vardı. Sadakat ise sadece gerçek sevenlerin kalbinde yeşeren bir çiçekti.”

MARAL ATMACA

ÖTANAZİ OKULU

2

To Live

ÖTANAZİ OKULU
2

Yazar: Maral Atmaca
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzelti: Ecem Acay
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Cilt Tasarım: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Ağustos, 2022

ISBN: 978-625-8133-49-3

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2022, Maral Atmaca

Türkçe Yayım Hakkı
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 49388

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

MARAL ATMACA

ÖTANAZİ OKULU

2

KAKTÜS TEAM

1
ANSIZIN ÇIK GEL

"Bende sevdiği şeylerden biri de gülüşümdü.
Ona sorsam çok güzel gülerdim.
Oysa insanlar en çok kırıldığında güzel gülermiş.
Hayır, zaten bildiği bir şeyi ona söylemedim."

Gözlerimi sabit bir noktaya dikerek korkumu unutmaya çalışıyordum. Kaçırılmıştım, kaçırılmıştık. Chloe'nin de benimle kaçırılmasına sevinecek kadar bencil biriydim çünkü yalnız olmaktan ölesiye korkuyordum. İlaçlarım yanımda olmadığı için aşırı heyecanlanırsam olacakları biliyordum. Zaten zor olan hayatımı neden birileri daha da güçleştiriyordu? Onlar olmadan da yeterince sorunum vardı ve şimdi yine tutsaktım. Gözlerimden yine yaşlar akıyordu. Ağlamak dışında bir şey bilmediğim için en iyi yaptığım şeyi yapmaktan çekinmiyorum. Oturduğum duvar dibinde küçüldükçe küçüldüm, sanki bu duvar beni onlardan saklayabilecekmiş gibi...

Korku dolu gözlerimi etrafta gezdirdiğimde oldukça temiz bir odada tutulduğumuzu gördüm. Odanın bir köşesinde kahverengi, ahşap, küçük bir dolap vardı. Duvarlara monte edilmiş tahta rafların üzerinde küçük heykeller duruyordu. Alçıdan yapılmış olan heykeller, küçük bir çocuğun elinden çıkmış gibi tuhaftı. Yerdeki eski kilimin üzerinde oyuncaklar vardı. Pencerenin önündeki sallanan sandalyede duran bez bebek dikkatimi çekti. Yavaşça aya-

ğa kalkıp pencerenin yanına doğru yürüdüm. Oyuncaklar ve bebekle bize ne anlatmaya çalışıyorlardı?

Elimi uzatıp bebeği alacağım esnada Chloe'nin, "Dokunma ona!" diyen sert sesini duydum.

Geldiğimizden beri bir kere bile yüzüne bakmadığım kıza çevirdim bakışlarımı. Kırık makyaj aynasının önündeydi ve donmuş gibi hiç kıpırdamadan öylece ayakta duruyordu. Ellerini yumruk yapmış, öfkeli gözleri bomboş bakıyordu. Bir gariplik vardı üzerinde, sanki öfke ve acıyı aynı anda yaşıyor gibiydi. Yine de kardeş olmamız onu dinleyeceğim anlamına gelmiyordu. Ona da kızgındım ve ondan da nefret ediyordum. Elimi uzatıp bebeği aldığımda gözleri hemen beni buldu. Kaşlarını çatarak, "Yeşil Başar, bırak onu!" diye aniden bağırınca ben de kaşlarımı çattım ve bebeğin kollarını tutup koparmak için çekiştirdim. Bana kızmasını sevmemiştim, bebeği parçalayacaktım işte!

Bebeğin kollarını iki yana ayırıp tüm gücümle çektiğimi görünce, "Hayır! Lütfen yapma," diye öne atılıp bana yalvarınca ortada tuhaf bir şeyler olduğunu anladım. Bu bebeğe fazla önem veriyordu.

Bebeğe baktığımda krem rengi, yumuşak bir kumaştan yapıldığını gördüm. Gözleri küçük, yeşil düğmelerden oluşuyordu ve dudakları çilek kırmızısıydı. Yanaklarının olduğu yere daha çok pamuk koyulmuş olmalı ki daha belirgindi. Turuncu kaşları bile özenle çizilmişti ama yetişkin birinin yapmadığı çok belliydi. Kolları ve ayakları gövde kısmına çok amatörce dikilmişti. Dikiş izleri o kadar büyüktü ki dikişlerin arasındaki boşluktan içindeki pamuk görünüyordu. Saçları kırmızı yün ipten yapılmıştı ve üzerinde tül bir elbise vardı. Kafam karışmış bir şekilde gözlerini bebekten ayırmayan kıza baktım. Bu bebeği önemsiyor gibi görünüyordu.

Ciddi miydi? Biz burada tutsağız ve o, küçük bir çocuk gibi etraftaki oyuncaklara mı bakıyordu?

Bana doğru bir adım attı ve dolan gözlerini bana çevirdi. "O benim bebeğim, yani çocukken ben yaptım." Kısık sesle söylediklerini zor duymuştum, sanki bu konuda konuşmak onu üzüyordu.

Onun bebeği buraya nasıl gelmişti? Ayrıca bir oyuncak için fazla tepki vermiyor muydu?

Bir adım daha yaklaştığında gözlerinden süzülen bir damla yaş sertçe yutkunmama sebep oldu. "O benim çocukken tek arkadaşımdı," dedi kısık bir sesle. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerek bana baktı. "Adı Yeşil'di, çocukken tanıdığım küçük bir kızın adıydı," dediği an irice açılan gözlerimle bebeğe baktım. Tombul yanakları, kızıl saçları ve üzerindeki sarı elbise... Ah hayır, bu bebek bana çok benziyordu! Elimdeki bebek hızla yere düşerken Chloe'nin çocukken beni nerede gördüğünü sorguladım. Fark ettiğim şeyler yüzünden başımı kaldırıp yutkunarak ona baktım. Bu doğru olabilir miydi?

Yedi yaşımdayken kaçırılmıştım!

Üzerimde sarı bir elbise vardı!

Ve oradaki kız da sarı saçlı, mavi gözlüydü!

Elimi kalbime koyarken *hayır* dercesine başımı salladım. O kız Chloe olamazdı, ablamla geçmişte tanışmış olamazdık. Kalp atışlarım hızlanırken öğrendiğim şeyin gerçekliğini kabullenemiyordum. O çocuk Chloe'ydi! Orada benimle birlikte tutsak olan, beni teselli eden ve kaçmama yardım eden o çocuk Chloe'ydi. Ne tepki verebiliyor ne de geçmiş hakkında bir şeyler söyleyebiliyordum. Öylece bakmak dışında hiçbir şey yapamıyordum. Tam karşımda durdu, eğilip yere düşen bebeği aldı. Yüzündeki buruk gülümsemeyle bebeğe yavaşça dokundu.

"Onu kaybettiğimi sanıyordum," dedikten sonra bana baktı. "Oyunu kazanmak istiyorsan asla geriye dönme." İşte, bu sözler hasta bedenime büyük bir vurgun yapmıştı. O gün de böyle demişti. Ben geçmişimi hiç unutmamıştım, sadece göz önünde bulundurmuyordum.

"Tek bir kural var, oyunu kazanmak istiyorsan asla geriye dönme."

"Peki, geride kalana ne olacak?"

Aman Tanrı'm! Chloe geride kalandı ve ben onu arkamda bırakan kişiydim. O kızın yaşıyor olmasına sevinirken o cesur çocuğun ablam olması beni afallatmıştı. *"Yaşıyorsun."* İşaret diliyle söylediklerimi anlamamıştı. Kurtulmayı başarmıştı.

"Oturalım mı?" dedi. "Bu bilgi yüzünden kriz geçirmeni istemiyorum." Öğrendiğim gerçekler sayesinde ona olan tüm kızgınlığım uçup gitmişti. O daha küçük bir çocukken beni korumaya çalışmıştı. Kaçmama yardım etmiş ve kendisini o adamların vicdanına bırakmıştı. Bu kız geçmişimin kahramanıydı, üstelik onunla aynı kanı taşıyordum. Nasıl olurdu da onu tanıyamazdım?

Onu dinleyip yatağın üzerine oturdum. Yanıma oturdu, gözleri elindeki bebekteydi. "Uzun zaman oldu, değil mi?" Bana bakmadığı hâlde sesinin titremesiyle içim acıdı. Evet, çok uzun zaman olmuştu.

"Konuşuyordun, Yeşil. Yanılmıyorum, değil mi?" Başını kaldırıp sorduğu soru yüzünden yutkundum. Şimdi okulda konuşmamla ilgili söyledikleri bir anlam kazanmıştı. Beni tanıdığı için geçmişte sesimi duymuştu. Okulda onu azarladığımı hatırlayınca pişmanlığı iliklerime kadar hissettim. Ona karşı yanlış yapmıştım.

Ceplerimi kontrol ettiğimde kalem ve not kâğıdımın yanımda olması beni sevindirdi. Ellerimin titremesini

umursamadan ona cevap yazdım. *"Kalbimi benden aldıklarında sesimi de aldılar."* Sayfayı ona uzatırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Yaşadığım duyguları tarif edecek kelimeler yoktu.

Okuduklarıyla iç çekerek bakışlarını kaçırdı. "Orada olduğum için her şeyi gördüm." Başını kaldırdığında mavi gözleri kızarmıştı. "Ben-" deyip sustu. Sanki konuşurken o günleri yeniden yaşıyormuş gibiydi. "Orada olanları yeteri kadar hatırlamıyorum!" Derin bir nefes alırken elleri arasında tuttuğu bebeğe tırnaklarını geçirmişti. O yaştaki bir çocuğun kaldıramayacağı bir görüntü olduğuna emindim.

Bebeği yatağa bırakıp ayağa kalkarak benden uzaklaştı. Pencerenin yanında durduğunda sırtı bana dönüktü. Sanki benimle yüz yüze gelmek istemiyor gibiydi. "Sadece sana kaçmanı söylediğim kısmı hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Sen kaçtıktan sonrası zihnimde puslu." Unuttuğuna sevindim çünkü ben de çoğu şeyi yeteri kadar hatırlamıyordum. Aradan yıllar geçtiği için çocukken yaşadığımız şeylerin büyük bölümü silinmişti.

"Hemen sonra beni bayılttılar," diyerek devam etti. "O olaydan sonraki bir yılı hatırlamıyorum. Hayatımdan bir yıl silindi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım o depoda olanların devamı silinmişti. Ama oradakileri hatırlıyorum!" diyerek bana döndü. Gözlerinde büyük bir kin vardı. "Sana takılan kalbin kime ait olduğunu biliyorum çünkü onu orada gördüm! Başkalarını da gördüm. O gerçeği kendime saklayarak bu yaşıma kadar onların yüzüne baktım! Aynı havayı soludum, bir yılımı unutsam da o depoda olan insanları hatırlıyorum!" Sesi fazlasıyla öfkeli çıkıyordu ama bu öfkesi bana değil, bahsettiği kişilereydi. Ne düşüneceğimi bilemez hâldeydim. Chloe benim gibi bana bunları yapanı biliyordu. Tek fark, ben kalbimin kimde olduğunu ve kimin kalbini taşıdığımı bilmiyordum.

Biri yıllardır göğsünde kalbimi taşıyor, benim kalbimle nefes alıyordu.

Gözyaşlarımı silerek yeni bir sayfa daha yazıp onun yanına gittim. Düşünceli gözlerle camın ötesine bakan ve karanlık gökyüzünü izleyen kıza uzattım. *"Kim? Asıl Taşıyıcı kim ve kalbim şu anda kimin bedeninde atıyor?"* Bana bu kötülüğü kim yapmıştı? Onu tanımasam da bana yaptıkları için ondan nefret etmiştim.

Chloe yüzündeki kırık tebessümle bana gülümsedi. "Ben sağlam bir kalbe sahipken bile bu gerçekle yaşayamıyorum, sen öğrendiklerini kaldıramazsın. Bırak, bir süre daha gizemini korusun." Yeniden dışarıya bakınca onun göründüğünün aksine çok fazla acı çektiğini düşündüm. Bildikleri ruhuna ağır geldiği için onu tüketiyordu. Merak duygum hat safhada olsa da bana anlatmayacağını bildiğimden konuyu uzatmadım. Onun kim olduğunu öğrenmek, kaybettiklerimi bana geri getirmeyecekti.

İkimiz tuhaf bir gerginlik içinde susarak dışarıyı izlemeye başladık. Bu durumda, *haydi yeniden başlayalım,* diyemezdik ama baştan başlamamız için artık küçük bir umut vardı. Gözlerinde beni kabullendiğini görüyordum. Hatta o daha çocukken beni kabul etmişti. Diğerlerine nazaran beni kendi ailesinden gördüğünü hissettiğim için bu gece Chloe Green'i ablam olarak benimsemiştim. Yine de aramızda hâlâ bir şeyler eksikti. Bunun zamanla tamamlanacağını ümit ediyordum. Belki de beklediğimiz zaman bizim için hiç gelmeyecekti ya da geldiğinde ben burada olmayacaktım.

"Bizi neden kaçırdılar?" Yazdıklarımı okuyunca derin bir nefes aldı. Sorularım onun için fazla zordu.

Gözlerinin mavisine çöken karanlığı benden gizlemeye çalışarak, "Bilmiyorum," dedi. "Ama korkma, sana zarar vermelerine izin vermem." Ses tonundaki kararlılık, söylediklerini gerçekten yapacağını gösteriyordu.

Ona tebessüm ettiğimde mavi gözlerindeki duvarlar kırılmaya başlamıştı. Beni koruyacağını biliyordum çünkü daha önce de bunu yapmaya çalışmıştı. Benim aklımı kurcalayan başka bir şey vardı; bizi Ötanazi'den çıkarmayı nasıl başardılar? Müdür Wood'un izni olmadan o kale gibi duvarlar aşılamazdı. Koridorda her gün onlarca gardiyan nöbet tutarken bugün neden hiç gardiyan yoktu? Güvenlik odasındakiler kameraları bir saniye bile boş bırakmazken kaçırıldığımı nasıl görmediler? Bu işin içinde okul müdürünün olduğuna eminidim. Ötanazi'ye girmek de çıkmak da hiçbir zaman bu kadar kolay olmamıştı. Bay Wood'un izni olmadan beni oradan çıkaramazlardı.

Gelen ayak sesleriyle ikimizin de bakışları kapıyı buldu. Chloe bana güven vermek ister gibi elimi tuttu. "Sakın kim olduğunu söyleme," diye beni uyardıktan sonra aceleyle not defterimi ve kalemi bana verdi. Onları cebime koyduktan sonra içeri giren adamlara soluğumu tutarak baktım. Kimdi bu adamlar?

Dört adam içeri girdiler ve kapının iki yanında durdular. Ellerini önlerinde birleştirip gelecek kişiyi beklemeye başladılar. Kısa süre sonra içeriye tekerlekli sandalyede yaşlı bir adam girdi. Akülü sandalyesini bize doğru sürdükten sonra durdu. Keldi ve solgun teninde siyah lekeler vardı. Çekik gözlerinin siyahı nefretle Chloe'ye bakıyor ve ona baktıkça kırışıklarla dolu yüzü öfkeyle geriliyordu. "Kız bu mu?" diyerek adamlarına Chloe'yi gösterdi. *Bu mu* diye sorduğuna göre onu tanımıyordu ama bu gözlerinin nefret dolu oluşunu değiştirmemişti.

İri bir adam öne çıkararak başını iki yana salladı. "Hayır, efendim ama onun kardeşi," diyerek küçük bir açıklama yaptı. "Eminim genç varis kardeşi için gelecektir." Saygılı bir şekilde kelimelerini seçerek konuştuğuna göre yaşlı adam oldukça önemli biriydi.

Bu sefer beni gösterdi. "Peki, bu kim?" diye sorarken gözleri sürekli Chloe'ye takılıyordu. Adamın bakışlarından iyi şeyler düşünmediği ortadaydı.

Aynı adam bana bakıp onu cevapladı: "Kim olduğunu bilmiyoruz ama adamlarımız araştırıyor. Chloe onu korumak ister gibi davranınca önemli biri olduğunu düşünüp onu da getirdik." Ne yani, Chloe o an beni umursamadan yanımdan geçip gitseydi buraya gelmek zorunda kalmayacak mıydım?

İlk kez biri tarafından önemsendiğim için mutlu değilim!

Yaşlı adam kolundaki pahalı saate bakıp sıkılmış gibi bir nefes verdi. Beklediği kişi dışında iki farklı kadın görmek hoşuna gitmemişti. Bana bakıp adamlarına, "Kızıl olan işimize yaramaz, onu öldürün," deyince kalbim teklemeye başladı. Bana yaşattığı korkuyu zerre kadar umursamadan Chloe'ye baktı. "Bunun için de güzel planlarım var." Benim Taşıyıcı olduğumu bile bilmeden beni öldürmek istiyorsa gerçekten acımasız biriydi. Ona bir şey yapmadığım hâlde sırf canı istedi diye ölüm emrimi vermesi çok saçmaydı. İnsanlar genelde kalbim için beni öldürmek isterdi ama bu adam, kalbimden haberi bile yokken beni öldürmek istiyordu.

Asıl işine yarayacak kişinin ölüm emrini verdiğini bir bilse...

Yanındaki adam silahını çıkarıp bana doğrulttuğu an Chloe kaşlarını çatarak beni arkasına çekti. "Ona dokunmaya cüret etme!" Kendi için değil, benim için endişelenince pişmanlık dolu bakışlarım onu buldu. İlk gördüğümde ona ne kadar haksızlık yaptığımı şimdi daha iyi anlıyordum.

Chloe'nin tavrıyla yaşlı adam elini kaldırarak adamını durdurdu. "Bir Green'den beklenmedik bir hareket." Dalga geçerek güldü. "Siz kan emiciler kendinizden başkasını

umursamazsınız." Büyük bir alayla konuşması Chloe'yi kızdırmış olmalı ki ellerini yumruk yapmıştı. Fakat buna rağmen bu adamların şakası olmadığını bildiği için öfkesini dizginlemeye çalışıyordu.

Chloe, "Bizimle ne sorunun varsa benimle hallet ama kızı bırak, sonuçta o bir Green değil!" dediğinde bu teklife kaşlarımı çattım. İkinci kez onu bırakmak gibi bir bencillik yapmayacaktım.

Yaşlı adam yüzünü buruşturarak bana baktı. "Bu değersiz yaratık umurumda değil, benim istediğim varis!" dediği an Chloe, "Onun kim olduğunu bilseydin böyle konuşmazdın," diye sadece benim duyacağım bir şekilde fısıldadı. Ona katılıyordum çünkü bu adam Taşıyıcı olduğumu bilse eminim ki şu varisten daha çok ilgisini çekerdim.

"Vanessa'nın gerçekten buraya geleceğini mi sanıyorsun?" Chloe'nin tükürürcesine söylediği isim dikkatimden kaçmadı. Ne yani, varis dedikleri kişi amcamın bahsettiği Vanessa Green miydi?

Niye ona varis diyorlardı?

Yaşlı adam Vanessa ismini duyunca bir an bile tereddüt etmeden silahını çıkarıp Chloe'ye doğrulttu. "O kız bana yaptıklarının bedelini ya canıyla ya da senin canınla ödeyecek!" diye bağırdığı esnada dışarıdan gelen silah sesleriyle yerimden sıçradım. Bu odadan sağ çıkacağımızı hiç sanmıyordum.

Yaşlı adam silahını indirip gülerek adamlarına döndü. "Misafirimiz sonunda geldi," dedi keyifli bir sesle. Gözleriyle kapıyı gösterdi. "Onu karşılayın," dediğinde adamları silahlarını çıkararak dışarı çıktılar. Bu Vanessa denen kız gerçekten buraya gelecek kadar aptal cesaretine sahip olamazdı, değil mi?

Odada yaşlı adamla birlikte iki kişi kalmıştı. Chloe gerginlik içinde iyice bana yaklaşırken yaşlı adama ters ters bakıyordu. "Kardeşime dokunursan bu sefer sadece sakat kalmakla kurtulamazsın!" Ürkütücü şekilde Chloe ona kafa tutuyordu. "Varisinin ölümü Sam Green'in hoşuna gitmeyecektir!" diyerek yaşlı adamın üzerine yürüdü ama diğer iki adam ona silah çekince geri adım atmak zorunda kaldı. Yeniden yanıma gelen kız kapıya bakarken, "Buraya gelmek gibi bir aptallık yapma, Vanessa!" diye öfkeyle konuşunca onu ne kadar çok sevdiğini fark ettim. Mavi gözleri korkuyla kapıya bakıyor, kardeşi için acı çekiyordu.

Fakat ben o an tek bir isimde tutuklu kaldım: Sam Green! Onun yüzünü bana unutturacak hiçbir güç yoktu. Hayatımda ikinci kez görmek istemeyeceğim bir adamdı, annemi benden alan katilin ta kendisiydi. *"Senin gibi biri benimle aynı kanı taşıyamaz!"* diyen sesi hâlâ kulağımdaydı. O lanet günleri hatırladığımda gözlerim doldu. Chloe sebebini tahmin ettiği için derin bir nefes alarak elimi tuttu. "O buraya gelmez çünkü buraya bizzat benim için gelecek kadar beni sevmiyor." Sanki aklımdan geçenleri anlamış gibi bana bunları söylemişti. Beni sevmemesini anlayabilirdim ama ya Chloe? Onu neden sevmiyordu?

Silah sesleri hiç durmadan devam ederken korkudan nefes alış verişim hızlanmıştı. Kapının dışında büyük bir gürültü kopuyordu fakat biz sadece çıkan çatışmanın seslerini duyuyorduk. Hayır, tüm bu gürültünün sebebi küçük varis dedikleri kız olamazdı. Tek başına bir kadın bu kadar büyük bir tehlikenin içine atılamazdı. Elimi kalbime koyup kapıya bakarken yaşlı adam kaşlarını çattı. Evet, o da bir terslik olduğunu anlamıştı çünkü dışarıya çıkan adamları hâlâ geri dönmemişti. Bir süre sonra sesler kesilmişti. Artık silahlar konuşmuyordu. Kapının dışından ayak sesleri gelince nefesimi tutarak beklemeye başladım. Kapı açılınca altı adam içeri girdi. Hepsi silahlı, hepsi öl-

dürmeye hazır durumdaydı. Aralarına aldıkları üç adamı yaka paça içeri attılar.

Yaşlı adam bu üç gence bakıp zevkle güldü. "Demek kendi gelmek yerine köpeklerini gönderdi." Adamların üçü de bu sözlerle kibirli bir şekilde güldüler. Odanın içine fırlattıkları üç adamdan kahverengi ve uzun saçlı olanı, "Dışarıda elliye yakın adam var, Raun," dedi yaşlı adama bakarak. "Küçük bir kadından bu kadar çok mu korkuyorsun?" Söyledikleriyle diğer adamlar tarafından karnına yumruk yemesi bir olmuştu.

Sinirden dişlerini sıkan yaşlı adam, yani Raun, "Bağlayın şunları!" diye hırsla bağırdı. Tekerlekli sandalyede olmasaydı hepimizi kendi elleriyle boğabilirdi.

Üçünden siyah gözlüklü olan sırıttı. "Onu biz eğittik. Sence bu kadar kolay ölecek biri mi?" diyerek Raun denen adamın damarına bastı.

"Yüz dolarına bahse girerim ki bu gece ölecek olan bizden biri olmayacak." Bunu diyen kişi ise üçüncü kişiydi ve yanağında derin bir bıçak yarası vardı. Söyledikleri ise yaşlı adamın kalan sabrını tüketmişti. "Ne duruyorsunuz, şunlara haddini bildirin!" diye bağırınca adamları bu yeni gelen üçlüye zorla diz çöktürdü ve bileklerine demir kelepçeyi taktılar. Ama bunu yaparken çok fazla yara almışlardı çünkü bu üç genç gerçekten kolay zapt edilemeyecek kadar güçlüydü.

Raun, "Eğer kız yarım saat içinde gelmezse hepsini öldürün!" dedikten sonra dışarı çıkınca odadaki tüm adamları onu onayladı ve hepsi peşinden odadan çıktı. Sadece otuz saniye içinde kapının kilitlenen sesini duydum. Evet, bizi bu odada hapis tutmaya kararlılardı.

Onlar gittikten sonra kelepçelenen üç adam ayağa kalkıp ellerindeki kelepçeyi çıkarmaya çalıştılar. Bileklerinde-

ki kelepçeden kurtulmak o kadar da kolay görünmüyordu. Chloe iğrenircesine onlara bakıyordu. "Sizi beceriksizler!" diyerek onları azarladı. "Buraya beni kurtarmak için geldiniz ama şu hâlinize bakın!" Haklıydı, onların kurtarılmaya bizden daha çok ihtiyacı var gibi görünüyordu.

Yüzünde bıçak yarası olan ama buna rağmen karizmatik görünen kişi Chloe'ye ters ters baktı. "Kardeşinizin hayatı tehlikede çünkü buraya geliyor, Bayan Chloe," dediğinde Chloe'ye karşı tahammülsüz bir şekilde bakıyordu. "Birilerini suçlamayı bırakın çünkü dışarıda üstesinden gelemeyeceğimiz kadar çok adam ve tuzak var!" dedi. Sanki şu anda bize olacaklardan çok Vanessa'ya olacaklar için endişeleniyordu.

Sonra bakışları beni bulunca gözlerini kısarak bana baktı. "Yeşil Başar, değil mi küçük hanım?" dediğinde bakışları yumuşadı. "Ben Hanks," deyip kendini tanıtınca ona tebessüm ettim. Yüzü yaralı kişinin adını artık biliyordum.

Cebimden çıkardığım kâğıda bir şeyler yazıp onların yanına gittim. Hanks'in eli kelepçeli olduğu için yazdığım notu okusun diye kâğıdı ona doğru tuttum. *"Beni tanıyor musun?"* Sorduğum soruyla başını olumlu anlamda salladı ama onun yerine uzun saçlı adam konuştu: "Sizi iyi tanıyoruz, Bayan Başar. Burada olmanız bize büyük sürpriz oldu," dediğinde sert görüntüsünün aksine sesi oldukça sıcak çıkmıştı. "Vincent," diyerek o da bana adını söyledi.

"Onlar kim olduğunuzu biliyor mu?" Bu soruyu soran iri ve uzun adamın gözlerinde, gece vakti olmasına rağmen siyah bir gözlük vardı. Başımı *hayır* dercesine salladığımda sessiz kaldı ve kelepçeyi çıkarmakla uğraşmaya devam etti. "Şu kızların tel tokayla kilit açma tekniğini içinizde bilen biri var mı?" dediğinde ben gülerken Chloe ona gözlerini devirmişti.

Chloe, "Haydi, biliyoruz diyelim Elijah, söylesene tokayı nereden bulacaksın?" deyince onun adını da böylece öğrenmiş oldum. Elijah kafasıyla yanındaki arkadaşını gösterdi. "Vincent o uzun saçları için eminim ki toka kullanıyordur," diye cevap verince Hanks gülerken Vincent ona ters ters baktı. "Saçlarım için lastik toka kullanıyorum."

Chloe onları çekilmez buluyor olmalıydı ki küçümseyen bakışlarla izliyordu. "Üçünüzden de nefret ediyorum. Vanessa size karşı fazla sabırlı." Chloe söylenerek yatağın üstüne otururken adamlar onu ciddiye bile almamıştı.

Hanks kelepçeyle uğraşmayı bırakıp derin bir nefes aldı. "Bayan Vanessa iki dakika içinde burada olup bizi kurtarır. Böyle bir yere tek başına gelecek kadar aptal değil," dediğinde yüz ifadesi Vanessa'ya çok güvendiğini gösteriyordu.

Yirmi Dakika Sonra

"Yavaş ol!" Dışarıdan gelen ince bir kadın sesiyle hepimizin bakışları kapıya döndü.

Bir anda açılan kapıyla adamlar bir kızı savururcasına içeri fırlattılar. Kızı içeriye attıktan sonra Raun'a haber vermek için dışarı çıkıp kapıyı yine kilitlediler. Kız dizlerinin üzerine düşmesine rağmen hiçbir şey olmamış gibi yüzüne gelen siyah saçlarını çekti ve gülerek ayağa kalktı. "Aptallar! Onları kandırmak çok kolay oldu," diye söylenirken toplanan elbisesini düzeltiyordu.

Başını kaldırınca hemen karşısında duran üç adamı gördü. Kıvrılan dudakları aldığı rahat nefese eşlik ediyordu. Henüz bizi fark ettiğini sanmıyordum çünkü sadece kelepçeli adamlara bakıyordu. "Yaşıyorsunuz," diye fısıldadığında gözlerinde onlara yönelik büyük bir sevgi vardı. Onların yanına koşunca adamlar tebessüm ederek odaya giren kıza baktılar. Onlar da onu önemsiyordu.

Gözlerimi kısarak varlığımın farkında olmayan kızı inceledim. Beline kadar uzanan saçları siyahtı ve saçlarının

arasında yapraklar vardı. Yaprakların içine düşmüş veya yuvarlanmış gibi görünüyordu. Buğday teninde iri kahve gözleri dikkat çekiyordu. Gözlerini kırpıştırdıkça dikkatleri daha çok gözlerine çekiyordu. Kalp şeklindeki dudakları ve küçük burnuyla minyon görünüyordu. Boyu benden biraz uzun olan kızı güzel ve sevimli bulduğumu itiraf etmeliydim. Üzerindeki beyaz elbise çok kirli görünüyordu. Elbise belden aşağıya doğru genişliyor ve dizlerinin üstünde bitiyordu. Kız sanki savaştan çıkmış gibi kirli ve dağınık görünüyordu. Vincent kızın bu hâline bakıp kaşlarını çattı. "Size ne oldu böyle?" diye sorduğunda sesi fazla endişeli çıkmıştı.

"Burada olmamalıydınız!" Hanks'in onu azarlamasıyla Chloe kaşlarını çattı. Bu kız kimdi, bilmiyordum ama bu üç adamın onu sorguya çekmesi Chloe'nin hoşuna gitmemiş gibiydi.

Elbisenin cebindeki mendili çıkarıp Hanks'in patlayan dudağına bastıran kız güldü. "Küçük bir kaza ama şimdi iyiyim." Onlara açıklama yaparken Hanks'in dudağındaki kanı silmeye devam ediyordu.

Elijah ona bakıp alayla güldü. "İyi hâliniz bu mu? Berbat göründüğünüzü söylemeliyim," dediğinde kız ona onaylamaz bakışlar attı. "Bir kadınla nasıl konuşacağını en kısa zamanda öğrenmelisin," deyip onu azarlayınca üç adam aynı anda güldü. Onu sevdiklerini görebiliyordum.

Dağınıklığı yüzünden kaçık gibi görünen kız cebinden bir anahtar çıkarıp salladı. "Bakın, bende ne var?" diyerek anahtarı gösterdi. "Adamlar konuşurken sizi kelepçelediklerini duyunca küçük bir plan yaptım. Onlar beni buraya getirirken anahtarı almış olabilirim." Heyecanla söylediklerleriyle üç adam da alay edercesine ona baktı. Hanks, "Bu anahtar için mi yakalandınız? Size verdiğim derslere belki de ağırlık vermeliyiz," deyip güldü. "Bir anahtar, bizi buradan çıkarmak için yeterli değil."

Takdir beklerken tam tersi şeyler duyduğu için homurdanarak anahtarla kelepçeleri açmaya başladı. Bu sahneye daha fazla dayanamayan Chloe öfkeyle burnundan soluyordu. "Bu da ne demek oluyor? Ne zamandır korumalarınla bu kadar samimisin?" dediğinde siyah saçlı kızın gözleri onu buldu. Sanki onu yeni fark etmiş gibi önce afalladı fakat daha sonra rahatlayarak nefesini verdi. Chloe'yi baştan ayağa incelerken, "İyi olduğuna sevindim," dedikten sonra Elijah'ı da kelepçelerden kurtarıp yeniden Chloe'ye döndü. Aralarında tatsız bir gerginlik var gibiydi çünkü Chloe'ye sarılmak ister gibi bakıyordu.

Fakat Chloe için aynı şeyleri söyleyemezdim çünkü buz gibi gözlerle ona dik dik bakıyordu. "Her zamanki gibi senin yüzünden başımız beladan kurtulmuyor," dediğinde ona karşı çok öfkeli görünüyordu.

Yüzünü buruşturan Elijah, "Bu kıza katlanamıyorum!" deyince Chloe kaşlarını çattı. "Asıl ben sizin varlığınıza katlanamıyorum!" diye bağırınca ister istemez Chloe'nin normalde de böyle sinirli olup olmadığını sorguladım. Çok çabuk sinirlenip parlıyordu.

Elijah başını hafif yana eğerek büyük bir alayla Chloe'yi süzdü. "Neden biraz büyümüyorsunuz, Bayan Green? Şımarıklık da bir yere kadar, değil mi?" dediğinde Chloe öfkeyle onun üzerine yürüdü. "Küstah! Benimle böyle konuşacak cesareti nereden buluyorsun?" Burnundan soluyarak onun karşısında durdu. Lakin Elijah, "Size çalışmıyorum, o yüzden istediğim gibi konuşurum," diyerek omuz silkti. Adamdaki rahatlıkla arkadaşları gülüşünü saklarken siyah saçlı kız eğlenerek bu ikisini izliyordu. Bu kızın bir adı var mıydı?

Chloe artık öfkeden renkten renge girerken, "Bakıyorum da karının ölümü kadınlarla nasıl konuşacağını unutturmuş sana!" dedi adamı kaybıyla vurarak. Odadaki diğer kızı gösterdi. "Şu aptala çok güvenme. Çünkü babam tek

bir sözümle seni geldiğin çöplüğe gönderebilir." Chloe'nin söyledikleriyle herkesin gülüşü yüzünden silinmişti. Bir ölümü hatırlatmak adil bir dövüş değildi.

Elleri yumruk olan adamın çenesi sinirden seğiriyordu. Aniden Chloe'nin kolunu tutarak öfkeyle sıktı. "Bir daha karımdan bahsetme!" diyerek aradaki resmiyeti kaldırdı. Kolunu sıkarak onun canını yakınca Chloe'nin yutkunuşunu duydum.

Mavi gözlerinde oluşan nefretle kolunu sıkan adama bakıyordu. Tutuşundan rahatsız olduğu için yüzünü buruşturdu. "Karın olacak o hizmetçi umurumda mı sanıyorsun? Hepinizden olduğu gibi ondan da nefret ediyordum. Ayrıca onun öldüğüne sevinmelisin çünkü-" demişti ki sanki söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmış gibi hemen sustu.

Elijah kaşlarını çatarak, "Çünkü ne?" diye sordu ama Chloe ona cevap vermedi. Bir şeyler sakladığı çok açıktı.

Kolunu çekmeye çalıştı ama Elijah daha çok sıkınca acı içinde inledi. "Bırak beni!" diye bağırıp diğer elini ona tokat atmak için kaldırdı fakat Elijah elini havada yakaladı. "Bana cevap ver! Karım ne? Devamını getir!" diye ısrar edip Chloe'yi daha sıkı tuttu. Mavi gözlerini irice açan kız afallamış şekilde ona bakıyordu, belli ki ondan böylesine sert bir çıkış beklemiyordu.

Herkes susmuş, ikisini izliyordu. Elijah kolunu ve bileğini tuttuğu kızı öyle bir hapsetmişti ki Chloe bir süre sonra çırpınmayı bırakmıştı. İkisi birbirine ölümcül bakışlar atarken Chloe, "Vanessa, söyle şu gözlük takan yaratığa, bıraksın beni!" diyerek siyah saçlı kızdan yardım istedi.

Vanessa, "Elijah, kardeşimi bırak çünkü bağırması beni rahatsız ediyor," dediği an Elijah ona itaat ederek Chloe'yi

bıraktı. Chloe hızla ondan uzaklaşıp yanıma geldiğinde bazı şeyleri yeni idrak edebilmiştim.

Kızın adı Vanessa'ydı ve Chloe için kardeşim demişti!

Vanessa Green!

Yerimde sendelediğimde Chloe hemen beni tuttu. Onun bu hareketiyle Vanessa'nın bakışları sonunda beni buldu. Varlığımın yeni farkına vardığı için meraklı gözlerle bana bakıyordu. Bu kız benim kardeşimdi, öyle mi? Onunla aramızda sadece altı ay vardı, evet, benden sadece altı ay büyüktü. Vanessa Green'in bakışları neden beni tedirgin ediyordu? Chloe ile ilk karşılaştığımızda yoğun bir duygu, güçlü bir bağ hissetmiştim. Ama Vanessa ile aynı duygu ve bağı hissedemiyordum. Bu kızda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Nedense o bana baktıkça buradan kaçmak istiyordum. Kimdi bu kız? İlk kez gördüğüm kardeşim bana nasıl böyle kötü hissettirebilirdi? Vanessa, "Bu kız kim, Chloe?" dediğinde bana doğru attığı adıma karşılık geriye doğru gittim. Bana yaklaşması bile beni tedirgin ediyordu.

Ondan uzaklaştığımı görünce durdu. Ellerini temkinli bir şekilde yukarı kaldırıp sevimlice gülümsedi. "Seni korkuttum mu?" dedi ilgili bir sesle. "Üzgünüm, şu anda bir canavar gibi göründüğümün farkındayım ama sana zarar vermem." Ilımlı sesiyle söyledikleri bile tedirginliğimi yok etmemişti. Onda beni korkutan bir şeyler vardı.

Şimdi Chloe dâhil herkes sessizlik içinde bizi izliyordu. Vanessa bana doğru küçük bir adım atıp içtenlikle tebessüm etti. "Merhaba, ben Vanessa," diyerek elini uzattığında elini sıkmak yerine Chloe'ye yaklaştım. Chloe korktuğumu görünce elini omzuma koyarak beni kendisine doğru çekti. Güven vermek istercesine omzumu hafifçe sıkarken, "Yanındayım, kardeşim," dediği an Vanessa gözlerini büyüterek bana ve beni saran Chloe'ye baktı. Evet, o da sonunda kim olduğumu anlamıştı.

Kahverengi gözleri şaşkınlıkla beni incelerken şoka girmiş gibi yerinde kaskatı kesildi. "Ka-Kardeşim mi?" Kekeleyerek konuşması yüzünden Chloe başını salladı. "Tanıştırayım, Yeşil Başar ya da Green." Chloe ismimi söylediği an Vanessa nefessiz kalmışçasına yutkundu. Beni burada görmeyi beklemiyordu.

Gözlerini benden ayırmadan bana bakarken tıpkı benim gibi o da buradan kaçmak ister gibi birkaç adım geriye gitti. "Yeşil..." diye fısıldadığında gözleri baştan ayağa beni inceliyordu. Elleri titremeye başladığında rengi de gittikçe sararıyordu. Sanki bir kriz geçiriyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bu gerçek değil." Sessizce konuştuktan sonra sırtı kapıya değene kadar geriye gitti. Varlığımı kabul etmek istemediğini görebiliyorum. O da benden rahatsız olmuştu. Belki de aldığım kötü enerjiyi o da benden alıyordu.

Aklına bir şey gelmiş gibi bakışlarını benden kaçırıp Chloe'ye baktı. "Bunu bana neden yapıyorsun?" Sesinde büyük bir hayal kırıklığı vardı. Burada olmam Chloe'nin suçuymuş gibi davranıyordu.

Chloe rahatça güldü, sanki onun içine düştüğü durumdan zevk alıyor gibiydi. Şu anki hâli ile az önce Vanessa için endişelenen hâli arasında dağlar kadar fark vardı. "Nedenini iyi biliyorsun." Eğlenen bir sesle söylediklerine bir anlam veremedim. İkisi neden bahsediyordu, bilmiyordum çünkü onları anlamıyordum.

Vanessa gerçek anlamda kırılmış olmalı ki acısını öfkesinin arkasına saklamayı tercih etti. "Ne yaptığını görebiliyorum ama bu asla olmayacak! Seninle savaşmayacağım, bu yüzden beni kışkırtmaktan vazgeç çünkü sen zararlı çıkarsın!" dediğinde göğsü hızla hareket ediyordu. Yeterince nefes alamıyormuş gibi sürekli yutkunuyordu.

Kollarını göğsünde birleştiren Chloe artık eğlenmiyor-

du. Ciddi bakışları Vanessa'nın üzerinde oyalanıyordu. "Neler yapacağını görmek istiyorum ama onu kendi oyununa katarsan..." diyerek Vanessa'yı tehdit etti. "İşte, o zaman sen de benim neler yapabileceğimi görürsün." Neden birbirlerine düşman gibi davranıyorlardı ki?

Chloe'nin söyledikleri Vanessa'yı iyice çıldırttı. "Benden bir canavarmışım gibi bahsetmenden bıktım artık!" Gözleri acıdan değil, sinirden dolmuş gibiydi. "Beni hiç anlamadın," dedi fısıltıyla. Gözleri titreşirken ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Böyle olmasını ben istemedim." O da kızgındı ama öfkesinin tek sebebi Chloe değildi.

Vanessa, "Senin dinmeyen nefretin beni bitirirken annemin gelgitleri beni yordu!" diye sesini yükselterek ablasının nefret dolu bakışlarına öfkesiyle karşılık verdi. "Babamın ölü gibi yaşaması beni kahrederken büyükbabamın istekleri bana ağır geliyor! Ben daha yirmi bir yaşımdayım ama bu aileyi bir arada tutmaktan yoruldum!" Bileğindeki bandajları çıkarıp yere fırlattı. Gözleri bileklerindeki kesiklere kayınca hıçkırdı. Bileklerinde göze çarpan yara izleri vardı.

"Kan görmekten nefret ediyorum ama en çok kendi kanımı döktüm," dediğinde ağlarken gülmeye başladı. Bir akıl hastası gibi garip tepkiler veriyordu. "Benim yüzümden zarar gören herkes için bir çizik attım bileklerime ama bir süre sonra bunu yapmayı da bıraktım. Çünkü ben istemesem de herkese bir şekilde zarar veriyorum!" Neden, bilmiyorum ama beni buna pişman edeceğini hissettiğim hâlde ona acımaya başlamıştım. Hepimizin peşimizi bırakmayan sadık acıları vardı.

Derin bir nefes alan Vanessa kendini toparlamaya çalışırken Chloe'ye baktı. "Bana ailem ve bu kız arasında seçim yaptırma çünkü tarafım belli! Onu kabul edemem, annemin her gece annesi yüzünden akıttığı gözyaşlarına ihanet

olur." Tam şu anda kalbimde öyle bir sızı hissettim ki yutkunamadım. Bu kızın görünmeyen yaraları vardı ve hâlâ kanıyordu. Beni suçladığını görebiliyorum ve kahretsin ki bende kendimi suçluyordum. Varlığım sadece anneme değil, ona ve onun ailesine de zarar vermişti. Fakat annemi suçlaması çok yersizdi çünkü benim annem de babamın kurbanlarından biriydi.

Gözlerimin dolduğunu gören Chloe kaşlarını çatarak Vanessa'yı uyardı. "Bütün bu yaşadıklarının tek suçlusu sensin. Bu yüzden günah çıkarmayı bırak ve kes sesini!" diye onu azarladığında iki kardeşin arasında tam olarak neler geçtiğini daha çok merak ettim. Bu normal bir abla-kardeş ilişkisi değildi.

Vanessa az önceki ağlayan hâlini bir kenara bırakıp gülmeye başladı. Başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı ve beni gösterdi. "Pekâlâ, öyle olsun," dediğinde fazla umursamaz görünüyordu. "Onu benden uzak tut çünkü yanımda istemiyorum ama karşımda da olmamalı! Aksi takdirde zarar görmesini engelleyemem," dediğinde bizi daha fazla görmek istemiyormuş gibi sırtını dönmüştü. Önce ağlamış, daha sonra gülmüştü ve şimdi de öfkeliydi. Tutarsız davranışlar sergilediğini düşünmeye başlamıştım, ne yapacağı hiç tahmin edilmiyordu. Eğer okulda bir mahkûm olsaydı sanırım onun için en uygun blok *Değişkenler* olurdu.

Anlamaz bakışlarımı Chloe'ye çevirdiğimde, "Seninle alakası yok," dedi. "Onun bazı psikolojik sorunları var." Chloe'nin söyledikleri doğru olsa bile benimle ilgisi olduğunu görebiliyordum. Amcam daha önce Vanessa'dan bahsederken sorunları olduğunu söylemişti, şimdi ne kadar haklı olduğuna şahit oluyordum. Bu kız gerçekten hastaydı ama acı da çekiyordu. Sanki kendini bir şeylere mecbur hissediyordu. Az önce adımı fısıldadığında farklı bir Vanessa gördüğüme eminim. Fakat daha sonra kim olduğumu öğrenince tamamen farklı bir kız ortaya çıkmıştı. Chloe'yi

tehdit ederken bile onu sevdiğini görebiliyordum, aynı durum Chloe için de geçerliydi. İki kardeş keskin bir sınırda duruyordu. Ya yolun başındayken ateşkes ilan edecekler ya da dönülmez bir yola gireceklerdi.

Kapı açılınca Raun ve adamları içeri girdi. Yaşlı adamın gözleri beklediği kızı, yani Vanessa'yı görmenin sevinciyle tehlikeli bir şekilde ışıldadı. "Uzun zaman oldu, küçük varis," dediğinde ona niye böyle hitap ettiklerini merak ettim.

Vanessa az önceki kırılgan hâlinden çabucak sıyrıldı. Omuzlarını dikleştirirken, "Raun," dedi yalancı bir neşeyle. "Beni özlemiş olmalısın." Engelli bacaklarına bakıp üzülmüş gibi dudaklarını büzdü. "Bacakların hakkında çıkan söylentilerin doğru olduğunu görüyorum." Elini kalbine bastırıp iç çekti. "Üzüldüğümü söylemek isterim, eski dostum," dediğinde Vanessa'nın adamları güldü. Bu kız bir oda dolusu silahlı adamı görmezden geliyor ve patronlarıyla dalga geçerken onlar gülüyor muydu? Hepimizi kendisiyle birlikte öldürtmesine ramak kalmıştı!

Vanessa'nın alay etmesiyle sinir küpüne dönüşen Raun, "Beni bu hâle sen getirdin!" diye âdeta tükürükler saçarak bağırdı. "Mekânımı basıp beni tekerlekli sandalyeye mahkûm etmenin bedelini canınla ödeyeceksin!" dediğinde mümkün olsa ayağa kalkıp Vanessa'yı kendi elleriyle öldürecek gibiydi.

Vanessa onun bu hâlinden zevk alırcasına güldü. "Dokunmaman gereken bir kadını incitmeseydin şimdi bu hâlde olmazdın," dediğinde Raun, "O sadece basit bir hizmetçiydi!" diye bağırınca Elijah kaşlarını çatarak onun üzerine yürüdü. Fakat Vanessa yaşlı adama bakarken elini kaldırıp Elijah'ı durdurdu. Elijah'ın ölen karısından bahsediyor olmalılardı. Chloe, Elijah ile tartışırken karısının bir hizmetçi olduğunu söylemiş ve öldüğüne değinmişti. Vanessa, Elijah'ın intikamı için bu adamın mekânını basıp onu sakatlamış mıydı?

"Raun, Raun, Raun," diyen Vanessa onu ayıplayarak başını iki yana salladı. "Herkese öğrettim ama sen ısrar-

la anlamak istemiyorsun." Yaşlı adamın karşısında durup üzerine eğildi. "Elijah, Vincent ve Hanks ailemden bir parça ve onların canını sıkanın," deyip yaşlı adamın gözlerine baktı. "Canını alırım!" Lanet olsun, hep böyle korkusuz mudur?

Raun başını kaldırıp üzerine eğilen kıza baktı. "O hâlde durumu eşitleyelim!" dedikten sonra adamlarına, "Kız kardeşinden başlayarak hepsinin ölümünü bu küçük kaltağa izletin!" diye bağırınca odadaki adamların silahları üzerimize doğruldu. Böyle olacağını biliyordum!

Keşke biz yokken insanların canını sıkmaya devam etseydi!

Son duamı okumaya hazırlandığım sırada kapının ardında büyük bir patlama duyuldu. Zeminde küçük bir sarsıntı bırakan patlama yüzünden Raun, "Neler olduğunu kontrol edin!" diye bağırarak odayı kendi sesiyle doldurdu. Baskın üzerine baskın yiyorduk. Adamlarından ikisi dışarı çıkarken dördü hâlâ bize silah doğrultuyordu.

Silah sesleri ve hiç kesilmeyen gürültü gittikçe çoğaldı. Sanki kapının arkasında büyük bir çatışma vardı. Sürekli bir şeylerin kırılma sesleri kulağıma geliyor ve buna acı dolu çığlıklar eşlik ediyordu. Bu baskının sebebi kim veya kimlerdi, bilmiyordum fakat dışarıda bir kıyamet koparddıkları gün gibi ortadaydı. Silah sesleri hiç kesilmeksizin kulağıma gelirken yutkundum. Tüm bu sesler ve acı dolu feryatlar beni çok korkutuyordu. Vanessa bile sürpriz ziyaretçiler beklemediği için, "Neler oluyor?" diyerek adamlarına bakmıştı.

Tahminen on dakika boyunca bu korkunç çatışma sona ermedi. Artık korkudan rengim atarken hiç bitmeyecekmiş gibi gelen sesler nihayet kesilmişti. Adım sesleri sessizliği yarıp, "Hayır, yapma!" diyen bir adamın haykırışıyla bölündü. Yaşlı adam gittikçe tedirgin olurken kapı duvara çarparak açıldı ve içeriye sarsak adımlarla bir adam girdi. Adamın elleri boynundayken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. İki adım sonra adam elini çekince boğazından fışkıran kanları gördüm. Kalbim dehşete kapılmış gibiydi

çünkü boğazı kesik adamdan fışkıran kanları görmek ölüm sebebim olabilirdi. Chloe bile korkarak yüzünü önünde duran Elijah'ın sırtına gömmüştü. Gözlerim irice açıldığı esnada adam yüzüstü yere yığıldı.

"Bunu kim yaptıysa bulun onu!" İhtiyar adam sandalyesinde korkuyla bağırırken yaklaşan adım sesleriyle adamları silahını kapıya doğrulttu.

KAKTÜS TEAM

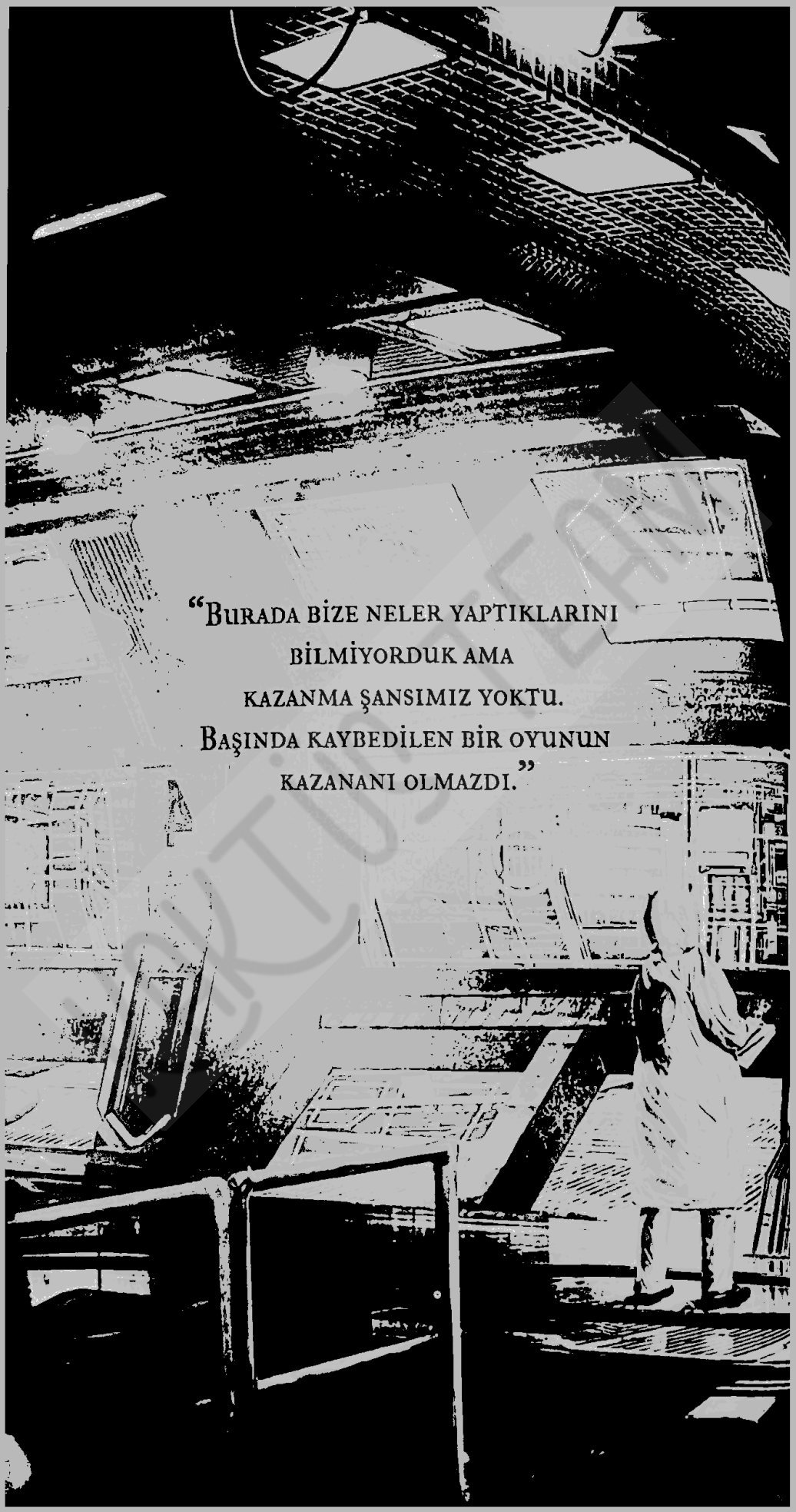
"Burada bize neler yaptıklarını
bilmiyorduk ama
kazanma şansımız yoktu.
Başında kaybedilen bir oyunun
kazananı olmazdı."

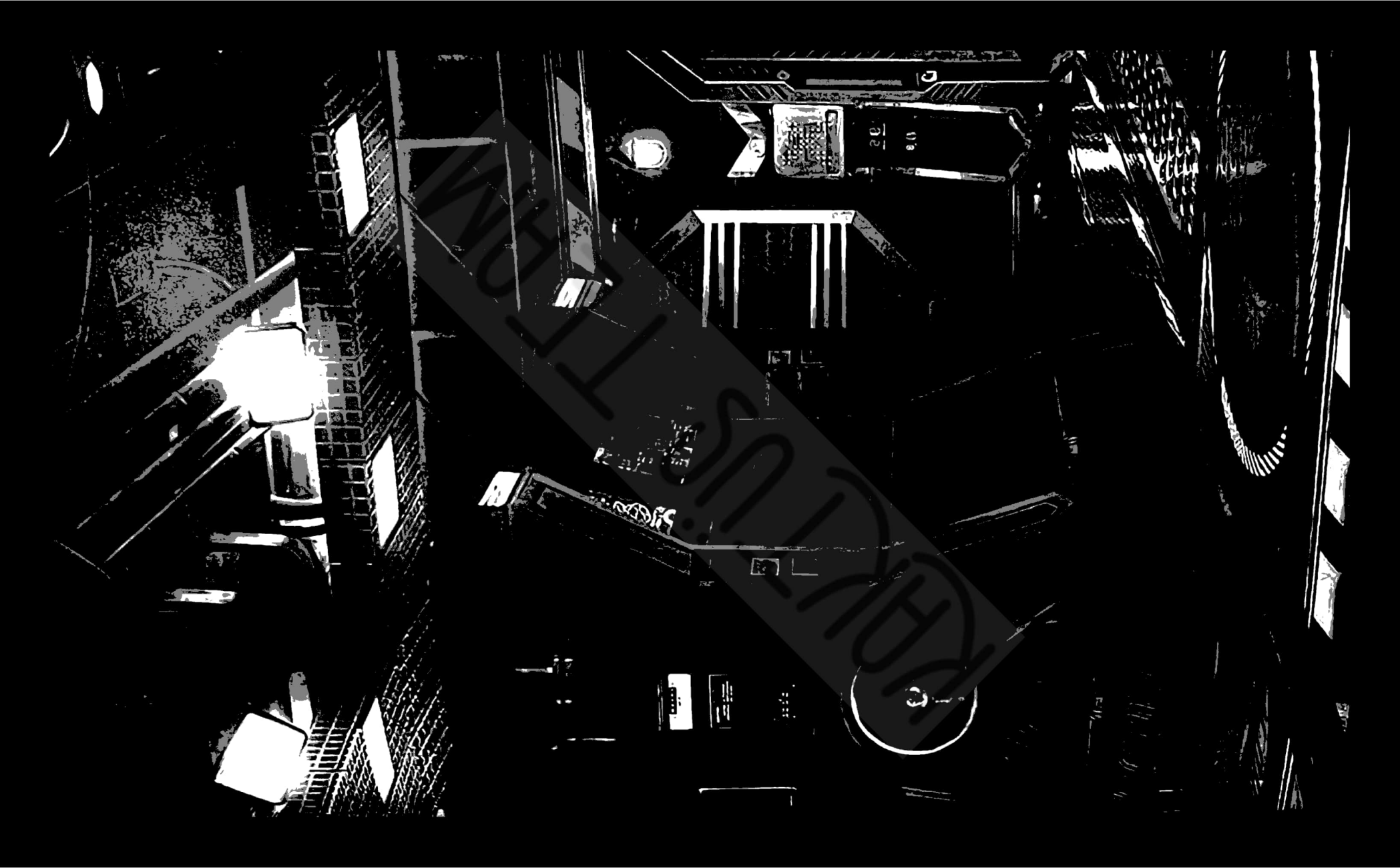

2
KAN VE KORKU

"Yüzleşemeyeceğim tek şey onun kaybıydı."

Korku dolu bakışlarım kapıyı bulunca nefes alamadığımı hissettim. Adım sesleri gittikçe yaklaştı, yaklaştı ve sonunda kapıdan biri içeri girdi. Gözlerim gelen kişinin siyah postallarında oyalandı. Sonra bakışlarımı yavaşça yukarıya kaydırdım. İki elinde de silah tutan bu adamı tanıyordum. Bir çift lacivert gözün sahibini görmek rahat bir nefes almamı sağlamıştı. Bir ölüm meleğini andıran adam tüm heybetiyle kapının önünde duruyor, ona silah çeken adamlara korkusuzca meydan okuyordu. Vanessa'nın adamları dışarıda bir ordu dolusu adam olduğunu söylemişti, değil mi? Buraya yalnız geldiyse onları nasıl atlatmıştı? Kumral saçları terden yüzüne yapışmıştı, üstelik üzerindeki gri tişörtün sol tarafı tamamen kana bulanmıştı. Kahretsin, yaralanmıştı! Kalbim onun için endişeyle çırpınırken suratında küçücük bir kas bile oynamıyordu. Buradaydı, benim için gelmişti. Varlığıyla ayaklarımı mutluluktan yerden kestiği için tüm korkularım anında buhar olup uçmuştu. Fakat aldığı yaranın ciddiyetini bilmemek mutluluğuma gölge düşürüyordu. Sadece iyi olmasını umuyordum çünkü o buradayken korkmama gerek yoktu. Güçlü duruşunun yaydığı korkusuz enerji bana cesaret veriyordu. "Sen de kimsin?" Adamlardan birinin sorduğu soruyla dudakları yavaşça kıvrıldı. "Bunu

birazdan anlayacaksın!" dediği an adamın alnına sıktığı kurşunla odada çatışma başladı.

Vanessa'nın adamları hemen önlerinde duran adamların üzerine atıldı. Gözlerim sadece Gölge'yi takip ettiği için solumdaki bir adama ateş ederek onu yere devirdiğini gördüm. O kadar hızlıydı ki iki elinde tuttuğu silahlar ateş ederken tek bir kurşunu bile hedefi ıskalamıyordu. Odadaki altı adamın ikisini öldürmüştü, diğer dört kişiyle ise Vanessa'nın adamları dövüşüyordu. Onların silahlarını yere düşürmeyi başarmış fakat henüz alt edememişlerdi. Silahlarını beline takan suikastçım kolay bir ölüm istemiyor olacak ki Vincent'in arkasında duran adamın üzerine yürüdü. Daha o Vincent'e zarar vermeden ensesini kavrayıp yüzünü sertçe duvara vurdu. Yere fırlattığı adam bayılırken bir başkası ona silah çekmişti. Fakat Elijah o adamın arkasından yaklaşıp boynunu kırarak Gölge'yi kurtardı. Hanks, kafa attığı bir adamı yere düşürüp öfkeyle yumruklarken Gölge, kaçmak üzere olan Raun'a gözlerini dikti. Raun tekerlekli sandalyesini aceleyle sürüp kaçmak istemişti fakat Gölge hızlı adımlarla onun yolunu kesti. Belinden çıkardığı silahı Raun'a doğrultunca yaşlı adam korkuyla yutkundu. "Se-Seni tanımıyorum," derken korkudan kekeliyordu. "Benden ne istiyorsun?"

Elijah bayılan adamlara bile kurşun sıktığı için oda kan gölüne dönmüştü. Herkes ayağa kalkıp cesetlerin arasından çıkarken ben ayakta zor duruyordum. Başım dönerken bulanan midem yüzünden ellerimi karnıma bastırdım. Her an kimseyi umursamadan kusabilirdim. Kan gördükçe bakışlarımı başka yere çeviriyordum ama içerideki yoğun kan kokusu beni rahatsız ediyordu. Üstelik baktığım her yerde kan olduğu için bu görüntüden bir türlü kurtulamıyordum. Bu katliamın başkahramanı olan suikastçım, "Senden ne mi istiyorum?" diyerek gözleriyle beni işaret etti. "Bana ait olan birini benden çalmaya

kalkıştın!" dediğinde odadaki herkesin gözleri beni bulmuştu. Hayır, böyle bakmasınlar çünkü bu deli adamın bahsettiği şey ben değildim. Kalbimdi.

Malum, kendisi kalbimi tapulu malı gibi sahiplenmiş durumda.

Sandalyesinde korkudan titreyen Raun başını çevirip benden yardım istedi. "Sa-Sana bir zararım dokunmadı, ona söyle, gitmeme izin versin," diye bana yalvardı fakat ölüm isteyen lacivert gözler bana bakmadan tetiğe hafifçe baskı uyguladı. "Taşıyıcı'nın himayem altında olduğunu herkes biliyor!" dedi dişlerinin arasından. "Ve sen onu buraya getirerek kendi ölüm emrini verdin!" Ölüm sakinliğiyle söyledikleri saç diplerime kadar ürpermeme neden olmuştu. Onu öldürmekte kararlıydı.

Sonunda kim olduğumu öğrenen Raun korkuyla beni inceledi. "Ta-Taşıyıcı mı?" Gözlerini irice açarak Gölge'ye baktı. "Onun kim olduğunu bilmiyordum! Bırak gide-" Sözlerini tamamlayamadan Avcı kaşlarını çatarak onu susturdu. "Süren doldu!" dedi ve bir saniye bile düşünmeden tetiğe bastı. Adamın beyni dağılırken ağlayarak başımı başka tarafa çevirdim. Nasıl böyle ruhsuz ve duygusuz olabildiğini anlayamıyordum. Ölüme olan tutkusundan nefret ediyordum!

Suikastçımın bakışları odayı tarayıp beni bulduğunda gelip karşımda durdu. Baştan ayağa beni incelerken iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Ona kızmak için dudaklarımı hareket ettireceğim esnada ıslak gözlerimi görünce kaşlarını çattı. "Sakın!" diye beni uyardı. "Ben bu kadar sinirliyken sakın damarıma basacak bir şey söyleme. Sakinleştiğimde bir canavar olduğum konusunda istediğin kadar beynimin içine edersin!" deyince dudaklarımı birbirine bastırıp ona ters ters baktım. En azından bir canavar olduğunu biliyordu!

Buradan gitmeye hazırlanıyorduk ki Chloe'nin, "Ona iyi bak lütfen," diyen sesiyle durduk. Suikastçım ona cevap vermemişti ama gözleriyle onu onaylamıştı. Vanessa'nın korumaları Gölge'ye bakarken Vincent, "Bunca adamı tek başına atlatan birini daha önce hiç görmedik," dedi sesindeki hayranlığı gizlemeden. "Sana borçlandık, dostum," dediğinde Gölge'nin ona söylediği tek şey, "Buraları siz temizleyin!" olmuştu. Daha sonra bana bakıp, "Yürü, Melez Kız!" deyince kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Kimin kime daha çok sinirli olduğu tartışılırdı.

İkimiz büyük çiftlikten çıkarken adım başı bir ölü görmek az kalsın olduğum yere düşüp bayılmama neden olacaktı. Gördüğüm her kan damlasından kaçmaya çalışmak hiç kolay olmamıştı. Kapının önünde duran arabasına doğru beni çekti. Benim için kapıyı açtığı için mecburen öne oturdum. Arabayı çalıştırmadan önce, "Kemerini tak, Melez Kız!" diyerek yine bana kızacak bir şeyler bulmuştu. Kemerimi takınca hiç vakit kaybetmeden yola çıktık ama benimle konuşmak istemiyordu.

Yola baktığı için dudaklarımı okuyamıyordu. Bu yüzden cebimdeki not kâğıdını çıkarıp şu an için en büyük korkumu yazdım ve ona uzattım. *"Yaran çok fazla kanıyor, bir hastaneye gidelim."* Canının yandığını hissediyordum. Ona kızgın olsam bile ona bir şey olma ihtimali beni kahrederdi.

Araba hızla yol alırken yazdığım notu camdan dışarıya atmıştı. "Gerek yok!" diye beni tersleyince somurtarak önüme döndüm.

Arabaya bindiğimizden beri bir kere bile dönüp bana bakmamıştı. Bu tavrı beni üzdüğü için ikinci bir kâğıt yazıp ona uzattım. *"Neden bana soğuk davranıyorsun?"* Yazdığım şeyi ona uzattım. Çiftlik evinde yaptığı katliamlar için ona kızgındım. Peki, o niye bana kızgındı? Göz ucuyla okuduğu şeylerle arabayı aniden yolun ortasında durdurdu. Bir anda frene bastığı için tekerleğin asfaltta çı-

kardığı rahatsız edici ses kulaklarıma ulaşırken öne doğru savruldum. Fakat kemerim takılı olsa bile kolunu uzatarak beni yerime sabitlemişti.

Nefes nefese kalmış hâlde başımı yavaşça çevirip ona baktım. Keskin bakışları öfkeyle dolmuş, biçimli kaşları çatılmıştı. Direksiyonu tutan eli yumruk olduğu için bu sert tavrı korkudan nefesimi kesmişti. *"Sorun ne?"* diye korkarak dudaklarımı oynattım. Neden bana kızdığını anlayamıyordum.

Bir anda yumruğunu öfkeyle direksiyona geçirirken, "Sorun sensin!" diye bana bağırdı. "Sorun gözümün önünden her ayrılışında hissettiklerim! Seni kaybetmekten deli gibi korkuyor olmam en büyük sorun!" diye bağırdığında irkilerek ona baktım. Öfkeyle sarf ettiği sözlerin her kelimesi kalbime ılık bir rüzgâr, dudaklarıma küçük bir buseydi. Evet, Avcı da artık avına karşı eskisi gibi değildi.

Dudaklarımı oynatıp, *"Sen beni önemsiyor musun?"* diye sordum. Mutlulukla ona bakarken sabır dilenircesine başını yukarı kaldırıp, "Aptal kadın!" deyince kahkaha attım. Önemsemekten fazlasıydı.

Gülüşümü duyunca homurdanarak, "Olur olmadık anlarda gülmek sana yasaklanmalı," diye sitem etti çünkü öfkesinin ömrü ben gülümseyene kadardı.

"Beni kaybetmekten ölesiye korkuyorsun demek?" Kaşlarımı yukarı kaldırıp ona takıldığımda, "Uydurma," diyerek beni tersledi. "Öyle bir şey demedim."

"Hayır, dedin."

"Ölesiye demedim!" diye karşı çıktı.

Başımı omzuma doğru eğip tebessüm ettim. *"Ölesiye değil mi?"*

Gözleri dudaklarımdaki tebessümde oyalandı, iç çekti ve "Ölesiye," diyerek bana karşı olan yenilgisini kendi elleriyle sundu. Evet, aramızdakiler öylesine değil ölesiyeydi.

Araba yeniden hareket edince yüzümdeki gülümsemeyle başımı cama yasladım. Kayıp giden yolu izlerken bugün yaşadığım tüm korku zayıf bedenimi terk etmişti. Onun yanındayken korkunun bile kısa bir ömrü vardı. Kalbim kuş gibi uçuşurken biraz uyumak için gözlerimi yumdum. Bugün yaşadıklarıma direnmem bile hasta kalbim için büyük bir mucizeydi.

"Hey, uyan, sanırım ölüyorum." Onun sesini duyduğumda sıçrayarak gözlerimi açtım. Az önce *ölüyorum* mu dedi? Tabii ya, yarasını unuttum!

Başımı çevirdiğimde arabanın içindeydim ama o yoktu. Onu arabanın içinde bulamayınca aceleyle arabadan çıktım. Etrafıma baktığımda gözlerimi şaşkınlıktan irice açtım. Araba okulda veya yolda değildi. Burası, ağaçlarla dolu bir arazi veya ormandı. Kendi etrafımda deli gibi dönerek onu bulmaya çalışıyordum. Biraz ilerideki ağacın altında hareketsiz yattığını görünce kalbim korkudan duracak sandım. Yoldan çıkıp koşarak yanına gittiğimde hemen diz çöktüm ve ellerimi yüzüne koydum. *"Lütfen bana ölmediğini söyle!"* Dudaklarımı oynatıp ağlamaya başladığımda yavaşça gözlerini açtı.

"He-Henüz değil ama bir şeyler yapmazsan ölmem yakındır," diye güçlükle konuşunca hıçkırdım. Ben ne yapabilirdim ki? Neden bu dağın başına gelmek yerine bir hastaneye gitmemişti? Benim yüzümden vurulmuştu, bu hâlde olmasının sebebi bendim. Nefes alış verişim gittikçe hızlanırken hıçkırıklarımı durduramıyordum.

Baygın gözleri gözyaşlarımı bulduğunda bir an kaşlarını çattığını sandım ama hayır, bana öyle gelmiş olmalıydı çünkü yüz ifadesi düz ve boştu. Kasılan yüzü çektiği acı dışında hissizdi. Elini avuçlarımdan çekmedi ama ciğerlerine çektiği her nefes canını yakıyormuş gibi dudaklarından bir

inilti döküldü. Çok fazla terliyordu, su gibi olmuştu. Hayatımda ikinci kez kendimi bu kadar çaresiz hissediyordum. Aklıma annemin ölümü gelmişti. Aynı şeyi ikinci kez yaşamamak için ağlayarak başımı iki yana salladım. *"Git-Gitme,"* diye hıçkırdım. *"Sen de gitme ve bana ne yapacağımı söyle!"* Onu kaybedersem yaşayamazdım, varlığı hasta kalbime iyi gelirken onsuz yapamazdım.

Gözleri beni bulduğunda teninin ne kadar solgun olduğunu gördüm. "Ya-Yarama pansuman yapılmalı," diye acı içinde fısıldadı. "Ama sen kandan korkuyorsun ve-" deyip bayıldığında ağlayarak onu sarsmaya başladım. *"Hayır! Uyan, uyan, beni bırakamazsın!"* Beni duymuyordu çünkü lanet sesim yoktu! Beni anlamıyordu çünkü bana bakmak yerine gözleri kapalıydı! Ve kan, çok fazla kan vardı, hem de çok!

Gözyaşlarım yüzünden onu bulanık görürken ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Titreyen parmaklarımı boynuna doğru uzattım. *"Bana bunu yapma!"* diye ağlayıp nabzını kontrol ettim. Yaşıyordu. Rahat bir nefes alırken hıçkırıklarla ağlamaya devam ettim. Sabah olmuştu, gün ağarmaya başlamıştı ama güneşin doğmasına tahminimce yarım saat vardı. Sadece yarım saatim vardı.

Ben şimdi ne yapacağım?

Onu kaybedemezdim. Annemi kaybettiğimde küçük bir çocuktum ama şimdi onu kurtaracak kadar büyümüştüm. Birini daha kendi yetersizliğim yüzünden kaybedemezdim. Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı sildikten sonra arabaya doğru koştum. Ayağım takılıp düşünce ellerimi yere bastırarak tekrar ağlamaya başladım. Asla ona yardım edemeyecektim çünkü kan korkum beni mahvediyordu. Üstelik birazdan doğacak güneşin altında da uzun süre kalamazdım. *Hayır, denemeden bilemem!* Ayağa kalkıp arabanın yanına gittim, bu kadar kolay pes edemezdim. Bagajı açtığımda ilk yardım çantasını bulmak beni rahatlattı. Gökyüzünü kontrol ettikten sonra hızla onun yanına gittim.

İlk yardım çantasının içinde bulduğum makası alıp tişörtünü aşağıdan yukarıya doğru kestim ve üzerinden sıyırarak çıkardım. Omzundaki kanlı yarayı görünce hemen gözlerimi kapattım. İçli bir şekilde ağlarken, *"Yapamam,"* dedim dudaklarımı oynatarak. Beni duymamıştı çünkü yine sesim çıkmamıştı. Gözlerimi açmadan titreyen elimi uzatıp omzuna dokundum. Elimi biraz yukarı kaydırınca parmaklarıma bulaşan kan yüzünden dudaklarımdan çıkan hıçkırığa engel olamadım. Yapamayacaktım!

Gözlerini aç.

Nefes al.

Kana bak.

Gözlerini aç.

Nefes al.

Kana bak.

Defalarca tekerleme gibi kendime bunları hatırlatıp yavaşça gözlerimi açtım. Derin bir nefes aldığımda parmaklarıma bulaşan kana baktım. *"Anne, gitme!"* Zihnime doluşan kanlı sahneleri yeniden yaşarken başımın döndüğünü hissettim.

Annem bir kaldırım kenarında yatıyordu, başı kucağımda ve yüzü kanlar içindeydi. Alnından akan kanlar yüzünü kirletiyordu. Elimdeki kana baktıkça avazım çıktığı kadar bağırmak istedim çünkü annem de böyle kanamıştı. Yanağını öpmüştüm hatta kanı dudaklarımı ıslatmıştı. Gözleri açıktı ama beni görmüyordu çünkü çok kanıyordu.

Geçmişimi en acı şekilde yeniden yaşarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bulanan midem yüzünden dizlerimin üzerinde emekleyerek Gölge'den uzaklaştım. Midemdeki her şeyi öğürerek çıkartırken her an bilincimi kaybedebilirdim. Başım dönüyor, gözlerimin önü kararıyordu. Kafama ağır bir darbe almışım gibi gözlerimin önünde

küçük yıldızlar yanıp sönüyordu. Kusmaya devam ettiğim için yüzüme gelen saçlarımın bir kısmı kusmuk olmuştu. Sürekli ağladığım için burnumdan akan akıntı bile ağzıma giriyordu. Bunlar oldukça daha çok öğürüyor ve daha çok saçlarımı kusmuğa buluyordum. Onları yüzümden çekecek hâlim bile yoktu. Evet, iğrenç ve berbat bir hâldeydim.

Onun fazla zamanı kalmadı, değil mi?

Kendimi toparlamaya çalışıp elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Tekleyen kalbim yüzünden bedenim yorgun düştüğü için ayağa kalkacak hâlim yoktu. Yaprakların üzerine ellerimi bastırıp ona doğru emeklemeye başladım. Yanında durup çantayı kurcaladım. Kesik kesik iç çekerken bir türlü ağlamamı durduramıyordum. Çantadan çıkardığım gazlı bezle yarayı temizlemeye başladım. Ürkerek kanı sildikçe elim titriyor, nefesim kesiliyor ve aşırı terliyordum. Sağ omzundaki bu yaranın ciddiyetini bilecek kadar tıbbi deneyimim yoktu. Gazlı bezi parmaklarımın ucuyla tutup yarasını temizlerken kana temas etmemeye çalışıyordum. Haddinden fazla kana bakınca dayanamayıp başımı yan tarafa çevirdim ve öğürerek midemde kalanları da çıkardım. Sürekli kusmaktan karnıma kramp girmişti.

"Yapabilirsin, yapmazsan onu kaybedeceksin." Ona olan sevgim, korkularımdan daha büyük olduğu için aceleyle ona doğru dönüp poşetteki pamuğu aldım.

Beni çok uğraştırmıştı ama zor olsa da yarayı temizlemeyi başarmıştım. Kurşun yarası yerine bir bıçak yarası olduğunu görünce biraz da olsun rahatladım. Çünkü yarası çok derin değildi, eğer kurşun yarası olsaydı bu kadar uzun dayanamazdı. Vücuduna giren bir kurşun şimdiye kadar onu öldürebilirdi. Fakat bıçağın sadece küçük bir kısmı omzuna girmiş olmalı ki yarası derin değildi. Bu küçük yara sabaha kadar kanadığı için bayılmış olmalıydı. Onun gibi güçlü birine küçük bir bıçak kesiğinin çok fazla zarar vereceğini sanmıyordum. Tüm yarayı tentürdiyotla temizledikten

sonra gazlı bezi yarasına yapıştırdım. Evet, biraz zorlansam da yarasını sarmıştım. Oturduğum yere yığılırken elime bulaşan kanı yerdeki yapraklara sürterek sildim. Dudaklarımda buruk bir gülümseme oluştu çünkü başarmıştım. Onun için kana bakmakla kalmamış, dokunmuştum.

Herkes için küçük ama benim için büyük bir savaş vererek kanla olan imtihanımdan sağ çıkmayı başardım. Çok kötü bir deneyimdi fakat işin içinde onun hayatı varken korkularımın üstesinden gelmeyi başardım. Başımı yere eğerek gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Ellerimi kırağı düşmüş soğuk yapraklara bastırıp soluklanmaya çalıştım. Gözlerim kapalı bir hâlde nefesimi düzene sokmaya çalışırken bitik hâldeydim. Birinin omzuma dokunmasıyla irkilerek geriye doğru sıçradım. Başımı kaldırınca gördüklerim yüzünden sertçe yutkundum. Gölge uyanmıştı. Hatta artık yerde yatmıyor, oturuyordu.

Sırtını ağaca yaslayarak oturan adama bir mucize gerçekleşmiş gibi bakıyordum. Çenem titrerken gözlerim dolu dolu, "Yaşıyorsun!" dedim ve hemen boynuna sarıldım. Kollarımı boynuna sararken ağlamaya başlamıştım çünkü ona bir şey olacak diye çok korkmuştum.

Elleri belimi sararken yüzünü boynuma gömerek kokumu içine çekti. "Başaracağını biliyordum," diyen sesinde büyük bir gurur vardı. "Sabaha kadar beklemem gerekti ama buna değdi." Keyifli bir sesle söyledikleri yüzünden şaşkınlıkla ondan ayrıldım. Bu da neydi şimdi?

Ne yani, beni kandırmış mıydı?

Dakikalar önce acıdan kıvranan o değilmiş gibi gözlerindeki haylaz parıltılarla bana bakıyordu. Sırf beni buna mecbur bırakmak için sabaha kadar yarasını sarmamış mıydı? Fazla kan kaybettiği için rengi solmuş ve aşırı terlemişti. Lanet olsun, bu oyun yüzünden gerçekten ölebilirdi! Bedenimi saran öfkeyle elimi yumruk yaptım ve yarasının olduğu yere sertçe vurdum. Dudaklarından acı

bir inilti çıkarken kaşlarını çattı. "Bu acıttı!" diyerek beni tersleyince ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. *"Acısın hatta öl, umurumda değil!"* Ayağa kalkıp arabaya doğru yürümeye başladım. Bunu bana nasıl yapardı, aklım almıyordu. Onun yaralarını sararken ölecek gibi hissetmiştim!

Arkamdan keyifli kahkahasını duyduğumda iyice delirdim. "Az önce benim için korkularıyla yüzleşen kadının bunları söylemesi hiç inandırıcı değil," dediğinde kan beynime sıçradı. Düştüğüm içler acısı durumdan keyif alacak kadar hastaydı!

Arkamı döndüğümde ayağa kalkıp bana doğru geldiğini görünce öfkem daha çok büyüdü. *"Canın cehenneme, adi herif! Nasıl hissettiğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok!"* Hayal kırıklığı içinde önüme dönüp adımlarımı hızlandırdım. Orada yaşadıklarım hafife alınacak şeyler değildi.

O eğlenmişti ama ben orada annemin ölümüyle yeniden yüzleşmiştim. Gözlerim dolarken burnumu çekerek hıçkırdım. Bana nasıl böyle bir şeyi yaşatabilirdi, anlayamıyordum. Duygularım onun için bu kadar mı değersizdi? Bana yetişip kolumdan tuttuğu gibi beni kendisine doğru çevirince saçlarım onun yüzüne savrulmuştu. Ondan uzaklaşmak için kolumu çekmeye çalıştım ama bırakmadı. *"Bırak!"* dediğimde, "Bırakamam!" diyerek beni iyice kendisine doğru çekti. "Bırakamam, kadın."

Yüzünü bana doğru yaklaştırınca anında devreye giren kalbime de sinirliydim. Gözleri yeşillerimi bulunca iç çekti. "Kızgınsın, haklısın da..." diye fısıldadı. Lacivert gözleri içime işlerken elini uzatıp yüzümdeki saçlarımı çekti.

Kirli saçlarıma dokunmaktan gocunmadı. Uçlarına kusmuk bulaşan saçlarım onu iğrendirmedi. "Gözlerim kapalı olsa da acını gördüm. Gözyaşların aktıkça bu oyunu bitirmemek için zor dayandım." Üzerime eğilip alnını benim alnıma yasladı. "Fakat duramazdım," dedi kısık sesle. "O gün geldiğinde arkamda güçlü bir kadın bırakmalıyım,

Dolunay Surat." Sıcak nefesi dudaklarıma çarparken yutkundum. Hangi günden bahsediyordu? Yakın zamanda kalbim yüzünden gidecek olan bendim. O geride kalan olacaktı, o zaman neden beni gidişine hazırlıyordu?

Ne demek istediğini anlayınca yeniden gözlerim doldu. Titreyen elimi uzatıp yanağına dokundum. *"Beni sensizliğe alıştırma, Avcı çünkü sen oldukça ben varım."* Gideceğini ima etmişti ama kalbim onunla atarken yokluğu beni bitirirdi. En azından ben bu dünyadaki zamanımı doldurana kadar kalmalıydı. Bir süre daha benim yanımda kalmalıydı.

Elimin yanağında olması ve aşinası olduğum amber kokusunu bu kadar yakından solumak kalbimin sızlamasına neden olmuştu. İç çekerek gözlerini yumduğunda yanağını avuçlarımın içine bastırdı. "Canın yanıyor, Dilsiz Kız," dedi kederli bir sesle. "Haydi, gökyüzüne bak." Bu isteğini anlamamıştım ama elimi çekmeden başımı yavaşça gökyüzüne kaldırdım. Lanet olsun!

Gökyüzüne bakınca kalbimin ritmini bozan başka bir şey fark ettim. Kahretsin, güneş çoktan doğmuştu! Güneşin tüm ışıltısıyla parladığını görünce hızla ondan uzaklaştım. *"Hayır!"* Bunu nasıl fark etmezdim? Geriye doğru korkarak giderken gün ışıklarının her yerde olması nefesimi kesmişti. Gözlerim telaşla etrafıma bakıyor, saklanacak bir kuytu veya karanlık bir sığınak arıyordu.

Elimi ağrıyan kalbime bastırdığımda gözlerimin önü kararadı ve olduğum yere yığıldım. Hiçbir zaman güneşe karşı kazanamazdım. Başım zemine düşerken bilincim yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı. Dünden beri yaşadığım şeyleri düşünürsek çok bile dayanmıştım. Gittikçe karanlığa çekilirken bedenimin yerden havalandığını hissettim. Derin bir uykuya dalmadan önce, "İşlediğim günahların en güzel cezasısın, Dilsiz Kız," diyen sesini ve alnıma değen dudaklarını hissetmiştim. "Hiçbir günah bu kadar güzel olmamalı," demişti.

"En son baktığımda uyuyordu."

Kulağıma gelen seslerle gözlerimi yavaşça açtım. Üzerimde ölü toprağı varmış gibi bitkin hissediyordum. Uyuşuk gözlerle gördüğüm şeyleri inceliyordum. Neredeydim ben?

Yatakta oturup gözlerimi kısarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Beyazın hâkim olduğu şık bir odanın içindeydim. Üzerimdeki beyaz çarşafı kenara çekip yataktan indim. Çıplak ayaklarla iki adım atmıştım ki büyük dolabın aynasından kendimi gördüm. Bedenim tamamen temizlenmiş ve üzerime temiz kıyafetler giydirilmişti. Üstümde ince, krem rengi bir gömlek vardı. Yumuşak dokusu tenimi uyuşturuyor, rahatlama hissi yaratıyordu. Gömleğin ince kumaşı, bana giydirilen beyaz sütyeni belli ediyordu. İç çamaşırlarıma kadar kim üzerimi değiştirmişti? Şaşkınlığım gittikçe artarken gömleğin altına ne giydiğime baktım. Bana siyah, dar bir pantolon giydirdiklerini gördüm. Kot pantolon bedenimin ölçüsündeydi. Yan dönünce saçlarımın tarandığını ve arkadan gevşek bir şekilde bağlandığını gördüm. Saçlarıma bağladıkları siyah kurdelenin çok güzel durduğunu fark ettim. Saçlarımı burnuma yaklaştırdığımda şampuan kokusu aldım. Suikastçım bana banyo yaptırmış olamazdı, değil mi?

Gölge aklıma gelince telaşla kapıya doğru yürüdüm. Kahretsin, yaralıydı ve onu unutmuştum! Daha iki adım atmıştım ki perdenin yanında gördüğüm sevimli yaratıkla durdum. Bu bir kediydi, üstelik bana bakıp duruyordu. Yüzümdeki tebessümle yanına gidip diz çöktüm. Elimi uzattım, miyavlayıp parmaklarımı yalayınca kıkırdayarak onu kucağıma aldım. Ayağa kalktığımda parmaklarım gri, yumuşak tüylerinin üzerinde gezindi. Çok yumuşaktı, üstelik misket gibi gözleri vardı. Kucağımdaki yerini sevmiş

gibi mırıldanınca kahkaha attım. Onu gerçekten sevmiştim. "Kollarımdayken senin de o kediden bir farkın yoktu." Tam arkamda onun sesini duyunca yerimde kaskatı kesildim. *Kollarımdayken* mi dedi?

Derin bir nefes alarak yavaşça arkamı döndüm. Kapının yanında duruyordu. Sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş, beni izliyordu. Kumral saçları başak filizleri gibi dalgalar hâlinde yüzüne dökülmüştü. Lacivert gözleri büyük bir özenle beni izlerken biçimli dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Gözlerini ortaya çıkaran lacivert bir tişört ve bacaklarını saran siyah pantolonla her zamanki gibi muhteşemdi. Şükürler olsun ki iyi görünüyordu. Elimdeki kediyi yere bırakıp onun yanına gittim. Gözlerimi ondan alamayıp bu kadar güzel olduğu için iç çektim. Bu hâlimi görünce gülüşünü saklayamadı. "Karnın mı aç senin?" dedi kaşlarını eğlenerek yukarı kaldırırken. "Beni yiyecekmiş gibi bakmanın başka bir açıklaması olamaz," dediğinde ukala tavrına kıkırdadım. Ormandaki yaralı hâline göre bugün daha iyi ve daha dinç görünüyordu.

Dudaklarımı oynatıp, *"Çok güzelsin,"* dedim. Ona biraz daha yaklaştım ve aramızda bir adım kala durdum. *"Beni ne zaman öpeceksin?"* Ansızın sorduğum sorudan dolayı eğlenen ifadesi bir anda kayboldu ve sertçe yutkundu. Ah, hazırlıksız yakalanmıştı.

Lacivert gözleri afallayarak bana bakınca kahkaha atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Bu adamın her hâli mıknatıs gibi beni kendine çekiyordu. Ellerimi ona doğru uzattığım an işaret parmağını iki kaşımın arasına bastırdı ve beni hafifçe iterek aramıza mesafe koydu. "Bilerek beni çıldırtmayı kes ve uslu dur, Dolunay Surat." Yine benden kaçınca somurtarak ona baktım. Neden beni öpmüyordu ki? Genelde erkekler bu konuda daha istekli olur ama burada kovalayan taraf bendim. Her işim ters olmak zorunda mıydı?

Somurtan yüzüme bakıp gülerek başını iki yana salladı. "Haydi, aşağı inelim, seninle aynı odada olmak benim açımdan çok tehlikeli," dediğinde kaşlarımı çatarak ona ters ters baktım. *"Benden sapıkmışım gibi bahsetme! Beni istemiyorsan bu seninle ilgili bir sorundan kaynaklı olmalı!"* Dudaklarımı oynatıp söylediklerimden sonra aklıma gelenlerle, *"İlgi alanına girmiyor muyum yoksa?"* dedim.

Eğlenen gözleriyle yatağı işaret etti. "Tüm alanlarımı işgal ettiğini hemen şimdi bu yatakta sana gösterebilirim ama unut bunu," dedi fakat daha sonra gözleri ben ve yatak arasında gidip gelince kaskatı kesildi. Beni yatakta düşlemeye başlayınca gözleri büyük bir açlıkla beni inceledi. Eğlenen ifadesi yerini arzu dolu bakışlara bırakırken, "Siktir!" diye küfretti. "Soğuk bir duşa ihtiyacım var!" deyince kıkırdadım.

Ona doğru atılarak gözlerimdeki oyunbaz parıltılarla ona baktım. *"Sıcak mı oldu?"* dediğimde tüm bedeni kasıldı. "Seni buraya getirmek büyük aptallık!" dedikten sonra kaçar gibi odadan çıkınca kahkaha attım. Madem beni öpmüyordu, o zaman ben de onun sınırlarını zorlardım. Bakalım, nereye kadar benden kaçacaktı? Hem o dağın başında beni korkutmasının intikamını da almış olurdum.

Elim heyecanlanan kalbime gidince başımı eğip göğsüme tersçe baktım. *"Onu duydun, rahat dur!"* diyerek ağrıyan kalbimi azarladım. Bu kalp gerçekten çok yaramazdı!

Halının üzerinde uyuyan kediye tebessüm ederek odadan çıktım. Ahşap merdiven basamaklarına her bastığımda ortaya çıkan gıcırtılı ses burasının oldukça eski bir yer olduğunu gösteriyordu. Gözlerim büyük, taş yapıtı incelerken merdivenin sonuna gelmiştim. Kapısı açık olan bir yerden sesler gelince adımlarımı oraya yönelttim. İçeri girdiğimde buranın bir mutfak olduğunu gördüm, bir kız çekmeceleri karıştırıyordu. Mutfak oldukça büyüktü, mermer tezgâh dışında her şey ahşaptan yapılmıştı. Duvarlarda dolap

yerine raflar vardı ve rafların üzerine tabaklar dizilmişti. Küçük penceresini kirli beyaz bir perde süslüyordu. Bahçeye açılan kapı bile ahşaptı. Şık olduğu kadar çağ dışı bir yeri andırıyordu. Sanırım burası bir yazlık ev ya da tatil için geldikleri bir dinlenme yeriydi. Ama şu ana kadar gördüklerim çok hoşuma gitmişti çünkü mutfak ve salon birleşik değildi. Bu, bana kendi ülkemin evlerini hatırlattığı için burayı şimdiden çok sevmiştim.

"Kahretsin, elim!" Mermer tezgâhta domates doğrayan kız çığlık atarak bana doğru dönünce ona baktım. Bana bir yerden tanıdık gelen bu kızı gözlerimi kısarak inceledim. Üzerinde tozpembe bir kazak vardı. Giydiği kot şort sayesinde biçimli bacakları dikkat çekiyordu. Ayaklarındaki terliklerle çok şirin görünüyordu. Bakışlarım yüzünü bulduğunda boncuk gibi olan mavi gözleri dikkatimi çekti. Kestane saçları çok uzun değildi. Saçları omzunun üstünde bitiyordu ama bukleleri ona çok yakışıyordu. Bu kızı bir yerde gördüğüme emindim ama nerede?

Kanayan parmağını musluğun altına tutunca kana baktım. Kanın beni rahatsız etmek dışında korkutmadığını fark etmek beni şaşırtmıştı. Sanırım Avcı'nın oyunu gerçekten işe yaramıştı ama bunun için ona teşekkür etmeyecektim. Suyu açıp elini yıkadıktan sonra parmağını bir peçeteyle sarıp yanıma geldi. "Gözlükler olmayınca iyi göremiyorum. Baksana, parmağımı kestim." Sesini duyduğum an gözlerimi irice açarak ona baktım.

Emily?

Şimdi nereden tanıdık geldiğini anlamıştım. Afallayarak ona bakıyordum çünkü onu erkek kılığında görmeye alışmıştım. Daha önce onun kız hâlini hiç görmediğim için biraz yadırgadım. Erkek kıyafetleri ve çirkin gözlüklerin arkasında bu kadar güzel ve sevimli bir kız olduğunu tahmin etmemiştim. Bence o peruk ve gözlerinin güzelliğini kapatan şişe dibi gözlükler onu çirkin gösteriyordu. Çünkü

taktığı gözlükler o kadar büyük ve kalındı ki küçük yüzünün yarısını kaplıyordu. Bu şaşkın hâlime kahkaha atarak yanağımı sıktı. "Bir yıl boyunca erkek gibi yaşayınca ben de kendimi tanıyamadım," dediğinde kıkırdadım çünkü gerçekten çok farklı görünüyordu.

Çekmeceleri yeniden karıştırıp büyük bir defter ve tahta kalemini bana uzattı. "Şimdilik bunlarla idare et, bıçak ararken buldum." Ona minnetle bakıp elindekileri aldım. Defter ve kalem olmayınca beni anlayamazdı.

"Neden okulda değiliz?" Uzattığım sayfaya bakıp gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Neler yazdığını okuyamıyorum, gözlüklerim olmadan her şeyi bulanık görüyorum," dedikten sonra geriye dönüp masaya doğru yürüdü. Fakat önündeki sandalyeyi görmemiş olacak ki ayağını çarpınca acıyla inledi. Gözleri düşündüğümden daha kötü durumda olmalıydı çünkü onlar olmayınca önündeki şeyi bile görmüyordu. Aslında lens takıp o gözlüklerden kurtulabilirdi.

Yanına gidip onu durdurduktan sonra masanın üzerindeki çirkin gözlükleri aldım. Bunlardan nefret etmeme rağmen mecburen gözlerine taktım. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra rahat bir nefes alarak tebessüm etti. "Teşekkür ederim," dediğinde elimdeki sayfayı ona uzattım.

Yazdığım soruyu okuyunca bir şeyi hatırlamış gibi gülümsemesi soldu. "Sana arkadaşlık etmem için Drew beni buraya getirdi. Yaşadıkların için çok üzgünüm, Yeşil," dediğinde gözlerini büyüterek neşeyle güldü. "Yarına kadar buradayız, sonra yine Ötanazi'ye yolculuk başlıyor. Şimdilik bu güzel yerin tadını çıkaralım, değil mi? Evi gezdin mi, çok küçük ve çok güzel. Bahçesi kocaman, havuzu bile var. Üstelik hava durumuna baktım, iki gün boyunca güneş yok! İnanabiliyor musun, yarına kadar istediğimiz gibi eğlenebiliriz. Ayrıca bana sarkıntılık yapan bir Deborah da yok!" Neşeli sesiyle kuş gibi şakıyınca kahkaha attım. Gerçekten Deborah'dan kurtulduğu için çok mutluydu.

"*Seni bu hâlde görse sence ne yapar?*" Sorduğum soruyla yüzünü buruşturdu. "Tek korkum bu sefer de lezbiyen olması." Söyledikleri yine kahkaha atmamı sağlamıştı. Emily hayat dolu, cıvıl cıvıl bir kız olduğu için neşesi etrafındaki kişilere de bulaşıyordu.

Baştan ayağa beni süzdü. "Üzerindekiler sana tam olmuş. Bay Bruce beni buraya getirdiğinde salondaki koltukta baygındın veya uyuyordun, emin değilim. Buraya gelirken senin için bir şeyler aldı ama ölçülerini nereden biliyor, bir fikrim yok. Odandaki küveti ılık suyla doldurup seni küvetin içine taşıdı. Yaralı olmalı ki seni taşırken canı yandı ama bunu benden gizlemeye çalıştı. Küvetin içinde bile uyanmayınca korktum fakat Bay Bruce yorgun düştüğün için bir süre uyanmayacağını söyledi. Ilık suyun içinde seni ben soydum ve hayır, korkma, iç çamaşırlarına dokunmadım. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra Bay Bruce benden dışarı çıkmamı istedi. Çıkarken saçlarını yıkadığını gördüm," dediğinde iç çekerek bana baktı. "Saçlarına şampuan sürerken bunu korkarak yapıyordu. Onun bu kadar ince ruhlu biri olduğunu bilmiyordum. Sanırım orada seni biraz kıskandım çünkü seninle bir bebeğe bakar gibi ilgileniyordu." Evet, sert görüntüsünün aksine suikastçım bambaşka biriydi. Dışı ayrı, içi ayrı güzeldi.

Emily, "Seni yıkadıktan sonra bir havluya sarıp banyodan çıkardı," dediğinde sesinde büyük bir hayranlık gizliydi. "Beni tekrar odana çağırdığında sen havluya sarılı bir hâlde koltukta uyuyordun. Uyuyacağın yatağın ıslanmasını istemediği için seni koltuğa bırakmış. Benden seni kurulayıp aldığı şeyleri sana giydirmemi istedi. Bunları söyledikten sonra odadan çıktı. İç çamaşırların dâhil her şeyi sana ben giydirdim. Daha sonra Bay Bruce odaya girip seni yatağına taşıdı. Ben çıkarken nemli saçlarını kurutup tarıyordu," dediğinde üzerimdeki kıyafetler hakkında gereken açıklamayı yapmıştı.

Surat astığımda Emily yanlış anlayıp, "Utanmana gerek yok çünkü seni çıplak görmedi," deyince ağlamak istedim. Ben de zaten beni çıplak görmedi diye surat asıyordum. Ya bu adam beni artık çıplak görsün, dokunsun, öpsün hatta benimle sevişsin istiyordum. Çıplak görseydi bana her baktığında beni daha çok arzulardı. Belki o zaman bu inadı kırılırdı. Rahip hayatı yaşayan bir adamı haftalardır yatağa atmayı başaramamıştım. Utanmak kimin umurundaydı ki? Ben utanmazın tekiydim ve onunla çok fazla şey yapmak istiyordum!

Emily bir bardak su alıp içerken dış kapının zil sesini duyunca bana baktı. "Sanırım bana dövüş dersi verecek olan hoca geldi." Hangi hocadan bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Anlamadım?" yazıp ona uzattım.

Defterimi bana geri uzatırken güldü. Acıkmış olmalı ki suyu indirip masadaki kurabiye tabağını eline aldı. "Bay Marshall okula gitmeden önce ikimizin biraz dövüş dersi alacağını söyledi. Öyle bir okulda kendimizi korumayı öğrenmeliymişiz. O yüzden bir günlük hızlandırılmış ders vereceklermiş. Seni o eğitecek, benim için de birini çağırdı. Artık bir günde ne kadar şey öğrenirsek bizim için ekstra puan olur," dedikten sonra tabağındaki kurabiyeleri yiyerek mutfaktan çıktı. Sanırım kapıyı açmak için gitmişti.

Dövüş dersi mi? Bu kalp yüzünden ilk yumrukta öbür tarafa gideceğim kesin.

"Tanrım, hayır!" Emily'nin bağırışından sonra duyduğum kırılma sesleri yüzünden mutfaktan çıktım.

Sesin geldiği yere koştuğumda yerinde buz kesmiş kızı gördüm. Elindeki tabak yere düşüp parçalanmıştı ama o donmuş gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. Rengi sarmış, mavi gözleri hayalet görmüş gibi irice açılmıştı. Eli açık kapının pervazında öylece dururken korku dolu

bakışlarını takip ettim ve kapıdaki adamı gördüm. Marcus Bruce Marshall tüm ihtişamıyla kapıda durmuş, karşısında heykele dönen kıza bakıyordu. Eğlenen bakışlarından anladığım kadarıyla gelirken Emily'nin burada olduğunu biliyordu. Fakat Emily için büyük şok olduğu su götürmez bir gerçekti. İşin ilginç kısmı, ikisi de okulda birbirini tanımıyormuş rolü yapıyordu ama şimdi Emily, Edvard gibi rol yapamazdı. Marcus ise aptalı oynayıp burada onu tanımazlıktan gelemezdi. Sanırım yarına kadar tüm kartlarını açık oynayacaklardı. Evet, bu işte yine en büyük eğlence payı bana düşüyordu çünkü onların atışmalarını izlerken çok eğleniyordum.

Marcus sanki Emily'yi ilk kez görüyormuş gibi kaşlarını yavaşça yukarı kaldırdı. "Bayan Lewis," dedi sahte bir şaşkınlıkla. "Uzun zamandır benden kaçtığınız için sizi evimde görmeyi beklemiyordum." Keyifli çıkan sesiyle Emily yutkunarak bir adım geriye gitti. İyi bir arkadaş olarak onun için üzülmem gerekiyordu ama ikisini çok yakıştırdığım için pek üzüldüğüm söylenemezdi.

Emily'nin gözleri korkuyla ona bakarken kapının önünden çekildi. Hiç vakit kaybetmeden askıdaki çantasını alıp sahte olduğu belli olan gülümsemeyi yüzüne kondurdu. "Bay Bruce," diyerek zoraki bir şekilde tebessüm etti. "Sizi gördüğüme sevindiğimi söylemek isterdim ama bu doğru olmaz. O yüzden bir daha görüşmemek dileğiyle!" dedikten sonra kaçarcasına evden çıkmaya yeltenince güldüm. Marcus onun gitmesine bence bu kadar kolay izin vermezdi.

Yanından geçiyordu ki Marcus onun kolunu tutarak durdurdu. Bal gözleri sinsice parıldarken dudakları yavaşça kıvrıldı. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsınız, Bayan Lewis," dedi üzerine basa basa. "Önümüzde uzun bir gün var ve bugünü en iyi şekilde değerlendireceğimden emin olabilirsiniz." Gizemli çıkan sesi ve tehdit eder gibi konuşması üzerine Emily korkuyla ürpermişti.

"Bakıyorum da ders vereceğin kızı bulmuşsun, Marcus." Merdivenlerden suikastçımın sesi gelince başımı ona doğru çevirdim. Omzundaki yaraya rağmen duş almış olmalıydı, kumral saçları ıslaktı. Giydiği beyaz gömleğin kollarını kıvırdığı için geniş pazıları dikkat çekiyordu. Tanrım, bu adam ne giyse dudak uçuklatıyordu! Merdivenlerden inerken bana göz kırparak yanıma geldi. Elini yavaşça uzattı ve çenemi hafifçe yukarı doğru kaldırarak açık olan ağzımı kapattı. "Sen böyle baktıkça kendimi gerçekten yemek gibi hissediyorum," diye bana takılınca güldüm. Evet, aç bakışlarımı ondan alamıyordum ama o da çok tatlıydı.

"Ne?" Emily'nin isyanıyla bakışlarım yeniden kapıdaki kızı buldu. Kolunu Marcus'tan kurtararak birkaç adım geriye kaçtı. Eliyle Marcus'u gösterip suikastçıma baktı. "Benim hocam Bay Bruce mu? Bu adam eğitimi bahane ederek beni döver!" diye bağırıp yalvaran gözlerini Gölge'ye çevirdi. "Bilerek döver beni bu despot!" diye isyan edince dayanamayıp yine kahkaha attım. Bu kızın her şeyi bana çok sevimli geliyordu.

Marcus içeri girip kapıyı kapattıktan sonra ona korku dolu bakışlar atan kızın karşısında durdu. Gözlerindeki hınzır parıltılarla Emily'ye bakıp keyifle güldü. "Kesinlikle güzel bir gün olacak, Bayan Lewis," diye fısıldadığında bu sefer Emily için gerçekten üzüldüm çünkü bu adamın çok farklı bir intikam anlayışı vardı.

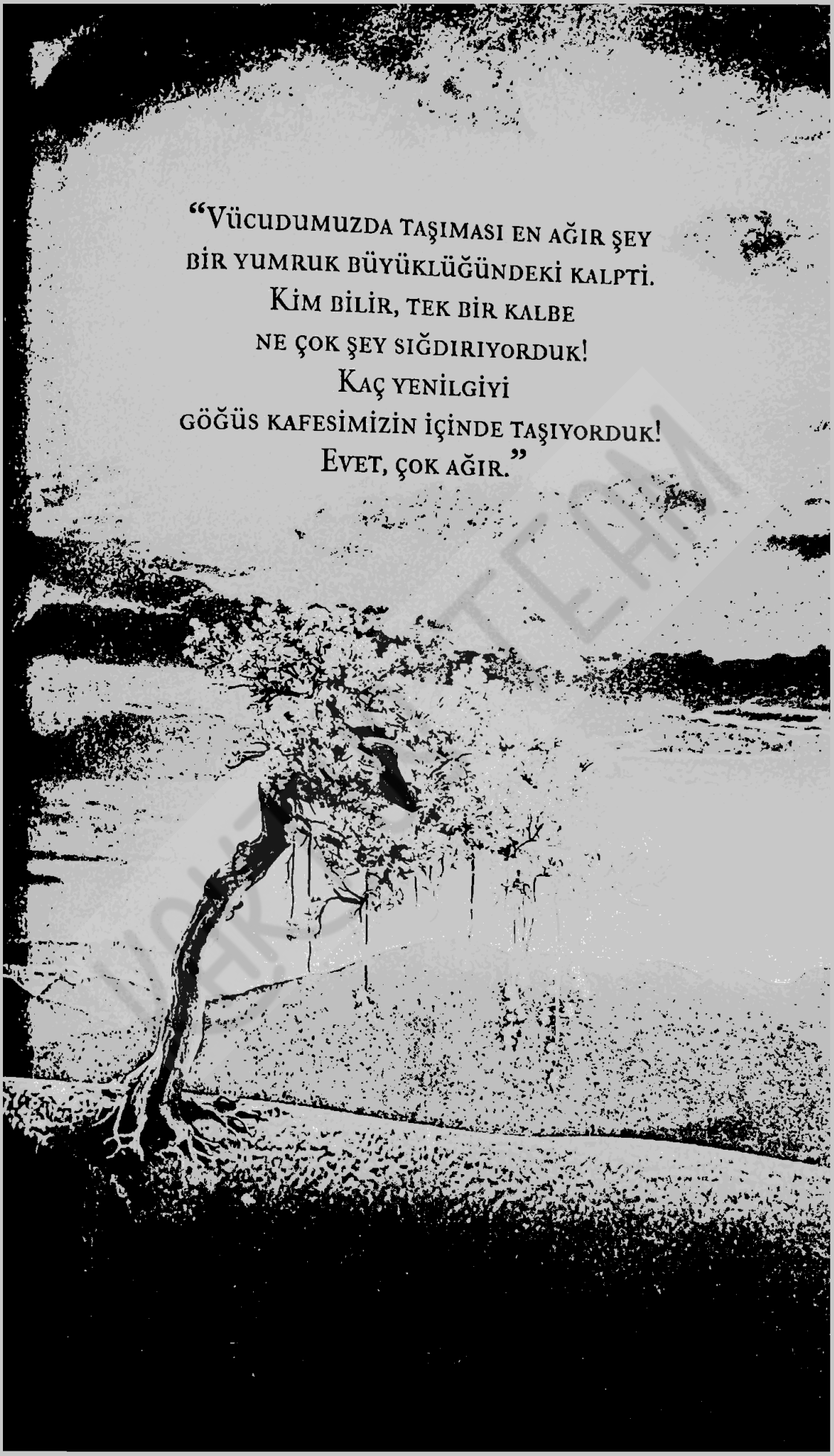
"Vücudumuzda taşıması en ağır şey
bir yumruk büyüklüğündeki kalptİ.
Kim bilir, tek bir kalbe
ne çok şey sığdırıyorduk!
Kaç yenilgiyi
göğüs kafesimizin içinde taşıyorduk!
Evet, çok ağır."

3
HERA'NIN KALBİ

"Vücudumuzda taşıması en ağır şey
bir yumruk büyüklüğündeki kalpti.
Kim bilir, tek bir kalbe ne çok şey sığdırıyorduk?
Kaç yenilgiyi göğüs kafesimizin içinde taşıyorduk?
Evet, çok ağır."

Hayatımda hiç bu kadar mutlu ve bu kadar tetikte olduğumu hatırlamıyordum. Mutluydum çünkü uzun yılların sonunda Ötanazi'den bir günlüğüne de olsa kurtulmuştum. Sürgün olarak geçirdiğim yıllar bana bir ömür gibi gelmişti ve şimdi ilk kez gerçek anlamda nefes aldığımı hissediyordum. En önemlisi de o, yani Gölge yanımdaydı. Hayat gerçekten de sürprizlerle doluydu. Bundan bir yıl önce suikastçımın adını duyduğumda korkudan ürperirdim. Tanışmayı istemek şöyle dursun, onunla aynı havayı solumak dahi istemezdim. Azrail'in beden bulmuş hâli olan bu adam beni ölesiye korkutuyordu. Fakat şimdi hayatımın her anında olmasını istediğim tek insana dönüşmüştü. Başlarda herkes gibi o da kalbimin cazibesine kapılmıştı. Evet, onu bana getiren hasta kalbimdi. Sırf bu yüzden bile *iyi ki bu kalbi taşıyormuşum,* dediğim anlar oluyordu. Çünkü hasta kalbim sadece onu bana getirmekle kalmadı, aynı zamanda onu çok sevdi. Evet, kalbimin nefret yüzünden değil de sevgi yüzünden acıdığını dün ormanda onu kaybettiğimi sandığımda anlamıştım. Bu

gerçek başta beni korkutsa da şimdi düşününce bile yüzümde tebessüm oluşuyordu.

İyi haber, onu sevdiğimi anladım; kötü haberse onun tarafından şu anda şiddet görüyordum! Onu sevmem şu anda acı çektiğim gerçeğini ne yazık ki değiştirmiyordu çünkü bana bu acıyı yaşatan bizzat oydu. Karnıma yediğim yumruk yüzünden yere düşerek acılar içinde inledim. "Düşündüğümden daha zayıfsın," derken eğleniyor gibiydi. Benimle alay etmesiyle kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. Birine önce vurup daha sonra ona zayıfsın diyemezdiniz!

"İki saattir senin tarafından şiddet görünce böyle oluyor!" diyerek dudaklarımı oynattım. Yemekten sonra giymem için siyah bir tayt ve tişört vermişti. Hava bulutluydu fakat dışarıya çıkmak korkumu tetiklemesin diye bana siyah bir şapka ve siyah güneş gözlükleri de vermişti. Onları taktıktan sonra beni bahçeye çıkarıp sürekli çimlerle aşk yaşamama neden olmuştu. Kaç kere yere düştüğümü saymayı bırakmıştım.

Dudaklarımı okumamış gibi, "Bana vurmayı dene," deyince ağlamak istedim çünkü bu lanet cümleyi son yarım saattir sürekli söylüyordu.

Fazla terlemekten yüzüme yapışan saçlarımı geriye çektikten sonra *hayır* dercesine omuz silktim. *"Sana vurabilmem için önce yaklaşmam gerekiyor ama daha sana yaklaşamadan kendimi yerde buluyorum."* Elinin ayarı yoktu, gerçekten çok sert vuruyordu.

Düşüncelerimi okumuş gibi güldü. "Emin ol, senin üzerinde gücümün yüzde ikisini bile kullanmıyorum," derken yüz ifadesi kibirliydi.

"Eğer gerçek anlamda seni yere sermek isteseydim daha ilk hamlemde son nefesini verirdin. Sana şiddetli gelen bu basit yumrukları normal bir kadına atsaydım hiçbir acı

hissetmeyeceğine yemin edebilirim," dediğinde her an kahkaha atacakmış gibi bakıyordu. "Sana vurmuyorum, Dolunay Surat. Yumruğum karnına hafifçe dokunuyor ama sen her defasında kendini yere atıyorsun." Beni mi suçluyordu? Karnımdaki sızı bana pek de hafifçe dokunuyormuş gibi gelmiyordu! Eğer gücünün küçük bir kısmını kullandığında bu hâle geliyorsam kalan yüzde doksan sekizini hiç merak etmiyordum!

Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm ve aramızda bir adım kala durup yumruğumu gelişigüzel salladım. Elim daha yüzüyle temas etmeden bileğimi havada yakaladı ve hafifçe çevirip kolumu bükerek arkama geçti. Sağ elimi belime kenetleyip beni sertçe göğsüne çekince kurtulmamı imkânsız hâle getirmişti. Sırtım onun göğsüne yaslıyken nefesini saçlarımın arasında hissettim. Kalbim bu yakınlıkta yine alarm vermeye başlamıştı. Boştaki elini karnıma koyduğunda nefesimi tuttum. Dudaklarını kulağıma sürttüğünde ise sertçe yutkunduğumu eminim duymuştur. "Rastgele değil, vuracağın yeri önceden belirlemelisin," diye kulağıma fısıldadı. Sesi aklımı başımda alırken hızlanan nefeslerim yüzünden dudaklarımdan bir inilti döküldü. Beni hemen bıraktı. Evet, kırmızı alarm!

Ondan uzaklaştığım için memnun olmasam da rahat bir nefes almıştım. Bana bakarak sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Duruşunu bile ayarlayamazken sana dokunmadan seni nasıl eğiteceğim?" Hoşnutsuz sesini duyunca güldüm. Ne zaman belimi tutup nasıl duracağımı göstermeye çalışsa kalbim yüzünden hemen benden ayrılıyordu.

"Dokun o zaman bana." Bunları söylerken kışkırtıcı bir şekilde kendimi gösterince dişlerini sıkarak soluğunu havaya bıraktı.

Alnına düşen inatçı tutamı çekerken gözleri istemsizce bedenimde dolaşıyordu. Bakışlarının değdiği her zerrem

karıncalanıyor, derimin altındaki tenim şöminede yanan bir odun gibi alev alıyordu. "Beni kışkırtma." Sesindeki keyifsiz ahenkten bana dokunamadığı için çok fazla zorlandığını görebiliyordum.

"Omuzlarını dik tut." Yeniden ders vermeye odaklanınca somurtarak söylediklerini yaptım. Anlaşılan bizim için uzaktan eğitim başlamıştı.

"Sol ayağını hafifçe arkaya doğru koy." Rüzgâr burnuma sonbaharda hâlâ varlığını koruyan söğüt güllerinin hoş kokusunu getirirken bir ayağımı geriye çektim. Sağ elinin avuç içini açarak kolunu biraz öne doğru uzattı. Avucunun içini gösterdi. "Derin bir nefes al ve vur!" Vuracağım yeri önceden belirleyemediğim için avucunun içini göstermişti. Tamam ya, hedef belliyken vurabilirdim!

Başımı yukarı kaldırıp nefesimi düzene soktum ve ona doğru bir adım atarak yumruğumu avuç içine sertçe geçirdim. Sadece ellerini kapatarak yumruk olan elimi kendi büyük ve sıcak elinin içine hapsetmişti. Elimdeki sıcak dokunuşla yerimde kıpırdanıp ona baktığımda, "Eğitim sırasında kriz geçirmek istemiyorsan en küçük dokunuşumda etkilenmeyi bırak," dedi. Hızlanan nefesimi fark etmiş gibi beni uyarma ihtiyacı hissetmişti.

Elimi bıraktığında hayranlıkla kusursuz çehresini izledim. *"Ama etkilenmemek çok zor,"* diye homurdandığımda başını iki yana sallayarak güldü. "Bilerek beni çıldırtıyorsun." Gülüşü ünlü bir müzisyenin en değerli bestesi gibiydi. Beni etkisi altına aldığı için yine onu seyre dalmıştım.

Bu sefer avuçları yere doğru bakıyordu ve eli göğsünün hizasındaydı. "Bakalım, tekmede nasılsın? Ayakkabının ucunu avuç içime değdirmeye çalış." Boyu neredeyse benim iki katımdı, üstelik eli göğsünün hizasındaydı. Yani bacağımı sonuna kadar açsam da eline vurabileceğimi sanmıyordum.

Bir adım arkaya çekildikten sonra dik duruşumu onun dediği gibi ayarladım. Aniden hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatarak avuç içine doğru bacağımı kaldırdım. Fakat daha ayağım eliyle buluşmadan bir ayağımın üzerinde dengemi sağlayamadığım için yine kendimi sırtüstü yerde buldum. "Umutsuz vakasın!" diye homurdandığını duyunca güldüm. Bana ders vermeye kalkıştığı için daha şimdiden pişman olmuştu.

Yere bağdaş kurarak oturduktan sonra başımı kaldırıp ona baktım. *"Savaşmayı bırakıp sevişelim mi?"* dediğimde bir küfür savurdu. "Sen başka bir şey bilmez misin?" Başımı *hayır* anlamında iki yana salladığımda sinirden güldü. "Yaramaz çocuklardan bir farkın yok."

"Emily'yi okuldan nasıl çıkardın?" Dikkatini başka bir konuya çekerek biraz dinlenmek istiyordum.

Ne yaptığımı fark etmesine rağmen yine de bana cevap verdi: "Kendim nasıl dışarı çıkıyorsam aynı yollardan. Ama onu bir günden fazla dışarıda tutamam, yokluğu fark edilebilir." Peki, kendisi nasıl dışarı çıkıyordu?

Bu sefer farklı bir soru yönelttim: *"Raun'un adamları beni nasıl bu kadar kolay dışarı çıkardı?"* Okuldan çıkmanın bu kadar kolay olduğunu sanmıyordum ama son zamanlarda herkes kolaylıkla girip çıkıyordu.

Bunu hatırlamak bile suikastçımı kızdırdığı için kaşlarını hafifçe çatarak, "Connor'ın para için yapmayacağı bir şey yok," dedi tükürürcesine. "Raun'un adamlarını sadece Chloe için içeri aldı. Seni de kaçıracaklarını tahmin bile edemezdi çünkü onun için gözden çıkaramayacağı bir hazinesin. Gardiyanlara Raun'un adamlarını görmezden gelmelerini emretti, bu yüzden sizi kolayca dışarı çıkardılar. Gardiyanların olanlardan haberi olmadığı için Connor'ın seni de götürmelerine izin verdiğini sandılar." Derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Merak etme, Connor

bir daha böyle bir şeye cesaret edemez. Şu anda hastanede kırılan kemiklerinin iyileşmesini beklerken aklı başına gelmiştir," deyince güldüm. Anlaşılan Emily'yi getirmeye gittiğinde boş durmamıştı. Connor olacak o herif başına gelen her şeyi hak ediyordu. Onun yüzünden az kalsın ölüyorduk.

Tekrar eğitime odaklanmak istediği için, "Haydi, devam edelim," deyince yüzümü buruşturdum. Kendimi korumayı öğrenmeye ihtiyacım yoktu k! O zaten beni her şeyden koruyordu.

"Biraz ara versek?" diyerek gözlerimi kırpıştırıp dudağımı sarkıttım. İlk gün için fazlasıyla yorulmuştum.

Olduğu yerde bana kınarcasına bir bakış gönderdi. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde kasları dikkatimi çekmişti. Acaba onlara dokunmak nasıl bir histi? Aklımda o sahneyi canlandırırken bile ateş basmıştı. "Eğer aklını edepsiz şeyler yerine sana gösterdiğim hareketlerle meşgul etseydin bahse girerim ki yumruk atmayı öğrenmiştin." Yoldan çıkmış bakışlarım gözlüklerin altında bile beni ele verince gülerek omuz silktim. Karşımda Yunan tanrıları gibi dururken edepli olmak kimin umurunda ki?

"Sen de azıcık bana baksaydın şimdiye öpmüştün!" diye sitem ettim. İlgisini çekmek için bir yalvarmadığım kalmıştı. Hayatımda gördüğüm en sabırlı kişi olmalıydı çünkü beni istediğini biliyordum ama inatla benden uzak duruyordu.

Bir çocuk gibi hep aynı şeye takılmam onu güldürdü. "Siz Türk kızlarının bu tür konularda daha utangaç olduğunu duymuştum ama sanırım bu senin için geçerli değil." Bu sözleri söylerken beni rencide etmeye çalışmadığını sıcak ses tonundan anlamıştım. Tek amacı dikkatimi başka bir konuya çekmekti.

Ellerimi dizlerimin üzerine yorgunlukla bıraktım. *"Sana beni öp dedim, hamile bırak demedim, yani ben de*

çok utangacım." Gözlerimi kısarak ona baktım. *"Çocuklarla aran nasıl?"* dediğimde başını kaldırıp kahkaha attı. Genelde en fazla gülümserdi ama benim yanımda çoğu zaman kahkaha atıyordu.

"Sen neden böylesin?" Gülüşü dudaklarındaki yerini korurken değerli bir hazineye bakar gibi bana bakıyordu.

"Bir tek sana böyleyim," dedim iç çekerek. Bunları Türkçe söylemiştim.

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Hangi dili konuştun? Dudaklarını okuduğum hâlde söylediklerini anlamadım." Bu sorusundan anladığım kadarıyla Türkçe bilmiyordu. Sırf bilgisini test etmek için bunu yapmıştım. Çocuk yaşta buraya geldiğimde babamın benim için tuttuğu öğretmen sayesinde zamanla İngilizceyi öğrenmiştim. Etrafımda hiç Türk olmaması, onların dilini öğrenmemi hızlandırmıştı. Yıllar olmuştu Türkçe kelimeleri kullanmayalı... Açıkçası kendi dilimi unutmaktan korkuyordum. Ötanazi'de bile herkesle İngilizce konuşmak zorunda kalıyordum. Adım Türkçe olduğu için onlardan duyduğum tek Türkçe kelime Yeşil, yani adım oluyordu. Bunun dışında adımı Türkçe söylerken babamın soyadı olan *Green*'i olduğu gibi, yani İngilizce söylüyorlardı. Hem adım hem de soyadım aynı anlama geliyordu ama onlar adımı Türkçe, soyadımı İngilizce söylüyorlardı. Bana Yeşil Yeşil demeleri çok garip olacağı için aslında olması gerektiği gibi hitap ediyorlardı, yani Yeşil Green.

Gölge benden cevap beklediği için ona bakıp dudaklarımı oynatarak, *"Ana dilimi, yani Türkçe konuştum,"* dedim. Bazen etrafımda bir Türk olmasını istediğim oluyordu. Bana ülkemi hatırlatacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi, bundan hoşlanmamıştı. "Sen aynı zamanda bir Amerikan vatandaşısın, Melez Kız. O yüzden bir daha anlamadığım bir dili kul-

lanma." Bu sözleri içimde bir şeyleri kırmıştı çünkü bana kızdığında hep *melez* derdi. İster istemez Türk olmamın onu rahatsız edip etmediğini merak ettim.

"Sorun bu değil." Yine aklımdan geçenleri anlayınca acaba düşüncelerim alnımda film şeridi gibi geçiyor mu diye bir ayna arayışına girdim.

"Türk olman benim için bir şeyi değiştirmiyor," diyerek bana baktı. "Sadece yıllardır burada yaşamana rağmen bu ülkeyi kendi ülken gibi görmemen tuhaf." Asıl tuhaf olan bu ülkenin bana acı dışında bir şey vermediğini bildiği hâlde bu sözleri söylemesiydi. Bana acı veren bir ülkede yaşadıklarımı ona hatırlatabilirdim ama onu bozmadım.

"Haydi, tekrar deneyelim." Tıpkı benim gibi o da bu konuyu kapatmak istemişti. Buna sevinsem de yeniden derslere devam etmek yüzümü asmama neden oldu.

Elimi kalbime koyarak acı çekiyormuş gibi oturduğum yerde inledim. *"Sanırım fazla yorulmaktan kriz geçiriyorum."* Numara yaptığımı anlamasın diye boğazımdan garip sesler çıkarmaya başladım.

Beni incelerken gülüşünü saklamak için başını başka tarafa çevirdi. "Ödüllük bir performans ama kriz geçirecek kadar seni zorlamıyorum." Keyifli sesini duyunca numara yapmayı bırakıp ona ters ters baktım. *"Öğrendiklerimi bir yerde kullanmama gerek kalmadan senin yüzünden öleceğim!"* diye isyan ederek ayağa kalktım. Uyumaktan başka bir şey bilmeyen tembel vücudum bu tempoya alışık değildi.

Yanına gidip sırtımı ona doğru döndüm. İki saattir deniyordu, bari bana birkaç şey öğretsin de ikimiz de rahat bir nefes alalım! Göremesem de adım seslerinden arkamdaki yerini aldığını hissettim. "Gözlerini kapat ve burada olmadığımı düşün, belki işe yarar." Bedenimin ona verdiği tepkileri bildiğinden farklı bir metot deniyordu.

Verdiği komutla gözlerimi kapatıp kendimi rüzgâra bıraktım. Onun elini belimde hissedince hemen gözlerimi açtım. Gülüşünü duydum. "Uslu dur, Dolunay Surat ve düşün ki benim dışımda biri sana dokunuyor-" demişti ki eğlenen sesi anında yerini öfkeye bıraktı. "Benim dışımda kimse sana dokunamaz!" Tutuşu canımı yakacak kadar sert olunca kulağımda öfkeli sesini duymuştum.

Kendi söylediğine kendi mi kızdı?

Parmakları belimi öyle bir kavramıştı ki sanki etim kopuyordu. *"Beni bırakmalısın."* Dudaklarımı oynatarak söylediğim şeyleri anlayamazdı çünkü arkamdaydı. Kalbim korkudan hızlanırken ellerini tutup çekmeye çalıştım ama milim kıpırdamıyordu.

Dudaklarımdan çıkan hıçkırık onu kendisine getirmiş olmalı ki ateşe dokunmuş gibi elini hemen çekti. Aceleyle arkamı dönüp korku içinde ona baktım. Lacivert gözleri afallamış bir şekilde beni izliyordu. Az önce yaptığı şeyi daha yeni idrak ediyor gibiydi. Baş ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkarak derin bir nefes aldı. "Üzgünüm, hayal etmesi bile kontrolümü kaybetmeme neden oluyor!" Sanki bu öfkesinin suçlusu benmişim gibi omzuma çarparak yanımdan geçip gidince şoke oldum. Az önce ne olmuştu öyle?

Daha birkaç adım gitmişti ki ayağımdaki ayakkabıyı çıkartıp ona fırlattım fakat güçsüz kollarım yüzünden ayakkabı ona ulaşmadı. Beni çok yorduğu için ayakkabıyı uzağa fırlatacak gücü kendimde bulamamıştım. Emily'nin molalarda yiyelim diye hazırladığı meyve sepetini görünce içinden bir elma aldım ve kafasına fırlattım. Elma kafasına çarpıp yere düşünce adım atmayı bırakıp yavaşça bana döndü. Az önce başka bir adamın bana dokunduğunu düşlediği için lacivert gözlerinde hâlâ yakıcı bir öfke vardı. Öfkesinin bana olmadığını biliyordum. Yerdeki elmayı

alıp kaşlarını çatınca güldüm. *"Bana sırtını dönme çünkü bunu yapınca beni anlayamazsın. Bakışlarını benden çekince sinirleniyorum,"* dediğimde gözleri gülümseyen dudaklarıma kaydı ve öfkesi silindi. "Senin sinirini severim, huysuz kadın," diyerek yerdeki elmayı ve spor ayakkabımın eşini alıp bana doğru yürümeye başladı.

Yanıma geldiğinde elindeki elmayı bana gösterirken dudakları usulca kıvrıldı. "Bu yemek için var," dedikten sonra uzattığı elmayı aldım. Daha sonra ayakkabımın eşini gösterdi. "Bu da giymek için, insanlara fırlatmak için değil." Alay ederek bana baktı. "Anladın mı?" İyi de ben zaten bunları biliyordum, neden bana bunu anlatıyordu ki? Bana sırtını dönmezse ben de her defasında ona bir şeyler fırlatmak zorunda kalmazdım.

Önümde diz çöktü. Çıplak ayağımı tutarak dizine koydu ve yere koyduğu ayakkabıyı yavaşça giydirdi. Ayakkabımın bağcıklarını bağladıktan sonra olduğu yerde başını kaldırıp bana baktı. "Önünde diz çöktüğüm tek kadın ve insansın," dediğinde nefesimi tuttum. Yine bir şekilde onun büyüsüne kapılmıştım. Her hareketi o kadar özel hissettiriyordu ki onun olmadığı bir dünyayı istemiyordum. Bu adam öylesine ben olmuştu ki içimde ondan başka kendime bile yer yoktu.

Yavaşça ayağa kalktığında elimi sızlayan kalbime koymamak için kendimi zor tuttum. Onun gözlerinde ruhumu teslim ederken bana baktı. "Ne düşünüyorsun?" dedi merak dolu bir sesle. Gözlerinin içine baktım. *"Seni,"* dediğimde güldü. O gülünce ben de gülümsedim.

"Bugünlük bu kadar yeterli," diyerek bahçenin diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Koşarak önüne geçtim ve beni görsün diye geriye doğru yürümeye başladım. *"Bugünlük mü? Yani bu işkencenin devamı da mı gelecek?"* Korkuyla sorduğum soru onu güldürdü. "Kim bilir?" Omuz-

larımdan tuttu ve beni çevirerek düz yürümemi sağladı. Aramıza yine üç adımlık mesafe koyarak yanımda yürüyünce o mesafelere lanet ettim.

Yan yana yürürken havanın bulutlu olmasına sevinmiştim. Onunla böyle ağaçların arasında yürümeyi hep sevmişimdir. Her ne kadar kafamda siyah bir şapka ve gözlerimde kocaman siyah gözlükler olsa da... Bunları benim için o almıştı. Yine onu izlemeye başladığımda başını çevirip bana baktı. *"Onu da benim gibi mutlu ediyor muydun?"* dedim. Eski sevgilisiyle olan ilişkisini merak ediyordum. Onun âşık hâllerini ne kadar uğraşırsam uğraşayım kafamda canlandıramıyorum. Hayal dahi olsa onun yanında kendimden başka bir kadını düşünemiyordum.

Sorduğum soru yüzünden bakışları ansızın durgunlaştı. Derin bir nefes alarak bakışlarını benden çekti ve önüne döndü. Bu hareketi beni üzmüştü çünkü lacivert gözlerinde gördüğüm o garip ifade beni kahrediyordu. O kadını özlüyordu, değil mi? Özlem varsa sevgi hâlâ devam ediyor demektir. Gözlerim dolduğunda ben de başımı başka tarafa çevirdim. Elimi sızlayan kalbime koyup acısı geçsin diye bekledim. Son anlarımda gözlerinde başka bir kadının hayaletini görmek istemiyordum.

"Hera'nın Kalbi'ni hiç duydun mu?" Bu beklemediğim soruya başımı sallayarak karşılık verdim. Evet, duymuştum fakat konu eski sevgilisiyken neden kolyeden bahsettiğini anlamamıştım.

Hera'nın Kalbi aslında çok değerli bir gerdanlıktı. Onu çıplak gözlerle görmek şöyle dursun, neye benzediğini bile bilmiyordum. Babam beni Türkiye'den Amerika'ya getirdiğinde eğitimim için birçok öğretmen tutmuştu. Dışarıya çıkamadığım için evde ders alıyordum, yabancı dil dâhil birçok dersim için özel öğretmenim vardı. Resim öğretmenim bir seferinde bana çok kızmıştı. Verdiği mızrak

tablosunun resmini çizemediğim için beni azarlamıştı. *"Alt tarafı bir mızmız resmi, Bayan Green! Sanki sizden Hera'nın Kalbi'ni çizmenizi istemişim gibi davranmayı bırakın!"* diyerek beni azarlamıştı. Bir kâğıda, *"Hera'nın Kalbi mi?"* diye yazıp sorduğumda bana kızgın olsa da anlatmıştı.

Hera'nın Kalbi'ni bir çocuğun çizdiğini ve en iyi tasarımcıları kıskandıracak bir şaheser olduğunu söylemişti. Tasarım o kadar güzel ve göz alıcıymış ki herkes onu merak eder olmuş. Babası, oğlunun tasarımını hayata geçirmiş ve oğlunun isteği üzerine dünya üzerindeki en değerli taşları yıllarca araştırıp bulmuş. Hiç arıtılmayan siyah pırlantalardan oluşan gerdanlığı küçük bir çocuk kendi elleriyle yapmış. Adını Hera'nın Kalbi koyarak bir sergide insanlara sunmuş. Öğretmenimin söylediğine göre tek bir taşı bir servet değerindeymiş. Fakat bu kolye o aileye uğursuzluk getirmiş çünkü herkes o değerli mücevhere sahip olmak istediği için aile birçok suikasta uğramış. Gerdanlık aileden çalındığı için şu anda kimde olduğunu kimse bilmiyor. Kaybolan gerdanlığın akıbeti hâlâ gizemini korusa da yıllarca insanların dilinden düşmemiş. Onu görenler büyüsüne kapılırken görmeyenler nasıl göründüğü hakkında birçok hikâye uydurmuş. Küçük bir çocuğun tasarımını kendi aralarında efsaneleştirmişler.

"O gerdanlığın eski sevgilinle ne ilgisi var?" Şimdi durduk yere bana neden böyle bir soru sorduğunu anlamamıştım.

Gözlüklerin gizlediği gözlerimi görmek istercesine bana uzun uzun baktı. Bakışları beni rahatsız etmiyordu, sanki aradığı bir cevabı bende bulmak ister gibiydi. "O gerdanlığı tasarlayan çocuğun neden ona Hera'nın Kalbi adını verdiğini biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. Öğretmenim bana bu konuda bilgi vermemişti. Sonradan çoğu kişiden duymuştum hatta gerdanlık birçok filme konu olmuştu. Ama her defasında gerdanlık farklıydı ve isminin neden Hera'nın Kalbi olduğunu anlatan bir açıklama yoktu.

Bir adım yaklaşarak yine içimi görmek ister gibi beni izlemeye başladı. "O çocuk sevmeyi bilmiyordu ve hayalindeki kızı gerdanlığa aktardı. Hera, Yunan mitolojisinde doğurganlık ve bereket tanrıçası olsa da aslında çok daha fazlası," dediğinde bu konuda hiçbir şey bilmediğimi bir kez daha anladım.

"Her şeyden önce Hera kocasına âşık bir kadındı." Yunan mitolojisine ilgi duyduğunu bilmiyordum. "Zeus evliliği boyunca onu çeşitli kadınlarla aldatsa da Hera hep ona sadık olmuştur. İnsani özellikler taşıyan tek tanrıça diye bilinir. Kıskanç, hırslı, âşık ve sadık fakat buna rağmen aynı hisleri kocası tarafından hiç göremez. Hera güzellik olarak Afrodit'ten sonra gelen tek tanrıça, peşinde onca erkek varken o hep kocasına bağlı kalmıştır. Fakat bir gün Zeus'un onu kız kardeşi yerine koyduğu Liamsis ile aldattığını öğrenir. Her âşık kadın gibi kırık kalbi intikam ateşine bürünür. Liamsis'i tehlikeli ve zehirli bir yılana dönüştürür ve Liamsis, ihanetinin sebebi olan ve Zeus'tan doğan kendi çocuklarını zehirleyerek öldürür." Sanırım ihanet ve kıskançlık her dönemde vardı. Sadakat ise sadece gerçekten sevenlerin kalbinde yeşeren bir çiçekti.

Suikastçım, "Liamsis yeniden kendi formuna döndüğünde çocuklarının ölü bedenini görünce çıldırarak kendi boğazını kesmiş," dediğinde yutkunarak sessizliğimi koruduum. "Çocukların koruyucusu olarak bilinen Hera öfkesi geçtiğinde buna pişman olsa da her şey için çok geçtir. Zeus'un hiçbir şey olmamış gibi tekrar başka kadınlarla birlikte olduğunu gören tanrıça ona olan aşkından vazgeçer. Bir kadın sevdiği erkeği sevmeyi bırakıyorsa yaşamayı da bırakır." Yani Zeus, Liamsis'e olanlara bile yeteri kadar üzülmemiş, iki kadının hayatını kedere boğarak çapkınlıklarını sürdürmeye devam etmiş.

"Hera, Hades'ten yardım alarak yeraltı zindanlarında tutsak olan kâhin Martenus'u çağırır. Ondan onu öldüre-

cek çok güçlü bir zehir ister, kâhin buna başta karşı çıksa da tanrıçanın emrini yerine getirir. Ölümsüz bir tanrıçanın ölmeyi arzulaması pek sık yaşanan bir olay değildir. O gece Hera en güzel kıyafetlerini giyerek kocasına son kez sevgisini sunar ve Zeus uyurken zehri içer. Efsaneye göre Zeus karısını ölü bulunca yeryüzünü öfkesiyle kaosa boğmuştur. Hera'nın gidişiyle aslında ona âşık olduğunu anlamıştır. Bir daha hiçbir kadın ona güzel ve çekici gelmemiştir. Her kadında Hera'dan bir parça aramış fakat hiç bulamamıştır. Zeus, Hera'nın ölümüyle yalnız yaşamaya lanetlenmiştir. Hera'nın hep istediği gibi kocası kendisine âşık olmuştur fakat bunu varlığı değil, ölümü sağlamıştır. Efsaneye göre Hera'nın içtiği zehir kalbi dışında tüm bedenine ulaşmış ama kalbini ele geçirememiş. Evet, çünkü kalbinde kocasına duyduğu aşkı varmış. Kalbinde taşıdığı aşk o kadar büyük ve ölümsüzmüş ki en güçlü zehir bile o kalbe sızamamış." Susup derin bir nefes aldığında onu soluksuz dinlediğimi fark ettim.

Hera'nın hikâyesi beni çok kötü etkilemişti. Fazla duygusal olan kalbim onun acısını kendi acısı olarak benimsemişti. Sızlayan burnum ağlayacağımın sinyallerini veriyordu, tek tesellim bunun gerçekte yaşanmadığıydı. Çünkü ben Yunan mitolojisi de dâhil çoklu tanrıların varlığına inanmıyordum. Benim inancım daha farklıydı fakat masal tadı veren bu hikâyeyi sevdiğimi de inkâr edemezdim.

"O çocuk Hera gibi sevmek istemişti, değil mi? Bu yüzden gerdanlığa onun kalbinin ismini verdi," dediğimde yüzünde eksik bir gülümseme oluştu. "Hayır, o çocuk Hera gibi bir kadının ileride onu sevmesini istedi," diye cevapladı beni.

"Gerdanlığı aradığı kız için tasarladıysa doğru kadının kim olduğunu nasıl anladı?" Sonuçta insanın hayatına birçok kişi giriyordu, yani bizim için doğru olanı bulmak çok zordu. Özellikle öyle değerli bir mücevheri birine verecekseн onun aşkından emin olman gerekirdi.

Sanki gereksiz bir soru sormuşum gibi beni umursamadan yoluna devam etti. Bu adamdaki rahatlık insanı delirtecek türdendi. Koşarak ona yetiştim ve bana baksın diye hafifçe öksürdüm. Nihayet lacivert gözleri beni bulunca aklımdaki soruyu sordum: *"Eğer o çocuğun yerinde olsaydın ve Hera'nın Kalbi senin olsaydı onu eski sevgiline verir miydin?"* Ansızın içimi saran kıskançlık yüzünden kaşlarımı çatmadan edemedim.

Sanki komik bir soru sormuşum gibi dudakları yavaşça kıvrıldı. Lacivert gözleri büyük bir gizemle bana bakarken burada farkında olmadığım bir konuşma gerçekleştirdiğimizi düşünmeye başladım. "Hayır, onu severken bile doğru kadının o olduğunu düşünmeyen bir yanım vardı," dedi. Rahatlayarak gülümsediğimde gözleri muzip bir şekilde kısıldı. "Peki, sen o gerdanlığı ister miydin?" Eğlenerek sorduğu sorunun cevabını gerçekten merak ediyor gibi duruyordu.

Gözlerimi irice açarak ona baktım. *"Değerine milyonlar biçilemeyen bir gerdanlığı isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"* O gerdanlığın parasıyla bir şehir satın alınacağı için bence herkes ona sahip olmak isterdi.

Başını *evet* dercesine sallayınca, *"Hayır,"* dedim. Çok değerli şeyler hep uğursuzluk getirirdi. Ayrıca ona sahip olmak isteyen o kadar çok kişi varken başıma bela almak istemezdim.

"Neden? Ondan gelecek para dikkatini çekmiyor mu?" Neden tam şu anda çok farklı davrandığını düşünmeye başladım? Sanki o farklı bir şey söylüyordu ama ben çok farklı anlıyordum. Görünürde aynı şeyleri konuşuyorduk lakin onun bakışları fazla gizemliydi.

Büyük bir merakla cevabımı bekleyen adama gülümsedim. *"Ben o çok değerli gerdanlığı değil, onu tasarlayan çocuğu isterdim."* Adım atmayı kesince durdum, o da durdu.

"O çocuk tarafından sevilmeyi isterdim. Henüz çocuk yaşta böylesine ince ruhlu olan biri tarafından sevilmek asıl paha biçilmez olan. Gerdanlık değil, onu tasarlayan çocuk bence değerli olan," dediğimde bakışları değişmişti. Sanki sözlerim onu nefessiz bırakmış gibi sertçe yutkundu. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki eşim benzerim yokmuş gibi hissettiriyordu. Kaybetmekten korkar gibi ve bazı şeyleri yeni fark etmiş gibi bakıyordu. Bakışlarından ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı fakat gözlerinde gördüğüm şeyler nedense kalbime huzur veriyordu.

Aramızdaki tüm mesafeyi kapattığında kalbim onun aşkıyla çırpınmaya başladı. Elini uzatarak çenemden tuttu ve hafifçe sıkarak başımı kaldırdı. Üzerime eğildiğinde göğsümde büyük bir sızı hissettim. "Bana neden bu kadar geç kaldın?" Boğuk çıkan sesiyle çaresizliğimi kirpik uçlarımda süzülen o bir damla yaşa sığdırdım.

Elimi ağrıyan kalbime götürdüğümde yanaklarımda süzülen o bir damla yaş avuçlarına düşmüştü. *"Ben sana gelemeyecek kadar ölüyüm, Avcı ama hasta kalbim seni bana getirdi."* Bir gün her şey sona erdiğinde ve bu dünyadaki varlığım son bulduğunda en büyük pişmanlığım onunla yeterince zaman geçirememek olacaktı.

Canımın yandığını bildiğinden beni bıraktı fakat sözlerim canını sıktığı için elleri yumruk olmuştu. Onu düşüncelerinden uzaklaştırmak için gülümsedim. *"Peki, o çocuk buldu mu?"* dedim. *"Hera'nın Kalbi'ne eş bir kalp buldu mu?"* Onu tanıyor gibiydi ve bu gerçekten yaşanan bir hikâye olduğu için dikkatimi çekmişti. Evet, gerdanlığın varlığı gerçekti.

Cebindeki sigara paketini çıkarıp içinden bir dal aldı. Yaktığı sigaradan büyük bir nefes çektiğinde yanakları içe gömülmüştü. Dumanı bana gelmesin diye başını başka tarafa çevirdi. "Önemli olan onu bulması değil, yaşatması,"

dedikten sonra yoluna devam etti. Ve ben yine bir şey anlamamıştım. Bu adam neden bu kadar gizemliydi?

Bahçenin arka tarafına geldiğimizde sonunda Emily ve Marcus görüş açımıza girmişti. Birbirimizin dikkatini dağıtmayalım diye biz bahçenin ön tarafını kullanırken onlar arka tarafa geçmişti. Tabii, Emily defalarca kaçmaya çalıştı ama Marcus onu bırakmamaya kararlıydı. Onlara yaklaştığımızda derslerini bölmemek için kenarda durup ikisini izlemeye başladık. Emily de benim gibi ince, askılı, mavi bir atlet ve bir tayt giymişti. Benimle kıyaslanırsa kesinlikle bir şeyler öğreniyor gibiydi. Marcus üzerindeki gömleği çıkardığı için terden su gibi olmuş bir tişörtle öğrencisini ciddi anlamda zorluyordu. Emily ona doğru her hamle yaptığında ustalıkla onun hareketlerini savuşturuyordu. Emily ona tekme atmak için ayağını kaldırdı ama Marcus onun ayağını tuttu ve hafifçe yukarı doğru çekince Emily sırtüstü yere düştü.

"Sanırım bu sefer gerçekten felç kaldım!" Düştüğü yerden kalkmadan acıyla bağırmıştı.

Marcus sanki bunu şu son iki saatte sürekli duyuyormuş gibi gözlerini devirerek onun yanına gitti. "Mazeret üretmeyi bırak ve kalk ayağa, beceriksiz!" Başını hafifçe aşağıya eğerek yerde yatan kıza kibirle bakıyordu.

Emily zorlukla ayağa kalkarak yalvaran gözlerle ona baktı. "Bakın Bay Bruce, benden olmaz! İki saattir öğrendiğim tek şey yerle buluşmak." Eliyle kendisini gösterdi. "Kuş kadar canım var, neyime benim dövüşmek? Lütfen bırakın da gideyim." Gerçekten de çok yorgun görünüyordu. Sanırım Gölge, Marcus'tan daha merhametli davranmıştı bana.

Marcus gözlerindeki tehlikeli parıltıları gizlemeden güldü. "Bu kadar konuşmak yeterli, devam edelim. Bir an önce bir şeyler öğrenmeye bak, aksi takdirde değerli

zamanımı seninle harcadığım için seni dava ederim." Bu adam anladığım kadarıyla Emily'yi öldürmeye kararlıydı. Kızın ayakta duracak hâli yoktu ama o devam etmekte kararlıydı.

Emily sinirden yerinde tepindikten sonra Marcus'un gülen yüzünü dağıtmak ister gibi yumruğunu tam çenesine doğru savurdu. Fakat Marcus anında onun kolunu tutarak kızı itince Emily yine kendisini yerde buldu. "Tanrı'm, bu adamdan kurtuluş yok!" diye sızlayan kız Marcus'u güldürdü. Evet, içlerinden biri ağlayıp sızlarken diğeri oldukça eğleniyordu.

Marcus, "Ayağa kalk," deyince Emily ciddi anlamda ağlayacak duruma gelmişti.

Güçlükle kendisini toparlayarak ayağa kalktığında neredeyse yere düşecek gibiydi. "Beni rahat bırakmanız için ne yapabilirim?" Pes etmiş görünüyordu ve Marcus bu anı bekliyormuş gibi ona doğru yaklaştı. "Çok basit," dedi aralarındaki mesafeyi kapatarak. "Önümde diz çök ve şirkette bana söylediğin şeyler yüzünden özür dile." Kibri yüzünden Emily afallayarak ona baktı. Sanki bu duyduklarının gerçekliğine inanamıyordu.

"Bunu..." deyip sustu. Kelimeler omuzlarında ağırlık ediyormuş gibi kolları iki yanına düştü. "Bunu yaparsam gerçekten peşimi bırakır mısınız?" Sesindeki tükenmişlik bulutlu havaya karışıyor, kara bulutlar itiraz edercesine şimşeklerini çakarak kükrüyordu. Sanırım yağmur yağacaktı.

Marcus'un yüzündeki gülümseme kayboldu. Bakışları bir boşluğa savrulurcasına ciddileşti. Sanki şu anda gerçekten bunu isteyip istemediğini sorguluyordu. "Evet," derken sesi fazla isteksiz çıkmıştı. "Önümde diz çöktüğün an bir daha beni görmeyeceksin." Dudakları bunları söylerken gözleri aksini söylüyordu. Eğer Emily diz çökerse onu görmek için bir bahanesi kalmayacaktı.

Emily başını onaylarcasına salladığında Marcus'un gözlerinde hayal kırıklığı gördüğüme eminim. Emily bir ayağını hafifçe bükerek Marcus'un önünde dizlerinin üzerine çöktü. Başını kaldırıp boyun büktüğü adamın yüzüne bakınca Marcus sertçe yutkundu. Hayır, bunu yapmasını istemiyordu. Emily, "Ben-" deyip derin bir nefes aldı.

Başını kaldırıp ona baktı ve "Sözlerimin hâlâ arkasındayım!" diye bağırıp Marcus'un ayağından tuttuğu gibi çekince Marcus dizlerinin üzerine düştü. İkisi düştükleri yerden birbirine bakarken Emily kaşlarını çattı. "Gerçekten sizden özür dileyeceğimi mi sanıyorsunuz? Size söylediğim her şeyi hak ettiniz!" dedi ve hızla ayağa kalktı. Daha sonra dudaklarında oluşan sinsi gülüşle Marcus'a baktı. "Şimdi bayım, siz Marcus Bruce Marshall bir asistanın önünde diz çöküyorsunuz!" dediği an yanımda onları izleyen suikastçım gururla bakıyordu.

Marcus düştüğü tuzağı fark edince burnundan soluyarak ayağa kalktı. "Seni çirkin yaratık, aklınca benimle oyun mu oynuyorsun?" Öfkeyle konuşup Emily'nin üzerine yürüdü. Emily ondan kaçmak için geriye doğru bir adım atmıştı ki ayağı takıldığı için tökezledi. Marcus onu tutmak için öne atılınca o da dengesini kaybedip Emily'nin üzerine düştü. Bu ikisi müthiş eğlenceliydi!

Emily canı yanmış gibi sitem ederken üzerindeki adamı görünce ikinci kez çığlık attı. "Derhâl o kusursuz bedeninizi bu çirkin yaratığın üzerinden çekin, aksi hâlde çirkinliğim size de bulaşabilir! Yüzeysellik takıntısı olan bir adama bu kötülüğü yaparsam daha sonra kahrolurum!" Bu hâldeyken bile eski patronunu iğneliyordu.

Marcus şu anda pek de Emily'yi duyuyor gibi değildi çünkü dikkatli gözlerle onun yüzünü inceliyordu. Emily yoğun bakışlarından dolayı kızaran yanaklarıyla ona baktı. "Bay Bruce, neden bana böyle bakıyorsunuz?" Öfkesi

saman alevine benzeyen kız üstündeki adamın bakışlarıyla sakinleşmişti.

Fakat en sakin insanı bile çıldırtacak bir karaktere sahip olan Marcus, "Kurbağalarla bir akrabalığın var mı diye anlamaya çalışıyorum. Yakından bakınca daha da çirkinsin," diyerek kızı yeniden delirtti. Evet, Marcus gerçekten bu sözleri bir kadına söylemişti. Oysaki o kocaman, kalın gözlüklerin nasıl bir güzelliği sakladığını bilmiyordu. Gözlükler varken bile çok güzel görünüyordu.

Emily duyduğu hakaret yüzünden kaşlarını çatarak Marcus'u sertçe üzerinden itti. Hızla ayağa kalkıp bir ayağını sertçe yere vurdu ve tam karşısında dikilen adama ters ters baktı. "Sizin sorununuz bu işte!" diye bağırdı. "Etrafınızda o kadar estetik cerrahların elinden çıkmış kadın var ki o lanet gözleriniz herkesi öyle görmek istiyor!" İşaret parmağıyla kendisini gösterdi. "Ben hâlimden memnunum, o parayı bir şekilde bulacağım ve siz 'Bay Mükemmel'den kurtulacağım!" dedikten sonra arkasını döndü ve öfkeli adımlarla eve doğru yürüdü.

Marcus ona kızıp giden kızın arkasından bakarken dudakları yavaşça kıvrıldı. "Kurbağa kısmına kızmış olamaz, değil mi?" *Ciddi mi bu?*

Sanki Emily onca şeyi söylememiş gibi keyifli bir şekilde konuştuktan sonra Emily'nin peşinden eve doğru yürüdü. Eminim ki yine onu delirtmeye gidiyordur çünkü bu ikisi kavga etmekten bizim burada olduğumuzu bile fark etmemişlerdi. Başımı çevirip suikastçıma baktım. *"Marcus fazla mı şey? Yani sinir bozucu,"* dedim. Benim açımdan sorun yoktu hatta kavgaları beni güldürüyordu fakat Emily için gerçekten üzülmeye başlamıştım.

Avcı sinirden güldü. "Sırf ondan kurtulmak için telefonlarını açmıyorum," dediğinde kahkaha attım. *"Çok kötü bir kardeşsin."*

"Eğer iş toplantısında bir adamın burnunda et beni var diye işi bozuyor ve sonra da beni arayıp kendisini haklı çıkarıyorsa bence onu engellemediğime dua etsin," dedikten sonra eve doğru yürüyünce kıkırdadım. "Gülme," diye homurdandı. "Gerçekten gecenin bir yarısı bunun için uykumu böldü!" diye sitem edince dayanamayıp bu sefer de kahkaha attım. Sanırım Marcus'un çıldırttığı tek kişi Emily değildi.

"Tüm günü bize zehir etti, sence ne zaman gidecek?" Emily'nin sitemi beni güldürdü çünkü akşama kadar Marcus ile kedi köpek gibi kavga etmekten başka bir şey yapmamışlardı.

Bilmiyorum dercesine omuz silktim. Sonuçta burası onun eviydi, *kalk git* diyecek hâlimiz yoktu. Ayrıca Marcus beni güldürüyordu, gitmesini istemiyordum. Emily ile mutfakta oturmuş, onun öfkesinin geçmesini beklerken gözlerim Gölge'yi arıyordu. Dövüş dersinden sonra eve girdiğimizde ona bir telefon geldiği için beni Marcus'a emanet ederek gitmişti. Marcus'un mutfağa girdiğini görünce tebessüm ettim. Gözleri mutfak tezgâhında dolaştıktan sonra Emily'yi buldu. "Akşam oldu, Bayan Lewis. Bize yemek hazırlamayı düşünüyor musunuz?" dediğinde kıkırdadım. İşte yine başlıyorduk.

Emily afallayarak kendisini gösterdi. "Neden ben?" dedi. "Yemek konusunda hiç becerim yok, ayrıca dolapta yemek için malzeme de yok." Sabah bize sadece kahvaltılık şeyler yedirdiğini düşünürsek gerçekten yemek yapmayı bilmiyor olmalıydı. Neyse ki Gölge sevdiğim keklerden her çeşit almıştı. Yemeklere karşı olan iştahsızlığımı bildiği için tatlı yememe karışmıyordu.

Marcus dolabı kontrol etti ve boş olduğunu görünce oflayıp kendisine bir sandalye çekerek oturdu. "Ben açım,

o dolabı doldurmak kimsenin aklına gelmedi mi?" İğneleyici tavrıyla Emily yalandan güldü. "Burası sizin eviniz, neden alışveriş yapmayı siz düşünmediniz?" Elindeki soğumuş kahvesini dudaklarına götürdü fakat hemen sonra yüzünü buruşturarak kahveyi masaya koydu. Soğuk kahveyi kimse sevmezdi.

Marcus oturduğu yerde arkasına yaslanarak onunla söz dalaşına giren kıza baktı. "Bu tür şeyler benim işim değil, Bayan Lewis. Hizmetçilerim oturduğum evde gereken her şeyi alıyorlar zaten," dedikten sonra sırıttı. "Kahvem sütlü olsun." Gözleriyle tezgâhı göstererek yine Emily'ye emir vermişti.

Artık çıldırmanın eşiğine gelen kız kaşlarını çattı. "Ben sizin hizmetçiniz değilim, Bay Bruce. Bana emir vermekten vazgeçin!" Dişlerinin arasında tıslarcasına söyledikleri Marcus'u güldürdü. Ona emir vermek en sevdiği işlerin başında geliyordu.

Öne doğru eğilerek ellerini ahşap masanın üzerinde birleştirdi. "Bana olan borcun bitmediği sürece benim asistanımsın." Eliyle yine mutfak tezgâhını gösterdi. "Şimdi kalk ve bana kahve yap," demesi üzerine Emily ona ters ters bakarak yerinden kalktı. Şu anda aklından geçen suikast girişimlerini bilmesem daha iyiydi.

Kahve yapan kızı büyük bir keyifle izleyen adamın önüne yazdığım notu koydum. *"Sizden nefret ettiğinin farkında mısınız?"* Bu gidişle Emily'nin onu öldürmesi an meselesiydi.

Gülerek bana baktı. "Biliyorum," demesi üzerine kıkırdadım. Madem biliyordu, neden böyle davranmaktan vazgeçmiyordu bu adam?

Karnım açlıktan guruldayınca bu sefer bal gözlerinin hedefinde ben vardım. "Söyle o midene, rahatsız edici sesler çıkarmasın," dediğinde kahkaha attım. *"Midem yemek istiyor,"* yazarak ona uzattım.

Okuduğu şeylerle gülerek bana yaklaştı. Sanki sır verecekmiş gibi iyice yakınıma geldi. "Ben de çok acıktım, ne yapsak ki?" dedikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi sinsice sırıttı. Emily'yi işaret etti. "Onu yiyelim diyeceğim ama kurbağa sevmiyorum," dediği an yüksek sesle bir kahkaha attım. Tamam, biliyorum, bu komik değildi ama beni güldürüyordu.

Sertçe masaya çarpan kahve kupasıyla başımızı aynı anda çevirip sesin geldiği yere baktık. Emily sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla Marcus'a bakıyordu. "Ben de yılan sevmiyorum ama nedense bir yılan tarafından zehirleniyorum!" dedikten sonra arkasını döndü ve buzdolabını açıp karıştırmaya başladı. Bize yemek mi yapacaktı?

Marcus sanki hiçbir şey duymamış gibi rahatça kahve kupasını eline aldı. "Sanırım bu sözleri sana." Bana bakarak bunları söyledikten sonra zevkle kahvesinden bir yudum aldı. Rahat tavrı beni bile delirtirken gülerek başımı iki yana salladım. Bir kere de üzerine alın, değil mi?

Emily dolapta bulduğu sebzeleri çıkardıktan sonra onları yıkadı. Hepsini büyük bir kâsenin içine koyduktan sonra kabakları doğramaya başladı. Sanırım dolapta bulduklarıyla yemek yapacaktı fakat Marcus'a olan öfkesini kabaklardan çıkarmak ister gibi bıçağı çok hızlı ve sert kullanıyordu. Şu anda o kabağın yerinde Marcus varmış gibi bıçak darbeleri öfke doluydu. Ve nihayetinde korktuğum şey oldu, yani dikkatsizliği yüzünden parmağını kesti. Kanayan parmağını tutup acıyla inlediği an Marcus hızla ayağa kalktı. Aceleyle onun yanına giderek kanayan parmağını tuttu. "Dikkat etsene!" diye onu azarlayıp elini suyun altına tuttu. Endişelenmiş miydi?

Marcus'un bu beklenmedik hareketiyle Emily şaşkınlıkla ona bakmaya başladı. Marcus onun elini akan musluğun altında tutuyordu fakat Emily'nin elini sıkıca tuttuğunun

farkında değildi. Musluğu kapatarak kesilen parmağına baktı. "Fazla derin değil ama mikrop kapma ihtimaline karşı pansuman yapalım." Gözlerini kısarak yarayı inceliyordu.

Emily ise hâlâ irileşmiş gözlerle elini tutan adama bakıyordu. "Şey, ben hallederim." Elini çekmeye çalıştığında Marcus kaşlarını çatarak buna izin vermedi. "Nasıl hallettiğini gördüm, o yüzden rahat dur!" diyerek onu azarladı. Tezgâhta duran peçetelerden birini alarak kanaması dursun diye yaraya bastırdı. Kan beni eskisi gibi korkutmuyordu ama hâlâ rahatsız ettiği için bakmamaya çalıştım.

Emily'yi yönlendirerek sandalyeye oturtan adam hızlı adımlarla mutfaktan çıktı. Onun arkasından şoka girmiş gibi bakan kız, "Benim için endişeleniyor olamaz, değil mi?" diye afallayarak konuştu. Açıkçası Marcus'un ne düşündüğünü bilmediğimden bu konuda sessiz kaldım.

Kısa süre içinde elinde ilk yardım çantasıyla gelen adam Emily'yi bozguna uğratmıştı. Kesinlikle Marcus'tan böyle bir hareket beklemiyordu. Marcus onun yanındaki sandalyeye oturup çantanın içinden çıkardığı gazlı bezi eline aldı. Emily'nin yaralı olan elini temizlemeye başladı. Küçük bir yaraya ölümcül bir vakaymış gibi bakıp son derece yavaş ve nazik davranıyordu. Yara bandını kesilen yere yapıştırdıktan sonra başını kaldırdı ve afallayarak onu izleyen kıza baktı. Yavaşça elini bırakırken tek kaşını yukarı kaldırdı. "Yakından bakınca daha mı çekiciyim, Bayan Lewis?" diye alay etti. "Aksi takdirde bana böyle büyülenmiş gibi bakmanızın bir sebebi olamaz." Daha sonra yüzüne muzip bir ifade ekleyerek Emily'ye doğru yaklaştı. "Yalnız önceden uyarayım, çirkin kızlar ilgimi çekmiyor," deyince Emily güzel bir rüyadan uyanmış gibi silkelenerek kendisine geldi.

"Ben de tanıdığım Bay Bruce'un nereye gittiğini düşünüyordum!" Hızla ayağa kalkarak eliyle sandalyesini göster-

di. "Kendimi burada sıkışmış gibi hissettim, malum egonuz üç oda bir salondan oluştuğu için her yeri kaplıyor. En iyisi benim yerime o otursun!" dedikten sonra mutfaktan çıktı.

Marcus bacaklarını uzatıp kollarını iki yanına rahatça koydu. "Sanırım teşekkür ve özür gibi kelimeler sözcük hanesinde yok," diye homurdanıp kahvesini yudumlamaya başladı. Bu adam inanılır gibi değildi.

"Böyle olmayacak, açlıktan içtiğim şeyin tadını alamıyorum," diyerek kahve kupasını masaya bıraktı. "Git, o huysuz arkadaşını bul ve hazırlanın, yemeği dışarıda yiyeceğiz." Bu fikir beni korkuttuğu için masadaki defteri alıp korkumu yazdım. *"Ya birileri beni tanırsa? Polisler bile her yerde beni arıyor."* Taşıyıcı'nın yaşadığını öğrenen insanlar akbaba gibi üzerimize üşüşeceklerdir.

Marcus bunu yeni fark etmiş gibi bir süre susarak düşündü. Daha sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Okuldakiler dışında kimler yüzünü gördü?" Sorduğu soru beni güldürmüştü. Ötanazi dışında bir hayatım olmadığı için çok fazla kişi yüzümü görmemişti.

"Bana ders veren altı öğretmen, dadım Susanna ve evin işlerini yapan Gwyneth dışında kimse yok. Babam bile yüzümü hiç görmedi." Yazdıklarımı ona uzatınca elimden alıp okudu.

"Çok az kişi..." dedikten sonra yüzünde oluşan merhamet kırıntılarıyla bana baktı. "Gerçekten Enerji Bakanı ile henüz tanışmadınız mı?" O da bir babanın kızını hiç görmemesine kızmış olmalı ki sesi biraz aksi çıkmıştı.

Gülümsemeye çalıştım. *"Beni sevip sevmediğini bilmiyorum ama bana gelmesini istiyorum."* İstesem de babamdan nefret edemiyordum. Ona olan kırgınlığım çok büyüktü çünkü beni korumalıydı. Diğer kızlarına koruma atarken beni ölümün kol gezdiği bir yerde bırakmasını unutamıyordum. Yaşadığım hâlde beni ölmüş gibi göstermesi de canımı yakan diğer bir konuydu.

Marcus son yazdıklarımı okuyunca sıkıntıyla bir nefes koyuverdi. Daha sonra beni mutlu etmek için gülümseyip teselli etmeye çalıştı. "Diplomatik işlerden fırsat bulamamıştır, eminim ki o da seni düşünüyordur. O vakit riske girmeyelim ve pizza sipariş edelim." Bu sözlerin küçük bir teselli olduğunu bilecek kadar aklım başımdaydı. Babam beni zerre kadar sevmiyordu.

Saat gecenin ikisi olmuştu ama beni bir türlü uyku tutmadığı için bahçeye çıktım. Üzerime yağan yağmuru umursamadan havuzun olduğu yere geldim. Islak yere oturduktan sonra çıplak bacaklarımı havuzun soğuk suyuna uzattım. Bedenim ürperse de soğuğu seviyordum çünkü sıcak olan şeyler güneşi kendisiyle birlikte getiriyordu. Sıcak olan her şey bana güneşi hatırlatıyordu. Üzerimde bir tişört ve şort vardı; bu yüzden esen rüzgâr, yağmurun ıslattığı tenimi ısırıyordu. Ellerimi mermere bastırıp başımı gökyüzüne kaldırdım. Yağmur tanecikleri yüzüme düştükçe dudaklarımda yarım bir gülümseme oluşuyordu. Yağmur ve bulutlar gündüzleri dışarıya çıkmam için bana yoldaşlık yapıyordu. Bu yüzden yağmuru çok seviyordum.

Yemekten sonra günün yorgunluğuyla benim için ayrılan odaya çıkmıştım. Fakat Gölge hâlâ gelmediği için bir türlü uyuyamamıştım. Emily yan odamda, Marcus ise televizyon karşısındaki koltukta uyuyordu. Tabii, tüm gün Emily ile uğraşmak onu da yormuştur. Havuz kenarındaki ışıklandırma çok güzeldi. Böylece karanlığı tam anlamıyla yaşamıyordum. Fazla üşüdüğüm için titremeye başladığım esnada bir öksürük krizi sardı beni. Ellerimi boğazıma götürüp şiddetli bir şekilde öksürmeye başladım. Sanki boğazıma kızgın şişler saplanıyormuş gibi canım yanıyordu. Ciğerlerimin söküldüğünü hissetmeye başlamıştım ki sonunda öksürmem durdu. Dudaklarım-

dan sızan kan boynuma süzülürken gülümsedim. Yağmur sanki bu kırmızı sıvıyı tenime yakıştırmamış gibi yüzümü yıkarken dudaklarımı silme zahmetine bile girmedim. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdığımda gözlerim dolmuştu fakat yüzümdeki gülümseme yerini hâlâ koruyordu. *"Bir süre daha,"* diye dudaklarımı oynattım. *"Onunla biraz daha zaman geçirmek için sadece birkaç ay daha istiyorum."* Sonrasında anneme kavuşmak en büyük arzumdu.

"Daha fazlası olacak." Hemen sol tarafımda onun sesini duyduğumda başımı eğip havuzun suyuyla yüzümü yıkadım. Yüzümde kan kalmadığına emin olunca oturduğum yerden ayağa kalktım. Az önce dudaklarımı okuduğuna göre yüzümü zaten görmüştü.

Yorgun bakışlarım onu bulduğunda başını eğmiş, beni izliyordu. Bahçedeki ışıklar onun yüzüne yansırken beyaz gömleğine sıçrayan o kırmızı lekenin sebebini bilmek beni hüzne boğuyordu. Yine birini öldürmüştü ve ben bunu bile bile ona bağlandıkça kendimden nefret ediyordum. Yağmur damlaları ıslanan yüzünden büyük bir ahenkle süzülüyordu. Kirpik uçlarında biriken küçük bir yağmur damlası olmak istedim. Sadece bir göz kırpma anında gözlerinin önünden kayıp gideceğimi anlasın diye tüm benliğimi bir yağmur damlasına sığdırmaya razıydım.

Onun gözleri beni izlerken daha fazla bakamadım ve çektim kırgın bakışlarımı. Yanından geçmek için bir adım attığım esnada kolumu tuttu fakat ona yasak olduğumu hatırlamış gibi hemen çekti elini. "Neyin var?" Endişeli çıkan sesi etrafımı bir sis gibi sarıyor ve ben artık onu görememekten korkuyorum.

"Birini öldürmek için mi gittin?" Gözlerim üzerindeki kanlı gömlekte oyalanırken ceketinin fermuarını çekerek kanlı gömleğini gizledi. Sanki gerçek kimliğini benden gizleyebilecekmiş gibi...

Titrediğimi görünce gitmem için bana yol verdi. "Hasta olacaksın, içeri geç." Beni geçiştirmesini sevmiyordum, sorduğum hiçbir sorunun cevabını alamıyordum.

Gözlerim doldu. *"Umarım ölüme karşı en büyük pişmanlığın ben olurum,"* diye dudaklarımı tembelce hareket ettirdiğimde kaşlarını çattı.

"Bu da ne demek?" Aslında ne söylemeye çalıştığımı anlamıştı sadece benden duymak istemiyordu.

Gözlerinin içine bakarak gülümsediğimde bu gülüşün neden bu kadar yaktığını sorgulamadım. *"İnsanların yaşam hakkı bir başkasının elinde olamaz, olmamalı."* Boynumda kalan kanlı yerleri elimle gösterdim. *"Ben fazladan bir saniye için dua ederken sen birilerinin son nefesini elinde tutuyorsun!"* Bir Azrail'i sevdiğimi düşünmek artık beni tüketiyordu.

Ona doğru küçük bir adım daha attığımda tüm içtenliğimle gülümsedim. *"Sen ölümün beden bulmuş hâli olan adam, dilerim ki benim gidişimle ölüme karşı en büyük yenilgini yaşarsın. Varlığım seni durduramazken ölümüm kan dökmeni engellesin. Dökülecek son kan benim olsun ve o gün geldiğinde bu yağmurlu geceyi, bu sözlerimi yeniden hatırla."* Bunları büyük bir tebessümle gözlerinin içine bakarak söyledim. Onunla konuşmak için kelimelere ihtiyacım yoktu çünkü bana baktığı sürece beni anlardı. O beni dudaklarımı oynatmasam bile anlıyordu fakat anlamadığı tek şey, daha fazla ölüm istemediğimdi.

Sessiz kelimelerim canını yakmış gibi kaşlarını çatmıştı. Karanlığı içine hapsetmek istercesine kararan bakışları ilk kez gerçek anlamda öfkeyle doluydu. Yine olmuştu, yine bakışları beni korkutmuştu. Yumruk olan elini gördüğümde geriye doğru ürkekçe bir adım atmaya kalkıştım. O ise canımı yakmayacak kadar yumuşak ama beni ürkütecek kadar sert bir şekilde kolumu tuttu ve beni kendi heybetli

bedenine doğru çekti. "Ben buyum, anla artık!" Büyük bir depremi andıran şiddetli sesi yüzünden kendimi rüzgâra direnen küçük bir karahindiba gibi hissettim. Tomurcukları daha yeni açılmışken rüzgâr şiddetini artırdıkça her bir yana saçılan bir karahindiba...

Gözlerimin içine baktı ve "Seninle ilgili her şey beni rahatsız ediyor!" dedi kızgın bir sesle. Yağmurun şırıltısı bile engelleyemedi zehrini akıtmasına. "Şekeri andıran kokun, bir çocuk gibi gözlerini kırpıştırman, romantizm dolu ruhun ve hayalperest düşüncelerin! Hepsi bir kadında nefret ettiğim şeyler!" diyerek bana sesini yükseltti. Yapım gereği duygularımı dışa yansıtan biri olduğum için bu sözleri beni incitmişti. Gözlerimin ıslanması yağmurdan dolayı diye kendime küçük bir yalan söyledim.

Kolumu bırakmadı, yakınlığının kalbime verdiği acıyı bile bile kolumu bırakmadı. "Ama ben sana ait olan her şeyi benimsedim," diye fısıldadı. Yaşlarla ıslanmış gözlerimi görünce kendisine kızmış gibi iç çekti. "Anla artık kadın, ben seninle ilgili kendimi sorgulamayı bıraktım!" Elini buz tutmuş yanağıma uzattı ama dokunmadı. Parmakları yüzümün çok yakınında çaresizce durunca bu bile soluğumu kesmeye yetmişti. "Ben, bana yasaklı olan bir kadına dokunamadığım her an ödüyorum döktüğüm kanların günahını. O yüzden bana gidişinden bahsetme çünkü asıl o zaman bu ülkeyi kana boğarım!" dediğinde dudaklarımdan firar eden hıçkırığa engel olamadım. İçimdeki tüm hislerime pranga takan sözleri ondan nefret etmeme dahi izin vermiyordu. Acı mıydı içimdeki bu sevgiyi büyüten yoksa aşkın sırlarla kaplı gerçeği mi? Bilmiyordum, bildiğim tek şey onun azılı bir katil olduğu ve bir katili sevmiş olmamdı.

Tükeniyorduk, biz birbirimizi tüketiyorduk.

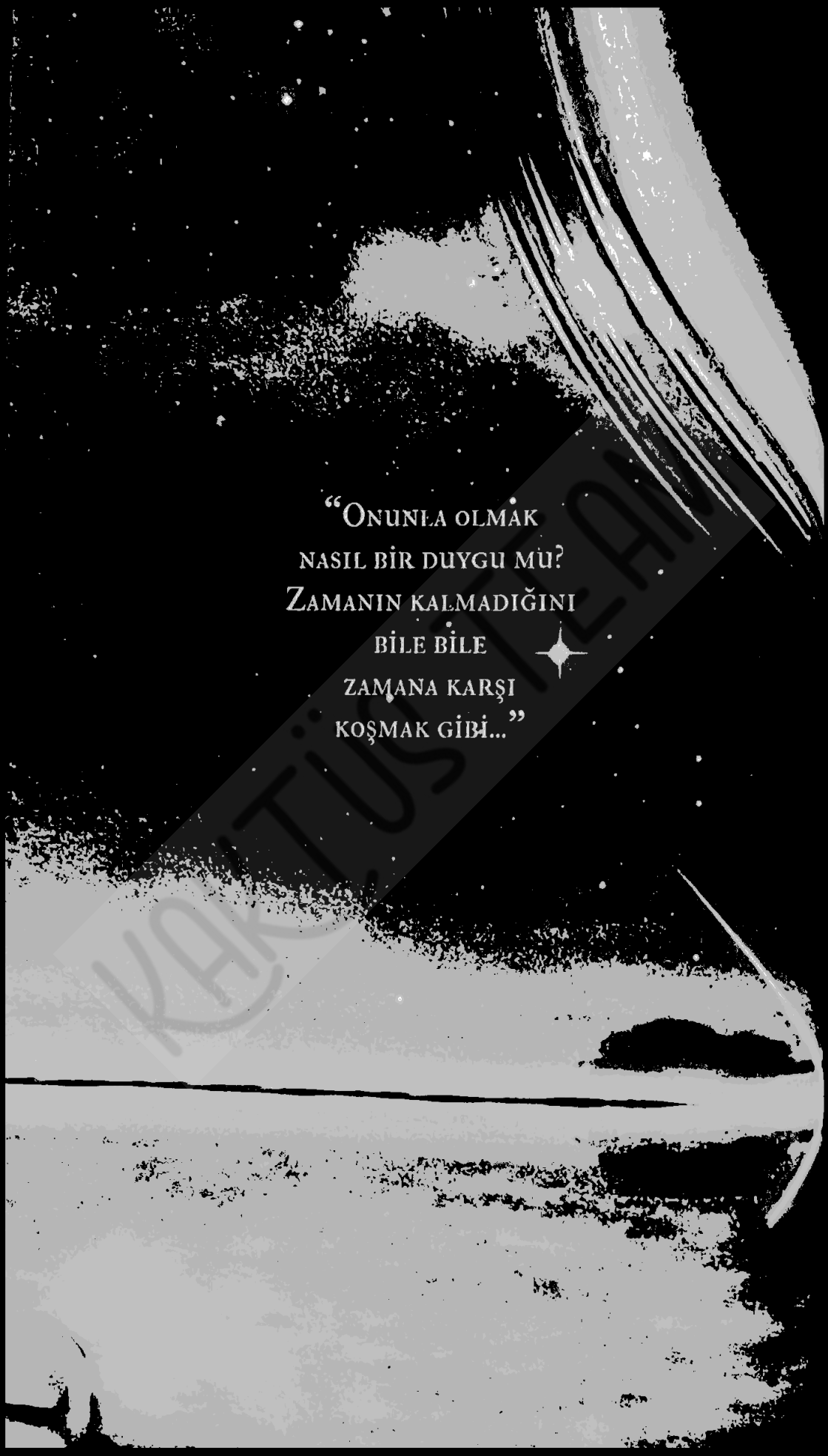
"Onunla olmak
nasıl bir duygu mu?
Zamanın kalmadığını
bile bile
zamana karşı
koşmak gibi..."

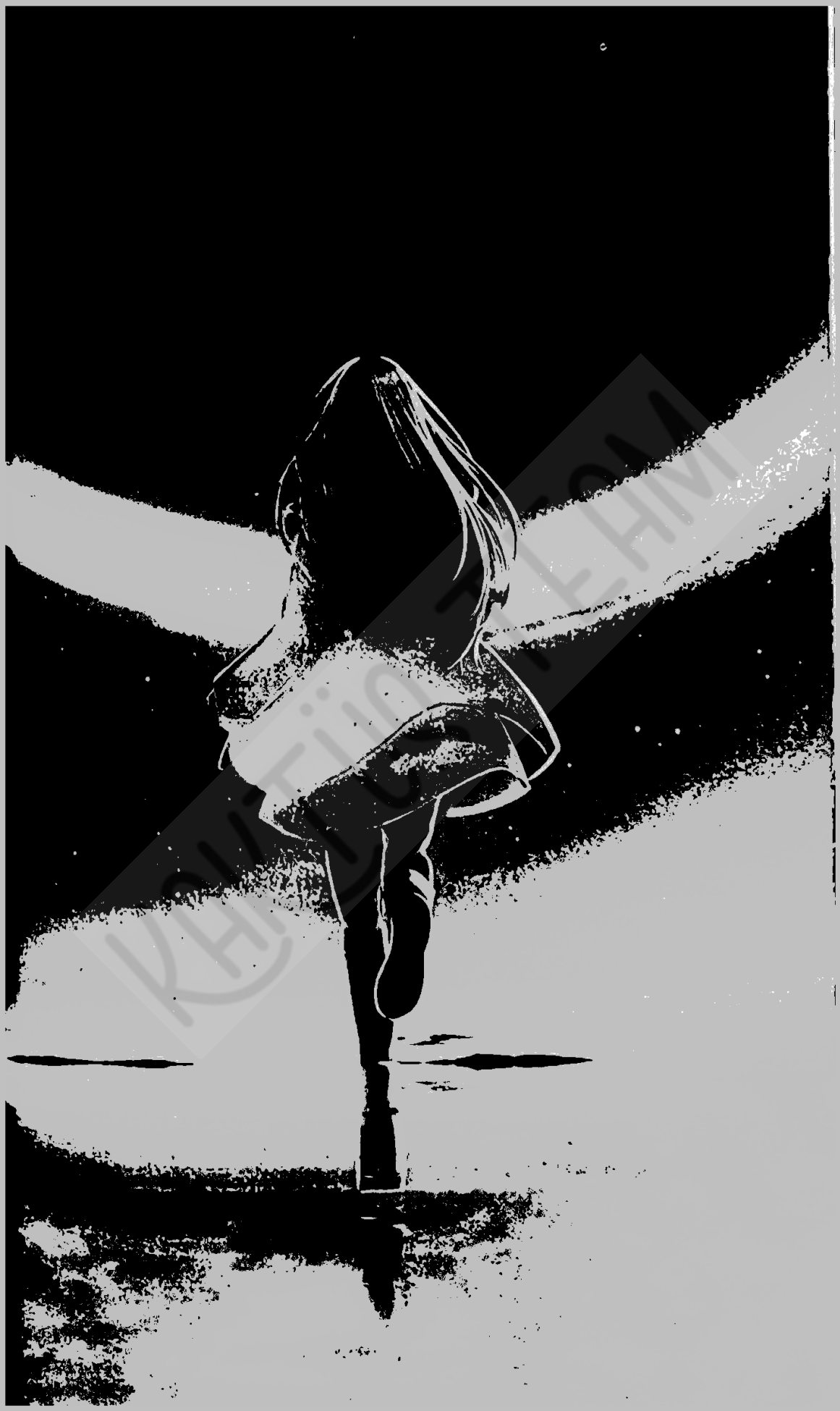

4
BAŞLADIĞIN YERE GERİ DÖNMEK

"Aramızdaki bu şeyi bana söylemese de
katlanılmaz bulduğunu biliyordum
ama yakında biteceğini o bilmiyordu.
İnsanız ya, kaybetmeden özlemeyi bilmiyoruz."

Üşüyen ellerimi hırkamın cebine koydum fakat üşüyen sadece ellerim değildi. Hava bugün hiç olmadığı kadar soğuk geliyordu hasta vücuduma. Boş gözlerle bahçeyi izlerken bir şey görmüyordum. Bu balkona çıkarak ne görmeyi beklediğimi bile bilmiyordum. Yine Ötanazi'deydim ve yine küçük odama dönmüştüm. Belki de buraya geri dönmeyi sevmemişimdir. Gözlerimi kapatıp rüzgârın burnuma getirdiği kül kokusunu soludum. Evet, bugün gökyüzü ölüm kokuyordu, aslında bu okul hep ölüm kokuyordu. Burada, ölü bedenlerdeki yanmış ruhların kül kokusunu alabiliyordum. Kendi ruhumdan yükselen dumanlar bir sis misali sarmıştı etrafımı. Ne ileri gidebiliyordum ne de geriye dönebiliyordum. Şu bahçedeki yaşlı kavak ağacından bir farkım yoktu. Rüzgâr estikçe kurumuş dallarımın her birini kırıyor, kuytulara savuruyordu. Yanlış zamanda bozulmuş bir düzenin ortasında sıkışıp kalmış gibiydim. Ben nereye aittim? Nerede olmam gerekiyordu? Ve kiminle olmalıydım? Ne kadar da çok soru vardı. Ama tek bir cevap yeterli gelmezdi sorularıma.

Aklımda hep aynı soru; kimim ben?

Annesinin kollarına sığınan Yeşil Başar mı?

Babası tarafından istenmeyen Yeşil Green mi?

Kim olduğum önemli değildi aslında, önemli olan kim olmak istemediğimdi. Taşıyıcı! Evet, olmak istemediğim kişi buydu. Bu lanet kelimeden nefret eder olmuştum. İkinci bir isim gibi üzerime yapışan bu isim ruhumdan hiç çıkmayacak kara bir lekeydi. "Hava soğuk, Yeşil. Senin durumunda biri için bu iyi değil." Lisa'nın sesini duyunca usulca başımı çevirdim. Odamda mıydı?

Erich ile birlikte odamdaydı. Uzun zamandır Lisa'yı görmediğim için özlemiştim. Koşarak boynuna atladığımda saçlarımı okşayarak bana sarıldı. "Buz gibi olmuşsun." Endişeli çıkan sesine tebessüm ederek ondan ayrıldım. Ellerimi kaldırıp, *"Seni çok özledim, Lis,"* dedim işaret diliyle.

Yüzüme gelen saçlarımı geriye çekerek bana tebessüm etti. "Ben de çok özledim, tatlım." Aynı yerde olmamıza rağmen onu çok az görüyordum.

"Benden sıkıldığını bu kadar belli etme." Erich gözlüğünü düzeltirken alıngan bir ifade takındı. Sabah erken saatlerde okula geldiğimiz için herkes uyurken bizi içeri alan oydu. Aslında Gölge beni tekrar buraya getirmek istememişti ama belki babam gelir ve beni bulamaz diye dönmek için ısrar eden bendim. Babam bana gelmeliydi.

Erich'e bakıp, *"Artık doktorum Lisa olabilir mi, amca?"* dedim ama ellerimle söylediğim şeyleri anlamayınca bu sefer yazarak kâğıdı ona uzattım. Bu fikir hoşuna gitmemiş olacak ki bana cevap vermeden elindeki dosyaya baktı. "Otur haydi, Yeşil." Lisa'nın sıcacık sesiyle ona zorluk çıkarmadan yatağımın üzerine oturdum.

Lisa bugün hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. Bana gülümserken gözleri kısılıyor ve gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar ortaya çıkıyordu. "Sana güzel bir ha-

berim var." Elinde tuttuğu dosyayı havaya kaldırıp bana gösterdi. Sarı ciltli dosyanın içinde bir hazine saklıymış gibi davranıyordu.

Yanıma oturup elimi tuttu. "Artık acı çekmeyeceksin çünkü senin için aranan kalp bulundu." Hasta kalbim duyduğum sözler karşısında mutlulukla çırpınırken bunun gerçekliğine inanamıyordum. Yıllardır süregelen zifirî karanlığın içinde küçük bir ışık belirdi ve ben ağladım. Tüm umutların bir bir solduğu kurak toprakta küçük bir çiçek açtı. Adına *umut* dedim ve ağladım. Kendimi ölüme o kadar hazırlamıştım ki yaşam bana ölümü kabullendiğim anda çıkıp gelmişti. Kurtulma fikri, bir daha Taşıyıcı olarak anılmayacağım düşüncesi ayaklarımı yerden kestikçe daha çok ağladım. Bu gözyaşlarının sebebi yeniden yeşeren umutlarım ve zamansız gelen mutluluktu. Ameliyat olursam yaşama ihtimalim vardı, evet. Vücudum bana nakledilecek kalbe uyum sağlarsa az da olsa kurtulma ihtimalim vardı. O zaman Gölge'den hiç ayrılmak zorunda kalmazdım.

Yeni bir kalp, beni tüm acılardan kurtaracak bir kalp, öyle mi?

Elimde tuttuğum kâğıt ve kalem ayaklarımın dibine düşmüştü. Yerde yuvarlanan kalem amcamın siyah ayakkabısının hemen önünde durdu. Aceleyle Lisa'ya bakarak, *"Bu doğru mu?"* dedim. *"Gerçekten artık koşabilecek miyim?"* Ellerimle söylediğim şeyleri doğrular gibi güldü.

"Evet, Yeşil. Artık normal bir kalbin olacak." Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştuğunda gözyaşlarımın süzülmesine engel olamadım. Onunla yaşayacaktım.

Kollarımı Lisa'nın boynuna sardım, bugünün hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm. Yeni bir kalp beni bu cehennemden kurtaracak tek çıkış biletiydi. Taşıyıcı olmayı bıraktığım an herkes peşimi bırakacaktı. Kimse bana

baktığında benim yerime kalbimin cazibesine kapılmayacaktı. Onlar için bir hazine olmak yerine normal bir insan olacaktım. Özgürce dolaşabilecek, doyasıya koşup kahkaha atabilecektim. Ben de herkes gibi sevecek ve en önemlisi âşık olabilecektim. Sevdiğim adama doyasıya bakmak, korkmadan dokunmak, ona yakın olmak... İşte bunlar, hayallerimin ötesindeydi. Hıçkırıklarla ağlarken çok yakında ikinci baharını yaşayacak olan ruhum sanki yeniden hayat bulmuş gibiydi. Ben yaşayacaktım! İşte, bu cümle zihnimin kuytularına süzülüyor ve geleceğe dair küçük ümit kırıntıları misafir oluyordu düşlerime. Alacalı sarıları kovan yaşama fikri cennetten koparılan yasaklı bir meyve kadar cezbedici ve ulaşılmazdı.

Lisa'dan ayrılıp Erich'e baktım fakat benim adıma mutlu olmasını beklerken o, bu an için fazlasıyla durgundu. Ayağa kalkarak yerdeki defterimi ve onun ayakkabısıyla bakışan kalemi aldım. *"Sen kalp bulunmasına sevinmedin mi, amca?"* Onun da en az benim kadar mutlu olacağını düşünmüştüm.

Yazdıklarımı okuyunca tebessüm etti ama bu tebessümü yüzünde eğreti duracak kadar sahtelik barındırıyordu. "Çok sevindim, emin ol, şu anda benden mutlusu olamaz." Samimi gibi çıkan sesinde bir şeyler eksikti. Amcamın davranış şekli içimde bir şeyleri kırmıştı. Bir sorun vardı, değil mi?

Yüzümün asıldığını görünce gülmek için kendini zorladı. "Gerçekten mutlu oldum ama bu ameliyatın da bazı riskleri var." Beklemediğim bu çıkış tüm neşemin üzerine buz gibi suları boca etmişti. Sahip olduğum mutluluk bile benim gibi kısa ömürlüydü.

Lisa ayağa kalkarak ince kaşlarını çattı. "Bu önemli değil, Bay Russell. Yeşil'in bilmesi gereken tek şey yaşayacak olması." Benim adıma hep en iyisini düşünen Lisa'nın

beni savunmasıyla amcamın yüzü asıldı. "Yanılıyorsunuz," diyen amcam onun uyarıcı bakışlarını görmezden gelerek bana baktı. "Ameliyatın hakkında seni bilgilendirmek, doktorun olarak benim görevim."

Erich elini omzuma koyarak endişeli bakışlarını kaçırdı. "Kalp bulunsa bile ameliyattan çıkma şansın çok az. Ciğerlerin tükenmiş bir hâlde olduğu için anesteziyi kaldırabileceğini sanmıyorum. Kan değerlerin normalin çok altında. Bedenin ameliyatı sağ bir şekilde tamamlayamayacak kadar zayıf olduğu için bünyen bunu kaldıramaz. Şu anki sağlık durumun, kalp nakli olman için uygun değil." Çenemden tutarak başımı hafifçe yukarı kaldırdı. "Yeşil, şimdi ameliyat olursan uyanamayabilirsin," diyerek iç çekti. "Sana yüzdeyle örnek verirsem bu ameliyattan çıkma şansın sadece yüzde bir. Ve en kötüsü bedenin kalbi kabul etmeyebilir. Kalp uyumlu olsa bile bu senin durumundaki hastalarda sık görülen bir olay." Benden uzaklaştığında gözlerinin dolduğunu gördüm. Beni hayal kırıklığına uğrattığı için o da mutsuzdu.

"Üzgünüm, Yeşil ama bunu bilmeliydin," diyerek iç çekti. "Ölüm riskin, yaşama ihtimalinin doksan dokuz katı kadar fazla. Nakil için acele etme ve senin için yeni bir tedavi programı oluşturmamıza izin ver," dedikten sonra bana daha fazla bakmaya dayanamayıp odamdan çıktı.

Yani yaşamam mümkün değildi, öyle mi?

Sadece iki dakika sürmüştü mutluluğum. Bu iki dakikaya ne çok şey sığdırmıştım... Bir evim olacak, bahçesinde kamelyalar salınacaktı. Küçük penceremin önündeki hanımeli çiçeklerini sulamayı hiç unutmayacaktım. Beceriksizce mutfakta yemek yapmaya çalışacak ama ortaya yanmış ve berbat bir şey çıkaracaktım. Ben pes etmeyecek ve daha lezzetli yemekler için uğraşacaktım. Tam o anda kapım çalınacak ve koşarak kapıyı açacaktım. 'Kim

o?' diye sormayacaktım çünkü artık kalbimin peşinde birileri olmayacaktı. Ona gülümseyecek ve acı çekmekten korkmadan sarılacaktım. Evet, o kişi suikastçım olacaktı. Kimseyi öldürmeyecek, hayatımızdan tüm ölümleri çıkaracaktı. Saçlarımın kokusunu içine çekerken kolları küçük bedenimi saracaktı. Bana dokunmaktan korkmayacaktı. Onun için yasaklı bir çiçek değil, huzurlu bir liman olacaktım. Hayalperest ruhum şu iki dakikada ilk kez geleceğe dair düşler sunmuştu bana. Ben bu iki dakikaya ne çok şey sığdırmıştım... Fakat sonra acı gerçeklerin silsilesi çekti beni karanlığına. Yükseklerden en dibe düşüşüm hızlı olmuştu. Kapım hiç çalmadı, mutfağa giremedim, hanımeli çiçeklerim soldu ve kamelyalar hiç uğramadı olmayan bahçeme. Bir ömürden geriye sadece yasak hayallerimin külleri kaldı. Yalancı baharım çok kısa sürmüştü çünkü ölüm benim için kaçınılmaz bir sondu.

"Yeşil, bunu başaracaksın, ben sana inanıyorum." Gözyaşlarımı silerek Lisa'ya tebessüm ettim. Gözleri bana öleceğimi söylerken dudaklarından çıkan sözlere inanmam çok zordu.

"Ameliyat olmayacağım, ben geriye kalan şu birkaç ayı dolu dolu yaşayacağım," dedim ona gülümsemeye çalışırken. Acımı gülüşümün arkasına saklamak benim için en büyük armağandı.

Telaşla ayağa kalktı. "Bu şansı kaybedemezsin!" Beni ölüme ikna ettiğinin farkındaydı. "Yeşil, bu riske girmek zorundasın, aksi takdirde sandığından daha erken olacak gidişin. Kaybedeceğin bir şey yok, bunu görmüyor musun? Sen ölüyorsun, belki birkaç aydan daha az zamanın kaldı ama ölüyorsun." Beni azarlayınca buruk gülüşüm büyüdü. Terliklerimi çıkartarak kapının yanında duran ayakkabılarımı giydim. Evet, ölüyordum.

Kapıdan çıkmak üzereyken yavaşça ona doğru döndüm. *"Kaybedeceğim çok fazla şey var, mesela fazladan bir gün."* Kapıdan çıktığımda gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Onunla geçireceğim bir gün bile benim için bir ömre bedeldi. Bunu riske atamazdım, geriye kalan sayılı günlerimi onunla geçirecek ve o ameliyata kesinlikle girmeyecektim çünkü kaybedeceğim çok fazla şey vardı.

Onunla geçireceğim tek bir gün... Hepsi bu, daha fazlası değil.

Yemekhaneye doğru giderken Gölge ile geçirdiğim o bir gün geldi aklıma. Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Dün gece bana kızsa da yine beni bırakmamış ve benimle okula gelmişti. Öldürmekten asla vazgeçmeyecekti, bana rağmen bunu yapmayacaktı. Ve onu vazgeçirecek kadar uzun yaşamayacaktım. Ne çok geç kalmışlığım vardı ona. Bazen düşünüyordum, onu çok önceden tanısaydım yine teni ölüm kokar mıydı? Ölümden korkan bir kadının ölüm kokulu adamı... Ne büyük çelişki, değil mi? Gözyaşlarımı silerek yemekhaneye girdiğimde herkesin bana bakmasını artık yadırgamıyordum. Gözlerim hemen Kontrolsüzlerin masasına kaydı. Uzun masanın en başında onu görmek tebessüm etmemi sağlamıştı. Yanında duran iki kişiyle sohbet ediyordu ama daha çok onlar konuşuyor ve suikastçım dinliyormuş gibi yapıyordu. Buna hiç şaşırmadım çünkü çok konuşmazdı ve çok konuşan insanlara tahammülü yoktu.

"Yolumdan çekilmeyi düşünüyor musun, kızıl?" Hemen arkamda duyduğum tanıdık sesle korkarak kenara çekildim.

Taylor Wallece!

Suikastçım onu herkesin içinde alt ettiğinden beri revirde tedavi görüyordu, demek ki geri dönmüştü. Gümüşi gözleri her zamankinden daha kin ve nefret dolu olduğu için bakışları içime korku tohumları ekiyordu. Kısacık saçlarının gizleyemediği bir yara izi vardı kafasında ve o yaranın nasıl olduğunu merak etmeye korktum. Ayağa

kalkacak kadar iyileşse bile sol yanağında ve boynundaki morluklar hâlâ duruyordu. Bana doğru bir adım attığında ürkerek geriye doğru gittim. Bu panik hâlim onu eğlendirmiş olmalı ki gözlerindeki şeytani parıltılarla beni inceledi. "Asıl cehennemin yeni başlıyor, Taşıyıcı. Çünkü senin için çok güzel planlarım var." Sırıtarak söyledikleri yutkunmama neden oldu. Bu adam neden peşimi bırakmıyordu? Sevgililerini doğrayan biriyle aynı yerde olmak bile rahatsız ediciydi.

"O planların içinde nefesini kesmemi istemiyorsan kızımdan uzak dur, Wallece!" Suikastçımın söyledikleri gergin sessizliği bir bıçak gibi kesince Taylor bakışlarını benden çekti. Onun kızı değildim, bunu neden herkesin içinde söylüyordu ki?

Taylor, "Marshall?" diyerek ona doğru yürümeye başladığında Gölge oturduğu yerde rahatça arkasına yaslandı. Sigarasının dumanını dudaklarının arasında özgür bırakırken nefes kesiciydi. "Beni özlemiş olmalısın, Wallace?" Büyük bir ima taşıyan sözleriyle Taylor yumruklarını sıktı. Bu adam bela aramadan duramıyordu.

Herkes korkuyla ikisini izlemeye başlamıştı çünkü son çıkardıkları olay henüz unutulmamıştı. Erich bana Kontrolsüzlerin arasında çıkan bir savaşta çok fazla insanın yara alabileceğini söylemişti. Taylor sırıtarak Gölge'nin sağ tarafındaki boş sandalyeye oturduğunda liderliğini kaptırdığı adamdan gözlerini ayırmıyordu. "O kadar özledim ki şu birkaç günde nasıl özlem gidereceğimiz konusunda çok fazla düşünme şansım oldu." Tehdit barındıran bu sözleri ciddiye almayan suikastçım sadece ona küçümseyen bakışlarla karşılık verdi. "Bekliyor olacağım," deyip sigarasının izmaritini masaya bastırdı.

"Yeşil! Sana orada dikilme diye kaç kere hatırlatmam gerekiyor?" Karmaların arasında oturan Emily yine bağı-

rınca güldüm. Bu rutini çok sık tekrarlıyorduk. Yanında yine Deborah ve Stewart vardı. Bugün hafta sonu olduğu için Chloe ve Bay Peter Değişkenlerin masasında bir adamla sohbet ediyorlardı. Peter sohbet ederken Chloe sıkılmış bir yüz ifadesiyle not alıyordu. Onu izlediğimi görünce gülümsedi ve elindeki not kâğıdını göstererek kusacakmış gibi bir hareket yaptı. Sanırım mahkûmları incelemekten çok sıkılmıştı.

Emily'nin yanına doğru yürürken suikastçımın yoğun bakışlarına dayanamayıp ona baktım. Lacivert gözleri beni etkisi altına almaya başladığında derin bir iç çektim. Bunu gördü çünkü dudağının sol tarafı büyük bir keyifle kıvrıldı. Üzerimdeki etkisi onu memnun ediyordu. Yalandan kaşlarımı çatarak ona dilimi çıkardığımda gülerek başını iki yana salladı. Dudaklarını yavaşça oynatıp benim anlayacağım bir şekilde, "Çocuk," diye fısıldadığında kıkırdadım.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak büyük bir beğeniyle onu süzerken gözleri anında dudaklarımı buldu. *"Büyütsene beni."* Oyunbaz bir şekilde dudaklarımı oynatıp söylediğim şeylerle yutkundu. Gözlerini dudaklarımdan ayıramazken bir küfür savurarak bana, 'uslu dur' der gibi bakınca gülerek önüme döndüm. Bu adamla uğraşmayı seviyordum.

Deborah'nın yanına oturduğumda gözlerinin ağlamaktan kızardığını gördüm. Emily ve Stewart da ondan farklı değildi. Pantolonumun cebindeki kalem ve not kâğıdını çıkardım. *"Neler oluyor?"* Yazdığım kâğıdı Deborah'a uzattım.

Gözleri yeniden doldu ve eliyle ikinci bloğu gösterdi. "Dün Araflardan Isabelle'i infaz ettiler." Burnunu çekerken hüzünlü bakışlarını bana çevirdi. "O benim buradaki ilk arkadaşımdı; biliyorsun, Karmalardan önceki bloğum Araflardı ve onunla vedalaşamadım bile." Deborah kolay ağlayan bir kız olmadığı için bu hâli beni çok etkilemişti.

Araflarda psikolojik sorunlar yaşayan mahkûmlar vardı. Deborah'ın çift karakterli olması önceki bloğunu tahmin etmemde yardımcı olmuştu. Emily onun adına acı çekiyormuş gibi masadaki elini tuttu. "Buna alışmalıyız, Deborah. Biliyorsun, hepimizin sonu infaz."

Emily'nin elini daha çok sıkarak ağlayan Deborah etrafını kolaçan etti. Sanki birinin bizi dinlemediğine emin olmak istiyordu. "Siz dün tüm gün odanızdan çıkmadığınız için ondaki değişikliği görmediniz." İyice masaya doğru yaklaşmasının tek nedeni önemli bir şey söyleyecek olmasıydı. "Isabelle çok tuhaftı. Sanki bana bir şeyler anlatmak ister gibiydi fakat ne demeye çalıştığını anlamadım."

"İşte bu ilginç." Stew yeni bir şey keşfetmiş gibi elini yeni çıkan sakallarından çekti. "Isabelle, Araflarda olsa bile herkes gibi infazına bir ay kala ikinci bloktan ayrılıp bizim, yani Karmaların kaldığı beşinci bloğa taşınmalıydı. Bu masada olmalıydı ve yeşil kelepçe yerine tüm blokları temsil eden renkli kelepçe takmalıydı. Buradaki mahkûmlar infazlarına bir ay kala Karmalara gelir ve zamanı geldiğinde ölür." Eliyle masanın sol tarafında oturan bir kadını gösterdi. "Hillary, Kontrolsüzlerden buraya geldi ve infazına iki gün kaldı." Onun karşındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Jacob, Bilinmezlerden gelmişti ve bu sabah infaz edildi. Demek istediğim dört bloğun son durağı Karmalar, o zaman neden Isabelle buraya gelmedi? Son bir ayını bir Karma olarak geçirmeliydi, onu neden aniden infaz ettiler?" Stewart'ın böyle bir özelliği vardı, gergin olmadığı ve korkmadığı sürece beyni zehir gibi çalışırdı. Tabii korktuğu hâline hiç değinmek istemiyordum çünkü o zaman resmen aptallaşıyordu. Stew şu anda çok önemli bir konuya değinmişti, Isabelle neden öldü?

"Yani onu susturdular mı?" Emily hepimizin aklından geçenleri dile getirdiğinde yerimde tedirgince kıpırdandım. "Isabelle görmemesi gereken bir şey gördü ya da

duydu, emin değilim ama kimseye anlatmasın diye onu susturdular." İnfazcıların ne yapmaya çalıştığını anlamasam da Emily haklıydı, konuşmasın diye onu infaz etmiş olabilirlerdi.

"Şu çiple ilgili olabilir mi?" Yazdıklarımı okuduklarında üçü de derin bir sessizliğe gömüldü. Planladıkları şeyleri hayata geçirdiklerinde olacakları tahmin edemiyordum.

Emily üçümüze bakarak masaya doğru yaklaştı. "Bundan sonra daha dikkatli olmalıyız. Eğer çipi bildiğimizi anlarlarsa hepimizi öldürürler. Hemen bu gece vakit kaybetmeden kulübeye gideceğiz. Fazla zamanımız kalmadı, ne planladıklarını öğrenmeliyiz." Emily'nin anlattıkları beni korkutsa da başımı salladım. Onları yarı yolda bırakamazdım, bir mahkûm olmasam da onlar benim arkadaşlarımdı.

Deborah anlamayan gözlerle Emily'ye baktı. "Hangi çipten bahsediyorsun?" Dezli ile aynı hatıralara sahip olmadığı için Dezli'nin bize anlattıklarını Deborah bilmiyordu. Emily gülerek ona kısa bir özet geçtiğinde Deborah yine âşık gözlerle onu izlemeye başladı.

"Anastasia!" diye bağıran bir kız koşarak yemekhaneden girdi. Bir şeyler onu ürkütmüş olmalı ki sürekli korkuyla arkasına bakıyordu. Bileğindeki kelepçenin gri olması onun üçüncü bloktan, yani Bilinmezlerden olduğunu gösteriyordu.

Bilinmezlerin lideri olan Anastasia onu görünce ayağa kalktı. "Karen? Neden bağırıyorsun?" Kız koşarak Anastasia'nın yanına geldiğinde ağlayarak onun elini sıkıca tuttu. "Bana yardım etmelisin, benim için geliyorlar!" Ellerini siyah saçlarından geçirip çaresizlik içinde çekiştirdi. "Kazara oldu. Tanrı'm! Orada olmamalıydım! Beni öldürecekler çünkü her şeyi gördüm!" diye bağırdığında çıldırmış gibi eliyle Kontrolsüzleri gösterdi. "Değer ver-

dikleri sadece onlar! Hepimiz öleceğiz, lanet olsun, tüm blokları katledecekler! Çünkü onlar aslında-" Cümlesini tamamlayamadan yemekhanede yankılanan silah sesiyle kız Anastasia'nın kollarına yığıldı. Sırtından akan kanları görünce ellerimle dudaklarımı kapattım. Yemekhanenin ortasında vurulmuştu!

İçeriye İnfazcılardan Lisa ve David girerken arkalarında bir sürü gardiyan vardı. "Kızı alın!" diyen Lisa'yı tanıyamamıştım. Elindeki silahı beline koyan gardiyan kıza doğru yürüdüğünde Anastasia, kollarına yığılmış kıza dolan gözlerle bakıp yutkundu. Lisa'yı görünce arkadaşını yere bıraktı ve bir adım öne çıktı. Kahretsin, ortalık karışacaktı.

Anastasia'nın mavi gözleri öfkeyle Lisa'ya bakarken kaşlarını çatarak yumruklarını sıktı. "Seni sürtük, onun infazına daha iki ay vardı!" diye bağırdı ve ona yaklaşan gardiyanın çenesine sert bir yumruk attı. Gözlerini Lisa'dan ayırmadan, "Seni öldüreceğim!" diye bağırarak ona doğru koştu.

Tüm gardiyanlar Lisa'nın önüne geçip Anastasia'ya silah doğrultunca Bilinmezler hemen ayağa kalktılar. Anastasia liderliğini yaptığı bloğa dönüp, "Ben bu infazcının işini bitirene kadar önünüze çıkan her gardiyanı öldürün!" diye bağırarak öfkesiyle yemekhaneyi inletti. Anastasia öyle bir bağırmıştı ki onu daha önce hiç böylesine öfkeli görmemiştim.

Lisa kaşlarını çatarak gardiyanlara baktı. "Bu bir isyan, ne duruyorsunuz? Yaklaşan herkesi vurun!" Korkuyla emir verdiğinde gardiyanların silahı Bilinmezleri bulmuştu. Anastasia önde olmak üzere hiçbir Bilinmez geri çekilmeyecek gibiydi.

Erich kapıdan içeri girince neler olduğunu anlamamıştı. Şaşkın bakışları Anastasia ve gardiyanların üzerinde gidip geliyordu. Ana'ya doğrultulan silahları görünce elinde

tuttuğu dosyayı sıktı. "İndirin silahlarınızı!" Amcam buradaki diğer İnfazcılardan farklıydı.

Lisa karşı çıktı. "Bu kız bir ayaklanma başlatıyor, yaklaşan herkesi vurun!" Lisa'nın bu karanlık yönünü ilk kez gören benliğim şoka girmişti.

"Kes sesini!" diyen amcam ona sesini yükseltti. "Kimse ölmeyecek! Onlar mahkûm olabilir ama her şeyden önce insanlar!" Erich ne kadar karşı çıksa da Lisa ondan yaşça daha büyük ve kıdemliydi. Üstelik amcam henüz yeni gelmişti okula ama Lisa yıllardır buradaydı. O yüzden gardiyanlar amcam yerine Lisa'ya itaat ediyordu.

Kalbim korkudan hızlandı, diğer blokların buna seyirci kaldığına inanamıyordum. Emily sandalyesini iterek ayağa kalktı. "O silahlar patladığı an burada ölecek olan sadece Bilinmezler olmayacak!" dediğinde gardiyanların arkasında duran çocuğa baktı. "Kapı!" diye bağırınca Karmalardan olan iki adam daha gardiyanlar onlara engel olmadan çift kanatlı kapıyı çekerek içeriden kapattılar. Kapılar birleştiği an otomatik kilit kendiliğinden devreye girmişti. Çelik kapı kilitlendiği an adam duvara gömülü ekrana yumruğunu geçirerek elektronik sistemi devre dışı bıraktı. Artık kimse dışarı çıkamazdı çünkü kilit paneli kırıldığı an kapı otomatik olarak kendini bloke etmişti. İçeriden onarılamazdı ve dışarıdakiler kilit sistemini onarana kadar bir hayli zaman geçerdi. Aradan geçen yarım saatte bile Karmalar ve Bilinmezler yemekhaneyi kan gölüne çevirebilirdi. Silahlardan biri patladığı an burası bir cehenneme dönüşecekti.

Emily, "Otuz gardiyana karşı iki blok, yani birçok kişi," dedikten sonra gardiyanlara baktı. "Şimdi ya bize infazcıyı verin ya da hepiniz ölün!" diye bağırıp Anastasia'nın yanına gittiğinde benim dışımda tüm Karmalar, Emily'nin arkasında durmuştu. Anastasia minnetle Emily'ye bakı-

yordu çünkü iki kadın lider burada müttefikti. Bloklar birbiriyle anlaşamazlardı ama Bilinmezler ve Karmalar, liderleri için birbirlerine bulaşmıyorlardı.

Ellili yaşların ortasında olan infazcı, yani David kaşlarını çatarak Anastasia ve Emily'ye baktı. "Bu saçmalık! Bir isyan başlatırsanız o bloktaki herkes ölür, derhâl mahkûmları geri çekin!" diye bağırdığında kadın liderler onu dinliyor gibi görünmüyordu.

"İnfazcıyı istiyorum!" diyen Anastasia'nın sesi fazla öfke doluydu. "Ya bana Karen'ın infazının bugün olduğunu doğrulayan mahkeme kararını gösterirsiniz ya da Lisa Cruise'u teslim edersiniz! Aksi takdirde hiçbiriniz buradan çıkamazsınız! İsyansa en büyüğünü size yaşatmadan geri adım atmam!" İtiraf etmeliyim ki etrafına sürekli gülücükler saçan sevimli kadının bu yönü beni bile korkutmuştu.

Lisa yardım ister gibi Erich'e bakınca amcam derin bir nefes alarak Anastasia'ya doğru yürüdü. "Ana, mahkûmları geri çek, birine zarar veremezsin," dediğinde onun için endişelendiğini görebiliyordum.

Hayal kırıklığı içinde amcama bakan Anastasia elini kaldırarak onu durdurdu. "Senin de onlardan farkın yok, Erich Russell. O yüzden bana ne yapacağımı söyleme!" Şu anda onu o kadar iyi anlıyordum ki... Sevdiği adam tarafından son nefesi alınacaktı. Evet, Anastasia burada günü geldiğinde ölmesi gereken bir mahkûmdu ve Erich onun infazını gerçekleştirecek kişilerden biriydi.

Ayağa kalkıp onlara doğru yürüdüğümde, "Yerinde kal!" diyen suikastçım oturduğu yerden beni uyarınca başımı itiraz edercesine iki yana salladım. *"Onların yanında olmam gerekiyor,"* dedim. Evet, Lisa'nın zarar görmesini istemiyordum ama bir köşede saklanmayı da bırakmalıydım. Ben Karmaları seçmiştim ve onların yanında olmalıydım.

Onu dinlemediğim için dudakları kibirle kıvrılan suikastçım, "Kızı buraya getirin," deyince Kontrolsüzlerden iki kişi yolumu kesti. "Bugün bizim misafirimizsin, Taşıyıcı," diyen sarışın kadın kolumdan tutarak beni zorla kendi masalarına götürdü. Afallayarak onlara baktım çünkü istemediğim hâlde beni kendi masalarına getirmişlerdi! Gölge'nin yanında oturan dövmeli çocuk ayağa kalktı ve beni kendi yerine oturttu. Evet, bunun için beni zorladı.

Kaşlarımı çatarak suikastçıma döndüm. *"Bu yaptığın zorbalık!"* dedikten sonra elimle karşımda oturan sarışın kadını gösterdim. *"Bu kadının dudakları en son senin boynundaydı ve sen beni durdurması için onu mu gönderdin?"* Diğerleri dudak okuyabiliyor muydu, bilmiyordum ama bu kaba adam beni anlamıştı. Beni getiren sarışın kadın büyük salonda müdür duyuru yapacağı gün oradaydı ve Gölge ile flört ediyordu.

Suikastçım umursamaz tavrından ödün vermeden bana yaklaştı. Dudaklarını kulağımın yakınına getirdiğinde soluğum kesildi. "Onunla sadece birbirimizin ihtiyaçlarını gideriyoruz, senin bana sağlayamadığın her şeyi karşılıyor. Üstelik o da mutlu oluyor, yani her iki taraf da memnun," diyerek nefesini boynuma üflediğinde saç diplerime kadar ürperdim. Ne? Ne demişti öyle?

Onunla birlikte olduğunu nasıl bana böyle acımasızca söyleyebiliyordu?

Başımı geriye çekip ondan uzaklaştım, artık yakınlığı üzüyordu. Beni izleyen sarışın kadının gözlerinde herhangi bir kıskançlık aradım ama yoktu. Neden olsun ki? Onun için bir tehdit olmadığımı iyi biliyordu. Benim Gölge'ye veremediğim her şey onda vardı. Sağlıklı bir kalp ve huzur... İşte, bunlar bende hiç olmayacak şeylerdi. Dolan gözlerimi suikastçıma çevirdim ve elimi ağrıyan kalbime bastırarak gözlerine baktım. *"Bugün kalbime kar yağdırdın."* Onun yanındayken ilk kez üşümüştüm.

Dolan gözlerimi fark ettiğinde gözlerindeki pişmanlığı gördüm. Önünde duran sıcak kahveyi bana doğru itti. "İç," dediğinde somurtarak kahveyi aldım ve sarışın kadının önüne bıraktım. Öfkeli bakışlarımı katilime dikerek kaşlarımı çattım. *"Senin dudaklarının değdiği fincandan onun içmesi daha doğru olur, malum o dudaklar sadece bu kadını öpüyor!"* dedikten sonra Taylor'ın önünde duran fincanı elime aldım.

Onun gözlerinin içine bakarak kahve kupasını dudaklarıma yaklaştırdım. Daha dudaklarım kupayla buluşmadan fincanı elimden çekip aldı ve yere fırlatınca kupa paramparça oldu. "Beni kışkırtma!" diyerek sesini yükseltince hemen masasından kalktım.

Öfkeli adımlarla Emily'nin yanına gittiğimde arkamda kükreyen sesini duydum. "Anastasia, geri çekil!" diye emrettiğinde Ana tereddüt içinde ona baktı. Yumruklarını sıkarak Anastasia'ya beni gösterdi. "Senin safında yer aldığı için tırnağı bile kırılırsa Bilinmezleri bitiririm!" dediği an Anastasia ürkerek bir adım geriye çekildi. Kontrolsüzleri karşısına almaya cesaret edemezdi. Kimse cesaret edemezdi.

Anastasia, "Yeşil, sen karışma," diye fısıldadı. Benim onların yanında olmam dengesiz bir adamın gazabını üzerlerine çekiyordu.

Burnumdan soluyarak Gölge'ye döndüğümde bacak bacak üstüne atarak sandalyesine yaslandı. Masadaki paketten bir dal sigara çıkarıp yaktı. "Buraya gel, huysuz kadın," dedi ve içine çektiği sigaranın dumanını gözlerimin içine bakarak üfledi.

Ona kızgın olduğum için Bilinmezlere doğru yürüyeceğim esnada, "Gerçekten istediğin bu mu?" deyince tekrar ona doğru döndüm. Meydan okuyan bakışları üzerimdeyken, "Hepsinin ölmesini istiyorsan devam et," dedi. Tam bir pislik gibi davranıyordu!

Ana ve Emily, *onun yanına git* der gibi bana bakınca somurtarak onlara sırtımı döndüm. Sırf arkadaşlarım zarar görmesin diye geri dönmüştüm. Gölge'nin gözleri üzerimdeydi ve her adımımı takip ederek onun masasına oturmamı bekliyordu. Fakat onların masasını geçerek Karmaların masasına oturdum. Kollarımı göğsümde birleştirerek meydan okumasına karşılık verdiğimde güldü. "İnatçı kadın," dediğini duymuştum.

Gölge, "Kesin şunu," diyerek Anastasia ve Emily'ye bakıp beni işaret etti. "Ölü görünce kriz geçiriyor ve kriz geçirdiğinde kontrolümü yitiriyorum," diyerek alttan alta onları tehdit etti. Fenalaşırsam acısını onlardan çıkaracağını daha iyi anlatamazdı. Onunla aramız kötüyken bile hiç çekinmeden beni koruyordu.

Kapıdan gelen seslerle arızayı düşündüğümden daha erken hallettiklerini gördüm. Kapının açılmaya başlaması gardiyanlar için bir avantaj olduğundan Anastasia ve Emily mecburen geri adım atmak zorunda kaldı. Bilinmezler ve Karmalar, İnfazcılara ters ters bakarak kendi masalarına dönünce ortalık durulmuştu. Dışarıdakiler kapıyı açtıkları an hemen yemekhaneden çıktım. Koşarak uzaklaştıktan sonra bir koridorda sırtımı duvara yaslayıp soluklandım. Biraz kendime gelince koridorda dalgın bir şekilde yürümeye başladım. Duyduğum adım sesleriyle arkamı dönünce Gölge'nin bana doğru geldiğini gördüm. Sırtımı dönerek yeniden koşmaya başladım fakat "Benden kaçmaman konusunda seni uyardım!" diyen kızgın sesini duyunca adım atmayı bıraktım. Durdum çünkü ondan ne zaman kaçsam sadece beni yakalamakla kalmıyor, aynı zamanda şuurunu yitiriyordu!

Tam arkamda durunca buradan gitmesini istedim çünkü onu görmek istemiyordum. Sarışın kadınla yaptığı şeyleri kafamda canlandırmadan duramadığım için bu beni deli ediyordu. "Bana dön, Dolunay Surat," dediğinde ya-

naklarımdan gözyaşlarım süzülürken ona doğru dönmeyi reddettim. Ne zamandır o kadınla yatıyordu?

Kolumu hafifçe tutarak dönmemi sağladı. Kızaran gözlerime baktığında kaşlarını çattı. "Bunu ben mi yaptım?" dediğinde şaşkındı çünkü bu kadar çok üzüleceğimi beklemiyordu. Elini yüzüme uzattı fakat dokunamadı, acı vereceğini biliyordu.

Elini çektiğinde yumruğunu sıkarak derin bir nefes aldı. "Sana takılıyordum, onunla aramda bir şey olmadı!" Ağladığım için kızgındı fakat bana mı yoksa kendisine mi kızgındı, bilmiyordum.

Gözyaşlarımı silip somurtarak ona baktım. *"Yemin et!"* diye dudaklarımı oynattığımda söylediklerim tebessüm etmesini sağladı. "Ben asla yalan söylemem, Elmacı Güzeli," dedi. Evet, o hep doğruyu söylerdi fakat orada söyledikleri beni çok kırmıştı.

"O kadınla yattığını söylerken yalan söyledin, yani sen de yalan söylüyormuşsun."

"Kısa ömürlü bir yalandı çünkü hemen masadan kalkmasaydın gerçeği söyleyecektim. Bu kadar kırılacağını beklemiyordum."

"Bunu neden yaptın?" Neden canımı acıtmıştı? Onu başka bir kadınla düşünmek bile beni yakıyordu.

Lacivert gözlerini gizleyen asi saç tutamını gözlerinin önünden çektiğinde yine her hareketini izlerken buldum kendimi. "Sadece tepkini merak ettim," dedi. "Siz Türk kızları hep böyle kıskanç mısınız?" diye sorduğunda dayanamayıp kıkırdadım. Diğerlerini bilmem ama ben sanırım aşırı sahipleniyordum.

"Bugüne kadar kaç kadınla birlikte oldun?" Onun gibi birinin hayatından sayısız kadın geçmiş olmalı, açıkçası saydığından bile şüpheliyim.

Sorduğum soru gülmesini sağlamıştı. "Ve fazla cüretkâr," dediğinde gülerek omuz silktim.

"Sadece bir," dediğinde cevabı beni afallatmıştı. Tüm hayatı boyunca sadece bir kadınla birlikte olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Öte yandan yalan konusundaki hassasiyetini bildiğim için doğruyu söylediğine emindim.

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. *"Sadece bir tane mi?"* Başını salladığında gerçekten şoka girmiştim. *"Bu nasıl olur? Yani bilirsin, siz erkeklerin bazı ihtiyaçları oluyor diye biliyorum."* Yanaklarım kızarırken bunu gerçekten sorduğuma inanmıyordum. Ah, haydi ama! Burası Amerika'ydı ve burada daha küçük yaşlarda başlıyordu bu tür şeyler.

Benden uzaklaşarak sırtını koridorun duvarına yasladı ve cebindeki sigara paketini çıkardı. "Hayatıma alacağım kadınlar konusunda seçici olduğum için ilgi duymadığım bir kadını ihtiyaçlarımı karşılayacak bir obje olarak görmeyi doğru bulmuyorum," diye homurdandığında ona olan hayranlığım arttı. Bu adam benim için fazlasıyla derin düşünen biriydi.

Büyülenmiş gibi ona baktığımı görünce dudağının bir tarafı tembelce kıvrıldı. "Şöyle bakmayı kes, Dolunay Surat çünkü bunları seni etkilemek için söylemedim." Oysaki gözlerini kırpması bile beni etkiliyordu, yani beni etkilemesi için ekstradan bir çabaya girmesine gerek yoktu.

O ayakta sigarasını içerken ben de yere bağdaş kurarak oturdum. Onu görebilmek için başımı yukarı kaldırmam gerekiyordu. *"O kadın... Birlikte olduğun tek kişi eski sevgilin, değil mi?"* dedim dudaklarımı yavaşça oynatarak. Hiç görmediğim birinin varlığını son zamanlarda ne çok hisseder olmuştum. Başını sallayıp sigarasından büyük bir nefes çekti. *"O hâlde teninde hâlâ onun izleri, dudaklarında onun dokunuşları var,"* dedim. O kadının tüm anıları

sadece aklında değil, bedenindeki yerini de koruyordu. Hangisi daha kötüydü, bilemedim. Yıllardır kadınlardan uzak durma sebebinin ilk aşkı olması mı? Yoksa eski sevgilisinden sonra hayatına kimseyi almaması mı?

Üzüldüğümü görmek onu rahatsız ettiği için bana onaylamayan gözlerle baktı. "Bunları düşünerek kendini zehirleme. Evet, hâlâ onun izlerini taşıyorum çünkü onun izlerini silecek birini bugüne kadar hiç tanımadım." Sırtını duvardan ayırarak sigarasını yere attı ve ayakkabısının ucuyla söndürdü.

Yerde oturduğum için gelip tam karşımda diz çöktü. Gözlerindeki yoğun ilgi beni ona köle yaparken o sadece beni izliyordu. "Ve yıllar sonra hiç ummadığım bir anda, beklemediğim bir yerde küçük bir Türk kızı tanıdım," diye fısıldadı. "Bendeki izleri ürkek dokunuşlarıyla silmesini istediğim küçük bir melez," diyerek iç çekti. "Ama gel gör ki o kız bana bir nefes kadar yakın fakat asla dokunamayacağım kadar uzak ve ulaşılmaz." Kalbim çaresizlik içinde kıvranırken acı çekenin sadece ben olmadığımı bir kez daha anladım.

Bana baktı, elini uzattı ve yine yüzümün yakınında durdu. "Neden sana dokunamıyorum?" dediğinde sesindeki ızdırabı hissettim. Ona acı çektirdiğim için kendimden nefret etmiştim. Oysaki bana dokunmasını istediğim tek kişi oydu. Sarılmasını, öpmesini ve kollarına almasını istediğim tek kişi...

Eli sadece yanağımın birkaç santim uzağında öylece duruyordu. "Bana bu kadar imkânsız olmak zorunda mıydın?" Gözlerim dolduğunda elimi acıyan kalbime bastırdım. Nefes alış verişlerim hızlanmıştı; daha dokunmadan, sadece yakınımdayken bana acı vermişti.

Dudaklarında buruk bir gülümseme oluştuğunda ona yakışmayan o tebessümü yüzünden söküp atmak istedim.

Benim yanımdayken beni gerçek tebessümlerine alıştırmıştı. "İşte bu yüzden dokunamıyorum. Çünkü acı veriyorum herkesten sakındığım kadına," dedi ayağa kalkarak. Geldiği yolu geri gitmeye başlayınca onu durduracak hiçbir şey yapamadım. Böyle mi olacaktı hep? Aramızdaki bu mesafeler hep bizi yakacak mıydı? Acı çekmesini istemiyordum ama onu kendimden uzaklaştırmayacak kadar da bencildim.

Oysaki okuduğum kitaplarda aşk dedikleri şey hep mutlu ediyordu.

"Siz çıldırmışsınız!" Chloe iki saattir bizi azarlıyordu. Bir ileri bir geri volta atarken ansızın durarak kaşlarını çattı. "Alex denilen şu Bay Tehlike seni durdurmasaydı gerçekten bir isyan başlatacaktın!" diyerek Anastasia'ya kızdı. Ah, doğru ya yemekhanedeki olay olduğunda Chloe de oradaydı.

Sonra bakışlarını Emily'ye çevirdi. "Ya sana ne demeli? Yeşil'in arkadaşıydın, değil mi? O zaman kardeşimi nasıl böyle bir tehlikeye atarsın?" En sonunda mavi gözleri beni buldu. "O hasta kalbinle şu kız mı erkek mi olduğu belli olmayan şeyin yanında durduğuna inanamıyorum!" Onun öfkesinden ben de payıma düşeni ne yazık ki aldım. Chloe hepimizi bahçeye çıkardıktan sonra bizi azarlamayı kendine görev bilmişti. Ben, Emily, Deborah, Stew ve Anastasia... Beşimiz çimlerin üzerinde oturuyorduk ve Chloe tepemizde bize bağırıp çağırıyordu.

Anastasia, "O infazcıyı öldürmeliydim, Karen boşuna ölmedi. Onlar bir işler karıştırıyorlar ve bunu gizlemek için Karen'ı öldürdüler!" dediğinde kaybından dolayı hâlâ üzgün olduğu için henüz sakinleşmemişti. "Yapacaktım da ama Yeşil'in âşığı hafife alınacak biri değil!" Nereden

benim âşığım oluyormuş? Henüz beni sevdiğiyle ilgili hiçbir şey söylememişti ama bunun dışında her şeyi söylemişti. Buraya gel, otur, kalk, ye, iç gibi şeyler dışında güzel hiçbir şey söylemiyordu ki!

Emily sanki farklı bir konuya takılmış gibi gömleğinin yakasını havalı bir şekilde düzeltti. "Erkek olduğum belli değil mi?" dediğinde gözleri baştan ayağa Chloe'yi süzdü. "İstersen yalnız kaldığımızda sana daha detaylı marifetlerimi gösterebilirim," deyince sinirden güldüm. Biz ne düşünüyorduk, o ne düşünüyordu! Herkesin derdi başkaydı.

Deborah hiçbir şey bilmediği için kıskançlıkla kaşlarını çattı. "İlla birilerine göstereceksen bana göster sevgilim, şu çirkin sarışına değil!" deyince Chloe afallamıştı. "Burası gerçekten bir tımarhane!" diyerek sitem etti. Emily'ye bakıp, "Kalsın, ben sevgilimi daha yeni terk ettim. Bir süre kendime zaman ayıracağım. Ayrıca erkekten çok kadına benzeyen şeylerle çıkmam. Sana bakmak bile midemi bulandırıyor," dedi. Bir sevgilisi olduğunu ve ondan ayrıldığını her konuda olduğu gibi daha yeni öğreniyordum. Onunla gerçekten iki yabancıydık.

Deborah alayla gülerek Chloe'ye gözlerini devirdi. "Sevgilime bir daha *şey* dersen seni tanınmaz hâle getiririm," dediğinde bunu gerçekten yapacakmış gibi kararlı bir şekilde Chloe'ye bakıyordu. "Edvard'ın gözleri benden başkasını görmez ve mümkünse o miden ona bakarken bulanmaya devam etsin. Aksi takdirde mideni yerinden söküp sana yediririm!" dedikten sonra Emily'nin elini sıkıca tutunca zavallı Emily ağlamaklı bir sesle, "Bir psikopatımız eksikti!" diye homurdandı.

Chloe yanıma oturunca elimdeki kâğıda, *"Birazdan gideceksin, değil mi?"* diye yazıp ona uzattım.

Küçük not kâğıdını okuduğunda tebessüm etti. "Burada mahkûm değilim, profesör sayesinde buradayım." Eliy-

le bir ağacın yanında duran ve Erich ile sohbet eden Peter'ı gösterdi. "Yeni kitabı için buradaki mahkûmları inceliyor, ben de sadece hafta sonları onun asistanlığını yapıyorum. Ama yarın da geleceğimiz için belki seninle daha çok vakit geçiririz," diyerek bana göz kırpınca başımı salladım. Ablamı daha yakından tanımak istiyordum çünkü sağlık durumum iyice kötüye gitmeden onunla biraz vakit geçirmeliydim.

"Şu gelen de kim?" Emily mavi gözlerini kısmış, oturduğu yerden karşısına bakıyordu.

Siyah takım elbisesinin içinde telefonuyla konuşarak bize doğru gelen bu gözlüklü adamı sanki tanıyordum. Hava soğuk ve bulutluydu fakat onun gözlerinde siyah bir güneş gözlüğü vardı. "Elijah?" Chloe ayağa kalktığında biz de merak içinde kalktık.

"Elijah kim?" Deborah'ın meraklı sesiyle sorduğu soruya Chloe sadece, "Kız kardeşimin saygısız koruması," diye cevap verdi.

Stewart şaşkınlıkla bana baktığında aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. "Senin bir koruman mı var?" dedi şaşkın çocuk. Elijah'ı benim korumam sanmıştı.

"Ve bu havada güneş gözlüğü mü takıyor?" Deborah da en az Stew gibi şaşkın görünüyordu. Dayanamayıp kıkırdadığımda Chloe onlara ölümcül bakışlarını attı. "Onun değil, Vanessa'nın koruması. Yalnızca bir kız kardeşim yok benim," diyerek ikinci bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

Amcam ve Peter da yanımıza gelmişti. Amcam da en az Chloe kadar Elijah'ı gördüğüne şaşkındı. Erich, "Vanessa korumalarından asla ayrılmaz, Elijah buradaysa o da mutlaka buradadır," dediğinde sesindeki özlemi fark ettim, sanırım uzun zamandır görüşmüyorlardı.

Elijah yanımıza gelince başıyla amcama küçük bir selam verdi. "Bay Russell," diyerek durdu.

Amcam endişeli bakışlarını etrafında gezdirdi. "Elijah, yeğenim iyi mi? O nerede?" Gözleri bahçenin her karesinde Vanessa'yı arıyordu.

Elindeki telefonu amcama gösteren adam, "Ona ulaşmaya çalışıyorum, buralarda bir yerdedir. Korkmanıza gerek yok, Vincent ve Hanks onunla," diye cevap verdiğinde Chloe kaşlarını çatmıştı. Sarı saçlarını yüzünden çekerek bir ayağını sertçe yere vurdu. "Vanessa'yı kayıp mı ettin?" diye bağırdığında öfkeyle ellerini yumruk yaptı. Vanessa ile hiç geçinemezdi ama aynı zamanda onun için endişeleniyordu da.

Elijah onun tam karşısında durduğunda alayla güldü. "Sağır değilim, bağırmadan konuşmayı öğren. Ayrıca labirent gibi bir yerde ne yapmamı bekliyorsun?" Herkesin içinde onu azarladığında bunun için üzgün gibi görünmüyordu.

Onun bu sert çıkışıyla afallayan Chloe, "Küstah!" diyerek sesini daha da yükseltti. "Benimle *sen* diye konuşamazsın! Zaten sabaha kadar senin yüzünden uykusuz kaldığım için yeteri kadar sinirliyim. Daha fazla uzatmadan kes sesini!" Chloe gerçekten Vanessa'nın korumalarına tahammül edemiyordu. Özellikle Elijah'a karşı fazlasıyla öfke doluydu.

Elijah sanki bir şeyi hatırlamış gibi keyifle güldü. "Kendi açtığın o gürültülü müzik yüzünden uyuyamaman normal. Ayrıca benim patronum sen değilsin, yani bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Sanki karşısındaki kızı özellikle çıldırtmak istiyordu.

Beyaz teni sinirden kızaran Chloe, ellerini sarı saçlarına daldırdığında öfkesini bir yerden çıkarmak ister gibiydi. "Sabaha kadar yumrukladığın o lanet olası kum torbasının sesini duymamak için müziği açmış olabilir miyim?" diyerek büyük bir imayla konuştu. "Yan odamdan taşını-

yorsun! Hem de bugün! Sen de diğer çalışanlar gibi müştemilatta kalsana, nereye baksam siz üçünüzü görmekten bıktım. Tanrı aşkına, odanda bir kobra var!" Çıldırmış sesine güldüm. Kim yan odasında kobra yılanı olan birini ister ki?

"Odama mı girdin sen?" Elijah sorgularcasına konuşup ona doğru bir adım attı. "Evcil hayvanımı zehirlemeye çalışan da sendin, değil mi? Bil diye söylüyorum, eve gittiğimde onu kafesinden çıkaracağım. Seni ısırdığında başkalarının özel alanına girmemeyi öğrenirsin." Tehditkâr sesi fazla tatlıydı. Kahkaha attığımda Chloe'nin öfkeli bakışlarından nasibimi aldım.

"Hayvan görmek istesem odana değil, sana bakarım, hadsiz adam!" diyerek ona üstünlük taslarcasına kibirle konuştu. "Benden proje ödevim için zehirli hayvanları araştırmam istendi. İnanmazsan ara okulu teyit ettir, umurumda değil. Ayrıca o yaratık neredeyse beni ısırıyordu!"

"Iskalaması büyük hata." Elijah'ın homurdanarak söylediklerini herkes gibi Chloe de duymuştu.

Ağaçların arasından bir çığlık sesi duyduğumuzda hepimizin bakışları orayı bulmuştu. "Bayan Vanessa!" diyen Elijah sesin geldiği yere doğru koşunca peşinden gittik.

Çığlık sesleri gittikçe daha çok yankılanırken nihayet onu görmüştük. Gördüklerim yüzünden gözlerimi irice açarak durdum. Yok artık! Vanessa yerinde sendeleyerek duruyordu çünkü etrafını saran yüzü maskeli üç adam vardı. İki adam yerde hareketsizce yatarken üçü onun etrafını kuşatmıştı. Vanessa'nın sol kolundan kanlar akarken intikam isteyen bakışları etrafındaki adamların üzerinde geziniyordu. Üzerinde yine beyaz ama farklı bir modelde bir elbise vardı. Giydiği elbiseler genelde hep beyaz ve dizlerinin üzerine gelecek uzunlukta oluyordu. Onu ilk gördüğümde olduğu gibi yine siyah saçlarına beyaz bir

bandana takmıştı. Elini kanayan kolundan çekerek bandanasını sertçe saçlarından çıkardı. Bandanayı eline sardığında gözleri tehlikeyi içinde barındıran ışıltılarla parıldadı. "Pekâlâ, sizden sıkıldım ve hastane masrafları bana ait değil!" dedikten sonra aniden sol tarafındaki adamın yüzüne yumruk attı.

Hanks ve Vincent da ağaçların arasından çıkıp koşarak Elijah'ın yanına geldiler. "Neden ona yardım etmiyorsun?" Kaşlarını çatan Vincent öne doğru bir adım atmıştı ki Elijah onu durdurdu. "Bugün varisliği kabul etti, bırak da sinirini çıkarsın. Ayrıca tetikteyim, zorlandığı yerde devreye gireceğim," dedi. Yine şu varis meselesini duyunca merak duygum artmıştı. Chloe'nin söylediklerine göre büyükbabası Sam Green yeraltının karanlık adamlarının başında geliyordu. Çok yaşlandığı için herkes emekli olup yerine birini varisi olarak seçmesini istiyordu. Sam Green'i zamanında yıkmayı başaramayan karanlık adamlar, intikamını seçtiği varisten çıkarmakta kararlıydı. Sam Green'in tahtına oturacak varis hedef olacağı için ya Sam Green gibi karanlık işlere bulaşarak hayatta kalmaya çalışacaktı ya da zayıflığı yüzünden ölecekti. Chloe bana Sam Green'in veliahdı olarak Vanessa'yı seçtiğini fakat Vanessa'nın bundan kaçtığını söylemişti. Vanessa karanlık adamların olduğu bir toplantıda varisliği kabul etmedikçe o sırtlanlar için asla resmî olarak bir veliaht olamazmış. Fakat şimdi Elijah'ın söylediklerini duyunca Vanessa'nın o toplantıya katıldığını ve kabul ettiğini anlıyordum. Buna zorlanmış gibi çok öfkeliydi.

Sam Green, torunlarının hayatını bitirmeden durmayacaktı.

Vanessa kendi etrafında ondan beklenmeyecek bir çeviklikte döndü ve ona bıçak çeken adamın karın boşluğuna tekme attı. Adamın sendelemesini fırsat bilerek bandanalı eliyle çenesinin altına yumruk atınca adam yere yığıldı.

Arkasını döndüğü an karnına yediği yumruk yüzünden üç koruması kaşlarını çatmıştı. "Bu ona dezavantaj sağlayacak!" Hanks'in kızgın sesinden sonra Vanessa karnını tutarak geri adım attı. Fakat karşısındaki adam onun yaralı koluna tekme attığı için dizlerinin üzerine düştü.

Adam onun üzerine yürürken Vanessa yerde acıyla inliyordu. Vincent, "Bu kadarı yeterli, bu hâldeyken başaramaz!" deyip öne atıldığında bu sefer Hanks onu durdurdu. "O eğitimini sıradan üç korumadan almadı. Orduda rütbeli ve esir düştüğünde bile pes etmeyen üç eski komutandan aldı. Bekle ve izlemeye devam et," diyerek derin bir nefes alınca Vincent gönülsüzce başını salladı.

Adam tam Vanessa'ya yetişmişti ki Vanessa başını kaldırdı ve sırıtarak çizmesinden çıkardığı bıçağı adamın ayağına sapladı. Adam acıyla haykırırken Elijah, "İlk kural: Sıkıştığında silah kullanmaktan çekinme. Bunu ona ben öğrettim," diyerek övününce Vincent güldü. "Ve eğitim sırasında seni karnından bıçaklamıştı," diyerek arkadaşına küçük bir hatırlatma yapınca Elijah homurdanarak başını salladı. Bunlar tam olarak ne tür bir eğitimden bahsediyordu?

Dizinden yaralanan adam acıyla haykırıp ayağını Vanessa'ya vurmak için kaldırdı. Ama Vanessa diz çöktüğü yerden adamın ayağını tutarak aniden kalkınca adam sırtüstü yere düştü. Hanks sanki güzel bir film izler gibi gözlerini dahi kırpmadan iç çekti. "Daha on beş yaşındaydı bunu ona öğrettiğimde ve hayır, benim üzerimde kullanmasına hiç izin vermedim," diyerek Elijah'a takılınca güldüm. Bu adamlar inanılır gibi değildi.

Son adamla karşı karşıya duran kız yarasından dolayı çok terlediği için sık sık nefes alıyordu. "Bu oyundan sıkıldım artık!" dedikten sonra son anda eğilerek kendini rakibinin yumruğundan kurtardı.

Yerinde doğrulup yaralı koluyla ona yumruk attığında adam onun elini havada tuttu. Vanessa'nın bileğini sıkarken

ikinci yumruğunu Vanessa'nın yarasına geçirdi. Vanessa'nın avazı çıktığı kadar bağırması Chloe'nin gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. Erich ve Peter en az bizim kadar şoka girmiş bir hâlde izliyordu. Vanessa kolunu kurtararak adamın yüzüne yumruk attı. Daha sonra onu omuzlarından kavradı ve dizini bacak arasına geçirdi. Adam yerinde sendelese de gücünden bir şey kaybetmedi. Üstelik adam Vanessa'nın iki katı kadardı. Minyon bir tipi olan bu ufak tefek kızın üstesinden kolayca gelemeyeceği biriydi. Ayrıca Vanessa tek başına dört adamı alt etmiş ve bunu yaralı bir hâlde yapmıştı. Tek kelimeyle mükemmel dövüşüyordu, bugüne kadar böyle dövüşen bir kız görmemiştim.

Yarasından dolayı yine kolunu tutarak geri çekildiğinde maskeli adam cebindeki bıçağı çıkartarak onun üzerine yürüdü. Kaşlarını çatan Peter izlemeye daha fazla dayanamayıp hızla öne atıldı. Daha adam ona yetişmeden Peter araya girdi ve kolundan tutarak Vanessa'yı arkasına çekti. Adam bıçağı ona doğru savurduğu an Peter adamın bileğini havada yakaladı. Bir saniye bile düşünmeden adamın bileğini sertçe bükerek kırmıştı. Maskeli adamın bileğinden çıkan seslerle yüzümü buruşturdum. Peter, elini tutarak acıyla haykıran adamın geri çekilmesine fırsat vermedi ve ensesinden tuttuğu gibi onun yüzünü yanında duran ağaca sertçe vurdu. Peter bunları yaparken o sakin hâlinden eser kalmamıştı. Kendinden geçene kadar Peter adamın yüzünü ağacın gövdesine çarptı ve bayılınca savurarak yere fırlattı. Tanrı'm, neden tanıdığım her adam böyle ustaca dövüşmeyi biliyordu? Neyse ki Stew'im, gurur kaynağım onlar gibi değildi.

Peter arkasını dönünce Vanessa nutku tutulmuş gibi soluksuzca onu izliyordu. "Siz-" diyerek yutkundu. "Lütfen bana buraya yeni geldiğinizi söyleyin," derken bakışlarını kaçırmıştı.

Peter onun karşısında durduğunda gözleri Vanessa'nın yarasını buldu. "Senin yaşındaki bir kız için fazla tehlikeli

oyunlar oynamıyor musun?" dediğinde az önce gördükleri hoşuna gitmemiş gibiydi. "Tutmayan frenler, bombalar, suikastlar ve şimdi de bu. Söylesene, bir kız nasıl böyle dövüşebilir?"

Vanessa ona bakarken oldukça sarsılmış görünüyordu. Titrediği için ayakta zor duruyordu. Dudaklarındaki eksik gülüşüyle bir adım geriye gitti. "Sanırım beni olmayacak zamanlarda görmeniz benim lanetim," diyerek kızaran yanaklarını gizlemek için saçlarını önüne çekti.

Onun bu kıvranan hâli Peter'ı güldürdü. "Haklısın, benim için de sürpriz oldu eski öğrencimi bir Ninja gibi dövüşürken görmek." O konuştukça Vanessa utançtan saklanacak yer arıyordu.

Vanessa, "Sanırım uzak durulması gereken kişiler listenize az önce giriş yaptım, değil mi?" diye sordu. Gerginlik içinde parmaklarıyla oynuyor, arada karşısında duran adama kaçamak bakışlar atıyordu.

Ondan hoşlanıyor olabilir miydi?

Chloe de benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı ki gözlerini kısarak onun her hareketini inceliyordu. Peter kollarını göğsünde topladı ve karşısında duran kıza eğlenerek baktı. "Öyle bir listem olsaydı sanırım ilk sırada sen olurdun," dedi.

Vanessa bu sözleri ciddiye almış olmalı ki sertçe yutkundu. "Merak etmeyin, Bay Miller, sizinle karşılaşmamaya dikkat ederim," diye somurtarak ona arkasını döndüğünden Peter'ın güldüğünü görmemişti.

Başını kaldırıp amcamı görünce yüzü mutlulukla aydınlanmıştı. "Erich," diye bağırdığında Erich kahkaha atarak ona kollarını açtı. "Hâlâ burnu havada ve diktatör bir kadınsın," dediğinde Vanessa gülücükler saçarak kendisini Erich'in kollarına bıraktı. Amcam büyük bir özlemle ona sarılırken gözlerindeki o yoğun sevgiye imrenmiştim.

Amcamın yanaklarına üst üste öpücükler kondurunca Erich'i bugüne kadar böyle gülerken hiç görmediğimi fark ettim. Onu gülerken hep görürdüm ama bu gülüşü farklıydı. Sanki eksik olan yanı Vanessa'yla tamamlanmış gibi gülüşü gerçek ve içtendi. "Tanrı'm, Erich! Çok uzun zaman oldu." Gözleri dolduğunda amcam iç çekerek onun saçlarını okşadı. "Zayıflamışsın, sana gönderdiğim yemekleri yemiyor musun?" diye sorduğunda Vanessa kıkırdadı.

Hâlâ onun kollarındayken başını kaldırıp Erich'e baktı. "Bir düşüneyim," diyerek oyun oynayan bir tavır takındı. "Seyahat ettiğin her ülkeye özgü yemekleri bana yapsın diye gönderdiğin şeflerden mi bahsediyorsun?" Kaşlarını muzipçe kaldırdı. "Kesinlikle gönderdiğin tüm yemekleri yedim," dediğinde Erich kahkaha atarak onu iyice kollarına aldı. "Onlar işinin uzmanı, küçük hanım," diyerek saçlarından öptü.

"Onun zaafı." Chloe'nin sesiyle başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri Erich ve Vanessa'nın üzerindeydi. "Onlar sadece amca-yeğen değil; aynı zamanda ağabey-kardeş, baba-kız hatta iki yakın arkadaş ve sırdaşlar. İkisi de kimseye anlatmadıkları şeyleri birbirine anlatır ve yan yanayken tüm maskelerini çıkarırlar. Vanessa'nın doğduğundan beri paylaşamadığı tek kişi amcamız," diyerek ikisi arasındaki ilişkiyi bana anlattı. Onlara baktığımda aralarındaki bağın azımsanamayacak kadar güçlü olduğunu ben de görebiliyordum.

Erich, Vanessa'dan ayrılarak yaralı koluna endişeyle baktı. "Odama gidelim, yarana bakmalıyım, hayatım," dediğinde Vanessa tebessüm ederek başını iki yana salladı. "Merak etme, bu yaradan daha kötülerini gördüm." Bunu duymak Erich'in gülen yüzünün asılmasına neden olunca Vanessa gülerek onun elini tuttu. "Sana sözüm var, doktor. Sen ölmeden ölmeyeceğim," dedi ve daha sonra aklına bir şey gelmiş gibi kocaman gülümsedi. "Hatta bugün

sana bir söz daha vereyim. Senin son nefesini verdiğin gün öleceğim. Aynı gün ölmek kulağa hoş geliyor." Bu sözleri söylediği an içimde bir sıkıntı oluşmuştu. Elimi kalbime götürdüğüm an Vanessa hissetmiş gibi başını çevirip beni gördü.

Gözleri, elimi bastırdığım göğsümdeydi. Dudaklarını birbirine kenetledi, sanki acı çekiyormuş gibi o da elini kalbinin üstüne götürdü. Bir anda ne oldu, bilmiyorum ama herkes susmuş, ikimizi izliyordu. Sanki onun da içi daralmış, kalbi acımıştı. Vanessa, "Be-Benim gitmem gerek," dedikten sonra titreyen elini göğsünden çekip bakışlarını benden kaçırdı.

Amcam başını olumsuz bir şekilde salladı. "Bundan kaçamazsın Vanessa, o senin kardeşin," dediğinde Vanessa kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. "Bana onu savunma, Erich!" Geriye doğru adım atarken yine kontrolünü kaybetmiş gibiydi. "O benim kardeşim değil!" Bir anda bana doğru öfkeyle yürüyüp tam karşımda durdu. "Senden nefret ettiğim bir sır değil, neden bize bir iyilik yapıp ölmüyorsun ki!" dediğinde duyduğum şeylerin gerçekliğine inanamadım. Ona hiçbir şey yapmadığım hâlde ölmemi istiyordu. Bir insan nasıl tanımadığı birine karşı bu kadar nefret dolu olabilirdi? Bu kızda fazlası vardı, sanki tek sorun babasının ihaneti değildi. Az önce dolan gözlerini görmüştüm, bana bakarken acı çekiyordu.

Onun karşısında ağlamayı reddettim.

"Vanessa, derhâl kardeşinden özür dile!" Amcamın onu azarlamasıyla öfkesi çığ misali büyüdü. "Kardeş mi? O sadece babamın tek gecelik eğlencesinin bir meyvesi!" İşte, bu son söyledikleri yüzünden soluğum kesildi. Hiçbir zaman yasaklı bir meyveden daha fazlası olmayacaktım.

"Kızını neden dışarı çıkarmıyorsun, Handan?"

"Çünkü ondan utanıyor! Evli bir adamdan peydahladığı bir çocuk."

"Tek gecelik bir ilişkinin meyvesi!"

"Anne, neden herkes bana böyle söylüyor?"

Geçmişimin alay dolu sesleri kulağımda yankılandığında nefes alışlarım hızlanmıştı. Elimi sızlayan kalbime koyup acıyla inlediğimde buradan, ondan uzaklaşmak istedim. Chloe ıslanan yanaklarımı görünce burnundan soluyarak Vanessa'nın karşısında durdu. "Seni ona zarar vermemen konusunda uyarmıştım!" diye bağırarak ona tokat attığında bu benim canımı daha çok yakmıştı. Onlar birlikte büyümüştü, ikisinin arasındaki sorun olmak istemiyordum.

Saçları yüzüne savrulan Vanessa başını yavaşça kaldırdı. Peter'ın da olduğu bir yerde ablasından tokat yemek onu utandırmıştı. Başını dik tutarak derin bir nefes alıp kendini toparladı. "Bu sondu," dedi Chloe'nin gözlerinin içine bakarken. "Bugünden sonra bana vurduğunda karşılığını alacaksın!" dediğinde dudakları kıvrıldı. "Hem de hak ettiğin şekilde." Gözlerinde yanan nefret ateşi tüylerime kadar ürpermeme neden olmuştu.

Vanessa omuzlarını dikleştirip kendinden emin bir tavır takındı. "O kız yüzünden bana attığın tokadın bedelini misliyle ödeyeceksin! Savaş mı istiyorsun? O hâlde bil diye söylüyorum, istediğini alacaksın. Bundan sonra arkanı kollasan iyi olur çünkü seni korumak için orada olmayacağım!" dediğinde soğuk ve kindar gözleri göründüğünden daha tehlikeli biri olduğunu düşünmeme neden oldu. Nasıl bir kardeş böylesine öfke dolu olabilirdi?

Gözlerini Chloe'den ayırmadan cebinden çıkardığı telefonla birini aradı. "Merhaba, büyükbaba," dediğinde kimi aradığını bilmek bile huzursuz olmama neden oldu.

"Senin ailende neden normal biri yok? Az önceki kız rüzgâr gibi esip geçti." Stew hayretler içinde konuşunca Emily güldü. "Rüzgâr mı? Kız bildiğin okuldan hisse satın alacak, bence kasırga hatta fırtına diyebiliriz." Onların bu komik çekişmeleri biraz da olsun aklımı meşgul ederken Erich, Chloe ve Peter'ın gittiğini çok sonradan fark ettim.

Anastasia gidene kadar havadan sudan konuştuk. Sadece dördümüz kaldığımızda nihayet herkesin yüzündeki gülümseme silinmişti. Emily, "Tamam, herkes bugün yaşananları unutsun çünkü karanlık çöktüğünde kulübeye gideceğiz," diyerek tüm neşemizi kaçırdı. Cebinden çıkardığı anahtarı sallayınca onu nasıl aldığını merak ettim. "Bu gece İnfazcıların ne sakladığını öğreneceğiz!" Emily'ye sadece başımı sallamakla yetindim. Kulübeye ilk gittiğimizde olanları düşününce yüzümü astım. Bakalım, bu gece hangi sürprizlere gebeydi?

KAKTÜS YAYIN

5
BRUDLEY ORKİDESİ

"Boş bir sayfaya sığdırdığım tek bir dilek tüm dileklerime bedeldi. Gerçekleşmek için koparılmayı bekliyordu ama ne zaman dokunsam avuçlarımdaki tek şey hep kâğıt kesiği..."

Kolumdaki saati kontrol ederek yatağımda oturmaya devam ederken büyük bir sabırsızlıkla gece yarısını bekliyordum. Bu gece kulübeye gidecektik ve bu beni korkuttuğu kadar heyecanlandırıyordu da. Zamanın gelmesini bekleyeceğim diye okuduğum kitaptan da bir şey anlamıyordum. Sıkıntıyla karışık bir nefes verdiğimde küçük kütüphaneme doğru hareketlendim. Duvardaki raflara göz gezdirerek bana ait olan kitaplıktan büyük, kalın ciltli defteri aldım. Defterin kapağına yapıştırdığım kurumuş çiçek resimlerini görünce tebessüm etmeden duramadım. Bu defteri bana annem almıştı ve her sayfasında bir çiçeğin birkaç kurumuş yaprağı vardı. Çiçekleri koparmayı sevmediğim için sadece yapraklarından birkaç tane koparıp başka bir kitabın arasına sıkıştırırdım. Tamamen kuruduklarında onları çıkarıp bu defterin sayfalarına yapıştırmak iyi hissettiriyordu.

Çiçek yapraklarından oluşturduğum koleksiyonum geçmişimden bugüne yanımda olan sadık bir arkadaşımdı. Yatak odasına geldiğimde balkonun ışığını açtım. Kucağımda sımsıkı tuttuğum büyük defterle kendimi balkonun serin

havasında buldum. Tenime çarpan rüzgâr üşümeme neden olduğu için hasırdan yapılmış sallanan sandalyeye oturdum. Annem öldüğünde Nicholas Green ilk kez bana bir iyilik yapmış ve Türkiye'den defterimi getirtmişti. Annemin bir fotoğrafı bile bende yokken bu defter o kadar çok mesafeden bana gelmişti.

Pantolonun cebinde hissettiğim titreşimle telefonu çıkardım. Avcı'nın bana attığı mesajı görünce gülümsedim.

"Hava soğuk odana geri dön.

Not: Bu saatte neden uyanıksın?"

Ona Emily ile gizli bir operasyona katılacağımı söylersem canıma okurdu. Bu yüzden mesajına cevap verirken sadece doğrulardan değil, yalanlardan da uzak durmaya çalıştım çünkü ona yalan söylenmesinden nefret ediyordu.

"Beni rahatsız edecek kadar soğuk değil, biraz hava almak istiyorum.

Not: Sen neden uyanıksın?"

Nedendir, bilmiyorum ama sanki ben uyumadan önce uyumuyordu. Çoğu zaman uyurken onu yanımda hissedecek kadar kokusunu soluduğumu düşünüyordum. Uykudayken avuçlarımda dudaklarını, yüzümde parmaklarını hissediyor ve kulağımda sesini duyar gibi oluyordum. Belki bunlar benim kuruntumdu, belki de ben böyle olmasını istediğim için bana öyle geliyordu. Fakat çoğu zaman sanki ben uyuduktan sonra odama geliyor, avuçlarımdan öpüyor, saçlarımı yüzümden çekiyor ve sabaha kadar benimle sohbet ediyor gibi geliyordu. Çünkü sabahları ne zaman uyansam odamdaki kokusunu alabiliyordum. Üstelik yorganım da hep üzerimde oluyordu, sanki ben yorganı tekmeleyip üzerimden attıkça o üzerimi örtmüş gibi...

Mesajıma cevap geldi.

"Canını sıkan bir şey mi oldu? Sen bu saatlere kadar uyanık kalamazsın.

Not: Uyumanı bekliyorum."

Haklıydı, bu saatlere kadar kolay kolay uykusuz kalamazdım. Aldığım ilaçlar beni hemen uyutuyordu, zaten bu yüzden akşam ilaçlarımı almamıştım.

"Canımı sıkan ne olabilir ki? Pardon, senin dışında.

Not: Ben uyuduktan sonra sen de uyuyor musun?"

Mesajım gittikten sadece bir dakika sonra cevap gelince okuduklarımla kahkaha attım.

"Canın bana mı sıkılıyor? Söyle o canına, canımı sıkacak şeyler yapmasın!

Not: Sen uyuduktan sonra uyumuyorum ama günün en sevdiğim saatleri senin uykuda olduğun saatler."

Canımı bile tehdit eden deli adamı çok seviyordum!

"Canın beni tehdit etmek istiyor anlaşılan.

Not: Neden günün en sevdiğin saatleri ben uykudayken oluyor?"

Kalbimi yerinden çıkaracak cevabı çok hızlı geldi.

"Canımı, bastığın yola kurban ettim, kadın. Sen hâlâ ne tehdidinden bahsediyorsun?

Not: Çünkü o zaman sen uyuyorsun, kalbin uyuyor, tek tek saydığım kirpiklerin uyuyor ve seninle ilgili her şey uyuyor. Sana acı vermeden yakınında olabildiğim tek anlar uyuduğun anlar."

Doğruydu, değil mi? Hislerimde yanılmamıştım, geceleri odama geliyor ve sabaha kadar beni izleyip benimle

sohbet ediyordu. O beni, işlediği günahların en güzel cezası olarak adlandırıyordu. Peki, ben hangi sevabın karşılığında onunla mükâfatlandırılmıştım?

"Söylesene Avcı, neden bu kadar geç kaldın bana? Cadı seni tutmak için fazla mı yoğundu? Ömrümün sonbaharında gelecek kadar neyle meşguldün?

Not: Ben uyurken sadece izliyor musun? Hiç dudaklarımdan öpmeyi düşünmedin mi?"

Not kısmında yazdıklarımı okuyunca yine kaşlarını çatarak küfredecekti ama daha sonra kendini gülümserken bulacaktı. Hemen sonra ise bana hissettiklerinin tam tersini yazacaktı. Evet, gelen mesajla yine beni yanıltmadığını görünce güldüm. Tanıyorum seni, adam!

"Bana ihtiyacın olmadığı bir zamanda sana gelseydim beni kabul etmeyeceğini biliyorum. Şimdi bile beni tam olarak kabul etmiş değilsin.

Not: Öpülmekten başka bir şey bilmez misin sen?"

Yazdıklarını okuyunca iç çektim.

"Kadın için bir katili kabullenmek kolay değildi.

Not: Beni öpmediğin sürece başka bir şey bilemem."

Cevabı gecikmedi.

"Oysaki kadın, bir katilin yaşatmak istediği tek kişi olmuştu.

Not: O lanet kalbini harekete geçirecek şeyleri arzulamayı bırak!"

İstediği kadar inat etsin bir gün beni öpecekti! Telefonu cebime koyduktan sonra dizlerimin üzerinde duran defterin siyah kapağını açtım. Defteri açınca daha ilk sayfada yazdıklarım karşıma çıktı, gözlerim doldu.

Merhaba, ben Yeşil. Bu defterin sayfalarını bugünden itibaren sevdiğim çiçeklerin taç yapraklarıyla süsleyeceğim. Şu anda yedi yaşımdayım ama ben büyüyene kadar tüm sayfalar dolduğunda bir dileğim gerçekleşecek.

On dört yıl önce kapağın iç tarafına yazdığım yazıyı okuyunca gülümsedim. O zamanlar henüz çocuktum ve şimdikinden çok daha hayalperesttim. Mor renkli, tek boynuzlu atların varlığına inanacak kadar çocuktum. İlk sayfaya baktığımda gördüğüm minik, sarı renkli yaprakları tanımıştım. Zaten her sayfaya hangi çiçeğe ait olduğunu belirten küçük notlar eklemiştim. Sayfanın sonuna baktığımda çocuk ellerimle yazdığım eğri büğrü yazı tebessüm etmemi sağladı.

Dağ Çiğdemi. İç Anadolu'nun kırsal dağlarının en tepelerinde yetişir. 1892 yılında genç bir asker olan Şehit Cemil Onbaşı'nın mektubunun içinde annesine ölmeden önce gönderdiği son çiçektir dağ çiğdemi.

Not: İç Anadolu'ya hiç gitmedin, bu yaprakları annenin çalıştığı evdeki Şehriban Hanım senin için annenle gönderdi.

Devam notu: Şehriban Hanım seyahat etmeyi seven bir gezgindi.

Kahkaha atarak kendime bıraktığım notları okudum. Şehriban teyzeyi hatırlıyordum. Evlerine hiç gitmesem de annem ona çiçek koleksiyonumdan bahsetmişti. İki kez boşanan dul kadın oldukça zengin ve farklı yerlere seyahat etmeyi seven bir maceraperestti. Konuşamıyor olmam veya kalp rahatsızlığım onu da üzmüş olmalı ki gittiği her yerden bana bir kitap gönderirdi. Kitabın arasında mutlaka birkaç çiçek yaprağı olurdu. Kurumuş yaprakları defterimin boş sayfasına yapıştırıp notlar ekler ve gönderdiği kitabı da büyük bir tutkuyla okurdum. Hiç dışarı çıkma-

dığım için pek çiçek bulamazdım fakat annem benim için çalıştığı her evin bahçesinden gizlice farklı çiçek yaprakları getirirdi. Sırf bana onları getirmek için çantasından hiç çıkarmadığı *Güneşi Uyandıralım* kitabıyla bir bağ kurmuştu. Annem çiçeklerin koparılmasını sevmediğimi Şehriban teyzeye de söylediği için o da onları koparmadan bana sadece yapraklarını gönderirdi. O zamanlar bir evde mahkûm hayatı yaşadığım için sıkıcı bulduğum hayatımı şimdilerde özlüyordum.

"O defterde seni böyle gülümseten ne var?" Arkamda duyduğum, aşinası olduğum sesle başımı yavaşça çevirdim ve suikastçıma baktım. Ben bir türlü uyumak için odaya girmeyince o bana gelmişti.

Elinde tuttuğu krem rengi yün şalı omuzlarıma koyarak üşümemi engelledi. Balkonun diğer ucundaki sandalyeyi alıp yanıma oturdu ve elimdeki büyük defteri aldı. Beni güldüren şeyi bulmak istercesine açık sayfaya bakıyordu. Farklı sandalyelerde otursak da amber kokusunu alacak kadar yanımda olması beni heyecanlandırmıştı. Gözleri ilk sayfada oyalanırken dudakları yavaşça kıvrıldı. "O lanet şeker kokunu solumak zaten intihar sebebim, o yüzden rahat dur," diye homurdandığında kahkaha attım. Kokusunun beni yine edepsiz şeyler düşünmeye ittiğini anlamıştı.

Başını çok küçük bir açıyla kaldırıp gülen yüzüme baktı. "Bu gülüşün-" dedi ve derin bir nefes aldı. "Silinmesin," diye fısıldayıp gözlerini tekrar defterime çevirince tebessüm ettim.

"Bu senin yazın mı?" Tek kaşını kaldırarak sorduğu soruya başımı hızla salladım. "Çirkin bir el yazın var," dediğinde onu boğabilirdim.

Kaşlarımı çatarak cebimden hiç eksik etmediğim not defterimi ve kalemi çıkardım. *"Onları yazarken daha yedi*

yaşımdaydım," diye savunmaya geçtiğimde rahatça omuz silkti. "Yedi yaşındaki bir çocuğa göre çirkin bir yazı." Ne söylesem hep bir cevabı olduğunu bilmek bazen beni kızdırıyordu.

"Türkçe mi yazdın? Yazdığın şeyleri tercüme et." Sesi sitem eder gibi çıkınca kıkırdamadan duramadım. Türkçe bilmediği için beni anlamadığında sinirleniyordu.

Ona fazla yaklaşmamaya dikkat ederek elimle önce kurumuş çiçek yaprağını gösterdim. Tam üç taneydi; biri sayfanın başında, diğer ikisi de ortasındaydı. *"Bu defter ilk ve son çiçek koleksiyonum. Çiçeklerin ölmesini istemediğim için sadece yapraklarından birkaç tane alıyorum,"* dediğimde bir şeyi hatırlamış gibi lacivert gözleri beni buldu.

"O gün..." diyerek sustu, sanki doğru kelimeleri bulmak ister gibiydi. "Seni ilk kez botanik bahçede gördüm." Gözleri uzun uzun yüzümü incelerken kalbim yine kendini açık etmeye başlamıştı.

"Saçlarının kızılı ay ışığıyla yarışır bir şekilde parlarken rengini o zaman iyi seçemediğim gözlerin ürkekçe etrafını kontrol ediyordu." Beni, bana anlatınca yüzümdeki tebessümüm büyüdü. Evet, bu adam hiç susmasın istedim.

"Korku vardı gözlerinde," dedi canı sıkılmış gibi. "Göğsünün hareketlerinden kalbinin hızlandığını anlamıştım." Sustu ve bakışlarını rahatsız olmuşçasına yeniden defterime çevirerek bir sonraki sayfayı açtı. "Benim için çok kolay bir avdın, hem de fazlasıyla kolay." Kaşlarını çatarak yeniden bana baktığında yutkundum. Onu kızdıran neydi? "O gece seni öldürecektim." Alayla güldü. "Silahımı çıkarıp ağaçların arasından kalbine hedef aldığımı biliyor musun?" dediğinde duygudan yoksun çıkan sesi beni üzdü. Gözlerim doldu, oturduğum yerde ondan uzaklaştım. Her hareketimi izlerken bu yaptığım hoşuna gitmemişti.

"Seni engelleyen ne oldu?" Ona soru sorarken bile korkumu gizleyemiyordum.

Ondan uzaklaştığımı görünce derin bir nefes alarak gözleriyle dudaklarımı işaret etti. "Sebebi kahrolası gülüşün!" Sanki gülüşüm onu rahatsız ediyormuş gibi konuşmuştu. "Tam tetiğe basmak üzereydim ki korkuyla etrafına bakan kız aniden gülümsedi." Acı çekiyormuş gibi yutkunuşunu duydum. "Ne ironi, değil mi? Namlunun ucunda olduğunu bilmeden yerde gördüğün aptal bir çiçeğe gülümsemen!"

"Ama beni öldürmedin."

"Bu, sana silah çektiğim gerçeğini değiştirmiyor!" diyerek ansızın öfkeyle parlayınca oturduğum yerde korkuyla sıçradım. "Bu kalbine bıçak saplamak üzere olduğumu değiştirmiyor!" Kızgındı, beni öldürmek istediği için kendine çok kızgındı. Ama o gece yapmamıştı, herkes gibi kalbimi istese de bana fazladan bir yıl vermiş ve beni korumayı hiç bırakmamıştı. Bir yılın sonunda yine denemiş ve yine öldürememişti. Öldürmek şöyle dursun, o gece beni zehirli bir yılandan kurtararak korumaya devam etmişti. Ona istesem de kızamıyordum, beni kendi isteklerinden bile koruyan bu adama kızamıyordum.

Dudaklarımda oluşan oyunbaz gülüşümle yüzümü ona yaklaştırdım. *"İzlediğim bir filmin sonunda adam önce kadına tüm öfkesini haykırır ama sonra-"* diyerek cümlemi bilerek yarım bıraktım.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda, "Sonra?" diye sordu.

Çırpınmaya başlayan kalbim yüzünden nefesimi düzene koymaya çalışırken iyice ona yaklaştım. *"Sonra birden kızı öpüyordu. Bana kızdığına göre şimdi beni öpebilirsin,"* dediğimde böyle bir cevap beklemediği için afalladı fakat

lacivertleri dudaklarımı bulunca sertçe yutkundu. Bir küfür savurup işaret parmağını alnıma bastırdı ve beni arkaya doğru iterek uzaklaştırdı. "Beni zorlamayı bırak, Dilsiz Kız yoksa sen zararlı çıkarsın," diye konuştuğunda kararan bakışları hâlâ dudaklarımdaydı.

Ya çıkayım ben artık! Beni öpsün de zararlı çıkan ben olayım!

Kaşlarımı çatarak arkama yaslandım. *"Sen yapmazsan ben de başka bir erkeği öpe-"* diye dudaklarımı oynattığım anda, "Yavaş gel!" diyerek beni tersledi. Dişlerinin arasından, "Bir daha buna benzer bir şeyi aklından dahi geçirirsen böyle saçma şeyler düşünecek bir beynin olmaz!" deyince onu çok kızdırdığımı anladım. Beni başka bir erkekle düşünmeye katlanamıyordu.

Aklıma gelen şeylerle gülümseyerek ona baktım. *"Beni kıskanıyor musun?"* Fark ettiğim bu gerçek başımı döndürecek kadar beni mutlu etmişti.

Bana ters ters bakarak tekrar defterimi karıştırdı. "Kes sesini! Konuşamayan bir kız nasıl olur da başımı ağrıtır?" diye homurdanarak sayfaları karıştırınca güldüm. O asla yalan söylemezdi, eğer sorduğum soruya cevap vermiyorsa bu, kabul ettiği anlamına geliyordu.

Yeni bir sayfayı açarak bana gösterdi. "Burada ne yazıyor?" Defterimin ilgisini çekmesi, bana tarifi olmayan bir mutluluk yaşatıyordu. Çocukça yazdığım şeyleri anlamasa da merak ediyordu. Benimle ilgili her şeyi merak ediyor, keşfetmek istiyordu.

Başımı hafifçe uzatarak sayfaya baktım. O beni anlamak için dudaklarıma bakarken yazdığım şeylere konsantre olmak çok zordu. Türkçe yazdığım şeyleri onun için İngilizceye çevirerek dudaklarımı hareket ettirdim. *"On bir yaşındaki Yeşil'den selamlar. Haydi, bugün çok ilginç ve eşsiz*

bir çiçeği tanıyalım. Evet, bu çiçek Brudley orkidesi," diye sesi olmayan dudaklarımı hareket ettirdiğimde güldü. "On bir yaşındayken spiker falan mı olmak istiyordun?" deyince kıkırdadım. Tamam, bu yazıyı bir spiker edasıyla yazdığımı ben de kabul ediyordum.

Devamında yazanları merak ettiği için defteri bana gösterince gülerek çeviri işine devam ettim. *"Brudley orkidesi 1880 yıllarında Antonio Cresp Luke tarafından keşfedilmiş bir çiçek. Orkideyi hangi topraklardan getirdiğini sır gibi saklayan Amerikan kökenli adam, ona kendi oturduğu Brudley köşkünün ismini vermiş. Güneşli ortamlarda kuruyan çiçek, soğuk ve karanlık yerlerde taç yapraklarını açar. Çoğu bitki bilimci Antonio'nun çiçeği güneş görmeyen bir mağarada bulduğunu söylese de Antonio bu konuda tek kelime etmemiştir. Yeşil yapraklarını kar tanesi gibi süsleyen beyaz noktalarla Brudley orkidesinin türü 1954 yılında tükenmiştir. Sadece Antonio Cresp Luke'un bahçesinde yetişen Brudley orkidelerinin bir tanesinin bile bitkiseverler için bir servet değerinde olduğu bilinir. Çiçek için çok fazla teklif gelse de inatçı adam çiçeklerini hiç satmamıştır. Orkidelerinin bakımını bizzat üstlenen Antonio, bitki bilimcilerin ısrarı üzerine bile sera ve botanik bahçelerine Brudley orkidelerinden hiç vermemiştir. Bu yüzden Antonio'nun ölümüyle birlikte çok ender bulunan çiçekleri bahçesinden çalındığı haberi duyulmuştur. O dönemlerde ender çiçekler bir servet değerinde olduğu için hırsızların çaldığı çiçekleri zengin ve soylu ailelere sattığıyla ilgili söylentiler çığ gibi büyümüştür. Şimdi günümüzde hiç Brudley orkidesini görmeyen bitki bilimciler, çiçeğin çoktan tarihin tozlu sayfalarındaki yerini aldığını söylüyor.*

Not: Çiçeğin nesli tükenmiş, Yeşil. O yüzden bu sayfa hep boş kalacak."

Yazdıklarımın hepsini okuduğumda dalgın bakışları boş sayfaya kaydı. "O yüzden mi bu sayfa boş?" diye

sorduğunda başımı salladım. Bu defteri annem bana verdiğinde önce tüm sayfalarına istediğim çiçeklerin ismini yazmıştım. Annem çiçeklerin isminin olduğu bir liste çıkarmış ve listede ismi geçen çiçekleri Şehriban Hanım'ın yardımıyla benim için bulmaya çalışmıştı. Bana getirdiği her yaprağı kurutup ismi olan sayfaya yapıştırdıktan sonra o çiçek hakkında küçük bilgiler ve notlar eklemiştim. Fakat defterde sadece Brudley orkidesinin olduğu sayfa boş kalmıştı.

Gözleri bir süre daha boş sayfada oyalandıktan sonra hiç üşenmeden diğer tüm sayfalara tek tek baktı. Her sayfada yazdıklarım hakkında soru sorunca büyük bir zevkle ona yazdıklarımı tercüme ettim. Hatta bazı çiçekler hakkında bilgi bile verdim. Çiçekleri aşırı sevdiğim için onlar hakkında sohbet etmek beni mutlu ediyordu. O da sanki bunu fark etmiş ve özellikle beni konuşturuyor gibiydi. Nihayet son sayfaya da baktıktan sonra defterin ilk sayfasına geri döndü ve kapağın iç tarafındaki yazıyı bana gösterdi. "Burada ne yazıyor?" Tüm yazdıklarımı tercüme ettirdiği için kapakta yazan yazıyı gözden kaçırmaması beni şaşırttı.

"Tüm sayfalar dolduğunda dileğimin gerçekleşeceği yazıyor." Ona bakarak güldüm. *"Bunu yazdığımda henüz çocuk olduğum için dileklerimi çiçek yapraklarına bağlayacak kadar aptalmışım sanırım."* Tüm sayfaları doldurmayı başarmıştım ama Brudley orkidesinin yeri boştu.

Düşünceli ifadesi derin bir karanlığı kucaklarken defteri karıştırdı ve boş sayfanın üzerinde parmakları durdu. "Bu sayfa boş." Başını usulca kaldırdığında rüzgârın alnına savurduğu asi saç tutamları muazzam bir görüntü sergiliyordu. "Yani hâlâ gerçekleşmeyen bir dileğin var, öyle mi?" diye sorduğunda dudaklarımda oluşan buruk gülümsemeyle başımı salladım.

Dileklerim konusunda çok hassas olan adam, "Söyle," dediğinde içtenlikle ona tebessüm ettim. *"Bu dileği gerçekleştirecek olan kişi sen değilsin."* Verdiğim cevabı beğenmemiş olacak ki kaşlarını çattı. "Kim?" dedi kıskanç çıkan sesiyle. "Ben değilsem bu dileğini gerçekleştirecek olan kim?" Her söylediğiyle aklımı başımdan almayı bir şekilde başarıyordu. Kıskançlığı bile çok hoşuma gidiyordu.

Bunu ona nasıl anlatacağımı bir süre düşündüm. Derin bir nefes alarak tükenmiş ciğerlerimi rahatlatmaya çalıştım. *"Benim inançlarım seninkilerden biraz farklı, yani ben tek bir ilahi güce inanırım,"* dedim. Bir Katolik olduğu için bunu ona nasıl anlatacağımı bilemedim. *"Ben tüm kâinatın tek sahibine inanırım, yani bu dileğim ona,"* dedim.

Anlamaz bir şekilde kaşlarını yukarı kaldırdı. "İslam, doğru kelime bu mu?" diye konuşunca gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda güldü. "Dilinizi bilmesem de siz Türklerin inançları hakkında birkaç şey biliyorum." Söylediği şeylere tebessüm ederek başımı salladım.

Defteri kapatarak kucağıma bıraktı ve arkasına yaslanıp sisli gökyüzüne baktı. "Her pazar kiliseye gidip günah çıkaran koyu bir Katolik değilim ama evet, inançlarımız seninle farklı," dediğinde sesindeki gerginliği hissettim. "Ben bir Hristiyan'ım, bu seni rahatsız ediyor mu?" Bana bakmadan sorduğu bu sorunun nedenini anlamadım ama cevabım onun için çok önemli gibiydi.

Bana bakması için bir süre sadece yan profilini izledim. En sonunda başını çevirip o hayranlık uyandıran yüzünü görmemi sağladı. *"İnançlarım konusunda beni zorlamadığın sürece hayır,"* dedim. Herkesin inancı kendineydi, kimseyi inandığı şeylerle yargılayacak konumda değildim.

Tuttuğu nefesini vererek güldü. Rahatlamıştı. "Bunu asla yapmam. Senin kutsal saydığın şeylere saygı duyuyorum,"

dedikten sonra ayağa kalktı. "Geç oldu ve sen hâlâ akşamki ilaçlarını almadın," deyince ona ters ters baktım. Doktorum bile ilaçlarımı alıp almadığımı bu kadar yakından takip etmiyordu. Uyaran sesine ne yazık ki başımı sallayıp ayağa kalktım. O ilaçları gerekirse zorla içireceğini biliyordum.

Odama girdikten sonra dolabımdan dizlerime kadar uzanan muhafazakâr bir gecelik alarak banyoya girdim. Kıyafetlerimi çıkarıp giydiğim ipek geceliğin yumuşak dokusu tenimde rahatlatıcı bir etki bırakmıştı. Beyaz renkteki gecelik kısa kollu ve hiç dekoltesi olmayacak kadar mütevaziydi. Banyodan çıktığımda ilaçlarımı karıştırdığını gördüm. Garip ama bir doktor olmamasına rağmen bana hangi ilaçları vereceğini iyi biliyordu. İster istemez bütün bunları nereden bildiğini sorguladım. Yatağa girip ince yorganı üzerime çekince elindeki bir bardak su ve küçük bir kâsenin içine koyduğu haplarımı bana uzattı. Rengarenk hapları su yardımıyla içtim. Elindekileri yatağımın yanındaki komodinin üzerine koydu. Çekmeceden çıkardığı astım ilacımı bana uzatınca ona tebessüm ederek aldım. Küçük bir çocukmuşum gibi özenle benimle ilgilenmesini seviyordum. Ciğerlerime çektiğim ferahlatıcı havayla rahatlayarak derin bir nefes aldım. "Uyu." Söylediği şeye kıkırdayarak gözlerimi yumdum fakat hemen sonra geri açtım. Emily ile buluşacaktım!

Ama o buradayken gidemem ki...

Ayak ucumda oturduğunu görünce onu bir şekilde buradan göndermenin yollarını aradım. Kendimi geriye çekerek sırtımı yatak başlığına yasladım. *"Sorun ne?"* dedim çünkü bugün her zamankinden daha fazla kalmıştı odamda.

Bir süre sadece anlam veremediğim bir şekilde baktı. Bana yaklaşarak bir tutam saçımı parmağına doladığında onun büyüsüne çoktan kapılmıştım. Yakındı. Bana zarar

verecek kadar, kendimi kaybedeceğim kadar yakındı. "Yaşamak istemiyor musun?" Bunu öyle bir ses tonuyla sormuştu ki bedenim taş kesilmişti.

Saç tutamımı ondan kurtararak geriye çekildim. Yerimde kaskatı kesildiğim şu saatlerde ona verecek doğru cevabı bulamadım. *"Belki de ölüm o kadar kötü değildir,"* dedim. Dudaklarıma kondurduğum eksik tebessümüm sessiz hıçkırıklarımın gizli bekçisiydi.

Parmaklarını buğday başaklarını andıran saçlarına geçirdiğinde omuzlarının hareket etmesine neden olacak kadar kızmıştı. Bana dik dik bakarken, "Bunu bir daha sakın söyleme!" diye kızdı. Bana kızsa bile firari kalbim onun için çırpınmaya devam ediyordu. "Korkuyorsun, değil mi?" dediğinde beni ele veren gözlerim ona gerçeği sunmuştu. Onu kaybetmekten korkuyordum.

"Ben sadece seninle biraz daha zaman geçirmek istiyorum, sonra..." Titreyen kirpiklerim gözyaşlarımı orada hapsetmek için acımla savaşıyordu.

"Sonra?" dedi ruhsuzca.

"Sonrasını düşünmedim." Sonrası yok oluştu.

"Sonrasını düşünmelisin!" diye hiddetle bağırarak yatağımdan kalktı. "Sonrasını ben sana söyleyeyim!" dediğinde çıldırmış gibiydi. "Ölüm!" diye öfkeyle haykırıp yumruk yaptığı elini çelik kapıya geçirince gözlerimi sıkıca kapattım. Ne zaman korksam gözlerimi hep kapatırdım, sanki korkularımı görmezsem daha az canım yanacaktı.

Bir anda kolumda hissettiğim baskıyla onun bu hâlini görmekten korkarcasına gözlerimi daha sıkı yumdum. "Bana bak!" Emir kipi barındıran bu sözler yüzünden usulca açtım korku dolu gözlerimi. Yatağımdaydı, yakınımdaydı. "Sonrası acı!" dediğinde kolumu sıkmıyordu, sadece kaçmamı engelliyordu.

Lacivert gözleri sonsuz öfke nöbetlerinin karanlığına gömüldüğünde alay edercesine güldü. "Ölümü kolay mı sanıyorsun, Melez Kız?" Küçümseyerek başını iki yana salladı. "O zaman sana ölümü bizzat yaşatayım!" Boynunda belirginleşen damarları nabız gibi atarken söylediklerini algılayamıyordum.

Kolumu bırakıp bir anda belimi kavrayınca ürperdim. Kendimi geriye çekeceğim esnada parmaklarını belime geçirerek beni kendisine doğru sertçe çekti. "Madem ölmek istiyorsun," dedi gözlerime bakarak. "O zaman bu saatten sonra gözyaşlarının üzerimde bir hükmü yok!" Belimi sıkıca kavrarken yüzünü bana yaklaştırınca kalbimin sancısı, gözlerimin dolmasına neden oldu. Hissettiğim yoğun sızı yüzünden titreyen ellerimi hareket ettirip onu itmeye çalıştım fakat bana olan yakınlığı azalmamıştı bile. Nefesini dudaklarımda hissettiğim anda bunu yapmasını isteyen benliğim, çektiğim acının karşısında pes ederek diz çökmüştü. *"Lütfen,"* diye ona yalvardığımda dudaklarımdan çıkan hıçkırığa engel olamadım.

Beni öpmesini hep istemiştim ama bu acı dayanılır gibi değildi. Yalvarışımı yok sayıp dudaklarını gözyaşlarıyla ıslanmış yanağıma sürttü. Kesik kesik nefesler aldığımda onun kollarında acıyla çırpınmaya başladım. Bir eli belimi sıkıca tutarken diğer eli ensemdeki saçlarımı kavradı ve başımı geriye çekerek boynumu açığa çıkardı. Burnunu boynuma sürterek kokumu içine çektiğinde boğazından çıkan hırıltılı sesle ölümün bu kadar huzurlu ve ağrılı olmasının çelişkisinde kayboldum. Onu seviyordum, dokunuşundan rahatsız değildim ama saf acıdan oluşan dokunuşu zehirliydi. Acı veriyordu. Dudaklarını şah damarıma bastırdığında zayıf kalbim çırpınmayı bırakmış, pes etmişti. Boğazımdan çıkan garip sesler, aldığım nefesi yetersiz bulup deli gibi titreyerek çırpınmama neden oldu. Daha önce bana hiç bu kadar yakın olmadığı için böyle bir acı-

nın şiddetiyle ilk kez kucaklaşıyordum. Gözyaşlarım hızla akarken gözlerim karardı ve güçsüz bedenim onun kollarına yığıldı. Kolları beni sıkıca tutarken acı çeken gözleri beni buldu. "Yüreğime düşen gözyaşlarının hissettirdiğinden daha fazla değil çektiğin acı," dedi. Onun da an az benim kadar acı çektiğini görebiliyordum. Birbirimizi tüketiyorduk.

Zaman geçtikçe enerjim azalıyor ve sönük ruhum bedenimi terk etmeye hazırlanıyordu. Bilincim onun kollarında tamamen kaybolduğunda hayal meyal onun fısıldayarak söylediklerini duymuştum. "Bu yaptığım için kendime olan nefretim hiç dinmeyecek. Daha kötü olan ne, biliyor musun? Pişman olamıyorum!" Bayılmama neden olacak kadar üzerime geldiği için pişman değildi.

Birkaç dakika da olsa yakınlığını hissettiğim için pişman olmasını istemiyorum.

Yorgun gözlerimi kırpıştırarak açtığımda boğazımda hissettiğim ağrı yüzünden inledim. Ellerimi her iki yanıma bastırarak yatakta oturduğumda bedenim acı içinde kıvranıyordu. Kendime gelmek için bir süre oturmaya devam ettim. Yorganı üzerimden iterek ayağa kalktım fakat başım dönünce yerimde sendeledim. Dün gece olanlar aklıma gelince bu bitkin hâlimin sebebini anladım. Komodinin üzerinde gördüğüm küçük ilaç şişesi ve şırıngayla açık geceliğimin yakası dikkatimi çekti. Kaşlarımı çatarak geceliğimin yakasını biraz daha aşağıya çektim. Sol göğsümün üzerindeki kızarıklık bana iğne yaptığını gösteriyordu. Genelde çok kötü bir kriz geçirmediğim sürece göğsümden iğneyle ilaç vermezlerdi. Bu konuda tecrübesiz olan birinin sadece bir santim bile yanlış yere iğne yapması beni öldürebilirdi. Bir seferinde Lisa bu konuda

beni uyarmış ve asla o iğneyi tek başıma kullanmamamı söylemişti. Suikastçım hayatımı tehlikeye atarak kalbime nasıl böyle pervasızca o ilacı enjekte ederdi? Yanılmıyordum, değil mi? Tıp konusunda boş bir adam değildi.

Kaşlarımı iyice çatarak odanın içine göz gezdirdim. *"Önce bana kriz geçirtip sonra hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmeyeceğim! Ayrıca iğneyi yaptığın yeri düşünürsek bu tacize girer!"* Dudaklarımı oynatarak konuştuktan sonra dolaptan bir elbise aldım. Fuşya, ayaklarıma kadar uzanan askılı bir elbise seçerek banyoya girdim.

Üzerimdeki gecelikten kurtulduktan sonra saten elbiseyi çabucak giydim. Göğüs kısmında bağcıkları olan elbise salaş olduğu için genişliği rahatlatıyordu. Altın rengindeki zincir kemeri ince belimi ortaya çıkarıyordu. Çok pahalı olduğu belli olan bu elbise gerçekten bana çok yakışmıştı. Kendimi Roma İmparatorluğu dönemindeki kadınlar gibi hissettim. Kızıl saçlarımı tarayıp dağınık topuz yaptığımda parmaklarım ortaya çıkan ince boynumun üzerinde gezindi. Onun dudaklarının sıcaklığını boynumda hissedince yutkundum. Parmaklarım boynumda öptüğü her noktanın üzerinde gezindi. Elbisenin göğüs dekoltesi gözlerime çarpınca onun dudaklarını göğüslerimde de istedim. Banyoda kendimi yine aşırı heyecandan krize sokmak istemediğim için hemen dışarıya çıktım. Son zamanlarda iyice edepsizleşmiştim!

Bu elbisenin bir cebi olmadığı için kalem ve not defterimi çantama sıkıştırdım. Olmazsa olmazım olan güneş gözlüğü ve siyah şapkayı da çantama koydum. Bunlar olmadan hava kapalı olsa bile rahat rahat dışarıda gezemezdim. Odamdan çıktığımda hâlâ dün gecenin etkisindeydim. Hatırladıkça heyecanlanıyor, daha fazlasını istiyordum. *"Daha fazlasını yapmaya kalkışınca da acıdan geberiyorsun, Yeşil!"* diye kendimi azarlayıp güldüm. Bu yine de yoldan çıkan hormonlarımın önüne geçmiyordu.

Bir kalp bulunduğunu biliyordu, bildiği için ölüm riskine rağmen o kalbi almamı istiyordu. Dün geceki öfkesinin sebebi buydu, değil mi? Kalbi kabul etmediğimi duymak onu delirtmişti. Hayır, bunu asla yapmayacaktım. Bana kızsa da canımı yaksa da onunla geçireceğim son günlerimi riske atmayacaktım. Ben hayatta hiçbir zaman büyük oynayan biri olmadım. Risk almazdım çünkü ihtimaller beni korkuturdu. Kaderin benim için çizdiği yoldan hiç şaşmazdım. Ayrıca kim bilir, hangi mahkûmun kalbiydi o? O kişi infaz edilecekti ve kalbini bana vereceklerdi. Peki, burada mahkûm olmasaydı o zaman verir miydi bana kalbini? Buradaki tüm mahkûmlar Taşıyıcı'nın kalbini isterken kim bile isteye bana kalbini verirdi ki? Belki o kişi bile bana kalbini vereceğini bilmiyordu ama sonuçlar uyumlu çıkınca onu uyutup kalbi bana vereceklerdi. Kimse benim için hayatından vazgeçmek istemezdi, zaten bunu istemiyordum da.

Merdivenleri bitirdiğimde üçüncü blok, yani Bilinmezlerin katına inmiştim. Yeniden merdivenlere yöneldiğimde koridorda gördüğüm kişiyle durdum. Amcam yorgun gözlerle dışarıyı seyrediyordu ve Anastasia da koridordaki kolonların birinin arkasında durarak onu izliyordu. Amcam izlendiğini biliyormuş gibi hiç arkasına dönmeden, "Neden yanıma gelmiyorsun, Ana?" diye sorduğunda ben de hemen bir kolonun arkasına saklandım. Bir kaleyi aratmayan okulun her koridorunda tavana kadar uzanan büyük kolonlar vardı.

Onları izlemem sadece meraktan yoksa röntgene karşıyım.

Anastasia yakalandığını anlayınca saklandığı yerden çıktı. "Bilinmezlerin bloğunda ne işiniz var, Bay Russell?" diye sorduğunda kızaran yanaklarına inat sesi fazla mesafeli çıkmıştı.

Amcam yavaşça arkasına dönüp ona baktığında görünmemek için iyice kolonla bütünleştim. "Bay Russell mı?"

dedi tek kaşını yukarı kaldırarak. "Ne zamandır aramızda mesafeler var, Ana?" diye sorup karşısında duran kadına doğru yürüdü.

Anastasia kollarını göğsünde toplayıp kaşlarını çattı. "Dün gece odama gelmediğinden beri!" dediğinde gözlerimi irice açarak ona baktım. Neden amcam onun odasına gitsin ki? Daha sevgili olduklarını bile sanmıyorum. Yoksa öyleler mi?

Amcam onun karşısında durup etrafını kontrol edince hızla başımı geriye çekerek gizlendim. Bir süre bekleyip yeniden başımı uzattığımda amcam Anastasia'nın elini tutmuştu. "İşlerim uzun sürdü," dedikten sonra hafifçe gülümsedi. "Kendimi sana affettirmek için harika bir yol biliyorum." Bir anda Anastasia'yı kendisine doğru çekip büyük bir tutkuyla onu öpmeye başladığında şoke olmuştum. Anastasia da hiç düşünmeden kollarını onun boynuna sararak büyük bir aşkla karşılık verince ikinci şokumu da böylece yaşadım. Bunlar ne ara bu kadar yakınlaşmıştı? Burada seks bile serbestti. Zaten bu yüzden kadın mahkûmlara sık sık doğum kontrol hapları veriyorlardı. Üstelik buradaki doktorlar ve gardiyanların da mahkûmlarla cinsellik yaşaması yasak değildi. Uzun zamandır burada çalıştıkları ve bunu bir ihtiyaç olarak gördükleri için serbest kılmışlardı. Tabii, ilişki yaşadıkları mahkûmlara karşı özel hisler beslemeleri yasaktı. Bu, işlerini profesyonelce yapmalarına engel olacağı için yasaktı. Yani seks vardı ama aşk yoktu. Bu yüzden amcamın Ana'yı öperken birilerine yakalanması onun için sorun olmazdı.

Harika! Benim dışımda herkes rahatlıkla yapsın bu işi!

Kaşlarımı çatarak kalbime ters ters baktım. Amcam olacak çapkının özel hayatına daha fazla müdahale etmeden yeniden merdivenlere yöneldim. *"Bir bana olurun yok be hayat!"* Kendi kendime efkârlandıktan sonra şansıma

küsüp merdivenleri inmeye başladım. Dudaklarım bile hâlâ bakireydi!

Ya çok mu şey istiyorum? Sadece suikastçım beni öpsün, benimle sevişsin istiyorum. Haydi ama, bu masum bir istek!

Yemekhanenin açık kapısından içeri girdiğimde günlük rutinimi tekrarlayıp Kontrolsüzlerin masasına baktım. Fakat masanın başköşesini boş görünce endişeli bakışlarımı etrafta gezdirdim. Yine nereye kaybolmuştu bu adam? İçimde oluşan sıkıntıyla Karmaların masasına doğru yürürken aklımda o vardı. Buradan bakılınca bile Emily'nin ateş eden bakışlarını görebiliyordum. Dün gece sözleştiğimiz gibi kulübeye gitmediğim için bana kızgındı. Deborah onun yanında oturduğu için ben de Stew'in yanına oturdum. Elimdeki not kâğıdına, *"Günaydın,"* yazarak üçünün görebileceği bir şekilde masaya koydum.

Üçü de yan gözlerle yazdığımı okuyup başlarını başka tarafa çevirdiler. Anlaşılan düşündüğümden daha çok kızmışlardı. *"Geçerli bir sebebim var."* İkinci not kâğıdım Deborah'ı kızdırmış olmalı ki kaşlarını çatarak bana baktı. "Kış mevsiminde gece ikide bizi dışarıda bekletmenin ne gibi sebebi olabilir?" Daha sonra eliyle Emily'yi gösterdi. "Bebeğim buz kesti orada!" diye savunmaya geçtiğinde gülüşümü zor sakladım. Bu kız böyle sinirliyken onu kızdırmasam iyi olacaktı.

"Buz kesmek mi?" dedi Emily hiddetle. "Kök saldım orada ama Bayan Başar gelme lütfunda bulunmadı!" Bana öldürücü bakışlar atarak önüne dönünce bir not daha yazdım. *"Üzgünüm, dün bir kriz geçirdim yoksa gelecektim."* Emily ve Deborah notuma bakmayınca Stew eline alıp okudu.

Not kâğıdını masaya koyduğunda endişeli bakışlarını bana çıkardı. "Şimdi iyi misin?" diye korkarak konuştuktan sonra kâğıdı Emily'nin önüne itti. "Edvard oku şunu,

sen de Debi," diyerek onlara çıkıştı. İkisi Stew'in komutuyla kâğıdı okuduktan sonra bakışları hızla beni buldu.

Emily yutkunarak, "Çok üzgünüm ama ben demiştim geçerli bir sebebi olmalı diye," dediğinde bunları Deborah'a bakarak söyledi. Deborah gülerek eliyle onu gösterdi. "Aşkım sen en son bu çürük elmayı öldürmekten bahsediyordun." Bana dönerek yüzümü inceledi. "Seninle aramız çok iyi olmasa da ölmek bilmediğin için sevindim." Söylediklerine kıkırdadığımda Emily onun sözlerine karşı kendini savunmaya çalışıyordu. "O sendin diye hatırlıyorum!"

"Peki, kulübeye gittiniz mi?" Bensiz gitmelerini istemiyordum, orada ne sakladıklarını merak ediyordum.

Üçü aynı anda başını olumsuz anlamda salladı. "Dördümüz bir ekibiz, sen olmayınca vazgeçtik ve bu gece gitmeye karar verdik." Stew'in söyledikleriyle yüzümde küçük bir tebessüm oluştu. Artık onlar da beni arkadaşları olarak görüyordu.

Emily kaşlarını yalandan çatarak bana doğru eğildi. "Bu gece de senin yüzünden donarsam çok fena olur! Sürekli otoritemi sarsıp durmayın artık!" Liderliğini bizim üzerimizde kullanmayı seven kıza kahkaha attığımda, "Sürekli gülmen sinir bozucu," diyerek homurdandı.

"Selam." Chloe'nin sesiyle başımı kaldırıp baktığımda bizim masaya geldiğini gördüm. Üstelik yalnız değildi, yanında Peter da vardı.

"Oturmamızın bir sakıncası var mı? Bugün Karmalar ile bir konuşma yapmak istiyorum." Peter'ın kibar sesiyle Emily tebessüm ederek başını salladı. "Konuşmayı benimle yapmadığınız sürece sıkıntı yok," diyerek gözleriyle Deborah'ı işaret etti. "Onların bir doktora ihtiyacı var," derken aynı bedende yaşayan Deborah ve Dezli'yi kastediyordu.

Peter gülerek karşımdaki sandalyeye, yani Deborah'ın yanına oturunca Chloe de yanıma oturdu. "Tenin her zamankinden daha soluk görünüyor." Mavi gözlerini bana çevirip beni inceleyen ablama tebessüm ettim. Koyu göz makyajı ve siyah rujuyla gotik bir görünümü vardı. Siyah, yırtık, bol kazağı ve boynundaki sivri tasma kolyesi ona çok yakışmıştı. Onun giydiklerini asla cesaret edip giyemezdim fakat Chloe çok güzel taşıyordu.

"İyiyim, seni görmek güzel." Uzattığım notu okuduğunda gülümseyerek çantasından ses kayıt cihazını çıkarıp Deborah ve Peter'ın yakınına koydu.

Deborah gözlerini irice açarak Peter'a öfkeyle baktı. "Ben deli değilim, lanet doktor! Git ve başkasını incele!" diyerek bağırdı.

Peter onu duymamış gibi çantasından bazı kâğıt ve kalemler çıkartıyordu. "Çoğunluğun bildiğinin aksine psikiyatri, deli doktoru demek değildir. Sadece birkaç soru ve gözlem, bu konuda bana yardımcı olursan buradaki işimiz daha hızlı biter," diyerek ses kayıt cihazını çalıştırdığında Deborah kararsız gözlerle Emily'ye baktı.

Emily onu onaylayınca Deborah iç çekerek başını salladı. "Sadece hemen gitmen için bunu kabul ediyorum." Kendince küçük bir hatırlatma yaparak arkasına yaslandı.

Peter çantasından çıkardığı kırmızı ciltli defteri açarak derin bir nefes aldı. "O zaman başlayalım, bana biraz kendinden bahset. Mesela buraya gelmeden önceki hayatından başlayabilirsin." Açıkçası onun hakkında çok şey bilmediğim için ben de merak etmiştim.

Deborah alay edercesine güldüğünde gözlerinde mutluluktan çok farklı şeyler vardı. "Ötanazi'den önce New Jersey hücrelerinde, küçük bir koğuşta bir fare gibi yedi yılımı geçirdim." Kaygısızca saçlarını yüzünden çekti. "O

yerleri mahkûmlar dışında kimse bilemez. Günde sadece bir kere gün ışığını görmek için yarım saatliğine avluya çıkmak harika hissettiriyor." Gözleri uzaklara dalarken yutkundu. "Her gün o iğrenç yemekler, bitip tükenmeyen kavgalar, uykuda öldürülme ihtimaliyle uykusuz geçen geceler ve-" deyip sustuğunda dolan gözlerini saklamak için saçını yüzüne çekmişti.

Masada rahatsız edici bir sessizlik oluştuğunda Peter büyük bir dikkatle onun yüzüne baktı. "Ve?" deyip devam etmesini beklediğinde Emily cesaret vermek için Deborah'ın elini tuttu.

Fakat Deborah uzun süre sustuktan sonra söylediği tek bir kelimeyle gözlerim doldu. "Tecavüz!" dedi. Chloe'nin elindeki kalem yere düştüğünde korku dolu bakışlarını Deborah'a dikti.

Bu cevap herkese büyük bir ızdırap yaşatırken Deborah'ın gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Gardiyanların tacizi ve bizi bir obje gibi kullanmaları zaten zor olan hayatımızı çekilmez kılıyordu. Ben güçlüydüm ama Dezli orada kaldığım yıllar boyunca hiç dışarı çıkmadı çünkü hep ben vardım. Bizi korudum fakat Charlotte o kadar güçlü değildi." Dudaklarını birbirine bastırdığında gözyaşları aktı. "Orayı çekilir kılan tek arkadaşımdı. Bir gün hiç olay çıkarmadığı hâlde elli yaşlarındaki şişman gardiyan, görüşmesi olduğunu söyleyerek onu koğuştan çıkardı. Charlotte çok ürkek ve zayıf bir kızdı. İşlediği tek suçu onu taciz eden annesinin sevgilisini öldürmekti. Zaten onu da bir kaza sonucu yapmış, yani isteyerek işlediği bir cinayet değildi. Kurtulmak için onu ittiğinde merdivenlerden düşüp boynunu kırmış. Charlotte bile isteye birine zarar verecek biri değildi. Koğuşta kavga çıksa o yorganın altına saklanırdı. Yıllar boyunca koğuşun kapısı her açıldığında annesinin onu ziyarete geldiğini düşünür ve heyecanlanırdı. Ama herkes her hafta sırasıyla görüşmeye

giderken onun için gelen kimse olmadı. Annesi, sevgilisinin suçsuzluğuna inandığı için onu hiç affetmedi ve ona inanmadı. O gün gardiyan ziyaretçisi olduğunu söylediğinde, *'Annem geldi,'* diye mutlulukla gülümseyerek bana sarılmıştı. Fakat saatler sonra geri geldiğinde gülüşünden eser yoktu. Üstü başı yırtık, kızaran gözleri bomboş bakıyordu. Bir paçavra gibi koğuşa atıldığında Charlotte ölmüş gibiydi," diyerek hıçkırdığında ağlamaya başladım. Bir kadının yaşayacağı en kötü şey bu olabilirdi. Kalbim duyduklarımın altında eziliyordu.

Peter sertçe yutkunurken Emily ve Chloe dolan gözlerini kaçırdı fakat Stew kızaran gözleriyle arkadaşına bakıyordu. "Herkes biliyordu," dedi ruhsuzca. "Daha önce de birkaç kişinin başına geldiği için herkes ona ne olduğunu biliyordu." Kaşlarını çatarak masanın üzerindeki ellerini yumruk yaptı. "Ama sustular!" diye bağırdı. "Sanki bu bizim utanmamız gereken bir şeymiş gibi sustular çünkü korkuyorlardı. Kimse bizi dinlemez ve inanmaz diye korkuyorlardı. O gece Charlotte sabaha kadar ateşler içinde sayıklayıp, *'Yapma!'* diye çığlıklar attı. Sabaha kadar ağlayarak başından bekledim." Gözyaşlarını sertçe sildiğinde yerine yenisi geliyordu. "Sadece yarım saat," diyerek acı içinde fısıldadı. "Sabaha karşı sadece yarım saatliğine uykuya yenik düştüm." Bileğindeki sarı ip bilekliğinin üzerinde acıyla gezindi parmakları.

"Gözlerimi açtığımda yatağında yoktu. Koğuşta gidebileceği tek bir yer vardı ve orası da tuvaletti. Koşarak tuvaletleri kontrol ettiğimde oradaydı." Yumruklarını açtığında elleri titriyordu. Devamında daha kötü şeyler olduğunu tahmin edebiliyordum. Aklımda o sahneleri canlandırmak bile felaketti.

"Ye-Yerdeydi," deyip ağladığında Emily ona sıkıca sarıldı. Emily'nin kollarında ağlarken çaresizdi. "Edvard, arkadaşım ölmüştü, intihar etmişti. Annesini son kez gö-

remeden kendini öldürmüştü. Kirli fayansların üzerinde kan içinde yatıyordu. Bileklerinden kan akmaya devam ediyordu ve o hareketsizdi. Zor olan hayatını, yaşadığı son olay yüzünden bitirmişti! Oradan kurtulduğunda gülerek anlatacağı tüm hayallerine bir cezaevinin tuvaletinde son vermişti!" Emily'den ayrılarak öfke dolu bakışlarını Peter'a çevirdi. "Duydukların seni tatmin etti mi?" diye dişlerinin arasında konuştu. Bunun suçlusu Peter değildi ama bunu anlayacak durumda olduğunu sanmıyordum.

Bunları en az bizim kadar duymayı beklemeyen Peter tek kelime edemedi. "Sonra ne oldu, biliyor musunuz?" Öfkeli bakışları sırasıyla hepimizin üzerinde gezindi. "Charlotte'un bileğini kestiği kırık ayna parçasını cebime koydum. O gardiyan tekrar koğuşa geldiğinde herkesin gözleri önünde onun boğazını o cam parçasıyla kestim! Öfkem o kadar büyüktü ki diğer gardiyanlar müdahale edemeden onun nefes borusunu kesmiştim! Yaptığım şey yüzünden müebbet suçum ağır idam cezasına dönüştü. Ötanazi'ye sürgün edilsem de yaptıklarım için zerre kadar pişman değilim!" Sandalyesini sertçe iterek ayağa kalktı ve Peter'a baktı. Deborah için şu anda suçlayacağı tek kişi Peter'dı.

Eliyle tüm mahkûmları işaret ederken alay ve kızgınlık barındıran gözleri Peter'ın üzerindeydi. "Buradaki herkes kötü değil, doktor! Bazılarımız kötü olmaya zorlandık! Kimse annesinden doğduğunda bir katil olarak gözlerini bu lanet dünyaya açmıyor! O gardiyan Charlotte'a tecavüz ettiğinde hiçbir şey olmamış gibi işini yapmaya devam ediyordu. Ama ben onu öldürdüğüm için idam cezası alıp sürgün edildim! İşte, böyle bir adalete karşılık benim adaletim!" dedikten sonra gitmeye yeltenmişti ki Peter ayağa kalkarak onun kolunu tutup durdurdu. Daha söyleyecekleri bitmemişti.

Peter, "Sana yardım edebilirim, hepinize yardım edebilirim," dediğinde ilgili çıkan sesiyle Deborah sertçe kolu-

nu çekti. "Kimse bize yardım edemez çünkü biz sizin gibiler için toplum tarafından dışlanmış birer böceğiz!" diye ikinci kez kızdığında bu sefer Peter kaşlarını çattı. "Öyle olsaydı buraya üç yıl önce ölen küçük kardeşim için gelmezdim!" dediğinde ben gözlerimi irice açarken Deborah afallayarak ona baktı.

"Na-Nasıl?" derken tüm öfkesi anında silinmişti. Peter etrafına göz gezdirdikten sonra derin bir nefes alarak yerine oturdu. Deborah da merak içinde oturmuştu. "Bu kendime sakladığım bir sır," diyen adam hepimize tek tek baktı. "Ama bana güvenmeniz için sanırım önce beni tanımalısınız." Uzmanlık alanı psikoloji olan adam bizimle nasıl iletişime geçeceğini iyi biliyordu.

"Benjamin yeni on dokuz yaşına girmişti ama arkadaş çevresini göz önünde bulundurursak pek de iyi şeyler yaptığını söyleyemem." Konuşurken gözlerinde suçluluk gördüğüme emindim.

"Defalarca konuşmama rağmen onu girdiği pis işlerden kurtaramadım. Belki de yeterince iyi bir kardeş değildim. Sonra bir uyuşturucu işine bulaştı ve yakalanıp ceza aldı. Asi biriydi, çevresi tarafından yönlendirilen ve söz dinlemeyen bir çocuktu. Belki hapishanede o insanları görmezse değişir diye ümit ettim. Fakat orada da rahat durmadı çünkü iki kişiyi öldürmekten idam cezası aldı." Kendisini suçladığını görebiliyordum ama kardeşinin yaptıklarından o sorumlu değildi.

"Ötanazi'ye gelecek mahkûmların arasında o da vardı. Fakat Benjamin'in infazına daha dört ay varken bir sabah aldığımız telefonla öldüğünü öğrendik. Cenazesini bile bize vermediler çünkü mahkûmları gömdükleri mezarlığa gömmüşler. O zamanlarda Benjamin'in zamansız ölümüyle ilgili şüphelerim olsa da elimde hiç kanıt yoktu. Ama birkaç yıl sonra Ötanazi'ye gelme isteğim mü-

dür Wood tarafından kabul edildi. Tabii, tek bir şartla: Mahkûmlar dışında okulu araştırmayacaktım. Zaten sürekli bir gardiyan bizi takip ediyor, bu da şüphelerimi gittikçe büyütüyor," dediğinde hepimiz nihayet onun okula gelme amacını anladık.

Masadaki sürahiden bir bardak su doldurup birkaç yudum içtikten sonra bize baktı. "Şu ana kadar konuştuğum çoğu mahkûm Deborah gibi birçok haksızlığa uğramış. Mahkûmların hayatıyla ilgili bir kitap yazıyorum. Eğer kitap büyük bir kitleye ulaşırsa insanların size olan bakış açısı değişebilir. Ama benim asıl istediğim Ötanazi'nin kapatılması. İnsanları bir denek gibi kullanan bu yerin kapatılmasını istiyorum. Fakat buranın gizli kapılar arkasında uygunsuz işler yaptığıyla ilgili bir kanıt yok elimde. Şüphelerim var ama kanıtım yok." Konuştuğu mahkûmların çoğu burasıyla ilgili bir şeyler biliyordu. Bu da şüphelerini güçlendiriyordu fakat hiçbiri somut bir kanıt niteliğinde değildi.

Ben, Stew, Emily ve Deborah göz göze geldiğimizde hepimizin aklından geçenler aynıydı. "Ya kanıt olursa?" dedi Emily aceleyle. "Elinizde yeterince kanıt olursa bunu gerçekten yapabilir misiniz?" diye sorduğunda Ötenazi'nin kapatılmasını ne kadar çok istediğimi bir kez daha fark ettim.

Peter ilgili bakışlarını ona çevirerek başını salladı. "Çıkaracağım kitap yayımlandığında düşündüğümden daha çok ses getireceğinden eminim. Medya bu haberi duyduğunda üzerine gidecektir hatta mahkûmların yeniden yargılanma ihtimali ve cezalarında indirim bile olabilir. Okulun uygunsuz şeyler yaptığına dair olan kanıtları medyaya sızdırırsam okul için büyük bir rezalet olur ve soruşturma açılır. Ötanazi karşıtı olan gruplar bir protesto başlatıp bakanları hedef alırsa insanları susturmak için bu sefer kesinlikle Ötanazi projesine son verirler." Hepimize umut olan

bu sözlere ben de dâhil buradaki insanların ihtiyacı vardı. Kurtulmak için hâlâ bir şansımız olduğunu gösteriyordu.

Tabii, o zamana kadar yaşarsam.

Emily büyük bir kararlılıkla gülümseyerek Peter'a baktı. "Siz bir an önce kitabınızı bitirmeye çalışın çünkü size gereken kanıtları biz bulacağız." Onun sözleriyle bu işe dibine kadar bulaştığımızı anladım. Ölecek bile olsam en azından onlar ve onlar gibi mağdur olan mahkûmlar için gereken kanıtları bulmaya çalışarak ölecektim.

Chloe, "Olmaz!" diyerek karşı çıktı. "Dünkü kız size bir ders olmamış anlaşılan!" Anastasia'nın arkadaşından bahsettikten sonra bana baktı. "Bu çok tehlikeli, sen bulaşmıyorsun." Beni korumaya çalışmasıyla gülerek omuz silktim. Hızlıca bir kâğıda bir şeyler yazarak ona uzattım. *"Çoktan bulaştım bile, müdür ve diğerleri zaten bizden şüpheleniyor. Onlar bizden kurtulmadan önce bizim bir şeyler yapmamız gerekiyor."*

Chloe okuduklarından sonra korku dolu bakışlarını benden çekerek derin bir nefes aldı. "Madem öyle seni yalnız bırakmayacağım, sanırım biraz aksiyon fena olmaz." Bize yardım edeceğini söylemesiyle tebessüm ettim. Elimi tutarak güldü. "Buraya senin için geliyorum, Yeşil. Yanındayım." Elimdeki elini sıkıca tuttuğumda onunla aramızda oluşan bağı sevmiştim.

"Bu o kız değil mi? Hani okulun küçük bir bölümünü satın almak isteyen arıza?" Emily'nin sözleriyle hepimiz başımızı çevirip merakla gösterdiği yere baktık. Kimden bahsediyordu?

Yemekhaneden içeriye giren kişiyi görünce sertçe yutkundum. Vanessa yanındaki okul müdürüyle gülerek sohbet ediyordu, tabii olmazsa olmazı olan üç koruması da bir adım arkasında onu takip ediyordu. Chloe, "Anlaşılan

küçük varis vakit kaybetmiyor!" diye tükürürcesine konuştu. Evet, öyle görünüyordu.

Müdür sırayla blokların masasını göstererek ona bir şeyler anlatıyordu. Fakat bir kolu boynuna asılıydı ve yürürken ayağı aksıyordu. Üstelik yüzünde de morluklar vardı. Anlaşılan Raun'un adamları beni kaçırdı diye suikastçım gerçekten onu sağlam hırpalamıştı. Vanessa ilgisini çekmediği hâlde ilgiyle onu dinliyormuş gibi yapıyordu. Müdür Kontrolsüzleri gösterip konuşmaya devam ettiğinde o blok Vanessa'nın dikkatini çekmiş gibi gülüşü büyüdü. Görünürde çok masum ve sevimli bir kız izlenimi bıraktığını söyleyebilirdim. Fakat dün olanlardan sonra ondan korktuğum da bir gerçekti. Eğer Vanessa buradaki mahkûmlardan biri olsaydı kesinlikle Kontrolsüzlerin bloğunda olurdu. Yine beyaz bir elbise giymişti. Dizlerine kadar gelen beyaz elbisesinin altına kırık beyaz çizmeler ve saçlarına taç şeklinde bağladığı beyaz bandanasıyla buradaydı. Artık hep aynı tarz giydiğine emin olmuştum. Zararsız görünüşü kesinlikle aldatıcıydı. Müdür bu sefer biz Karmaların masasını gösterip bilgi verdiğinde gözleri büyük bir kibirle ben ve Chloe'nin üzerinde oyalandı. Chloe kaşlarını çatarak ona bakarken o, tehlikeli bakışlarını bizden çekmedi.

"Anlaşılan büyükbabam bir gecede iyi iş çıkarmış. Yoksa şu müdürünüz niye ona dalkavukluk yapsın." Chloe'nin söylediklerine gülmeden edemedim. En az benim kadar o adamdan nefret ediyor gibiydi. Bay Wood paraya tapan biriydi, para için her şeyi yapabilirdi. Ben okuldan kaçırıldıktan sonra Gölge ona iyi bir ders verdiği için beni ne zaman görse köşe bucak kaçıyordu.

Midemden gelen sesler yüzünden herkesin gülen bakışları beni bulunca çok utandım. Uyandığımdan beri hiçbir şey yemediğim için midem isyan ediyordu. Chloe gülerek

ayağa kalktı. "Sana yiyecek bir şeyler getirsem iyi olacak," dedikten sonra yemeklerin olduğu büfeye doğru yürüdü. Keşke onunla o gün hiç ayrılmasaydık, belki şimdi daha farklı şeyler yaşıyor olurduk.

Chloe bakır tepsilerden birini aldı ve cam büfedeki yiyeceklerden biraz koydu. Tepsiyi yiyeceğim kadar doldurduktan sonra yanıma geldi. "Ne sevdiğini bilmediğim için rastgele aldım." Tepsiyi masaya bıraktı. "Sana kahve alıp geliyorum." Yine büfeye gidince yiyeceklere baktım. Patates kızartmasını severdim, üstelik yanında böğürtlen reçeli ve frenk domatesli küçük kanepe köfteler de vardı. Güzel görünse de sadece birkaç lokmada doyacağıma emindim. Ötanazi korkunç bir yer olsa da burada güzel yemekler vardı. Rahat yataklar, spor aktiviteleri hatta sigara ve çok aşırıya kaçmamaları şartıyla içki bile veriyorlardı. Onlara bir cennet sunuyorlardı, ta ki cehennemi yaşatana kadar.

Chloe kahveyi alıp gelirken elinde kahvesi olan başka bir kızla çarpıştı. Kahve kupasını yere düşüren Chloe kaşlarını çatarak karşısında duran kıza bakıyordu. "Yürürken nereye gittiğine bakmaz mısın sen?" Sert bir sesle onu azarladı ama kız bilerek ona çarpmamıştı, sadece kazaydı.

Boyu Chloe'den biraz uzun olan yirmili yaşlardaki kız mahcup olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. Açık sarı saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ve fiziği dikkat çekiciydi. Göbeğini ortaya çıkaran kısa bir kazak ve siyah deri pantolonuyla düzgün ve orantılı bir görünümü vardı. "Gerçekten çok üzgünüm," dediğinde samimi bir şekilde kendi kahve kupasını Chloe'ye uzattı. "Henüz hiç içmedim, sen bunu al, ben yeni bir tane alırım," dediğinde Chloe'nin kahvesini döktüğü için pişman gibiydi.

"Gerek yok." Kızın ılımlı tavrı Chloe'yi sakinleştirmişti. "Ben alırım," diyerek ona cevap verdiğinde gülümsedim. Onu arada böyle sakin görmek hoşuma gidiyordu.

Chloe büfeye doğru bir adım atmıştı ki kız onu durdurdu. "Lütfen, kendimi suçlu hissediyorum, bunu alırsan çok sevinirim." Kız ısrarla kendi kahvesini Chloe'ye uzatınca Vanessa gözlerini kısarak kızı incelemeye başladı. Kim bilir, yine neyin peşindeydi bu psikopat?

Chloe onu kırmak istemediği için tebessüm eden kızın uzattığı kahveyi aldı. Yanıma gelerek kızın verdiği kahveyi bana uzattı ve yerine oturdu. Patates kızartmasını yemeye başladığımda Vanessa'nın delici bakışları büfede duran ve beni izleyen kızdaydı. Kızın gözleri elimde tuttuğum kahve kupasına kaydığında Vanessa kaşlarını çatmıştı. Vanessa'nın değişken hâlleri beni korkuttuğu için onu pek umursamadım. Gözlerini kahve kupasından ayırmıyor, sanki bir çelişki ya da tereddüt yaşıyor gibi bakıyordu. Onun bakışlarından rahatsız olmuştum, kahvemi içmek için kupayı dudaklarıma yaklaştırdım. Vanessa sonunda bir karar vermiş gibi arkasına dönüp yürümeye başlayınca rahatladım. Fakat hemen sonra durdu ve kendine kızar gibi, "Neden umurumda ki!" diye söylenip bana doğru döndü. Kahveyi tam içiyordum ki, "Dur!" diye bağırdığında herkes ona baktı. İçtiğim kahveyi de kıskanmazdı herhâlde.

Sanki sinirlenmiş gibi kaşlarını çatarak aceleyle bana doğru gelmeye başladı. Masamıza geldiğinde herkesin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek elimdeki kahve kupasını sertçe çekip aldı. Chloe, "Kahve istiyorsan kendine alabilirsin, aptal!" diye ayağa kalkarak onu tersledi fakat Vanessa ona aldırmadı.

Elindeki kupayı gösterdi. "Ama ben bunu istiyorum," dediğinde masadakilerin onaylamaz bakışlarının hedefi olmuştu.

"Bu yaptığın çocukluk, genç bayan." Peter kınarcasına konuştuğunda Vanessa'nın yüzündeki gülüşü solmuştu.

Vanessa gitmek için bir adım attığında yerinde sendeleyince Hanks koşarak onu tuttu. "Sorun ne?" Korumasının endişeli bakışlarına tebessüm ettiğinde terlemeye başlamıştı. "Sadece götürün beni buradan, bu kızı görmek sinirlerimi bozuyor," dedikten sonra bana sırtını dönüp gitmişti.

Neden onun acı çektiğini düşünüyorum?

Tüm gün gözlerim Gölge'yi aramıştı fakat onu bulamadım. Neden gittiğini biliyordum, kalbi kabul etmediğim için bana ve dün gece bayılmama neden olacak kadar üzerime geldiği için de kendine kızgındı. Peki, geri gelecek miydi? İşte, bunu bilmemek beni çok üzüyordu. Yastığımın altında duran telefonu çıkardım ve rehberimdeki tek numaraya, yani ona mesaj attım.

"Neredesin?"

"Tüm gün yoktun."

"Seni özlüyorum..."

Gönderdiğim mesaj yüzünden gözlerim doldu, ona bu kadar alışmışken beni bırakamazdı.

"Lütfen gel, üzgün hissediyorum."

WhatsApp'ten attığım mesajların hepsinde çevrim dışıydı. Kim bilir, ne zaman görecekti bunları? Belki de hiç okumayacaktı.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildiğimde son bir mesaj daha attım.

"Bir dileğim olsun isterdim."

Görüldü.

Gözlerimi irice açarak, *"Yok artık,"* diyerek telefona baktım. Yemin ederim, bu adamın dileklerime karşı bir zaafı vardı.

Hızla parmaklarım tuşların üzerinde gezindi.

"Neredesin sen? Sürekli ortadan kaybolmanı sevmiyorum!"

Kalbim heyecan içinde hızlanırken kaşlarımı çatarak telefona bakıyordum.

"Dileğini söyle, Melez Kız."

Ciddi olamazdı, ben burada meraktan ne hâle geldim!

Yüzümdeki gülümsemeyle mesajımı gönderdim.

"Nerede olduğunu söylemezsen ben de dileğimi söylemem."

Ne istediğimi öğrenmek için kesinlikle bana yerini söyleyecekti.

"Şehir dışında küçük bir bardayım, şimdi söyle şunu?"

Kuzey Alaska'da sadece Sitka'yı biliyordum ve bunun sebebi de Ötanazi'nin Sitka'nın tropikal ormanlarının içinde olmasıydı. O yüzden çevrede ağaçlar dışında hiç ev ya da araç yoktu.

"Buraya gelecek misin?"

Soluğumu tutarak vereceği cevabı beklemeye başladım, *hayır* cevabına hazır değildim.

Mesaj geldiğinde hiç vakit kaybetmeden baktım.

"Gelmemi istiyor musun?"

Sanki buradaymış gibi başımı hızlıca salladım, onu hep yanımda istiyordum.

"Dileğim buraya gelmen."

Yanımda olmayınca sanki boğuluyordum.

Gelen cevapla yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Geldiğimde uyumuş ol.

Not: İlaç saatin geldi."

Gönderdiği notla kıkırdayarak telefonu yastığımın altına koydum. Ayağa kalkıp ilaçlarımın hepsini sırasıyla aldım çünkü geleceğini söylemişti. Dolaptan kalın bir kazakla kot pantolon çıkardım. Banyoda kısa süre içinde kıyafetlerimi değiştirmiştim. Astım ilacımı çantama koyduktan sonra hırkamı alarak odadan çıktım. Saat gece yarısını gösteriyordu, yani suikastçım gelmeden küçük araştırmamızı bitirmeliydim. Gardiyanlara yakalanmamaya dikkat ederek merdivenlerden inmeye başladığımda çok panik olmuştum. Gece on ikide blokların kapısı kilitlense de bazıları tıpkı bizim grup gibi odalarından çıkmanın bir yolunu buluyordu. Dördüncü kata kadar sorunsuz bir şekilde inmiştim fakat koridorda gezen gardiyanları görünce hemen kolonlardan birinin arkasına saklandım. Yukarıda kamera olabilirdi ama gözetleme kulesindekiler her zaman işini doğru şekilde yapmıyordu. Belki şansım varsa şu anda beni çeken kameraya da kimse bakmıyordur. Gerçi baksalar bile en fazla benim veya çocukların gece gizlice bahçeye çıktığını görürler. Kulübe okula yakın olmadığı için orada bizi çeken kameralar olduğunu sanmıyordum. Olsa da kulübenin yakınlarında ışıklandırma olmadığı için karanlıkta bizi seçemezlerdi.

Onların gitmesini beklerken ikisi de arkasında olduğum kolonun yanında durdu. Nefesimi tutarak gitmelerini beklerken kendi aralarında konuşuyorlardı. "Karl nerede kaldı? Nöbeti ona devretmem gerekiyor." Onları göremesem de çok iyi duyuyordum.

"Yine şu Değişkenlerdeki kızın yanına kaçmıştır. Dostum, o kız tam bir deli, geçen hafta kendi arkadaşını öl-

dürdü. Açıklamasını duymalıydın, arkadaşının iblisler tarafından ele geçirildiğini ve onu tanrılara kurban ettiğini söyledi," dediğinde duyduklarım yüzünden korkudan ürperdim. Tam da gece dışarı çıkacağım esnada bunları duymak harika hissettirmişti! Tanrı'm, beni o kız ve buradaki iblislerden koru.

Bir kahkaha sesi duydum. "Kız yarın infaz edilecek, bu gece Karl'ı ayin töreninde kurban ettiğini düşünsene. O kadar blok varken çapkınlık yapmak için Değişkenleri seçmek neymiş, öğrenir." Bu ikisi beni bir güzel korkuttuktan sonra nihayet sesleri kesilmişti.

Saklandığım yerden başımı yavaşça uzatıp koridoru kontrol ettim. Kimseyi göremeyince rahatlayarak merdivenleri inmeye başladım. Nihayet okuldan çıktığımda derin bir nefes alarak ağaçların arasına doğru koştum. Hatta bir ara ismimi söyleyen bir ses duyduğumu sandım ama o kadar korkuyordum ki bana öyle geldiğini düşündüm. Fazla koşmak bana yasak olduğu için hızımı azaltıp ağaçların arasından geçmeye başladım. Sonunda arka bahçeye geldiğimde kulübe görüş açıma girmişti. Bir ağacın yanında durup karanlıkta Emily ve diğerlerinin nerede olduğunu anlamaya çalıştım fakat kimse görünmüyordu. Ürkek adımlarımı sürdürüp kulübeye doğru yürüdüm. Korkarak kulübenin yanına geldiğimde yerde yatan karaltıyı fark edince ürkerek bir adım geriye gittim.

"Merak etme, o gardiyanı bu sefer öldürmedim, sadece bayıldı." Arkamdan Deborah'ın sesini duyunca çığlık atarak ona doğru döndüm. Beni korkutmuştu!

Deborah tam karşımda duruyordu, üstelik ağaçların arkasında saklandıkları yerden çıkan Emily ve Stew de gülerek yanımıza geldi. "Sen gelene kadar bir yerden başlayalım dedik." Stew'in gülen sesine kaşlarımı çattım, beni korkutmuşlardı.

Emily etrafını kontrol ederek üçümüze baktı. "Yakalanmak istemiyorsak hemen başlayalım," dedikten sonra elindeki poşetten çıkardığı fenerleri bize uzattı. "Şimdi değil, içeri girdiğimizde yakın yoksa biri görebilir." Başımı salladığımda yaşadığım adrenalin yüzünden nefes alış verişlerim hızlanmıştı.

Gardiyanın etrafından geçerek kulübenin kapısının önünde durduk. Emily cebinden çıkardığı anahtarı kapıya doğru uzattığında feneri yakarak daha iyi görsün diye kapıya tuttum. Küçük bir uğraştan sonra kapı kolunu çevirdi ve demir kapı gıcırdayarak açıldı. Feneri yakalanmamak için söndürmeyi unutmadım. Sonuna kadar açılan kapıyla hepimizin korku dolu bakışları Emily'yi buldu. Bu tavrımıza gülen kız, "Görev esnasında korkmak yok, çaylaklar!" diye gür bir sesle bağırdı. Ciddi anlamda kendini bu komutanlık işine çok fazla kaptırdığını düşünüyordum!

Deborah yerinden sıçradığında Stew ve ben kahkaha attık. Elini kalbine bastıran Deborah, "Edvard, bebeğim, neden bizi orduya hazırlamak yerine kapının önünden çekilmiyorsun?" diye sitem ederek içeri girdi.

Gülerek peşinden girdiğimizde kulübenin içi çok karanlıktı. "Biz tam olarak ne arıyoruz, bilmiyorum ama ben hiçbir şey göremiyorum." Stew'in sesini duydum ama kimseyi göremeyeceğim kadar karanlıktı burası.

"Ben de göremiyorum. Edvard, aşkım, neredesin?" Deborah'ın sesi çok yakınımdan gelmişti.

"Eminim ki alev kafa konuşabilseydi o da bir şey göremiyorum derdi!" Emily'nin öfkeli sesini duyduğumda bir anda odanın içinde yanan ışık sayesinde rahatladım. Emily, "O fenerleri baston niyetine kullanın diye vermedim size!" Işığı yüzüne tutarak bize kızınca hepimiz hemen fenerleri yaktık.

Tam o esnada kulübenin kapısı sertçe kapanınca hep birlikte çığlık atarak geriye doğru kaçtık. Kalbim korkudan çıkmak üzereyken davetsiz misafirimizin sesini işittim. "Kümesine tilki girmiş tavuklar gibi bağırmayı bırakın ve bana burada ne aradığınızı söyleyin?" Duyduğum tanıdık sesle rahatlayarak sakinleşmeye çalıştım. Buraya gelirken sanırım arkamdan bağıran oydu, beni takip ederek buraya girdiğimizi görmüştü.

Aynı anda fenerleri ona doğrulttuğumuzda elini yüzüne siper ederek gözleri kıstı. "Işık saçtığımı biliyorum ama buna hiç gerek yok, şimdi çekin şunları yüzümden." Övünerek konuştuğu an Emily irice açtığı gözleriyle ona bakıyordu.

"Bay Bruce?" Korkuyla çıkan sesi Marcus'un tehlikeli bir şekilde sırıtmasını sağladı. "Dışarıdaki adamı bayıltan sen misin, çirkin yaratık?" diye büyük bir keyifle konuştuğunda Emily'nin yüzünün aldığı şekil görülmeye değerdi.

Ağlamaklı bakışlarıyla küfreden kız, "Tanrı'm, neden o? Taylor'a bile sevinecek hâldeyim ama bu adam olmaz!" diye isyan edince güldüm. Marcus'un alay dolu bakışları buradan hemen gitmeyeceğini açıkça gösteriyordu.

Sanırım gizli görevimize bir kişi daha katılmıştı.

6
AVCININ GÜNEŞİ

"Hassas bir melek vardı gökyüzünde.
Bize bakıyor ve acımızla acıyor, yaramızla kanıyordu.
O bize ağladıkça biz onun gözyaşlarına
yağmur adını veriyorduk."

Marcus'un burada olmasından memnundum, herhangi bir aksilikte bizi koruyabilirdi. Dördümüz de savunma sanatları hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Eğer Marcus yanımızda olursa bize rehber olabilirdi. Fakat asıl soru şuydu: Bunu yapar mıydı? Deborah ondan pek hoşlanmıyordu, Emily'yi ondan kıskanıyor ve varlığından rahatsız oluyordu. Ve Emily kesinlikle Marcus'tan nefret ediyordu. Maalesef bu konuda onu haksız bulmuyordum çünkü Marcus iyi biri olsa da fazla ön yargılıydı. Suikastçım ile kesinlikle zıt kutuplarda duruyorlardı. Biri yüzeysel ve esprili, diğeri ciddi ve mesafeliydi. Üstelik fiziksel olarak da çok farklıydılar. Daha ilginç olansa Marcus koskoca bir holdingi işletiyordu ama Gölge insanları öldürüyordu. Onun tek sırrını bilmek güzel hissettirse de bazen korkutucu oluyordu. Şimdi ise elimdeki feneri bir Marcus'un bir de Emily'nin yüzüne tutuyordum. Emily onu burada gördüğü için gerçekten büyük bir hüsran yaşıyordu. Öyle ki gözleri saniyeler içinde birçok duygu karmaşasına merhaba diyordu. Bunların içinde en çok şaşkınlık ve öfke vardı.

Okyanus mavisi gözlerini irice açarak eliyle Marcus'u gösterdi. "Bunun burada ne işi var?" Sanki gördükleri kötü bir rüyaymış gibi arada gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu.

Kapının tam önünde duran adam ise kollarını göğsünde toplayıp ondan hesap sorar gibi bakıyordu. "Müdür Connor ile olan konuşmamızın uzun sürmesi benim suçum değil." Aklına bir şey gelmiş gibi yüzünü ekşitti. "Bence biri ona çok konuştuğunu hatırlatmalı." Daha sonra sıkılmış gibi bıkkın bakışlarını küçük kulübenin içinde gezdirdi. "Yeşil'in koşarak okuldan çıktığını görünce seslendim ama beni duymadı ve işte, buradayım," dedi ilgisiz bir sesle. Aslında tam olarak böyle olduğunu ben de tahmin etmiştim çünkü birinin arkamdan seslendiğini duymuştum.

Marcus daha sonra gözlerini kısarak hepimize baktı. "Şimdi ben Connor'ı aramadan biri bana burada neler olduğunu açıklayacak mı?" dediğinde hepimiz panik içinde birbirimize baktık. Gerçekten bunu yapmazdı, değil mi?

"Bunu yapamazsınız!" dedi Emily. "Bu kulübeye girmek için ne zorluklar yaşadığımızı bilmiyorsunuz, Bay Bruce!" Gözlerini bir oda büyüklüğündeki kulübede gezdirirken ona bakmaktan ısrarla kaçınıyordu.

Marcus cebinden telefonu çıkararak rehberindeki Connor Wood isminin üzerine parmağını getirdi ve telefonun ekranını Emily'ye gösterdi. "Sadece üç saniyen var," dedi. "Üç saniye içinde gerçekleri duymazsam onu arayacağım." Kararlı duruşu bizi gerçekten ele vereceğini gösteriyordu. Şimdi nereden çıkmıştı bu adam?

Emily kaşlarını çatarken Marcus saymaya başladı. "Üç, iki ve-" demişti ki Emily yumruklarını sıkarak, "Tamam!" diyerek pes etti. O yumruğunu şu anda onun yüzüne geçirmek istediğine eminim.

Marcus kazandığı zaferle kaşlarını yukarı kaldırdı. "Dinliyorum." Kibirli bir sesle konuşması, Emily'nin dişlerini birbirine bastırmasına neden oldu.

"Sofia," dedi kısık bir sesle. "Sofia benim ablam." Bakışlarını kaçırdığında omuzları çökmüştü. "O burada mahkûmdu ama bir anda ortadan kayboldu." Başını kaldırarak buğulanmış gözlerini ona çevirdi. "Sadece onu bulmak istiyorum, Bay Bruce. İnfaz edecekleri kişileri buraya getiriyorlar, belki burada ona dair bir şey bulabilirim." Kısık çıkan sesi ağlayacağının habercisiydi. Gerçekten Sofia'yı bulabilecek miydik, emin değildim.

Emily'nin sözleriyle Marcus'un eğlenen yüzündeki gülüş silinmişti. Dalgın gözlerle onu izlerken sanki aradığı parçaları bulmuş gibiydi. Emily ve Edvard'ın aynı kişi olduğunu biliyordu ama Emily hâlâ onun bu gerçeği bildiğinden habersizdi. Marcus artık Emily'nin neden erkek kılığında okula girdiğini anlamıştı. "Pekâlâ," dedi boynundaki koyu yeşil kravatı gevşetirken. "O zaman devam edin."

Emily bu cevabı beklemiyor gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ya-Yani bizi söylemeyecek misiniz?" Onun bu şaşkın hâline gülen adam, "Bu konuyu hâlâ düşünüyorum," dediğinde Emily ona ters ters bakarak feneri kulübenin içine çevirdi.

Hepimiz küçücük kulübenin içinde yoğun bir arayışa girmiştik. Marcus hâlâ kapının yanında duruyordu, bizse umutla küçük bir ipucu arıyorduk. Duvardaki tozlu halatı çekerek nemli ahşabı elimle kontrol ettim fakat herhangi bir çıkıntı ya da kanıt yoktu. Deborah köşedeki birkaç teneke kutuyu kenara çekmiş, o kutuların içine bakıyordu. O da bir şey bulamamıştı. Stew kapı kirişinde asılı duran baltanın üzerinde fenerini gezdiriyordu ama onun da bir kanıt bulduğunu sanmıyordum. Zaten kulübenin içinde çok az eşya vardı. Emily ise ışığı yerlere ve tavana tuttuğu

hâlde onun da durumu bizlerden farklı değildi. Dördümüz kulübenin her karesine baktığımız hâlde burada hiçbir şey bulamamıştık. Yarım saat boyunca ne aradığımızı bile bilmeden hep aynı yerlere sırasıyla bakıyorduk. Kendi kuyruğunu kovalayan bir kediden farkımız yoktu.

Deborah kulübenin ortasında durarak toza bulanmış saçlarını çırptı. "Bu lanet yerde boşa vakit harcıyoruz, Edvard çünkü hiçbir şey yok!" Saçlarına yapışan örümcek ağına bakarak öğürür gibi bir hareket yaptı. "Örümcekler dışında demek istedim," diye homurdandı.

Stew ise son yarım saattir eline aldığı baltayla bakışıp duruyordu. "Stew?" diyen Deborah kaşlarını çatarak ona baktı. Fakat Stew onu duymuyormuş gibi hâlâ donmuş gibi o baltaya bakıyordu. Deborah nedense panik yaparak köşedeki plastik şişeleri inceleyen kıza yaklaştı. "Bebeğim, Stew'e baksan iyi olacak," dedi korku içinde.

Ben ve Marcus anlamaz gözlerle onları izlerken Emily başını yavaşça kaldırdı ve feneri Stew'in olduğu tarafa doğrulttu. Onun baltaya olan bakışlarını görünce bir şeyi hatırlamış gibi, "Ah, hayır!" dedi ve koşarak Stew'in yanına gitti. "Stew, ver onu bana." Baltayı almak için elini uzattığı an Stew'in değişen gözleri onu bulunca korkarak geriye çekildi. Neler oluyor? O baltayla bizi doğramayacak, değil mi?

Pekâlâ, sanırım burada bilmediğim bir şeyler vardı.

Emily, "Stew," dedi tereddüt dolu bir sesle. Ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Sakin ol dostum, bunu yapabilirsin." Gittikçe korkmaya başlamıştım. Marcus ise kaşlarını çatarak olanları anlamaya çalışıyordu. Stew, Emily'ye yönelik bir hareket yaptığı an onu durduracak kadar tetikteydi.

Stew baltanın sapını sıkıca kavrayıp Emily'ye doğru bir adım atınca Deborah, "Edvard geri çekil!" diye bağırdı.

Daha biz ne olduğunu anlamadan Stew baltayı büyük bir hızla kaldırdı ve Emily'ye doğru savurdu. "Edvard!" diye çığlık atan Deborah bir adım atmıştı ki Marcus, o balta Emily'ye saplanmadan Stew'in bileğini havada yakaladı. Baltayı onun elinden alıp kulübenin içine fırlattıktan sonra yumruğunu Stew'in yüzüne geçirdi.

Stew yere düştüğünde Marcus yumruklarını sıkarak onun üzerine yürüdü. "Başın büyük belada, dostum!" dedikten sonra diz çöktü ve ikinci yumruğunu havaya kaldırdı. Fakat Emily koşarak onun elini tuttu ve ona engel oldu. "Lütfen bunu yapmayın, Bay Bruce," dedi ağlamaklı çıkan bir sesle. Emily'nin onu savunmasıyla Marcus tek kelimeyle çıldırdı. "Seni öldürecekti!" diye öfkeyle bağırdı. Eğer engel olmasaydı gerçekten bu olacaktı.

Emily ağlamaya başlayıp yerdeki Stew'e sarıldı ve kendisini ona siper etti. "Ne yaptığını bilmiyordu! Onun saldırdığı kişi ben değildim," diye ağlarken Stew'in başını tıpkı bir anne gibi göğsüne koyarak ona sıkıca sarıldı. Stew daha yeni kendisine gelmiş gibi nemli gözlerle Emily'ye baktı. "Üzgünüm," diye fısıldadığında gözleri dolmuştu. "O-Onu gördüm yine," dediğinde Deborah gözyaşlarını saklamak için başını başka tarafa çevirmişti. Biri bana da burada olanları açıklayabilir mi?

Emily ona güven vermek ister gibi tebessüm etti. "Geçti, dostum," dedikten sonra onun gözyaşlarını sildi. "O öldü, ailen güvende," deyip göz kırptığında bir süre ikisi birbirine sımsıkı sarılı kaldı. Ailesi mi? Hiçbir şey anlamamıştım.

Marcus onların sarılmasından rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı. "Şuna sarılmayı bırak artık. Sana baltayla saldıran birine sarılacak kadar ahmaksın!" dediğinde Emily onun öfkesinin sebebini anlamadığı için homurdanarak Stew'den ayrıldı. İkisi nihayet ayağa kalkmıştı. Artık gitmek istiyordum. Bu kulübeye ne zaman girsek başımıza bir şeyler geliyordu.

Deborah baltanın üzerini halatlarla kapatınca aklıma birçok senaryo geldi ve hepsi de kanlı bir baltayla son buluyordu. Yeniden aramaya başladığımızda Emily pes ederek ofladı. "Burada bir şey yok!" dedi. "Tüm o mahkûmları burada öldürdüler ama küçük bir kan izi ya da cinayet aleti bile yok!" Umutsuzluk içinde konuşunca ona baltanın da bir cinayet silahı olabileceğini hatırlatmak istedim.

"Soldan on ikinci parke." Marcus'un sesiyle hepimiz ona baktık ama o elindeki telefonla meşguldü. Sırtını duvara yaslamış, telefonla oynuyordu. Ördek avlıyor olmalıydı ki telefonda oynadığı oyundan tüfek ve ördek sesleri geliyordu. Hâlâ oynarken sessizce, "Yeşil beş kez, Deborah yedi kez ve hâlâ dövmek istediğim şu değişken çocuk üç kez bastı," dedikten sonra sıkılmış gibi nefesini koyuverdi ve başını telefondan kaldırıp Emily'ye baktı. "Ve sen tam on bir kere o parkeye bastın," dedi. Oyundan çıkıp telefonu cebine koyarak kulübenin ortasına doğru yürüdü. "Buradaki tek zeki olmak berbat hissettiriyor!" Bizi bir güzel gömdükten sonra yeniden parkelere baktı.

Biraz sola gitti ve bir parkenin üzerine bastığında çıkan gıcırtı sesiyle dudakları kıvrıldı. "Çıkan sesi duyuyor musunuz?" dedi. Eğilip parmaklarını birleştirerek birkaç kez ahşap fayansa vurdu. Çıkan tok sesle ceketinin cebindeki tükenmez kalemi alıp tahta parkenin arasına geçirdi. Kalemi yerleştirdikten sonra tek bir hareketle uzun, dikdörtgen parkeyi oradan söktü.

Dördümüz koşarak yanına gidip ışığı yere doğru tuttuk. Söktüğü fayansın altında kutu gibi bir boşluk vardı ve içinde sigorta paneli gibi bir kol bulunuyordu. Marcus demir kolu tutup yukarı çektiğinde sanki küçük çaplı bir deprem oluyormuş gibi zemin sallanmaya başlamıştı. Sarsıntı yüzünden düşmemek için Marcus dâhil hepimiz geriye çekildik. Kulübenin tam ortasındaki parkelerin hareket etmesiyle gözlerimi irice açtım. Parkeler iç içe geçerek

kenara çekildiği için kulübenin ortasında kuyu gibi büyük bir delik açılmıştı.

"Bu-" diyen Emily yutkunarak Marcus'a baktı. "Bunu nasıl bildiniz?" derken fazlasıyla şaşkındı.

Marcus gülerek kendisini gösterdi. "Çünkü sana göre aklımı kullanmasını biliyorum," dediği an Emily'nin ona göz devirmesine güldü. "O parke diğerlerine göre daha orantısız olduğu için dikkatimi çekti. Sadece insanların değil, eşyaların da kusurlarını yakalamak uzmanlık alanımdır," diye övünürcesine konuşması ilk kez Emily'yi kızdırmak yerine güldürmüştü. "En azından bu görsel tutkunuz bir işimize yaradı," diyerek açılan çukurun yanına gitti.

Işığı açılan yere doğru tuttuğumda aşağıya inen merdiveni gördüm. "İlk ben iniyorum," diyen Stew feneri merdivenlere tutarak aşağıya inmeye başladı. Onun peşinde Deborah ve Emily de gitmişti. Aşağıya inen basamaklara basacağım esnada Marcus kolumu tuttu ve cebinden çıkardığı ipek mendili bana uzattı. "Aşağısı büyük ihtimalle toz içindedir, dudaklarını kapat." Astımım yüzünden beni uyarmasına tebessüm ederek mendili aldım.

İlk basamağa bastığımda ışığı merdivenlere tutarak inmeye başladım. Basamaklar düz bir şekilde dizildiği için merdivenin kenarlarında herhangi bir boşluk ya da korkuluk yoktu. İki duvarın arasında duran basamaklar fazlasıyla rahatsız ediciydi. Arkamdan Marcus'un gelmesi beni biraz rahatlatıyordu. "Bu basamakların bir sonu var mı?" Deborah'ın üşengeç sesini duyduğumda ben de aklımdan aynı şeyleri geçiriyordum.

Küf içinde kalmış duvarlar iğrenç kokuyordu ama basamaklara sürekli birileri basıyor olmalıydı ki çok az toz vardı. Nihayet merdivenleri bitirdiğimizde hepimiz rahat bir nefes almıştık. Aşağıya inince nerede olduğumu sorgulamaya başladım. Işığı etrafımda gezdirdiğimde kendimi

bir tünelin içinde bulmuştum. Sanki bir maden ocağının içindeymişiz gibi taş duvarların içi oyuklarla doluydu. Tavandan kablolar geçiyordu, zemin çıkık taşlarla doluydu. Tünel iki yere çıkıyordu. Yaklaşarak ışığı ileriye doğru tuttuğumda iki mağara girişi gibi bir karaltı gördüm. Hepimiz yerdeki taşlara dikkat ederek iki yere açılan kapısız tünelin önünde durduk. "Soldan gidelim," diyen Emily'ye Marcus itiraz etti ve "Sağdan gidelim," dedi.

Marcus, Deborah'ın elindeki feneri alarak her iki tünelin içine doğrulttu. "Sağ kapının zemini daha düz, en azından ayakkabılarım kirlenmez," dedikten sonra ışığı siyah ayakkabılarına doğru tuttu. Bu durumda bile ayakkabısını kontrol eden adam bizi deli ediyordu.

Emily sinirden güldü. "Yakalanırsak hepimiz öleceğiz ve sizin tek düşündüğünüz ayakkabılarınız mı?" Kınarcasına konuşurken Marcus'un ayakkabılarına düşman görmüş gibi bakıyordu.

Marcus onun sözleriyle ayağını hafifçe yukarı kaldırarak ayakkabısını gösterdi. "Üzerindeki tüm o paçavraları satsan yine de bunun fiyatının yakınına gelemezsin, gözlüklü yaratık," diyerek pahalı ayakkabılarıyla ona gösteriş yapınca dayanamayıp bu sefer kahkaha attım. Evet, buradan çıkana kadar bizi deli edecekti.

Deborah yaklaşarak Emily'nin elini tuttu. "Siz sevgilimle niye bu kadar uğraşıyorsunuz?" Gözlerini kısarak Marcus'a baktı. "Eğer ilginizi erkekler çekiyorsa Stew'e yürüyün ama bebeğimden uzak durun!" Kıskançlık içinde konuşunca Marcus ve Emily afallarken ben yine kahkaha attım. Sanırım en çok ben eğleniyordum.

Stew gözlerini irice açarak Deborah'a baktı. "Beni onunla karıştırma, ben onun aksine kadınlardan hoşlanıyorum," diyerek o da Marcus'un erkeklerden hoşlandığını ima etmişti ve bunun farkında olduğunu sanmıyordum.

Aslında burada ben dâhil kimse farklı yönelimleri sorun etmiyordu. Kimse kimseyi yargılayacak konumda değildi.

Her ikisine ters ters bakan Marcus aniden Deborah'ın kolunu tutup onu kendine doğru sertçe çekti. Deborah afallayarak gözlerini irice açarken Marcus, yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Yanıldığını kanıtlamamı ister misin?" dedi Deborah'a meydan okuyarak. "Bunu hemen şimdi yapabilirim ama hastalık kapmak istemiyorum," dediğinde Deborah korkuyla ona bakmıştı. "Ayrıca erkeklerden hoşlansaydım bunu kimseden gizlemezdim. Kendimle ilgili her şey beni ilgilendirdiği için o zaman bile yönelimlerim konusunda kimseye hesap vermezdim," diyerek Deborah'ı susturdu. Her şeyi yanlış anlamıştı, buradaki kimse farklı yönelimleri olan insanlara rahatsız edici bir şey söylememişti. Herkes kendi hayatından sorumluydu sonuçta. Onların hayatını biz yaşamıyoruz, bizim hayatımızı da onlar yaşamıyordu. Hepimizin kendince sorunları varken neden bir diğerinin hayatını güçleştirecektik ki?

Emily ikisinin bu yakınlığına kaşlarını çatarak Deborah'ın kolunu tuttu ve kendine doğru çekerek onu Marcus'tan kurtardı. Marcus'a bakarak, "Ne münasebet?" dedi. "İlla birilerine bir şeyler kanıtlayacaksanız gidip kendi nişanlınıza kanıtlayın, Bay Bruce!" Burnundan soluyarak söyledikleriyle Deborah büyülenmiş gibi onu izlemeye başladı. Deborah da yanlış anlamıştı işte.

Deborah, "Edvard?" derken sesi fazla mutlu çıkmıştı. "Kıskanç hâllerine bayılıyorum, bebeğim," deyip bir anda Emily'yi dudaklarından öptü.

O ne yaptı, ne yaptı? Onu gerçekten öptü mü?

Stew ve ben göz göze geldiğimizde Emily şoke olarak yutkundu. Marcus'un yüzünün aldığı şekli saymıyorum bile. "Sen-" diyen kız Deborah'ı iterek geriye doğru kaçtı. "Beni öptün mü lanet olası!" Şaşkınlıkla bağırarak dudak-

larını silmeye başladı. "Sanırım kusacağım!" dediğinde diz çöktü ve gerçekten öğürerek kustu. Deborah'a farkında olmadan ümit verirse bu olurdu işte!

"Bunu beklemiyordum." Stew gülerek yanıma gelince başımı sallayarak ona katıldım. Ben de beklemiyordum.

Deborah yerdeki kıza anlamaz bakışlar atıyordu. "Mideni üşütmüş olmalısın, bebeğim yoksa o öpücükten benim kadar etkilendiğini biliyorum," deyince Stew ile gülmekten fenalık geçirecektik. Bu kız ya gerçekten körkütük âşıktı ya da bir şeyleri görmek istemeyecek kadar umutsuz vakaydı.

Emily yerden kalkarak dudaklarını iğrenircesine tekrar sildi. "Evet, çok etkilendim, aptal!" diye ona sesini yükseltti. "O kadar etkilendim ki ölmek istiyorum!"

Marcus girdiği şoktan yeni çıkmış gibi başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. "Psikolojimde açtığı hasar yüzünden bu çirkin yaratığı tekrar dava edeceğim. Neden umurumda ki!" dedikten sonra sağ taraftaki tünele girdi. Neden bu kadar tepki verdiği bende büyük merak konusuydu. Hani Emily'den hoşlanıyor diyeceğim ama kıza yapmadığını bırakmadığı için bu çok düşük bir ihtimaldi.

Emily yanındaki kızla yakın olmaktan korkar gibi hemen Marcus'un peşinden gidince Deborah ve Stew de onu takip etti. Ve evet, Deborah onu öptüğü için hâlâ mutluluktan gülüyordu. Onların peşinden gideceğim esnada sol taraftaki tünelden gelen tıkırtılarla durdum. Işığı oraya tuttum fakat bir şey yoktu. Tekrar bir tıkırtı duyunca merak ettiğim için diğerlerinden bağımsız olarak sol taraftaki tünele girdim. Sadece bakacaktım, onlar fazla uzaklaşmadan yetişirdim. Tünele girdiğim an yukarıdan damlayan su damlaları şıp diye sesler çıkarıyordu. Biraz yürüdükten sonra bir şey bulamayınca geriye dönmeye karar vermiştim ki yine aynı tıkırtıları duyunca durdum.

Işığı etrafımda döndürerek tünelin içinde gezdirdim. Taş duvarların arasındaki yabani otlar epey büyümüştü, sanırım bunun sebebi nemli havaydı. Yerdeki taşlar ıslaktı ve üzerlerine çiy damlası düşmüş gibi parlıyordu. Korkuyordum fakat içimden bir ses devam etmemi söylüyordu. Çantamdaki astım ilacımı sıkarak büyük bir nefes çektim içime. Rahatlayarak ilacı çantama koyduktan sonra tekrar yürümeye başladım. Küçük adımlar atıyordum çünkü etrafımdaki her detayı inceliyordum. Bu tünel düz bir şekilde hiçbir yere sapmadan devam ediyordu. Tünelin ucunda beni ne bekliyordu, bilmiyordum ama yürümeye devam ettim. Işığı etrafıma tutup gördüğüm her şeyi inceleyerek yürüyordum.

Büyük bir taş yığınının yanından geçtiğimde taşların üzerindeki hareketlilik dikkatimi çekti. Yaklaşarak ışığı iyice taşlara doğrulttum, gördüğüm fareyle korkarak geriye çekildim. Elimi kalbime koyup biraz yaklaştım ve ışığı bu kez fareye tutup onu inceledim. Kalbim bana korku sinyalleri göndermeye başladığında onun gerçekten bir fare olup olmadığı konusunda şüpheye düştüm. Şu deneylerden kullanılan beyaz kürklü farelerdendi fakat kedi büyüklüğündeydi. Belki de kediydi, emin olamıyordum. Sonuçta kedi kadar büyük bir fare olamazdı, değil mi? Ama ince, pembe ve tüysüz bir kuyruğu vardı. Işıkta parlayan kırmızı gözleri ise çok korkutucuydu. Ön dişleri uzun ve sivri olan hayvanın pençeleri arasında tuttuğu şey bir yılan mıydı? Sivri dişleriyle öldürdüğü yılanı deştiği için beyaz kürkü kan ve çamura bulanmıştı. Varlığımı fark etmiş gibi aniden küçük kulaklarını havaya dikip bana doğru dönünce korkuyla bir adım geriye çekildim.

Yılanı bırakıp sinsi adımlarla bana doğru gelince, *"Nesin sen?"* dedim sesi olmayan dudaklarımı oynatarak. *"Kedi mi yoksa fare mi, nesin?"* Tanrı aşkına, bu şey tam olarak neydi?

Türünü çözemediğim hayvan kendisine taze bir et bulmuş gibi ciyaklayıp üzerime atılınca çığlık atarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Üzerime atlayan vahşi bir hayvan beklerken acı içinde ciyaklayan bir ses duyunca gözlerimi açtım. İlk işim, elimdeki feneri kedi mi yoksa fare mi olduğundan emin olamadığım hayvanın az önce durduğu yere tutmak oldu. Fakat hiçbir şey yoktu. Işığı yavaşça ayaklarımın önüne çevirdiğimde gördüğüm şey yüzünden arkaya doğru sıçradım. Ne olduğu belli olmayan o yaratık tam ayaklarımın önüne düşmüştü çünkü boynuna saplanan bıçak yüzünden ölmüştü.

Bıçak mı?

Tam o esnada hemen arkamda duyduğum sesle irkildim. "Uyuman gerekiyordu, Melez Kız!"

Hızla sesin geldiği yere dönüp ışığı ona doğru tuttuğumda gördüğüm kişi sayesinde tüm korkularım uçup gitmişti. *"Beni korkuttun, Avcı,"* dediğimde nefes nefeseydim. Evet, Gölge buradaydı.

Tamamen siyahlara bürünmüş, bakışları baştan ayağa beni inceliyordu. Burada olması bana güven verirken onu yeniden görmenin sevincini yaşıyordum. Yanıma gelerek elimdeki feneri aldı ve yerdeki ölü hayvana tuttu. Bir süre onu inceledikten sonra, "Mutasyona uğramış," dedi. "Küçük bir farenin bu kadar büyümesinin başka bir açıklaması olamaz." Yere diz çöktü ve cebinden çıkardığı deri eldivenleri taktı. Fare olduğunu öğrendiğim şeyin dişlerine dokunup onu incelemeye başladı. "Genleri tamamen evrim geçirmiş gibi görünüyor, büyük ihtimalle hastalık taşıyor," dedikten sonra ayağa kalkarak bana baktı. "Seni ısırdı mı ya da ona dokundun mu?" Eğer yetişmeseydi bu hayvan tarafından saldırıya uğramış olacağım gerçeğiyle ürperdim.

"Hayır," diyerek dudaklarımı oynattım. Işığı ikimizin arasına tuttuğu için yüzümü görebiliyordu. *"Sen olmasaydın beni ısıracaktı, teşekkür ederim."*

"Teşekkür mü ediyorsun?" Kızgındı.

"Evet," diyerek başımı salladım. *"Teşekkür ederim."*

"Kes sesini, lanet kadın!" diye beni azarlayıp benden uzaklaşarak ileriye doğru yürümeye başladı. "Bana teşekkür etme," derken sesi fazla kızgın çıkıyordu. "Burada olmamalıydın, seni ne zaman yalnız bıraksam hayatını tehlikeye atacak işlere kalkışıyorsun!" Madem öyle, o zaman beni hiç yalnız bırakmasın.

Peşinden giderek bana bakması için beklemeye başladım lakin benim dışımda her yere bakıyordu. Tünelin sonunda yine iki kapı vardı. Labirent gibi olan bu yer gittikçe beni korkutmaya başlıyordu. "Birini seç," dediğinde gideceğimiz yerin seçimini bana bırakmıştı. Elimle sağ tarafı gösterdiğimde sola girdi.

Kolunu tutarak onu durdurdum. *"Sağdaki tüneli göstermiştim."*

Boş boş gözlerime bakarken, "Biliyorum," dedi.

"Ama sen soldaki tünele girdin."

"Evet."

"Madem öyle, neden bana seçim yaptırdın?"

"Doğru tüneli bulmak için."

"Nasıl?"

"Senin seçtiğin tünelin tam tersine girerek. Çünkü sen genelde hep yanlış olanı seçersin." Gözlerime baktı, işaret parmağıyla kendisini gösterdi ve "Beni seçtiğin gibi," diyerek benim için yanlış bir seçim olduğunu ikimize hatırlattı.

Dün gece bana yaşattığı krizin etkisinden hâlâ çıkamadığı için tekrarı olmasın diye benden uzak durmaya çalışıyordu. Beni bırakıp seçtiği tünelde ilerlemeye başlayınca somurtarak onu takip ettim. Burası da aynıydı ama burada yabani otlardan çok mantarlar vardı. Tabak büyüklüğündeki mantarlar haddinden fazla iriydi. Şapkası kirli beyaz rengindeki bu mantarların sapları açık pembeydi. Sanırım bu mantarların ne olduğunu iyi biliyordum. Gölge duvara yaklaşarak onlara dokunmak için elini uzattı ama koşarak yanına gittim ve bileğini tuttum. Işığı yüzüme tutunca, *"Bu mantar..."* dedim. *"Belgrad Ormanı'ndaki bataklıkların yakınlarında yetişir. Fazlasıyla yumuşak ve yapışkandırlar, yani onlara dokunursan kadifemsi montu andıran yumuşak yüzeylerindeki sıvı eline bulaşır. Eldiven takıyor olabilirsin ama zehirli sıvı eldivenine de yapışacaktır. Çıplak tenine temas ettiği an bir asit kadar yakıcı ve öldürücü bir zehre dönüşebilir. Bu mantarlar normalde bu kadar büyük boyutlarda değillerdir."* Sadece çiçekler hakkında değil, tüm bitkiler hakkında da bilgi sahibiydim.

Elini usulca geriye çekince bileğini bıraktım. "Görünenden daha çok şey biliyorsun," dediğinde tebessüm ettim fakat o yine bana bakmadan yürümeye başladığı için bunu görmedi.

Böyle yapmaya devam ederse yerden bir taş alıp kafasına atabilirim!

Somurtarak yanındaki yerimi alınca özellikle aramıza üç adım koyarak benden uzaklaştı. "Bu tünelde büyümeleri normal mi?" dediğinde etrafındaki her şeyi inceliyordu.

Bana bakmadığı için vereceğim cevabı göremezdi. O yüzden öne geçerek beni görsün diye geriye doğru yürümeye başladım. *"Bu mantarlar tropikal bitkilerdir, yani bir mağarada yetişmek yerine balçıkta büyürler. Üstelik daha küçük olurlar, burada nasıl üretiklerini ve neden bu kadar*

büyüdüklerini bilmiyorum," derken bir taşa takıldım. Düşeceğim esnada belimden tutarak beni göğsüne çekti. Soğuk tavrına rağmen zarar görmeme izin vermezdi.

Alnım onun göğsüne çarptığında yavaşça başımı kaldırıp ona baktım. Kocaman elleri belimi sıkıca tutarken başını eğerek beni izliyordu. Feneri tutan elini belimden çekerek ikimizin arasına tuttu. Ona bakıp, *"Dün gece yaptıkların için kendine kızmayı bırak,"* dedim. *"Bana zorla bir şey yapmadın çünkü hoşuma gittiği için heyecanlandım ve bilirsin, fazla heyecan bana yasak,"* diyerek ona bir türlü anlamadığı şeyi anlatmaya çalıştım. Beni hiçbir şeye zorlamadı çünkü dudaklarının dokunduğu tenim bunu sevmişti. *"Sen kızsan da o kalbi almayacağım,"* diyerek canını sıkan ikinci konuya da açıklık getirdim. *"Almayacağım, Avcı."*

Ellerimi uzatıp yüzüne dokundum.

Benim soğuk ellerimin aksine onun teni sıcacıktı. Nefes alışlarımın hızlandığını fark edince geriye çekilecekti ki, *"Lütfen,"* diyerek ona engel oldum. *"Seni hissetmeme izin ver,"* dediğimde acı içinde yutkundu. "Dün geceyi hatırla," diyerek benden ayrıldı.

Dün gece çok fazla acı çeksem de bana dokuduğu için pişman değildim. Ona korkmadan dokunmak istiyordum ama o, dün gece geçirdiğim kriz yüzünden buna bir daha izin vermeyecekti. Gözlerim dolduğunda kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen inat etmeye devam et ama bu konuda senin kararına saygı duymayacağım!" diye bana sesini yükseltip büyük bir kararlılıkla gözlerime baktı. "Yaşayacağın ilk ölümcül krizde o kalbi istemesen de alacaksın!" dedi. Benim kararımı hiçe sayması beni kaybetmekten korkmadığını düşündürdü. Ben onu kaybetmekten korktuğum için bu ameliyatı istemiyordum ama o, öleceğimi bile bile ameliyat konusunda bana baskı yapıyordu.

Yeniden yürümeye başladığımızda hiç konuşmamıştı. Bu sefer önümüze tek bir kapı çıktı ve bu kapı çelikten yapılmıştı. Üstelik üzerinde özel kilit sistemi ve parmak izi yeri vardı. Bu kadar tedbir aldıklarına göre bu kapının arkasında önemli bir şeyler olmalıydı. Suikastçım kapıyı gözden geçirdikten sonra bana döndü. "Parmak izinin yanı sıra göz taraması da istiyor, kapıyı zorlarsak alarm devreye girer," diyerek içeri girmenin mümkün olmadığını söyledi. Kapının arkasındaki şeyleri merak ediyordum ama alarmı devreye sokup yakalanmak da istemiyordum.

"Geri dönelim," dedim çünkü aradığım kanıtları bulamamıştım. Gerçi ne aradığımı bile bilmiyordum, bu da ayrı bir konuydu.

Beni başıyla onayladı. Geriye dönerek bir adım atmıştık ki, "Bu da ne?" diyerek ışığı arkamdaki duvara doğru tuttu. Yine ne vardı? Yeni bir kapı mı? Çünkü sürekli karşımıza bir kapı çıkıp duruyordu.

Yavaşça arkama dönünce duvarın içinde farklı bir kapı daha gördüm. Evet, yeni bir kapı daha! Yaklaşıp feneri elime tutuşturduktan sonra kapının üzerindeki sarmaşıkları koparıp yere attı. Demir kolu açmak için hareket ettirdi fakat kilitliydi. Ne yapacağını merakla izlemeye başladığımda belindeki silahı çıkarmasıyla afalladım. Deri ceketinin iç cebinden çıkardığı susturucuyu silahın ucuna takarak bir adım arkaya gitti. "Geri çekil, kurşun sekebilir," dediğinde geriye doğru gitsem de feneri kapıya doğru tutmaya devam ettim. Kilide ateş edecekse vurduğu yeri görmeliydi.

Tetiğe bastığı an beklediğimden daha az ses çıkmıştı. Silahı elinden bırakmadan demir kapıyı itince bu sefer açılmıştı. Bana doğru döndüğünde elindeki silaha baktığımı gördü. Susturucuyu çıkarıp yine ceketinin cebine koyarken silahı beline taktı ve tişörtünü üzerine çekti. Rahatsız

olduğumu bildiği için onu benden gizledi. "Peşimden ayrılma, Dilsiz Kız," dediğinde sadece başımı salladım.

Işığı elimden alarak karanlık yere girdi. Korku yeniden bedenimi esir alırken ben de küçük adımlarla onu takip ettim. İçeri girdiğimiz an aldığım iğrenç kokuyla burnumu tuttum. Işığı duvara tutarak kapının yanındaki duvarda duran kolu kaldırdı ve her yer bir anda aydınlandı. Avcı elindeki feneri kapatıp odanın içinde yürürken ben hâlâ gözlerimi yakıcı ışıktan kurtarmaya çalışıyordum. Elimi gözlerimden çekerek etrafımı incelemeye başladığımda ilk gördüğüm şey, odanın ortasında uzanan büyük masaydı. Yaklaşıp baktığımda bu masanın üzerindekilerin deney tüpleri olduğunu gördüm. Renkli kapsüller düzensiz olarak masaya saçılmıştı. Şırınga paketleri açık bir hâlde duruyordu, içinde farklı renkte sıvılar olan küçük şişeler masanın her yerindeydi. Elimi uzatıp kırmızı renkli kapsülü aldığımda ne olduğu hakkında bir bilgim yoktu. Masanın etrafında yürürken yerde duran üç büyük koli dikkatimi çekti. Diz çöküp kolilerden birini yırtarak açtım. İçinde onlarca poşetlenmiş hap vardı. Ne için kullandıklarını bilmediğim için ayağa kalktım. Burası eskiden işlek ama şimdi terk edilmiş bir laboratuvara benziyordu. Burayı artık kullandıklarını sanmıyordum çünkü içindeki her şey pisti ve enkaza dönüşmüştü. Acaba yeni laboratuvarı nereye taşıdılar?

Burnumu sızlatan bu kötü kokunun kaynağını bulmak ister gibi etrafıma baktım. Neden bu kadar iğrenç kokuyordu? Rafların önünde hareketsizce duran suikastçımı gördüm. Ona yaklaşarak duvara baktım ama gördüğüm şeyler yüzünden irkildim. Bu da neydi? Duvardaki raflarda yan yana dizilmiş birçok cam akvaryum vardı fakat içindekiler kesinlikle balık değildi. Kalbim aşırı heyecandan dolayı bana acı verirken yutkunarak cam fanuslardan birine yaklaştım. "Bakma!" diyen Gölge kolumu tuttu ama çoktan her şeyi görmüştüm.

Yeşil sıvıyla dolu olan akvaryumun içinde bir cenin vardı. Buna bebek diyemezdim çünkü bebekten başka her şeye benziyordu. Bu küçük, pembe et parçası kesinlikle bir insana ait olamazdı. Gözleri kapalıydı, burnunun olması gereken yerde sadece iki delik vardı. Kulakları kafatasına yapışıktı ve kafası orantısızdı. Boynu yok denecek uzunluktaydı, üstelik sırtında kemikten bir kamburu vardı. Bacaklarının biri diğerinden biraz daha uzun görünüyordu ve göbek bağının olması gereken yerde bir hortum vardı. Hortum akvaryumun dışına kadar uzanıyordu ve bir makineye bağlıydı. Makine çalışmıyordu, zaten bu şey de çoktan ölmüştü. Gözlerim dolarak diğer fanuslara hızlıca baktım ama hepsinde de aynı bunun gibi hatta daha korkunç şeyler gördüm. Sadece bu da değildi, içlerinden birinin kolları yoktu. Boğazımdan hırıltılı sesler çıkarken suyun içindeki bu çürümüş şeylere bakıyordum. Tanrı'm, bunlar bebek gibi görünse de bir insandan doğacak bebekler değildi.

Gölge'ye dönerek kızaran bakışlarımı ona çevirdim. *"Onlar bebekleri mi dönüştürdüler?"* Aklıma başka bir şey gelmiyordu, bu insanlık dışıydı.

Yaşlarla dolan gözlerime bakmaktan rahatsız olmuş gibi bakışlarını raflara çevirdi. "Dönüşüm olmamış, bunlar böyle doğmuş gibi görünüyor," dediğinde şoke oldum. Bir insandan doğacak türden ceninler değillerdi.

"Na-Nasıl?" Dudaklarım titrerken buradaki vahşeti anlayamıyordum.

Sıkıntıyla karışık bir nefes aldıktan sonra eliyle cam fanusları gösterdi. "İnsan DNA'sı ve bilimi karıştırmışlar. Tanrı'nın varlığını inkâr edip kendilerine yeni bir ırk yaratmaya çalışmak bu olsa gerek. Tüm deneyleri başarısız olmuş, bu çılgınlık! Kimse yeni, farklı ve korkunç bir nesil yaratamaz. Şimdi kadınların neden ortadan kaybolduğu

anlaşılıyor çünkü kadınlar onlar için denekleri taşıyor," dedikten sonra ansızın bir şeyin farkına varmış gibi yumruklarını sıktı. "Emily Lewis bu yüzden hâlâ hayatta çünkü onlar için ideal anne adayı!" Dişlerinin arasında tıslarcasına konuştuktan sonra kolumu tutarak beni peşinden çekiştirdi. "Bu kadar yeterli, gidiyoruz!"

O yerden çıkıp tekrar tünele girdiğimizde kolumu çekerek ondan kurtuldum. *"Emily mi? Bana her şeyi anlatmadan hiçbir yere gitmiyorum,"* diyerek karşısında durdum. Arkadaşlarımdan biri söz konusuyken bana bilmem gereken şeyleri anlatmalıydı.

Beni görebilmek için ışığı yakıp aramıza tuttu. "Birazdan burada olabilirler, hepsini öldürmemi istemiyorsan yürü!" diyerek üzerime gelince geriye doğru çekildim, istediğim açıklamayı almadan gitmeyecektim. *"Bana bir açıklama yapmadan olmaz!"*

Kolay pes etmeyeceğimi anlayınca tek kaşını yavaşça yukarı kaldırdı. "Bana karşı mı geliyorsun, melez?" Bana doğru hareketlendiğinde arkaya doğru attığım adımı gördü, dudakları kıvrıldı. "Söylesene, kime güveniyorsun da beni karşına alıyorsun?" Üzerime yürümeye devam edince arkamı kontrol ederek bir adım daha attım.

Beni zayıf ve çok güçsüz gördüğünü biliyordum, zaten can sıkıcı olan buydu: Zayıf ve güçsüzdüm. *"Senden korkmuyorum,"* diyerek kaçmayı bıraktım ve durdum. *"Karşımda durmak istemiyorsan bir adım yana atman yeterli."* Ona meydan okurken keşke korkudan titriyor olmasaydım.

Dudakları keyifli bir şekilde kıvrıldığında kaşlarını yukarı kaldırdı. "Saniyeler içinde seni kollarıma aldığımda bu sözleri tekrar et, Dolunay Surat." Ona meydan okumam hoşuna gitmişti. Bir anda üzerime atlayınca çığlık atarak geldiğim yöne doğru koşmaya başladım. Tamam, tam bir korkaktım!

Ondan kaçarken az kalsın bir taşa takılıp düşüyordum. Dengemi sağlayarak tekrar koşmaya başladığımda arkamdaki keyifli sesini duydum. "Sakın yakalanma, Elmacı Güzeli çünkü seni elime geçirdiğimde benden korkmamak neymiş, göreceksin!" Gülerek söyledikleriyle kaşlarımı çattım. Onun için gerçekten bu kadar kolay bir av mıydım? Üstelik bilerek koşmuyordu çünkü yine benimle oynuyordu!

Koşmam yasak olsa da daha hızlı koştum ve ilk tüneli geçtiğimde durup arkama baktım. Ah, hâlâ yavaş adımlarla yürüyordu! Bakalım, bu gece beni okulda bulamayınca ne yapacaktı? Elimi kalbime koyarak yine koşmaya başladım. Bir yandan da orada gördüklerimi düşünüyordum. Doğurganlıklarından dolayı kadınları öldürmüyorlardı, değil mi? Ama o canavarları doğurttuklarına göre onları yaşatmıyorlardı da. Bebekler doğduktan sonra değil de anne karnında böyle evrim geçirdiyse normal bir hamilelik söz konusu olamazdı. Aman Tanrı'm, Sofia! O da onların elindeydi ve belki de o akvaryumdakilerden birini doğurmuştu. Bunu Emily'ye nasıl söyleyecektim? Peki, Emily bu işin neresindeydi? Erich bana İnfazcıların onun kadın olduğunu bildiklerini söylemişti ve buna rağmen hâlâ hayattaydı. Ama neden? Neden Emily'nin burada kalmasına izin veriyorlardı? Kahretsin, şimdi taşlar yerine oturuyordu! Denekler hep başarısız oluyordu, büyük ihtimalle bundan dolayı kadınları yetersiz buluyorlardı. Eminim ki hepsine test yapmışlardır. Tabii ya! Emily'ye de o testten yaptılar. Eğer Emily'nin genleri diğer anne adaylarından daha baskınsa, bekledikleri o farklı insan ırkını hayata geçirecek kişi Emily'ydi. Ve elektronik çipler! O çipler bir şekilde insanı robotlaştırıyordu. Yeni bir ırk ve çipler sayesinde zincirleri bu insanların elinde olan yeni mahkûmlar... İnsan gibi görünen ama insan olmayan denekler! Bu sadece insanlığa değil, aynı zamanda yaratana da isyan demekti. Hiç çalışmayan beynim bugün mesaiye

kalmış gibi hızlı hızlı çalışıyordu. Ben şimdi ne yapacaktım? Bu günah çukurunun ortasında onlar için hangi rolü oynuyordum?

Bedenim yorgunluktan adım atmayı bıraktığında nerede olduğuma baktım. Kulübeye çıkan merdivenlerin çok yakınında olduğumu gördüm. Aklım o kadar karışıktı ki buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Arkamı kontrol ettiğimde suikastçımı çoktan atlattığımı fark ettim.

Yüzümde oluşan rahatlama ifadesiyle güldüm. *"Sanırım onu geçtim,"* demiştim ki ensemde ılık bir nefes hissettim. "Yakalandın!" Sessiz fısıltısını duyduğum an çığlık atarak ona doğru dönmek istedim. Fakat elini belime koyarak sırtımın göğsüne çarpmasına neden oldu.

Koştuğum için nefes nefeseydim, bu yüzden hiç kıpırdamadan hareketsizce kaldım. Elini belime sürterek karnımın üzerine getirince nefesimi tuttum. Boyu benden uzun olduğu için başını eğdi ve çenesini boynumun çukuruna yasladı. Ona doğru dönmesem bile sıcak nefesini kulağımın çok yakınında hissediyordum. "Seni, kimseyi kırmadığım kadar kırmak istiyorum!" Dudaklarını boynuma sürttüğünde zifirî karanlık bu yerde kendimi çok savunmasız hissettim. "Benden kaçtığın her an gerçekten canını yakmak istiyorum!" Sitem eder gibi çıkan sesiyle kıkırdadım, bazen onu gerçekten çok kızdırıyordum.

Gülüşümle karnıma baskı uygulayarak beni daha çok göğsüne yapıştırdı. "Hangi lanet cehennemden çıkıp geldin de başıma bela oldun, bilmiyorum kadın!" diyerek isyan etti. Dudaklarını boynuma bastırdığında kahrolası kalbim kendini açık etmişti. Boynuma küçük bir öpücük kondurdu. "Ama iyi ki geldin!" dediğinde tenimin kokusunu uzun uzun içine çekti. Sanırım nefes almayı bırakmıştım.

Yavaşça ona doğru döndüm ve ağrıyan kalbimi yok sayarak titreyen ellerimi boynuna koydum. *"Sanırım bu*

"Ne zaman kontrolünü kaybedeceksin?" diye sorduğumda, "Siktir!" diye bir küfür savurdu.

Dudaklarımı ısırarak ona doğru bir adım attım. *"Ya da ben sana yardımcı olayım,"* dediğim anda, "Bu böyle olmayacak!" diyerek hızla yanıma geldi ve aniden eğilip beni bir çuval gibi omzuna attı. Baş aşağı sallanırken çığlık atarak çırpınmaya başladım. Beni susturmak için bunu yaptığına inanamıyordum! "Odana gidene kadar rahat dur, baş belası!" diye öfkeyle bağırınca çırpınmayı bıraktım. Haydi ama! Baş aşağı sallanmak hiç romantik değildi, bari kucağına alsaydı. Ama o zaman da aşırı heyecandan kalbim rahat durmazdı. Tabii, böyle çuval gibi sallanırken kalbim bile beni terk edip sessizliğe bürünmüştü. Yine de hiç romantik değildi! Saçlarım yere doğru süzülürken o an aklımı kurcalayan bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

Sanki bir şey unuttum ama ne?

Ertesi Gün

Elimdeki kitabı kapattığımda havanın güneşli olmasına lanet ettim. Bugün bahçeye çıkamazdım ama odamda tıkılıp kalmak da istemiyordum. Yatağımın üstünden kalkarak odamı düzenlemeye başladım. Tüm gün kendimi oyalayacak bir şeyler bulmalıydım. İlaçlarımı sırasıyla düzenledikten sonra elbise dolabımı yerleştirmiştim. Sıra çekmecelere geldiğinde yatağımın yanındaki küçük komodinin en alt çekmecesinde gördüğüm zarfla yutkundum. Nicholas Green yazan mektuba korku içinde bakıyordum çünkü babamdan gelen bu ilk ve son mektubu tamamen unutmuştum. Benim mektubuma karşılık gelen bu mektubun içindekileri okumaya korkuyordum. Onun bana nefretini haykırdığı satırları içinde barındıran bir zarf olduğuna emindim. Mektubu yerine koyarken hemen çantamı alarak odamdan çıktım. Çantadan çıkardığım

şapka ve güneş gözlüğünü takarken pencerenin olduğu yere bakmamaya çalışıyordum. Anlaşılan güneş korkum bugün bana zor anlar yaşatacaktı. Henüz Bilimcilerin bulunduğu katı, yani altıncı bloğu terk etmemiştim ki aralık duran bir kapının önünde geçerken Gölge'nin sesini duydum. Etrafımı kontrol ederek kapıya yaklaştığımda kapının üzerinde Dr. Erich Russell yazdığını gördüm. Bu amcamın odasıydı.

İyice kapıya yaklaştım ve ses çıkarmadan aralıktan içeriye baktım. Amcam ve suikastçım karşı karşıya oturmuş, son derece ciddi bir yüz ifadesiyle konuşuyorlardı. "Onu öldürmek mi istedin, Drew?" Amcam elindeki kalemi çevirirken çok rahatsızmış gibi görünüyordu.

Gölge ise arkasına yaslanmış, rahat bir şekilde sigarasını içiyordu. "Zehir yoktu içinde, sadece küçük bir testti," dediğinde hiçbir şey anlamadım. Drew, yani Gölge kimi öldürmek istemişti?

Erich, "Ya Yeşil içseydi kahveyi?" dedi. "Vanessa'nın içeceğinden nasıl bu kadar emin olabilirsin? Üstelik Vanessa tüm gece bitkin bir şekilde uyumuş, sabaha karşı kendine gelebilmiş!" dediğinde gerçekten çok kızgın görünüyordu. Ben ve Vanessa'nın ne içeceğini hâlâ anlayamamıştım.

Kapıya iyice yaklaştığımda Gölge'nin harelerindeki o tehlikeyi görebilmiştim. Suikastçım, "Bana küçük veliahdın çok detaycı ve iyi bir gözlemci olduğunu söyleyen sendin," diyerek sigarasının izmaritini kül tablasının içine bastırdı. "Maggie, ona dediğim gibi kahveyi Vanessa geldiğinde Dilsiz Kız'a verecekti ve öyle de oldu. Bir şekilde kahveyi ona ulaştırdı. Haklı çıktın, yeğenin gerçekten iyi bir gözlemci çünkü Vanessa kahvede bir sorun olduğunu anladı." Dudaklarının keyifle kıvrılmasını şaşkınlık içinde izledim. "Kardeşinden nefret etmesine rağmen zehirli olduğunu düşündüğü kahveyi içmesine engel oldu. Fakat

Vanessa o kahveyi içerek Dilsiz Kız'ı değil, kendi hayatını kurtardı çünkü kardeşinin ölümünü izleyecek kadar ondan nefret eden bir kızı yaşatmazdım! Vanessa'nın Dilsiz Kız için bir tehlike olup olmadığını anlamam gerekiyordu! Ayrıca kahvenin içinde sadece uyku ilacı vardı, yani Dilsiz Kız içseydi bile zarar görmeyecekti." Duyduklarımdan sonra kapının önünde buz tutmuştum. Yaptıklarına inanamadım, bunu gerçekten yapmış mıydı? Vanessa'yı sınamıştı, yani dünkü kahvenin içinde uyku ilacı vardı, öyle mi?

Peki, Vanessa? O neden zehirli olduğunu düşündüğü kahveyi içmişti? Beni koruduğunu düşünmek istemiyordum çünkü benden nefret ediyordu. Eminim ki yine kendince bir planı vardır o sinsi kızın. Amcam duydukları yüzünden iyice sinirlenmişti. "Vanessa babamın onu sınadığını düşündüğü için şu anda çıldırmış vaziyette. Drew, babam ve Vanessa'nın karakterleri aynı, yani ikisi birbirine savaş açtığında büyük bir yıkım olur! Yeğenimin hayatını böyle tehlikeye attığına inanamıyorum. Senin düşündüğün tek kişi Yeşil olabilir ama ben üçünü de düşünmek zorundayım!" dediğinde Erich kendince haklı olabilirdi ama ben, o ikisinin birbirini katletmesinden memnun olurdum. Sam Green'in ölümünün veliahdının elinde olması bence güzel bir son olurdu.

Ayağa kalkan suikastçım fazlasıyla sakin görünüyordu. "Büyükbabasından şüpheleniyor olabilir ama ona doğrudan soramaz. Sam Green, Taşıyıcı'nın öldüğünü düşünüyor ve Vanessa bunu riske atmayacak kadar zeki bir kadın," dediğinde büyük bir övgüyle o kızdan bahsetmesine sadece yüzümü buruşturdum. Suikastçım, "Ve korkak," diyerek devam etti. "Chloe ve korumalarına karşı zaafı var. Gözüm onun üstünde Erich, eğer bana ait olana yanlış yaparsa dostum olman umurumda olmaz, yeğenini öldürmek için tereddüt etmem!" dedikten sonra kapıya doğru yürüyünce hemen oradan uzaklaştım.

Yakalanmamak için hızla merdivenlere doğru yürüdüğüm esnada, "Beni bekle!" diyen sesiyle durdum. Pekâlâ, yeni gelmiş gibi numara yapabilirdim.

Ona doğru döndüm ve hayran olduğum yüzüne bakarken gülümsedim. Yanağında diş izlerim duruyordu ve bir süre daha orada kalacak gibiydi. Beyaz tişörtü, üzerimdeki kalın kazağa tezat ince olduğu için iri vücudunu gözler önüne seriyordu. Ceketi elinde ve gözleri bendeydi. Bana yetiştiğinde başımı yukarı kaldırarak gözlerimi kırpıştırdım. *"Ah, sen de mi buradaydın? Ben de yeni odamdan çıkmıştım,"* diye yalan söyleyip aptalı oynadım.

Daha önce gardiyanların birinden aldığım gözlüğü çıkarıp duvarın yanındaki çöpe attı. Tişörtünün yakasında asılı duran siyah güneş gözlüğünü gözlerime taktı. "Bu seni güneşten korur, şimdi yürü bakalım, küçük röntgenci!" diyerek beni bırakıp merdivenlere yönelince gülerek peşinden koştum. Yakalanmıştım!

"Biliyor muydun yani?" diye sorduğumda nedense yakalandığım için utanmıyordum. Ayrıca gözlükler gerçekten işe yarıyordu, üstelik bana kendi gözlüğünü vermişti.

Yürürken ona baktığım için başımı tuttu ve kafamı önüme doğru çevirdi. "Düşeceksin ve evet, biliyordum çünkü senden önce o şeker gibi olan berbat kokun geliyor!" Yüzünü buruşturarak söylediklerine kıkırdadım. *"Ama ben senin kokunu seviyorum,"* dedim gülerek. Dudakları yavaşça kıvrılırken benden önce basamakları bitirmişti. Son basamağa geldiğimde döndü ve belimden tutarak beni yere indirdi. "Biliyorum," dediğinde sesi ilgisiz çıksa da yoğun bakışları öyle demiyordu.

Başımda şapka, gözlerimde güneş gözlükleri ve yanımda o varken yemekhanedeki herkes yine bize bakıyordu. Taylor'ın gözleri ikimizin üzerinde gidip gelirken suikastçım elini belime koyarak üzerime eğildi. "Ben Wallace'i

öldürmeden yerine geçsen iyi olacak!" deyip Kontrolsüzlerin masasına yürüyünce ben de Karmalar'ın masasına doğru ilerledim.

Bugün pazartesi olduğu için Chloe yoktu, büyük ihtimalle okuldaydı. Emily ve diğerlerinin yanına gelince gözlerimi irice açarak onlara baktım. Dün gece unuttuğum şeyi hatırlamıştım. Evet, onları orada unutmuştum! Üçü de uykusuzluktan kızaran gözleriyle bana bakıyordu. Bir sandalye çekerek Deborah'ın yanına oturduğumda Stew güldü. "Dün gece bizi unuttun, değil mi?" diye sorduğunda utanç içinde başımı salladım.

Deborah bana ters ters bakarak masadaki omletiyle oynamaya başladı. "Buna hiç şaşırmadım, Alex'i görünce beynin bavullarını toplayarak aramızdan ayrılıyor!" diyerek beni azarlayıp elindeki çatalla omletini deşmeye devam etti.

Gölge ile olduğumu nereden biliyorlardı?

Emily ise ellerini masaya koyarak bana doğru eğildi. "Bizimle gelmediğini fark ettiğimizde senin için ne kadar korktuk, biliyor musun?" dediğinde beni öldürmek ister gibi bakıyordu. "Geri döneceğimiz esnada Bay Bruce'un telefonuna Alex'ten bir mesaj geldi. Mesajda onunla olduğun yazıyordu. Yeşil, bu yaptığın büyük sorumsuzluk, biz senin arkadaşınız!" diyerek beni azarlayınca haklı olduğu için bir şey diyemedim.

Suikastçım Marcus'a haber verdiğine göre onlarla birlikte olduğumu biliyordu. O yüzden dün gece bana orada ne işim olduğuyla ilgili hiç soru sormamıştı. Kulübenin içinde bir saate yakın oyalanmıştık ve biz aşağıya indiğimizde suikastçım yeni gelmiş olmalıydı. Büyük ihtimalle Marcus telefonla oynarken aynı zamanda kardeşine mesaj atıp kulübede olduğumuzu söylemişti. Vakit kaybetmeden kulübeye gelip aşağıya inince benim diğer tünele

girdiğimi gördüğü için peşimden gelmişti. Sanırım her şey bu şekilde gerçekleşti.

Çantamdaki defteri çıkarıp yazdığım şeyleri herkes görsün diye ortaya koydum. *"Ne buldunuz?"*

Sorduğum soruyla hepsi birbirine baktı. Stew etrafını kontrol ederek masaya yaklaştı. "Kayda değer bir şey bulamadık," dedi gizemli bir sesle. "Tünele girdiğimizde fazla uzaklaşmadan leş gibi bir kokuya maruz kaldık. Hatta Marcus dışında hepimiz dayanamayıp kustuk, o kadar kötüydü. Kendimizi zorlayarak devam ettiğimizde büyük bir kapı çıktı önümüze. İçeri girdiğimiz an Marcus bile kustu çünkü kokunun kaynağını bulmuştuk. En az bu yemekhane kadar büyük bir depoydu orası ve içinde üst üste yığılı kadın cesetleri vardı. Çürümüş cesetlerden büyük bir dağ düşün, işte öyle bir manzaraydı. Cesetler yığılı bir şekilde durduğu için içlerinde Sofia var mı, anlayamadık. Zaten aşırı kokudan içeriye bile tam olarak giremedik. Tanrı'm, gerçekten berbat bir görüntüydü!" Stew sustuğunda iyi ki de onlarla gitmedim diye düşündüm. Ceset görmek beni çok kötü etkiliyordu. Onlar deneylerinde başarısız olan kadınlar olmalıydı.

Onlar kadın cesetleri bulurken biz de akvaryumun içindeki ceninleri bulmuştuk.

"Sofia ölmedi," diyen Emily'nin gözleri dolmuştu. "Ölseydi hissederdim."

Ona ablasına ne yaptıklarını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. "Sen neler buldun?" diyen Deborah'ın sesiyle ne yapacağımı bilemedim. En iyisi hiçbir şey saklamadan her şeyi onlara anlatmaktı.

Kalemi elime alarak dün gece gördüğüm her şeyi yazmaya başladım. *"Bir kapı vardı, güvenlik sistemiyle korunuyordu, deneylerini orada yapıyor olmalılar. Oraya giremedik*

fakat başka bir kapı bulduk. İçinde onlarca ölü cenin ya da bebeklerin olduğu bir yerdi. Ceninler akvaryumun içindeydi ama birden fazla akvaryum vardı. Her akvaryumun içinde bir tane ölü cenin vardı ama bebeklere benzemiyorlardı. Çok daha kötü ve garip bir şeye benziyorlardı. Bazı uzuvları eksik ya da fazlaydı, derileri dökülmüş ve etleri çürümüştü. Şekil olarak insanı andırıyor fakat aynı zamanda hayvanlara ait şeyleri de barındırıyorlardı. Özellikle birinin kemikten kamburu vardı ve burnu yoktu." Hepsi sırasıyla yazdığım şeyleri okuyunca bembeyaz kesilmişlerdi. Biliyordum, inanması güç şeylerdi ama orada ne gördüğümü iyi biliyordum.

Emily ürkerek, "Emin misin?" deyince başımı salladığımda korku içinde yutkundu. "Bu ne anlama geliyor?" dedi ama cevaplar konusunda emin değildim. Böyle bir şey nasıl anlatılırdı ki?

Not defterini önüme çekerek temiz bir sayfa açıp yeniden yazmaya başladım. *"Büyük ihtimalle doğurganlıklarından ötürü kadınları öldürmüyorlar. O bebeklerin her birini dünyaya getiren bir kadın mahkûm. Gördüğünüz o cesetler ise başarısız olan kadınlara ait olmalı. Çipler ve bebekler birbiriyle bağlantılı ya da buna benzer bir şeyler olmalı. İstedikleri bebekleri elde ettiler mi, bilmiyorum ama oradaki tüm bebekler ölüydü."* Eğer Deborah olmasaydı Emily'ye bunun için burada tutulduğunu söylerdim. Ama Deborah varken bunu söylemem doğru değildi çünkü Deborah onun bir kadın olduğunu bilmiyordu.

"Çıldırmış olmalı bunlar! Bu yaptıkları delilik!" diyen Emily kaşlarını çatarak yumruklarını sıktı. "Eğer o iğrenç planlarına Sofia'yı da alet ettilerse o zaman onları buna pişman ederim!" Sofia uzun zamandır kayıptı, yani yaşamıyor olabilirdi.

Stew, "Bilim insanları zaten yarı deli sayılırlar," dedi. "O bebekleri yaşatmayı başardıklarını düşünsenize! Bi-

lim dünyasında çığır açarak tüm tepkileri üzerlerine çekecekler. Kilise ve din adamlarına karşı büyük bir darbe olacaktır. Kendilerini tanrı ilan edecek, kendi yarattıkları ırkı insanların izlenimine sunacak ve vahşeti başlatacaklar. İnsanlar yaratıcı değildir, yani sıfırdan bir canlı yaratamazlar, bu imkânsız. Ama onlar Tanrı'nın verdiği zekâyı yanlış yerlerde kullanıyorlar ve Tanrı'nın yarattıklarının üzerinde oynayarak yaradılışa başkaldırıyorlar. Başarılı olurlarsa iki topluluk oluşacaktır," diyen çocuk bize baktı. "Bilime karşı çıkan Katolikler ve bilimin ortaya çıkardığı yeni ırkı savunan tanrıtanımaz ateistler. Büyük bir iç savaş çıkabilir; topluluklar, gruplaşmalar ve onlara izin verdikleri için yönetimdekilere isyan başlatılabilir. Kısacası bu proje başarılı olursa her şekilde büyük bir kaos yaşanacaktır çünkü Amerika'da birçok dine mensup ve inançlarına derinden bağlı insan var. Çipler aslında bu yüzden var çünkü onları bebeklerde değil, çıkabilecek bir kargaşada ordudakilerin üzerinde kullanacaklar. Emirleri sadece üstlerinden alan büyük bir bölük asker ve hepsi de önüne çıkan her şeyi yakıp yıkacak kadar vahşileşmiş insan topluluğu... Çipleri taktıkları askerler düşünme yetisini kaybeden birer silaha dönüşecektir. Koruyucular, çipler için ilk denekler olacak çünkü işe yararsa çipler ordu için seri üretime geçecektir." Stew'in kan dondurucu sözlerinden sonra ateşle oynadığımızı bir kere daha anladım. Bu işin arkasında sadece bakanlar değil, aynı zamanda koskoca bir ordu vardı. Ülkeye darbe yapmaya hazırlayan tüm o tehlikeli insanlar Ötanazi'deki deneylerin başarılı olmasını bekliyordu. Müdür Wood ve ekibi başarılı olduğu an yeni ırkın dönüşüyle ülkeyi bir kaosa sürükleyeceklerdi. Tabii, bu gerçekleşince de birer canavara çevirdikleri askerler önce halka başkaldıracak, daha sonra ise devlete. Biz sadece bir avuç insandık, onları durdurabileceğimizi sanmıyordum.

Emily panikleyerek, "Blokların liderleriyle hemen bugün konuşmalıyım," dedi. "Okul bizi öldürmeden biz yö-

netimi ele almalıyız!" Ayağa kalkarak bize baktı. "Hazırlıklı olun çünkü yakında Ötanazi'nin gördüğü en büyük isyan başlayacak!" dedikten sonra Bilinmezlerin liderine, yani Anastasia'ya başıyla bir işaret yaparak yemekhaneden çıktı. Biraz bekledikten sonra Anastasia da dikkat çekmeden onun peşinden gidince Emily'nin ciddi olduğunu anladım.

Bir isyan başlatırsak burası kan gölüne dönerdi, onları durdurmanın başka bir yolu olmalıydı.

Öğleden sonra güneşin bulutların arkasına saklanmasını fırsat bilerek bahçeye çıktım. Botanik bahçeye girip çardakta oturduğumda rahat bir nefes almıştım. Sonbaharın getirisi olan ıslak, kızıl yapraklar yerde tüm güzelliğiyle duruyordu. Soğuk havaya inat söğüt gülleri pembe ve sarı çiçeklerini açmışlardı. Rüzgâr ekşimsi aromalı kokularını bana ulaştırınca gözlerimi kapatarak tebessüm ettim. Saçlarımı yüzüme uçuşturan rüzgâr bile gözlerimi açmam için yeterli değildi. Yüzümde patlayan bir ışıkla gözlerimi hızla açtığımda elindeki telefonla fotoğrafımı çeken suikastçımı gördüm. Telefonu cebine koyarak karşıma oturdu. Bu soğuk havada ceket bile giymeden dışarı çıktığına göre gerçekten üşümüyordu. Acaba onunla Türkiye'de karşılaşsaydık nasıl olurdu? Belki bir kaldırımda rastlardım ona, belki de yağmurlu bir gecede. Issız bir sokakta da olabilir. O bana doğru yürürken benim adımlarım da ona doğru hareket ederdi. Ortada buluşunca o dümdüz ileriye bakar, benim bakışlarım yerde olurdu. Birbirimizin yanından öylece geçip giderdik çünkü hiç tanımıyor olurduk birbirimizi. Öyle olsaydı ilk kez gördüğü ve yanından geçip gittiği kızı merak eder miydi? Benimle ilgili bir şeyler kalır mıydı aklında? Belki de gelmişti Türkiye'ye hatta yaşadığım şehre, yani İstanbul'a. Ben küçük penceremden yıldızları izlerken belki onun da gözleri yıldızları bulmuştu.

"Sana bir şiir okuyayım mı?" diye sorduğumda hâlâ beni izlerken başını usulca salladı. Neden, bilmiyorum ama bu şiiri ona okumak istiyordum. Kütüphanemde yazdığım bu şiirin sahibi oydu ve şiir sahibine ulaşmalıydı. Taslağı hâlâ masamda dururken onun için yazdığım ve ezberlediğim şiiri ilk benden duymalıydı. Başını sallayınca gözlerine bakarak dudaklarımı okusun diye yavaşça hareket ettirdim. Her kelimesini anlasın istiyorum.

Erkekleri bile utandıracak bir çıplaklıkla iniyorum bir yokuştan,

Ayaklarımın bastığı yerler sivri taşlar, dikenler ve çetrefilli yolların tuzağı.

Üşüyorum, çıplağım ve tenim soğuk.

Israrlı, şehvetli ruhların nefislerinin olmadığı bir yerdeyim,

Karanlığın parmakları yine üzerimde, parmaklarına dolanan iplerim kördüğüm.

Ve ben karanlıktan korkuyorum, yine karanlık, hep karanlık.

Karanlığı gördüm, karanlığı izledim,

Nasıl da perişan, nasıl da yalnız!

Alenen bir katil, nasıl da savunmasız!

Faili meçhul cesetlerle örttü beni.

Kanları oldu yüzümdeki boya.

Üşümüyorum, çıplak değilim ama tenim hâlâ soğuk.

Kayda geçmeyen bir cesedi tutuyor kollarında.

Yüzü teşhis edilemeyen, kimliği bilinmeyen bir ceset vardı o kollarda.

Yüzümü unuttum, kimliğimi hatırlamıyorum. Kimim ben?

Karanlığı gördüm, karanlığa sokuldum,

Nasıl da titriyor, nasıl da korkuyor!

Alenen bir katil, nasıl da ölüm kokuyor!

Bugün güneş benim, güneş benim dudaklarımda.

Bense bir katilin, bir avcının yalnızca kollarında.

Ona yazdığım şiiri bitirip derin bir nefes aldım. Şiiri bitirdiğimde sustu, öncesinde de konuşmamıştı. Bir sessizlik sardı dört bir yanımızı. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken sessizlik içine çekti, kuşattı bizi. Anlamıştı, değil mi? Bu şiiri benim ona yazdığımı anlamıştı. Nasıl anlamasın ki? Her kelimesi bizi anlatıyordu. İlk mısrada bahsedilen çıplak kadın bendim. Çıplaklığım soyutlanmıştı çünkü oradaki çıplaklık, kimsesizliği anlatıyordu. Beni yabancı gözlerden koruyacak; bana bir elbise, yani kalkan olacak kimselerin olmadığını anlatıyordu. Ayaklarımın bastığı yerler taş, diken, tuzak demiştim. Bu da taşıdığım kalpten dolayı onu isteyen herkesin bana kurduğu tuzakları anlatıyordu. Karanlık diye ondan bahsetmiştim çünkü kalbimi almak için buraya geldiği gün beni kendi karanlığıyla tanıştırmıştı.

Ben o karanlığın içinde bana karşı savunmasız bir katil görmüştüm. Kimsesiz bir kızın kimsesi olarak çıplaklığımı örttü ama bunu bir başkası değil, bir katil yaptı. Cesetlerle kuşattı beni derken bundan bahsetmiştim. Artık çıplak değildim çünkü o vardı ama hâlâ üşüyordum çünkü bir katilin giydirdiği hırka soğuktu. Kollarında tuttuğu kimliği belirsiz ceset de bendim, öldüğümde yaşanacaklardan kısa bir kesit sunmuştum ona. Şimdilik onunlaydım ama onunlayken bir katil olduğunu unutacak kadar kim olduğumu unutmuştum. Bu da kimliğimi unutturuyor, kim

olduğumu sorgulatıyordu. İşte, bu da şiirde kimim ben dediğim yeri anlatıyordu.

Ve şiirin son kısmı onun karanlığını aydınlatan bir güneşi anlatıyordu. Güneşi bendim, güneşi karanlık düşüncelerini dağıtan gülüşümdü. Evet, ben Avcı'nın güneşiydim.

Okuduğum şiir yaşadıklarımızın kısa bir özeti olduğu için iç çekerek bana baktı. "Bu şiirin adı nedir?" dedi. "Ona bir isim verdin mi?" Benim yazdığımı anlamıştı.

Başımı salladım, gözlerine baktım ve ona tebessüm ettim. *"Adı Avcı'nın Güneşi,"* dediğimde bana baktı, baktı ve baktı... Uzun süre beni izledikten sonra, "Avcı'nın Güneşi," diye fısıldadı. "Bundan daha iyi bir isim bulamazdın ve bundan daha kötü bir şiir yazamazdın," deyince kahkaha attım. Şiirde onu bir hayli gömdüğüm içindi bu huysuzluğu.

Sakinliğini hiç bozmadan cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çıkararak dudaklarına yerleştirdi. Yaktığı sigarasından büyük bir nefes çekerken dumanı bana gelmesin diye başını çevirmişti. "Şu dileğini söyle, Dilsiz Kız," dedi. "Son çiçeği bulduğunda gerçekleşmesini istediğin dileğin neydi?" Bu alakasız soru gülmemi sağlamıştı. Neden dileklerime bu kadar çok kafa yoruyordu, anlamış değildim. Çiçek koleksiyonu defterimdeki o boş sayfaya bir dilek bağladığımı öğrendiğinden beri dileğimi düşünüyordu.

Beni anlaması için bana bakması gerekiyordu. Nihayet başını çevirip bana bakınca, *"Yaşam,"* diyerek dudaklarımı oynattım. *"O zamanlarda bile bir gün öleceğimi biliyordum."* İçim burkulurken güldüm. *"Çocukluk hâli işte, o defterin sayfalarını doldurursam yaşayacağımı düşündüm. O yüzden dileğim yaşam şansıydı."* Ben kendi hayatımı çiçek yapraklarına bağlayacak kadar aptal biri olmuştum. Sadece tutunacak bir dal arıyordum ve çareyi çiçeklerin renkli yapraklarında aramaya başlamıştım. O zamanlarda

bile kendimi kandırdığımı bile bile dileğim gerçekleşsin diye tüm sayfaları doldurmaya çalışmıştım. Başarmıştım da tek bir boş sayfa dışında.

Lacivert gözleri düşünceli bir şekilde beni izlerken, *"Eğer o boş sayfaya ait çiçeği bulursan yeniden yaşayacağına inanacak mısın?"* dedi. Sigarasını içerken bakışları bu sorunun cevabını yüzümde arıyordu.

Başımı salladığımda boğazım kurumuştu. Önce küçük bir öksürük sardı beni ama daha sonra kan kusmama neden olacak kadar şiddeti büyüdü. Dudaklarımdan süzülen kana bakarken kaşlarını çattı. *"İnanırım,"* dedim cebimdeki mendille kana bulanmış dudaklarımı silerken. *"Yeniden inanmaya ihtiyacım var,"* dediğim an daha çok kan kusmaya başladım. Öksürük hiç dinmeyecek gibiydi.

Sigarasını yere fırlatıp koşarak yanıma geldi ve beni kucağına aldı. Öksürükler kesilmişti ama parmağımı kıpırdatamayacak kadar hâlsizdim. Bir anda bana ne olduğunu bilmiyordum, küçük bir öksürük büyüyerek beni yorgun düşürmüştü. Beni revire götürmek için hızlı adımlarla okula giderken kan kusmalarım hâlâ devam ediyordu. Beyaz tişörtünü sıkıca kavradığımda kanım üzerine bulaştı. Tekrar başlayan öksürüklerin ardı arkası kesilmiyordu. Boğazım acıyor, başım dönüyor ve onun kollarındayken titriyordum. Çok bitkin hissettiğim için başımı omzuna koyup acımın geçmesini bekledim. Bana bir şey olacak korkusuyla beni tutan kolları bile titrerken, "Sen şimdiden inanmaya başla, Melez Kız çünkü o çiçeği sana getireceğim!" derken hangimizi yaşayacağım konusunda kandırıyordu? Hangimizin daha çok bu yalana ihtiyacı vardı?

Oysaki bilmiyordu, ben inansam bile artık sona gelmiştim. Veda bizim için çok yakındı.

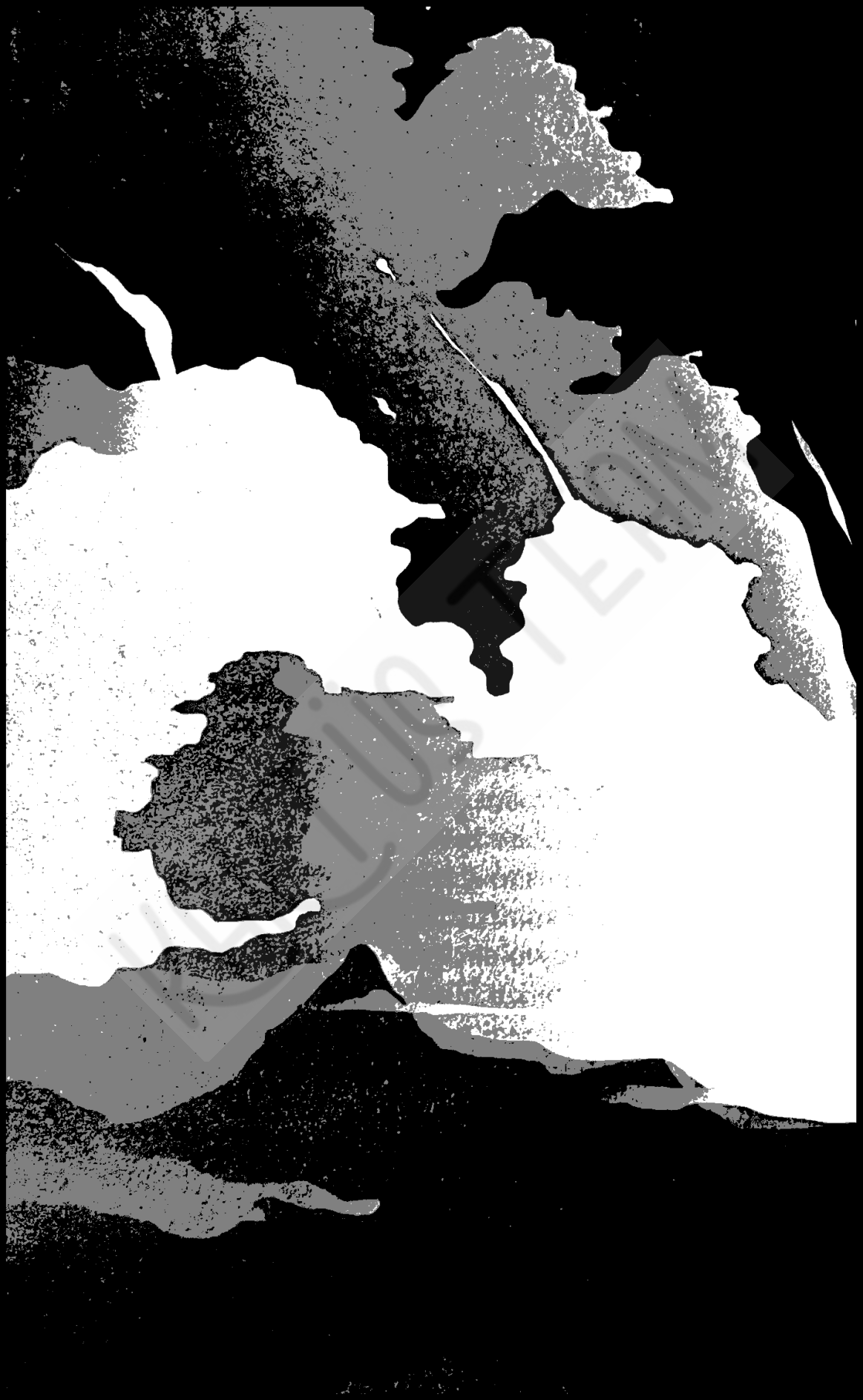

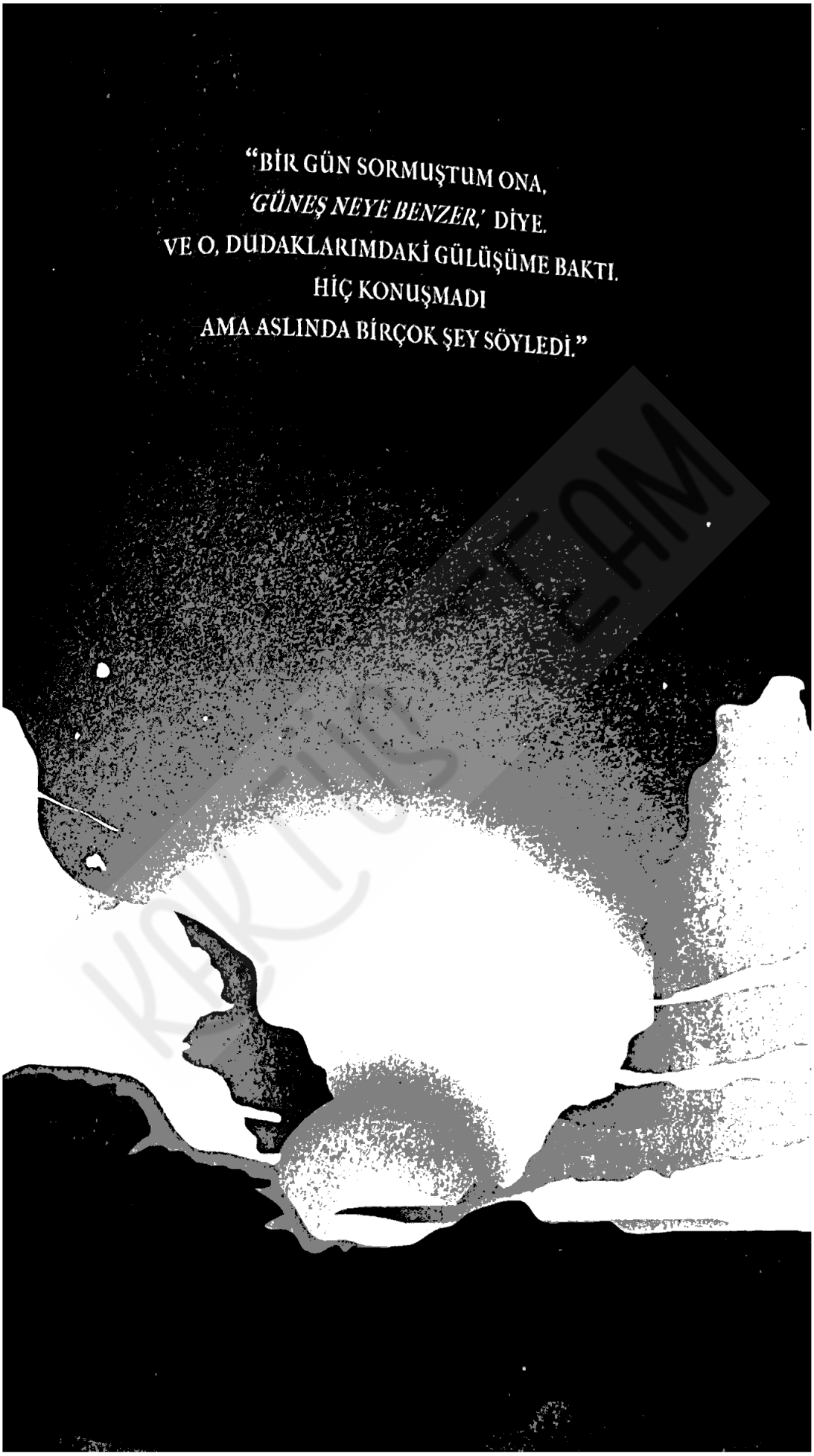
"BİR GÜN SORMUŞTUM ONA,
'GÜNEŞ NEYE BENZER,' DİYE.
VE O, DUDAKLARIMDAKİ GÜLÜŞÜME BAKTI.
HİÇ KONUŞMADI
AMA ASLINDA BİRÇOK ŞEY SÖYLEDİ."

7
KAĞIT KESİĞİ

"Kalbimizin kapısı ansızın çalındığında
önce içeride kimsenin olmadığından emin olmalıyız.
Hiçbir misafir, başka bir misafirin varlığından hoşlanmaz."

Aynadaki solmuş yüzüme bakıyordum. Gittikçe canlılığını yitiren tenim acı bir gerçeği haykırıyordu. Başım yine dönünce duvardan destek alarak kendimi zorlukla yatağa bıraktım. Makyaj masasının üstünde duran ilaçlarıma gözlerim kaydı. Onları almaya mecalim yoktu, birkaç adım atmak ne kadar da büyümüştü gözümde! Hızlanan nefes seslerim odada uğultu şeklinde duyulurken her zamankinden daha hasta hissediyordum. Bir hafta, tam bir hafta yoğun bakım odasında yarı baygın bir hâlde kontrol altında kalmıştım. Daha fazla testler, çoğalan krizler ve dinmeyen kan kusmalarım düşündüğümden daha az vaktimin olduğunu gösteriyordu. Şu bir haftada ayakta duracak gücü zor bulmuştum. Canım yanıyordu, üstelik sürekli uykum geliyordu. Adım attıkça nefesim kesildiği için yorgun hissediyordum. Ölmek çok garipti. Daha kötü olansa bana verdikleri ilaçlar yüzünden aklımı toparlayamıyordum. Bazen hangi günde olduğumuzu unutuyor, bazense yemek yiyip yemediğimi hatırlamıyordum. Finalini bitirdiğim kitabın kapağını kapatırken başını unuttuğumu ağlayarak fark ediyordum. Şu bir haftada bana ne yaptılar, bilmiyorum ama aşırı unutkan olmaya

başlamıştım. Bir sarhoş ya da sersem gibi bakıyordum etrafımdaki doktorlara.

Ölmek böyle bir şey miydi?

"Günaydın, Yeşil." Açılan kapıdan Erich tebessüm ederek odama girdi.

Yatağımın yanında durup elinde tuttuğu dosyayı açtı. "Sana birkaç soru soracağım ama önce bir şeyi bilmem gerekiyor. Parmak eklemlerini oynatabiliyor musun? Yani yazarak sorularıma cevap verebilir misin?" Ölümün kıyısında olduğumu çıkan test sonuçlarımdan anladığı için bana bunu soruyordu. Sırtımı zorla yatak başlığına dayadığımda oksijen tüpüne bağlı olan maskeyi alıp dudaklarıma koydum. Yeterince nefes alamıyordum.

Evet, ölmek çok garip bir duyguydu.

Erich'in yüzü üzgün bir ifadeye büründüğünde oksijen tüpünü çalıştırdı. "Bu kadar kötü mü?" Gözlerimi iki kere kırptığımda ciğerlerime çektiğim buharlı hava biraz da olsa iyi gelmişti.

"Yazmana gerek yok," dedi kısık bir sesle. "Gözlerini kırpınca anlarım seni." Başımı yorgunluk içinde salladığımda tekrar dosyaya odaklandı. Bir süre sonra bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi elindeki dosyayı kapatarak yatağımın ucuna oturdu. "Sana karşı dürüst olacağım, durumun çok kritik." Gözlerinde gördüğüm o yoğun duygu, acımı paylaştığını gösteriyordu. "Senin için yapabileceğim bir şey iste benden," diye fısıldarken gözleri doldu. "Amcan olarak herhangi bir şey iste benden." Ölmek üzere olduğumu biliyordu ve benim için son kez bir şeyler yapmak istiyordu.

Dudaklarımdaki oksijen maskesini yavaşça çektim. Amcam tüpü kapatırken yastığımın altındaki defter ve kalemi çıkardım. Parmaklarımı güçlükle hareket ettirip,

"Bana babamı getir, amca. Ölmeden önce onu görmek istiyorum," yazdım. Gözlerim buğulandığında gülümsedim. *"Bir babam olduğunu unutarak ölmek istemiyorum."*

Titreyerek yırttığım sayfayı ona uzattığımda gözlerini yumdu. Yazdıklarım onu üzmüştü, bu yüzden bakışlarını kaçırdı. "Bugün senin için onunla konuşmaya gideceğim," dediğinde dudaklarımda buruk bir gülümseme oluştu. Gelmeyeceğini biliyordum, benimkisi küçük bir yakarıştı.

Hem belli mi olur? Belki gelirdi.

Kendimi zorlayarak son bir şey daha yazdım. *"Bana neler oluyor?"* Bu kadar kısa sürede yataklara düşmem bana normal gelmiyordu.

Erich yüzünü ovuşturarak nefesini sesli bir şekilde verdi. "Kanını temizliyoruz, bu yüzden hâlsizliğin arttı. Senin anlayacağın şekilde söylersem, bunu yapan çok güçlü bir serum ürettik. Yeni geliştirdiğimiz bir ilaç kalbine fazladan güç sağlıyor ve kalbinin radyasyon yaymasını engelliyor. Kalbinin sana zehir pompaladığını düşün, bu serum bunu durduruyor. Fakat ne yazık ki yan etkileri çok fazla. Hâlsizlik, baş dönmesi, kusma ve unutkanlık gibi belirtiler yaşıyor olabilirsin. Serumun tehlikeli tarafı, kalbine fazladan birkaç hafta yaşam verirken beynin hafıza merkezini öldürüyor olması. Maalesef ki bu tahmin ettiğimizden daha hızlı oluyor," dediğinde bir haftadır yaşadığım şeylere sonunda bir açıklık gelmişti. Kalbimin ömrünü uzatmaya çalışırken beynimi adım adım öldürüyorlardı.

Erich hissiz bir şekilde yüzüme bakıp, "Nakil için kanını tamamen temizlememiz gerekiyor," dediğinde bu ameliyata karşı olduğumu çok iyi biliyordu. "Fakat serum o zamana kadar kalbini yaşatmayı başarsa da beyin fonksiyonlarında çok ciddi bir hasar kalabilir. Hemen korkma, bu kesin değil, sadece ihtimal dâhilinde. Şu anda doktorlar bu ihtimali en aza indirmek için serum üzerinde testler

yapıyorlar." Yani fazladan birkaç gün için anılarımı benden alıyorlardı.

Bana güven vermek için bu sefer doğrudan gözlerime baktı. "Seninle açık konuşacağım," deyip bir süre sustu. "En fazla birkaç hafta. Daha azı mümkün ama fazlası zor. Yeşil, sadece birkaç hafta daha dayanabilirsin. Biz bu serum sayesinde bu süreci uzatmaya çalışıyoruz. Ne kadar uzun dayanırsan ameliyat esnasında yaşama şansını artıracaksın." İç çekerek söylediklerine ağlamak istedim. Serumun bana yaptıklarına dayanırsam yüzde bir olan yaşama şansım artacaktı. Ama yine de bu çok düşük bir ihtimaldi ve başarabileceğimi sanmıyordum. Ben gidecek anılarıma gözyaşı dökemediğim için kahroluyordum.

"O serumu kullanmayı reddedersem?" diye yazıp kâğıdı ona uzattım. Annemle ve Avcı'yla olan anılarım gitsin istemiyorum.

Elimi sıkıca tuttuğunda bir damla yaş firar etmişti gözlerinden. "Şu anda o serumlar sayesinde yaşıyorsun. Bir hafta önce geçirdiğin son kriz yüzünden ölmek üzereydin. Hiçbir test yapmadan serumu kullanmak zorunda kaldık, aksi takdirde seni kaybedecektik. Serumu almayı bıraktığın an sadece bir veya iki saat kadar dayanabilirsin. Şu anda bile kanında serum var ve sen iki günde bir kullanmak zorundasın," dediğinde bana duymak istediğim şeyleri söylemiyordu.

"Yani hayatım veya anılarım arasında seçim mi yapmalıyım?" dedim yazarak. *"İkisinden birini kaybedeceğim, üstelik o ameliyattan sağ çıkma ihtimalim hâlâ çok düşük."* Suskunluğu, bunu kabul ettiğini gösteriyordu. Yakında onu bile tanıyamayacak hâle gelebilirdim. Hafızam hızla silinirken fazladan yaşamanın ne anlamı vardı ki?

"Unutmak istemiyorum."

Güldü. "Unutmayacaksın, anıların sende kalacak, sadece günlük rutinlerinin bazılarını hatırlamayacaksın, hepsi bu. Mesela yemek yediğin hâlde bundan emin olamayacaksın. Evet, bu gibi tereddütler dışında anıların sende kalacak," dediğinde gerçeği mi söylüyordu yoksa beni avutuyor muydu, emin olamadım. Bir bilinmezliği yaşayacaksın diyordu bana. Yaptığım şeylerden asla emin olamayacak ve sürekli kendimi sorgulayacaktım. Nedense daha fazlası olacakmış gibi hissediyordum. Sanki bundan daha fazlası başıma gelebilirdi.

Gözlerim dolduğunda başım yine dönmeye başlamıştı. *"Hava bugün nasıl?"* Bir haftadan sonra daha bugün beni odama getirmişlerdi. Her şeyi unutmadan önce arkadaşlarımla biraz daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Erich onları unutmayacağımı söylese de ben bunun olacağından korkuyordum.

Erich üzgün olmasına rağmen gülümsemeye çalıştı. "İki gündür yağmur yağıyor." Bu benim için iyi bir şeydi. Yağmuru seviyordum, aslında güneş dışında her şeyi seviyordum. Güneşi de seviyordum ama ölesiye korkuyordum ondan.

Erich gittikten sonra kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve dolaptan yumuşak, beyaz bir kazak alıp giydim. Kazak salaş olduğu için uzun ve boldu. Kalçamın altına kadar gelen kazağa yakışacağını düşündüğüm siyah bir tayt giydim. Daha sonra biraz soluklanmaya çalışarak çantamı alıp odadan çıktım. Ona güzel görünmek istiyordum, her ne kadar şu bir haftada beni görmeye hiç gelmemiş olsa da. Böyle zamansız ortadan kaybolmasını sevmiyordum, belki de buradaydı ve buna rağmen beni görmeye gelmemişti. Yemekhaneye girdiğimde onu bulamamıştım, üstelik Emily ve diğerleri de yoktu. Hepsinin ortadan kaybolmasına bir anlam veremediğim için fazla oyalanmadan yemekhaneden çıktım. Çantamdaki gözlük ve şapkayı ta-

karak bahçeye çıktığımda temiz havayı uzun uzun içime çektim. Ferah ve rahatlatıcıydı.

Dışarıda duran dört gardiyanı görünce onlara doğru yürümeye başladım. Belki içlerinden biri onların nerede olduğunu biliyordur. Onlara yaklaştıkça konuştukları şeyleri daha iyi duyabiliyordum. "Daha ne kadar burada bekleyeceğiz? Kimsenin geleceği yok!" İçlerinden biri sitem ederek dışarıya açılan büyük kapıya bakıyordu.

Sigarasını içen diğer gardiyan saatini kontrol etti. "Birazdan burada olurlar, tabii kız yolda sorun çıkarmadıysa," dediğinde rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturdu.

Az önce sitem eden gardiyan kaşlarını çattı. "Kıza dikkat edin," diyerek arkadaşlarına baktı. "İlk görev yaptığım hapishaneden tanıyorum onu. Her gün olay çıkardığı için oradaki vukuatlarının sayısı yok diyebilirim. Bahse girerim ki onu Kontrolsüzlere verirler." Hangi kızdan bahsediyorlardı, bilmiyordum ama şu bahsi geçen yeni mahkûmu çok merak etmiştim. Yanlarına gittiğimde hepsi hemen susmuştu. "Bir şeye mi ihtiyacınız var, Bayan Green?" Sağ tarafta duran gardiyanın sorduğu soruyla kaşlarımı çattım. Bana Green diye hitap etmelerinden nefret ettiğimi bilmeyen yoktu, buna rağmen Green diyorlardı.

"Başar! Soy ismim Başar, kapı düşmanı," diye yazarak ona uzattım. Evet, bu o gardiyandı. Alarmlı kapımı ilk kez gördüğümüzde kapıya karşı verdiğimiz küçük mücadeleden onu hatırlıyordum.

Duruşunu hiç bozmadan başını salladı. "Bir sorun mu var, Bayan Green?" dediği an gözlerimi kısarak ona baktım. İnatla Green demeleri beni delirtiyordu.

Sigarasını içen gardiyan gülerek bana baktı. "Sorumu bağışlayın, Bayan Green ama neden isminiz bir renk ismi? Green ve Yeşil isimleri aynı anlamı taşıyor, yani size ne

zaman Yeşil Green diye hitap etsem aklıma hep Yeşil Yeşil geliyor," dediğinde dayanamayıp güldüm. Bu benim de aklıma çok sık geliyordu ama neyse ki adımı olması gerektiği gibi Türkçe söylüyorlardı.

"Nicholas Green, yeşil rengini çok sever, bu yüzden annem bana bu ismi vermiş." Gülerek uzattığım sayfayı okuyunca onların da gülüşü büyüdü.

Bana inatla Green diyen o kapı düşmanı gardiyan, "O zaman dua edelim ki Enerji Bakanımız turuncu ya da mor renklerini daha az seviyormuş," deyince hepimiz gülmeye başladık. Soy ismim ve adımın aynı anlama gelmesi bazılarına tuhaf geliyordu.

Yeniden bir şeyler yazacağım esnada aniden kalbimde hissettiğim sızı yüzünden defter ellerimden düştü. Elimi kalbime bastırarak inlediğimde dördü telaşa kapılarak yanıma geldi. İçlerinden biri, "Ayakta çok fazla durmamanız gerekiyor," diyerek kolumu tutunca ona tebessüm ederek başımı salladım. Gardiyanların içinde iyi olanlar da vardı.

Yerdeki defterimi aldıktan sonra merak ettiğim soruyu yazdım. *"Arkadaşlarımın yerini biliyor musunuz? Ve Alex nerede?"*

"Evet," dedi sigara içen gardiyan ama sigarası tükenmek üzereydi. "Bay Marshall'ın mücevher defilesi yarın, o yüzden botanik bahçede ona yardım ediyorlar. Kontrolsüzlerin liderini ise bir haftadan sonra bu sabah sizin odanıza girerken gördüm," dediğinde rahat bir nefes aldım. Yani buradaydı, beni görmeye gelmişti. O hâlde neden bir hafta boyunca onu görmeme engel olmuştu?

Bunu neden yapıyordu?

Onlara tebessüm ederek yanlarından ayrıldım. Ağaçların yere döktüğü ıslak yapraklara her bastığımda kulağıma hışırtılı sesler geliyordu. Marcus'un defilesinin yarın

olduğunu bilmiyordum, bir hafta boyunca odamdan hiç çıkmadığım için çok şey kaçırmıştım. Biraz ilerlediğimde Chloe'yi gördüm. Büyük bir taşın üzerine oturmuş, elindeki resim defteriyle ilgileniyordu. Sürekli bir yere bakıp resim defterine bir şeyler çiziyordu. Bakışlarını takip ettiğimde ileride telefonla konuşan Elijah'ı gördüm. Aklıma gelen şeylerle güldüm, acaba sevgili ablam Elijah'ın resmini çiziyor olabilir miydi?

Yanındaki taşa oturduğum an resim defterini hızla kapattı. "Tanrı'm! Beni korkuttun, kardeşim," dediğinde güldüm. *"Çok yakışıklı, değil mi?"* diye yazıp not defterindeki sayfayı koparıp ona uzattım. Gözlerimle varlığımızın farkımızda olmayan Elijah'ı gösterdiğimde yanakları kızardı.

Fakat hemen sonra kaşlarını çatarak savunmaya geçti. "Neresi yakışıklı, Yeşil? Bildiğin gözlüklü bir dev! Üstelik yabani ve hadsiz!" diyerek kızdığında kıkırdadım. Kesinlikle ona katlanamıyordu ama hoşlanıyor gibiydi de.

"Neden sürekli gözlük takıyor?" Siyah güneş gözlüklerini hiç çıkarmaması dikkatimi çekiyordu.

"Bunu ben de merak ediyorum." Düşünceli bir şekilde onu izlemeye başladı. "Hanks, Vincent ve o yabani, eskiden bir mafyanın yakın korumalarıymış. Korumalar, korudukları kişiye ölümüne sadık olurlar. Fakat bağlı oldukları o tehlikeli adamın onlara verdiği son emirle işi bıraktılar." Bana baktığında gülümsedi. "Aldıkları son emir genç varisi öldürmekti ve onlar Vanessa'yı öldürmek için bulduklarında bunu yapamadılar. Geri döndüklerinde patronları emre itaatsizlik yaptıkları için onları öldürtmeye çalışmış. Evet, Vanessa üçünün de hayatını kurtardı. O yıllarda henüz çocuk sayılırdı ama onları kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. Eline ilk kez bu üçü için silah aldı ve arkasında büyükbabamın adamları vardı. O günden sonra yakın korumalarına başka bir görev vererek yanına

bunları aldı." Ben o yaşlarda bu ülkede bir evde kapalı yaşarken Vanessa silahlarla oynuyordu. Gerçekten hangimiz daha az çocuk olduk, bilmiyordum.

"Elijah çok sevdiği karısını Vanessa'nın öldürmeye çalıştığını bilmiyor." Chloe'nin düşünceli bir sesle söylediklerini duymayı beklemiyordum. Duyduklarım karşısında ne tepki vereceğimi bilemedim. Korumasına Chloe'den daha çok değer veriyordu, o hâlde ona bu kötülüğü neden yapmak istemişti?

"Şaka mı yapıyorsun?" Hayretler içinde kalmış bir şekilde sorduğum soruyu okuyunca güldü.

"Vanessa nefret ettiğim biri." Yüzünü ekşittiğinde şu düşmanlığın nedenini daha çok merak eder olmuştum. "Ama çok koruyucudur," diyerek sözlerine devam etti. "Sevdiklerini sahiplendiği için onları korur. Zor sevdiği için sevdiği kişiler bir elin parmaklarını geçmez. Elijah'ın karısı göründüğü gibi biri değildi. Eve hizmetçi olarak geldi ve kısa sürede Elijah'ı kendisine âşık ederek onunla evlendi." Son kısmı iç çekerek söylemesi dikkatimden kaçmamıştı.

"Vanessa'dan önce biliyordum her şeyi, onlar evlenmeden önce biliyordum." Elijah'ı izlerken gözleri doldu ama Chloe bunu ustaca gizledi. "Onunla mutluydu, o yüzden sessiz kaldım. Zaten nefret ettiğim birinin hayatı beni ilgilendirmiyordu." Derin bir nefes alarak bakışlarını onun üzerinden çekti. "Ama Vanessa gerçekleri öğrendiğinde sessiz kalmadı, karısını öldürmesi için birilerini tuttu."

Bana bakarak acı içinde güldü. "En tuhafı ne, biliyor musun? Vanessa'nın tuttuğu şu aptal adamlar kızları karıştırdılar. O hizmetçiyle saç rengimize kadar inanılmaz bir şekilde birbirimize benziyorduk ve o gün yanımda o kadın vardı. Ellerinde bir resim olmadığı için ikimizi birden kaçırdılar ve Elijah beni seçti." Gözlerinden süzülen bir damla yaşı hızla sildi.

"Neden beni kurtardı ki? Benden nefret ediyor!" diyerek öfkeyle onun olduğu tarafa baktı. "Karısını kurtarabilirdi, bunu yapma şansı vardı! Ama o beni kurtararak benden nefret etmeyi seçti! O günden sonra karısının ölümü için hep beni ve kendisini suçladı. Beni kurtardığı için ona geç kalmıştı, bu yüzden beni suçladı. Beni seçtiği için de kendisini suçladı, her şeyin arkasında olan ismi bilmediği için Vanessa'yı hiç suçlamadı! Raun değil, Vanessa Elijah'ın karısını öldürttü. Raun ile farklı bir sorunu olduğu için işlediği cinayeti de onun üzerine yıkarak bir taşla iki kuş vurdu. Vanessa fazlasıyla sinsi ve zeki biri." Bakışlarım yavaşça Elijah'ı bulunca belki de o an kalbinin sesini dinledi diye düşündüm. Neden olmasın? Sonuçta nefretle gelen aşk herkesin başına belaydı. Belki de karısı yerine Chloe'yi seçmesinin bir nedeni vardı.

Chloe bana bakarak gülümsedi. "Seninle erkekler hakkında konuşmak farklı hissetmemi sağladı. Tıpkı normal kardeşler gibi," dediğinde aynı anda güldük. Onunla geç kalınmış bir hikâyemiz vardı, tamamlamak için ne yazık ki vaktimiz olmayacaktı. Vanessa, "Elijah!" diyerek ağaçların arasından çıktığında arkasında Hanks ve Vincent da vardı. Elindeki telefonu havada sallayan kız gülerek korumasına baktı. "Sana ulaşamayınca korktum, aptal herif! Kiminle konuşuyorsan kapat." Elijah telefonu kapatarak onların yanına gidince Vanessa'nın gözleri bizi buldu ve anında gülüşü soldu.

Onların bize doğru yürüdüğünü gören Chloe, "Buraya geliyorlar, şimdi onları hiç çekemem!" diye söylenerek ayağa kalktı ama onlar çoktan yanımıza gelmişti.

Her zamanki gibi yine beyazlar içinde olan Vanessa bize bakarak alay edercesine güldü. "Bakın, burada kimler varmış?" Gözleri beni bulunca boş boş bakmaya başladı. "Benim olduğum yerlerde dolaşma," dedi mesafeli bir sesle. "Seni görmek istemiyorum." Ben burada kalıyordum, acaba hangimiz diğerini daha çok rahatsız ediyordu?

Chloe, "Vanessa, kes şunu!" diye onu uyardı fakat pek işe yaramadı çünkü Vanessa sadece gülmekle yetindi. "Ne oldu, Chloe?" dedi küstahça. "Bu tek gecelik kızı çok mu seviyorsun?" Bu kızın sözleri neden bu kadar çok kanatıyordu? Ondan nefret ediyordum, yani söyledikleri umurumda olmamalıydı. Ama umurumdaydı çünkü benimle ilgiliydi.

Chloe kaşlarını çatarak ona doğru bir adım atınca Vanessa'nın gözleri yüzümde oyalandı. "Ölüyorsun, değil mi?" dediğinde yüzündeki alay ifadesi silinmişti. Bugün her zamankinden daha solgun olduğumu fark etmişti.

Chloe, "Saçmalamayı bırak!" dediğinde ona değil, hâlâ bana bakıyordu. Gözleri ona kızan Chloe'nin üzerinde değildi.

"Chloe'yi kandırabilirsin çünkü o ayrıntılara pek dikkat etmez," dedikten sonra yanıma gelip elini kalbime bastırdı. "Lanet acın yüzüne yansıyor. Sahte gülüşlerinin arkasındaki gerçeği görebiliyorum," dedikten sonra elimi tuttu ve kendi kalbine bastırdı. "Peki, sen benim hissettiklerimi görebiliyor musun?" Benim elim onun kalbindeyken onun eli de hasta kalbimin olduğu yerdeydi.

Aynı anda yutkunduğumuzda elini hızla çekerek benden uzaklaştı. "Bir an önce öl çünkü varlığına katlanamıyorum!" dediğinde canının yandığını görebiliyordum. Canı yanıyordu lakin anlam veremediğim şey, neden varlığımı görmezden gelmediğiydi. Zaten sayılı olan şu birkaç günlük hayatım neden ona acı veriyordu?

"Ölürsem mutlu olacak mısın?" Uzattığım sayfayı okuduğunda gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. "Evet." Bu cevap karşısında sadece burukça gülümsedim. Ne diyebilirdim ki? Ölümüm en azından birilerini mutlu edecekti.

"Bu, seni vicdan azabından kurtaramayacak!" Chloe onun kolunu tutarak onu benden uzaklaştırdı. "Gidişi

günahlarını silmeyecek çünkü nefes aldığım sürece bunu unutturmayacağım sana!" dedi.

Bu sözler karşısında Vanessa uzun uzun baktı ablasına. Sanki bir şey söylemek istiyor fakat bunu yapmamak için kendini tutuyordu. "Hep bu kadar kör oldun, Chloe," dedikten sonra kolunu çekerek aralarına mesafe koydu. Yeniden konuşacağı esnada telefonunun sesi duyuldu, telefonu açıp kulağına yasladı. "Merhaba, ihtiyar," diyerek ağaçlara doğru yürümeye başlayınca kimin aradığını anladım. Sam Green aramıştı!

Chloe büyük taşın üzerindeki resim defterini alarak korumalara baktı. "Ne duruyorsunuz? Sahibiniz gittiğine göre siz de kalabalık yapmayın." Diğer ikisi hiç etkilenmemiş gibi ona bakarken Elijah onun elindeki büyük resim defterine baktı. "Bu ne?" diye sorduğunda sanki arkadaşıyla konuşuyormuş gibi rahattı.

"Seni ilgilendiren bir şey değil," diyen Chloe defteri arkasına sakladı.

Onun bu hareketiyle Elijah daha dikkatli baktı gizlemeye çalıştığı deftere. "Onu bana ver, bakacağım," dediğinde Hanks ve Vincent bu meraklı hâline güldü. "Bulaşma şu kıza, Elijah." Hanks gülerek onu uyarınca Chloe kaşlarını çattı.

"Şu? Derhâl benden özür dileyeceksin!" diye kızınca Hanks sanki pot kırmış gibi ellerini önünde birleştirdi. "Özür dilerim, Bayan Chloe," deyince Chloe memnun kalmış gibi bir ifade takındı.

Elijah sıkılmış gibi, "Her neyse, ver şu defteri," dediğinde Chloe çıldırdı. "Sana kaç kere benimle konuşurken mesafeni koru diyeceğim!" Korumaların içinde sadece Elijah onunla konuşurken *siz* demiyordu.

Elijah onun bağırmasını duymazdan gelerek üzerine yürüdü. "Veriyor musun yoksa ben mi alayım?" Bu kadar

meraklı olması komiğime gittiği için dayanamayıp güldüm. Sanki özellikle onunla uğraşıyordu.

"Sakın!" diye bağıran kız geriye doğru gitmeye başladı. "Defterime dokunursan seni pişman ederim!" Elindeki defteri sıkıca tutarken kaçmak için etrafına bakıyordu.

Elijah yavaş adımlarla onun üzerine doğru yürürken güldü. "Ne yaparsın? Yine odama gizlice girerek kum torbamı mı kesersin?" diyerek ona atıfta bulundu.

Chloe bir şeyi hatırlamış gibi sırıttı. "Odamdaki musluğu patlatmasaydın kum torbana dokunmazdım."

"Arabamın frenlerini bozduğun için olabilir mi?"

"Belki de tüm elbiselerimi kestiğin içindir."

"Odamda yangın çıkardığın için de olabilir."

"Büyük ihtimalle beni balkondan sarkıttığın içindir!"

Karşılıklı kavga etmeye başladıklarında şok olmuş şekilde ikisine bakıyordum. Bu ikisi tam olarak ne yaşıyordu böyle? Birbirlerine yapmadıklarını bırakmamışlardı. Onlar söz dalaşına girdikçe Hanks ve Vincent gülerek izliyordu. Elijah ani bir hamleyle Chloe'nin kolunu kavrayınca Chloe defteri kaçırmak için onu itti. Fakat dengesini kaybeden Elijah geriye doğru düşünce Chloe de onun üzerine düştü. Chloe onun göğsündeyken başını kaldırıp üzerine düştüğü adamın yüzüne baktı. "Sen... Sen ne yapıyorsun?" dediğinde çok utandığı belliydi.

Elijah onu izlerken güldü. "Yanakların neden kızardı?" Büyük bir arsızlıkla sorduğu soru Chloe'yi daha çok utandırdı.

Gözlerini kırpıştırarak utandığını gizlemeye çalıştı. "Bir hayvanın üzerinde olmanın utancını yaşıyor olabilir miyim?" Karşı atağa geçerek ellerini sertçe onun göğsüne bastırıp ayağa kalktı.

Daha Elijah ayağa kalkmadan koşarak okulun yolunu tuttu. Resim defterini Elijah'dan kurtarmayı başarmıştı. Göğsünü tutarak ayağa kalkan adam yüzünü ekşitti. "Göründüğünden daha güçlü," diye homurdanınca Vincent gülerek onun yanına gitti. "İkinizden biri ateşkes ilan etmezse kan dökülecek gibi," dediğinde gülerek kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Burada bir işim kalmadığı için arkadaşlarımı bulma umuduyla etrafıma bakındım. "Birini mi arıyorsunuz, leydim?" Hanks çapkınca yanıma gelince gülerek başımı salladım. *"Arkadaşlarımı,"* diyerek yazdığım notu ona verdim. Okuyunca tebessüm ederek bana elini uzattı. "O hâlde size eşlik etmeme izin verin, bu ormanda çok fazla kurt var," deyince gülerek uzattığı elinin içine elimi bıraktım.

Hanks elimi zarifçe tutunca Vincent ona onaylamaz bakışlar atarak başını iki yana salladı. "Hanks, o üzebileceğin biri değil. Neden onu bırakıp hâlâ seni arayan eski sevgiline dönmüyorsun?" deyince bu sözler karşısında kıkırdayarak Hanks'e baktım. Çapkın biri miydi?

Elimi ondan kurtararak yeni bir sayfa yazıp Hanks'e uzattım. *"Sevgilin mi var?"* dedim hüsrana uğramış gibi rol yaparak. *"Sanırım bu acıyla yaşayabilirim."* Elimi kalbime koyup dudaklarımı sarkıttığımda kahkaha attı.

"Eski sevgilim," diyerek oyunuma ayak uydurdu. "Yoksa leydime çok sadığım," diyerek önümde eğilip reverans yapınca ikimiz de güldük. O gerçekten de içten ve samimi biriydi.

"Hangi ara bu kadar yakın oldunuz siz?" Vanessa'nın kıskanç sesini duymak tüm keyfimi kaçırdı. Hanks gülerek ona bakarken ben cevap bile vermeden onların yanından uzaklaştım. Vanessa ile uğraşmak istediğim son şey bile değildi.

Sonunda botanik bahçeye girdiğimde etrafta koşuşturan birçok kişi gördüm. Marcus'un çalışanları etrafta aceleyle son hazırlıkları yapıyordu. Bir haftadır olmadığım için burayı ne kadar çok değiştirdiklerini yeni görüyordum. Defile için yüksek bir yer inşa etmişlerdi. Mankenlerin mücevherleri sergileyeceği podyum çok güzel görünüyordu. Podyumun kenarlarına imitasyon sütunlar yerleştirilmişti, sütunları özel yapım sarmaşık güller süslüyordu. Yağmur ihtimaline karşı podyum dâhil alanın üstü kapalıydı. Misafirlerin oturacağı yerlere kadar her şeyin üstünü kapatacak şekilde dekore etmişlerdi. Podyumun her iki tarafında siyah ipekle süslenmiş şık koltuklar vardı. Üzerinde *Passion* yazan dört karavan, ağaçların olmadığı bir yerde duruyordu. Son provalar yapılıyor olmalıydı ki mankenler aceleyle karavana girip çıkıyordu. Marcus podyumdaki mankenlere bir şeyler söyleyip hazırlıkları kontrol ediyordu. Emily, Deborah ve Stewart ise yorgunluktan bitmiş bir hâlde kucaklarındaki kocaman kolileri karavandan çıkartıyordu.

Ve suikastçım de buradaydı. Yanında onunla sohbet eden manken gibi güzel bir kadın vardı. Günlerdir yanıma hiç gelmeyen adamı burada bir kadınla görmek kalbimi paramparça etmişti. Onlara yaklaştıkça kadının neşeyle attığı kahkahaları duyuyordum. Geldiğimi hissetmiş gibi başını çevirerek bana bakınca yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım. Tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak hissettiğim kırgınlığın gözlerime yansımasını engelledim. Lacivert gözleri özlemle yüzüme bakarken onun bakışlarına aldanmayı reddettim. Tanıştığımızdan beri hiç kesmediği saçları yine asice alnını kapatıyordu. Yeni çıkan sakalları çok dikkat çekiyordu ama ben onlara dokunamıyordum. Sert ama karşı konulmaz çehresi buradaki mankenlerin ona kaçamak bakışlar atmasına neden oluyordu. Beyaz bir gömlek giydiği için ince gömleğinin altındaki iri vücudu dudak uçuklatıyordu. Uzun boyu her defasında ba-

şımı kaldırıp ona bakmama neden oluyordu. Gömleğinin kollarını topladığı için ortaya çıkan kol kasları sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi hayranlık uyandırıyordu. Soğukkanlı bir katil nasıl böyle eşsiz bir güzellikte olurdu? Sadece erkekleri değil, kadınları bile kıskandıracak bir güzelliği vardı. Evet, yakışıklı kelimesinin az kaldığı tılsımlı bir görüntüsü vardı.

Gözlerimi ondan ayırmadan yürürken beni ilk fark eden Marcus olmuştu. "Yeşil? Dışarı çıkacak kadar iyi olduğunu görmek güzel," diyerek yanıma geldi. Elini omzuma koyunca tebessüm ederek selam verdim.

Marcus, "Gel, seni biriyle tanıştıracağım," dedikten sonra beni Gölge ve şu manken gibi uzun boylu olan kadının yanına getirdi. "Bu Luna," dedi kadını göstererek. "Luna, Yeşil ile tanış," dedikten sonra bana baktı. "Luna benim nişanlım," dediği hâlde hâlâ kıskanç bakışlarım kadının üzerindeydi. Kendine gel Yeşil, o Marcus'un nişanlısı.

"Tanıştığıma memnun oldum," diyen kadın bana elini uzatınca sorgular gibi bir ona bir de uzattığı eline baktım. Kendine gel artık Yeşil!

Altın sarısı, kıvırcık saçları olması bir şey ifade etmiyordu çünkü benim kızıl saçlarım daha güzeldi. Ayrıca benim gözlerim onunkilerden daha yeşildi. Estetik olduğu her hâlinden belli olan kalkık burnu umurumda değildi, benim hokka gibi olan burnum doğaldı. Tamam, dolgun kırmızı dudaklarına lafım yoktu ama bence benim dudaklarım yüzüme daha çok yakışıyordu. Uzun boyluysa ne olmuş yani? Küçük boyumdan memnundum. Ayrıca orantılı vücut hatlarını gözümüze sokmak için bu soğukta giydiği mini elbisesini hiç beğenmemiştim. Sonuçta o kadar kısa elbiseyi ben giyseydim ondan daha güzel olurdum. Ah, tamam lanet kadın çok güzeldi! Ama ben bunu niye sorun yapıyordum ki? Sonuçta benim için bir tehlike

arz etmiyordu. Marcus'un nişanlısının Gölge'ye gülümsemesi bile kıskanmama yetmişti. Sanırım fazla kıskanç biriydim.

"Yeşil?" diyen Marcus gülerek bana yaklaştı ve sadece benim duyacağım kısık bir sesle, "Biri sana elini uzatınca tutmamak çok kaba bir davranış," dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktıktan sonra aceleyle bir şeyler yazarak ona uzattım. *"Sen de buraya ilk geldiğin gün müdür Wood'un elini tutmamıştın ama."* Emily yüzünden yere düştüğünde aynısını Bay Wood'a yaptı diye hatırlıyordum.

Okuduklarıyla kahkaha attı. "Benim hijyen, düzen ve simetri takıntım var ve o fazla orantısız," dedi adamın şişmanlığına dem vurarak. "Ayrıca eli terliydi, kabul et." Üste çıkmaya çalışmasıyla yeni bir sayfayı ona uzattım. *"Ne olmuş yani? Belki benim de güzellik takıntım var,"* dedikten sonra hâlâ elini uzatmış hâlde duran kadının elini sıktım.

İnsan bir yorulur da indirir elini, değil mi ama?

Luna memnun kalmış gibi gülüşünü büyütmüştü. "Burada mahkûm değilsin, değil mi? Marcus senden çok bahsetti," dediğinde tek kaşımı kaldırarak Marcus'a baktım. *"Bana neden hiç ondan bahsetmedin?"* diye yazıp ona uzattığımda Marcus sesli bir şekilde kahkaha atarak şapkamı düzeltti. "Bugün fazla tatlısın," dedi hâlâ gülerken.

"İkiniz de şuna bir son verin!" Aniden Gölge'nin öfkeli sesini duyunca yerimde sıçrayarak ona baktım. Kaşları kızgınlıkla çatıldı, gözlerinden şimşekler çıkararak Marcus'a bakıyordu. Marcus'u kıskandığımı düşünüyor olamazdı, değil mi? Çünkü burada kıskandığım kişi oydu.

Marcus kardeşinin öfkesinin nedenini yeni fark etmiş gibi gülerek Luna'yı gösterdi. "Nişanlı olduğum için şanslısın, kardeşim," deyip bana göz kırpınca Gölge ona bakarak dişlerini sıktı. Her an onun yüzünü dağıtabilirdi.

Yanıma gelerek elinde tuttuğu ceketi yüzüme fırlattı. "Giy şunu, yine hasta olacaksın," dediğinde yüzüme çarpan ceketi yere düşmeden yakaladım. Tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de ceketi onun yüzüne fırlattım. *"Çok mu umurunda hasta olmam?"* diye kaşlarımı çatarak dudaklarımı oynattım.

Ellerinin arasına aldığı ceketi sıkarak bana kızgınlıkla baktı. "Umurumda olmasaydı neden sana ceketimi vereyim, Melez Kız?" diyerek yanıma gelip zorla bana ceketi giydirince çıkarmaya çalıştım ama izin vermedi. "Rahat dur!" Uyaran sesiyle omzumu tutan elini tuttum, tüm gücümle ısırdım.

Diş izlerimin çıktığı eline bakarak üzerime yürüdü. "Senin sorunun ne, lanet kadın?" diye bana kızınca herkes bize bakmaya başlamıştı.

Herkesin içinde bana kızıp üzerime yürüyünce, *"Senden nefret ediyorum!"* dedim. Beni kendisine bu kadar çok alıştırdığı için ondan nefret etmek istiyordum. Beni önce kendisine sonra yokluğuna alıştırmaya çalıştığı için ondan nefret etmek istiyordum. Evet, bu yüzden bir haftadır hiç karşıma çıkmamıştı çünkü bilmediğim bir nedenden ötürü beni yokluğuna alıştırmaya çalışıyordu. İncinmiş bir şekilde ona baktım. *"Senden tüm kalbimle nefret ediyorum!"* dedim.

Bunu duymaya katlanamıyormuş gibi aramızdaki son adımı kapattı. Nefesimi kesecek kadar ürkütücü bakarken canımı yakacak kadar sertçe kollarımı kavradı. "Seni uyarıyorum!" diyerek kelimelerin üzerine basa basa konuştu. "Bir daha bunu tekrar etme!"

Kollarımı kurtarmaya çalıştım ama beni sertçe göğsüne çekince kıpırdayamadım. *"Gelmedin!"* Kırgın bakışlarımı ona odakladım ama güneş gözlükleri varken gözlerimi yeteri kadar iyi gördüğünden şüpheliydim. *"Gözlerimi açtı-*

ğım hiçbir anda yoktun!" Onu görememek bu bir haftada çok kötü hissettirmişti.

Neden böyle davrandığımı anlayınca öfkesi kaybolmuş ve dalgın gözleri içimi ısıtacak bir şekilde bakar olmuştu. "Gözlerini her kapattığında oradaydım." Elleri artık canımı yakmıyordu, tutuşu fazla hassastı.

"Neden?" Beni görmek için neden uyumamı bekliyordu? Onu görmediğim her an döktüğüm gözyaşlarımı görmemiş miydi?

Elini belimden çekerek yüzüme gelen bir tutam saçımı parmağına doladı ve yavaşça çekti. Saçım küçük bir bukle hâlinde boynuma düşünce ona olan yakınlığımı yeni fark ettiğim için heyecanlanmaya başladım. Bunu anlayınca yavaşça kollarını çekerek aramıza mesafe koydu. "Uyuduğunda saçlarına dokunabiliyorum." Sitem eder gibi çıkan sözlerin ağırlığı altında ezildim. Sadece uyurken...

"Ah, yeter ama belim koptu!" Emily'nin isyan eden sesini duyunca başımı çevirdim. Elindeki büyük koliyi yere atarak bağıran kızı gördüm. Çok yorulmuş gibiydi.

Kısa peruğunun üzerine yapışan tozlarla çok komik görünüyordu. Alnında oluşan ter damlacıkları yanağına süzülüyor, göğsü verdiği hızlı nefesler yüzünden inip kalkıyordu. Giydiği kırmızı bol kazağının yaka kısmı terden ıslanmıştı ve kemerini sıktığı pantolonun içinde küçücük kalmıştı. Deborah ve Stew de elindeki kolileri indirerek esneme hareketi yapmaya başladılar. Stew merhamet ister gibi Marcus'a bakarken, "Biliyorum, Bay Wood cezalı olduğumuz için size yardım etmemizi istedi ama-" dediğinde Deborah bitkin bir hâlde onun sözlerine devam etti: "Ama çok yorulduk," diye sızlandı.

Marcus onlara bakarak başını salladı. "Tamam, bu kadar yeterli," deyince üçü rahatlayarak yanımıza geldi. Fakat

Marcus, "Sen nereye?" diye Emily'ye bakıp kolileri gösterdi. "Sürekli kaytardığını görmediğimi mi sanıyorsun? Sen çalışmaya devam ediyorsun," deyince Emily'nin az önce gülen yüzü şimdi kötü bir haber almış gibi derinden sarsılmıştı.

"Ben mi kaytardım?" Eliyle kendisini göstererek kaşlarını çattı. "Saatlerdir o şeyleri taşıyorum Bay Bruce, lütfen biraz merhamet edin," dedi yalvararak. Bu kıvranan hâlinin Marcus'u daha çok eğlendirdiğini bilse acaba yine ona yalvarır mıydı?

Marcus gülüşünü saklamaya çalışarak ellerini pantolonunun cebine koydu. "Benimle konuşmak için harcadığın enerjiyi işine harcasaydın şimdiye bitmişti." Ses tonundan eğlendiği çok açıktı. İstediği kadar inkâr edebilirdi fakat erkekler genelde sevdiği kadınlarla uğraşmayı severlerdi.

Emily bir ayağını kaldırıp biraz uzağındaki koliye sertçe vurdu. "Bu lanet şey çok ağır!" dediğinde kutuya tekme attığı için ayağının üzerinde zıplayarak, "Tanrı'm, ayağım!" diye acıyla haykırdı.

"Kırıldı mı?" Marcus panik yaparak ona doğru koşunca Emily afallayarak ona baktı. "Ah hayır, yani sanırım kırılmadı," diye ağzının içinde bir şeyler söylemesi çok tatlıydı.

Marcus hemen yere eğilerek koliyi açtı ve içindeki kristal kadehin tekini havaya kaldırarak kontrol etti. "Neyse ki kırılmamışlar," dedikten sonra başını şoke olmuş kıza doğru çevirdi. "Bunların bir tanesine zarar gelse sana tazminat davası açarım, beceriksiz yaratık," dediğinde dayanamayıp kahkaha attım. Ben de Emily için endişelendi sanmıştım.

Emily de benim gibi düşünmüş olmalı ki gözlerini iri ce açmış, ona bakıyordu. "Siz-" dedi kekeleyerek. "Siz ne biçim bir hastasınız, Bay Bruce?" Bunu sorarken o kadar komikti ki Deborah bile gülmüştü.

Marcus ayağa kalkarak bir kaşını yavaşça yukarı kaldırdı. "Bu sözlerin için de sana hakaret davası açabilirim, çirkin yaratık," dediğinde Emily çıldırmış gibi çığlık atarak yerinde tepindi. "Ben artık size tahammül edemiyorum! Tanrı'm, size gerçekten dayanamıyorum!" diye bağırdığında bu kadar komik olmasaydı onun için üzülebilirdim.

Yakasını düzelten adam övünürcesine güldü. "Genelde kızlar bana dayanamaz ama bu sözleri bir erkekten duymak da gururumu okşadı." Gülmekten karnıma ağrı girdiğinde bu adamın nefretini kazanmadığım için hâlime şükrettim.

Emily artık burnundan solumaya başladığı için yere eğildi, kolinin içindeki bir kadehi alarak Marcus'un kafasına fırlattı. "Dava edin beni!" diye bağırıp diğer kadehi alarak rastgele ona fırlatmaya başladı. "Hapse attırın beni! Ama yok! Ben zaten bir hapishanedeyim, değil mi? Tanrı aşkına, beni bulamayacağınız bir yere sürgün ettirin beni!" diye bağırırken çıldırmış gibi eline geçen kadehi ona fırlatarak hepsini kırmaya başladı. Sanırım sonunda delirmişti.

Elini yüzüne siper ederek kadehlerden kurtulmaya çalışan adam bir yandan da ona bağırıyordu: "Hepsinin parasını senden alacağım, çirkin vahşi!" Kafasına çarpan bir kadeh yüzünden küfrederek kafasını tuttu. Emily gözü dönmüş hâlde kolideki tüm kadehleri ona atmıştı. "Aksi zaten sizin gibi bir adamdan beklenemez!" diye bağırıp elini koliye daldırdı ama kadeh bulamayınca yerdeki kırılmış olanlardan birini öfkeyle eline aldı. Keskin tarafına tutmuş olmalı ki inleyerek elinden attı. Elini kesmişti.

Marcus kafasına gelen kadehlerin bittiğini görünce rahat bir nefes aldı. Başını kaldırıp Emily'nin kanayan elini görünce kaşlarını çatarak telefonunu çıkardı. Gözlerini Emily'nin elinden ayırmazken, "Antonio," diyerek telefonu kulağına yasladı. "Ne iş yapıyorsan bırak ve benim adı-

ma yeni bir dava daha aç," deyince Emily afallayarak ona baktı. Marcus, "Biri az önce mükemmel yüzüme kadeh fırlattı ve kadehlerden biri kafama çarptı. Sana o yaratığın bilgilerini birazdan atarım, sen dava dosyasını hazırlamaya başla," dediğinde suikastçım başta olmak üzere hepimiz bu ruh hastasına bakıyorduk. Kıza yeni bir dava daha mı açıyordu?

Emily şaşkınlık içinde, "Siz gerçekten inanılır gibi değilsiniz," diye gözlerini kırpıştırınca Marcus gülerek ona doğru yürüdü. "Biliyorum, mükemmel varlığım bu dünya için çok fazla," dedikten sonra onun kanayan elini tutup yaraya baktı. "Elini keserek işlerden kaçacağını mı düşünüyorsun?" diye onu azarlayarak cebinden çıkardığı mendili Emily'nin eline bastırdı. Acaba doğru mu anladım? Önce onu dava etti, sonra de eliyle mi ilgileniyor?

Tüm çalışanları onları izlerken Luna kaşlarını çatarak ikisine bakıyordu. Emily, "Sizin yüzünüzden oldu!" diyerek elini çekmeye çalışınca Marcus bırakmadı. "Sakar olman benim suçum değil," dediğinde onun yarasını temizlerken azarlamayı da ihmal etmiyordu.

"Marcus!" diyen Luna onun yanına gitti. "Bu mahkûm her şeyi kırdığı hâlde onunla mı ilgileniyorsun?" dedikten sonra eliyle etrafta izleyen çalışanları gösterdi. "Ne zamandır basit biri yüzünden çalışanlarının karşısında kendinden ödün veriyorsun?" dediğinde Emily'ye attığı nefret dolu bakışları sanki onun kız olduğunu anlamış gibiydi. Eğer önceden onu şirkette gördüyse kesinlikle tanımıştır.

Emily onun sözleri karşısında yutkunarak elini hemen Marcus'tan kurtardı. Marcus ise nişanlısının sert çıkışına sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Ne yaptığım ne zamandan beri seni ilgilendiriyor?" dedikten sonra çalışanlarına baktı. "Kovulmak istemiyorsanız işinize dönün!" dediği an herkes korkuyla yaptığı işe dönmüştü.

Luna az önceki sert tavrını yumuşatarak onun koluna dokundu. "Ben seni düşünüyorum, böyle gereksiz insanlarla uğraşmayı sevmediğini biliyorum," dedikten sonra uzanıp onun yanağına sulu bir öpücük bırakınca kırmızı ruj izi Marcus'un yanağında belli belirdi.

Emily ise doğrudan Marcus'un gözlerine bakarak yutkundu. "Daha fazla size rahatsızlık vermesem iyi olacak," derken konuşmakta bile zorlanmıştı. Arkadaşlarını da alıp okula doğru gidince Marcus öylece onun arkasından bakakaldı.

"Benimle gel." Suikastçım burada durmaktan sıkılmış gibi bana bakınca başımı salladım. O önde yürürken ben de onu takip etmeye başladım.

Ağaçların arasında birlikte yürürken aslında ne kadar da uzaktık. O yine önde yürüyordu, bense üç adım gerisinde onu takip ediyordum. Son adımımı attığımda yine kalbime giren sızı yüzünden derin bir nefes aldım. Başım dönmeye başladığında durdum, yürümediğimi anlayınca o da durdu. Dümdüz karşısına bakarken bana doğru hiç dönmedi. "Şu dileğin..." Kelimeler dudaklarından döküldüğünde sanki kötü hissettirmiş gibi duraksamıştı. "Hâlâ güneşi anlatmamı istiyor musun?" Ve bu sözlerle yanaklarımdan süzüldü yaşlar.

Öleceğimi kabul etmişti.

Onun üç adım gerisinde durmuş, sırtına bakarken sadece başımı salladım. Bu dileği ondan istediğimde dileğimi sona saklamıştı, sanırım şimdi sona geldiğimi o da kabul etmiş olmalıydı. *"Bana bak,"* dedim ama bana bakmadığı için beni anlamadı. Yüzümde eksik bir gülümseme oluştuğunda söylediğim şeyleri duyamazdı. Bana bakmayı reddediyordu çünkü bitmiş hâlim onu tüketiyordu. O yüzden ben uyurken yanıma geliyordu, uyandığımda kan kusmalarımı görmek istemiyordu.

"Kalbi kabul etmezsen..." diyerek iç çektiğinde yanına gittim, tam karşısında durarak gülümsedim. *"Bugün çok güzel bir gün, Chloe ile sohbet etmek iyi hissettirdi,"* diyerek konuyu değiştirdim. Bunu konuşmaya henüz hazır değildim.

Derin bir nefes alıp tekrar konuyu açmaya çalıştı. "Eğer kalbi kabul etmezsen-"

"Vanessa'yı da gördüm," diyerek hemen sözünü kestim. *"Sanırım ona da alışıyorum. Emily ve Marcus ise beni mutlu ediyorlar,"* dedikten sonra gözlerine baktım. *"Ve sen..."* dedim. *"Seni görmek iyi geliyor bana."* Elimle etrafımızı gösterdim. *"Bugün gerçekten güzel bir gün,"* diye gülümseyerek dudaklarımı oynattığımda kaşlarını çattı. "Bunu yapma!" diye bağırarak daha fazla dayanamadı ve beni susturdu. "Gidiyorsun, lanet olası! O yüzden beni gülüşlerine alıştırma!" diye bana bağırınca yüzümdeki tebessümüm silindi. "Böyle de bakma!" diye haykırdı ve sol tarafında duran ağacın gövdesine yumruğunu geçirdi. "Neden girdin ki hayatıma?" Öfkeden yerinde duramazken çaresizlik içinde bana baktı. "Neden gözlerimi her kapattığımda senin yüzünü görüyorum?" diye acı çeken bir sesle fısıldadı. "Neden o kalbi kabul etmiyorsun? Neden? Neden?" diye bağırdı. Benim için de ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bunu bildiği hâlde kalbi almayarak bencillik yaptığımı düşünüyordu.

"Biliyorum, her şeye gülüyorum." Bana kızsa bile yine tebessüm ettim. *"Ama o gün geldiğinde beni mutlu hatırla istiyorum,"* dedim. Güneş gözlükleri ve yüzümün yarısını gölgede bırakan şapka sayesinde dolan gözlerimi göremiyordu. *"Sürekli gülüyorum çünkü herkes beni böyle hatırlasın istiyorum. Gülüyorum çünkü mutlu olduğuma kendimi de inandırmak istiyorum."* Tanıdığım birkaç kişinin aklına her geldiğimde sefil bir hayat yaşayarak öldüğümü düşünmesinler istiyordum. Bunun yerine her şeye rağmen gülebilen biri olarak onlarda iz bırakmak istiyordum.

Sakinleşmek için gözlerini yumdu ama açtığında gözlerinde hâlâ öfkesini koruduğunu gördüm. "Unutacaksın!" diyerek yumruklarını sıkınca sadece başımı sallayabildim. Kalbim fazladan bir gün dayandıkça o serum beynimden silecekti bazı şeyleri.

Yanına giderek parmak uçlarımda yükseldim, yüzüne dokunmak istedim ama geri çekilerek bana izin vermedi. Yalvarırcasına gözlüklerin ardına gizlenen gözlerime bakıyordu. "Seni unutmamı sağla, Dilsiz Kız," dediğinde tıpkı benim yapacağım gibi o da unutmak istiyordu bana dair her şeyi.

O beni unutmak istiyordu fakat ben ona bakarken, *"Seni unutmama izin verme,"* dedim çünkü ben onu hatırlayarak ölmek istiyordum. Onunla olan her hatıram benim için kutsaldı. O giderse yalnız kalır, üşürdüm.

Gözlerini yumunca uzun kirpiklerin kıvrımına saklamak istedim kendimi. Elimi uzattım ve dokundum yeni çıkan sallarına. Gözlerini açtığında elimin altındaki sıcak teni kaskatı kesilmişti. *"Sıcacıksın,"* diyerek parmak uçlarımı yanağına kaydırdım. Parmaklarım ona dokunmayı sevmişti.

Sesli bir şekilde iç çekti. "Bu küçük dokunuşun bana iyi hissettirmemeli," diye sitem edince kıkırdadım. *"Daha iyi hissettirebilirim,"* dedikten sonra ayaklarımın ucuna basarak ona doğru yükseldim. Omuzlarını tutunca bana verdiği tepkiler beni mutlu ediyordu ama yorgun kalbimi de ağrıtıyordu.

Boynuna kaydırdığım elimi tuttu. "Üşümüşsün," deyince başımı salladım. Kansızlığım yüzünden tenim hep soğuk olurdu. Tek kaşımı yavaşça yukarı kaldırdım. *"Benden kaçmak için bahane bulma, Avcı,"* dedikten sonra aniden ensesini kavradım ve parmaklarımın ucuna biraz daha basarak yerden yükseldim. Dudaklarımı yanağına bastıra-

cağım esnada başını bilerek çevirdi ve tam dudaklarının kıvrımına değdi dudaklarım. Onu öpmemi istemişti.

Dudağının çok yakınından öpmüştüm. Bu küçücük temas yetmişti kalbimin rotasını kaybetmesine ama geri çekilmedim. Bu küçük öpücük onun da tüm kontrolünü kaybetmesine yetmişti. Elleri belimi kavrayıp beni kendi göğsüne çektiğinde yavaşça başımdaki şapkayı çıkarıp yere attı. Hava yine yağışlı olduğu için güneş yoktu, yani birkaç dakika şapkasız dayanabilirdim. Ama gözlüklerimi de çıkarıp yere atınca nefes alış verişlerim hızlandı. Şimdi dayanma gücüm yarıya inmişti. Başımı kaldırıp ihtirasla yanan gözlerine baktım. Bir elini uzatarak yüzümdeki saçlarımı çekti, en az benim kadar hızlı nefesler alıyordu. "Bunu yapmadan beni unutmanı istemiyorum," dediğinde onun gözlerinde kaybolurken nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Kararlı bir şekilde gözlerime baktı, aldığımız nefesler birbirine karışıyordu. "Acı verirsem uzaklaştır beni," dediğinde boğuk sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Hızla inip yükselen göğsüm onun sert göğsüne sürtünürken kollarının arasında küçücük kalmıştım. Titreyen kollarımı zorlukla hareket ettirerek boynuna sardığımda ölecek gibi bir sızıntı sarmıştı bedenimi. Bunu ona yansıtmamak için kendi acıma karşı inanılmaz bir direnç gösterdim. Üzerime eğilince etrafımdaki her şey silinmeye başladı. Kalbim, ilk kez öpülecek olmanın heyecanıyla göğsümü tekmeliyordu. Her şey gittikçe daha çok silinmeye başlamıştı. Sadece onun kararan gözleri ve yüzüme yaklaşan çehresi kalmıştı. Verdiği sıcak nefesler dudaklarıma çarparken devamı gelmeden bir kriz geçirmek istemiyordum. Bu kadar yaklaşmışken onu öpmeden kalbime teslim olmak istemiyordum.

Ensemdeki saçlarımı kavradı, başımı hafifçe kaldırdığında dudaklarımızın arasındaki mesafe yok denilecek kadar azdı. "Fazla ileri gitmeme izin verme," diyerek beni tekrar

uyardı. Kısık yakarışından sonra dudaklarımızın arasındaki mesafeyi hızla kapattı. Tüm bedenim onun dokunuşuyla sarsılmıştı. Gözlerimi kapattım ve kendimi onun kollarına bıraktım. Sadece küçük bir buse kondurmuştu dudaklarıma, bana bir şey olmasından korktuğu için daha fazlasına cesaret edemedi. Ama ben dudaklarımı araladığımda tüm iradesi kontrolü dışında kırılmıştı. Beni hızlı ve sabırsız bir şekilde öpmeye başlayınca ona karşılık vermeye başladım. İlk birkaç saniye acemi dudaklarım onun öpüşünü taklit ederek öğrenmeye çalıştı. Fakat içimdeki arzu, kontrolü ele aldı ve daha önce onlarca erkekle öpüşmüş gibi tutkulu bir şekilde ona karşılık verdi. Belimdeki tutuşu fazla sahiplenici, öpüşü ise hayal ettiğimin çok ötesinde büyüleyiciydi. Cennetin varlığına beni bir kez daha inandıran bu adam aynı zamanda cehennemin kızgın ateşini tenimde hissetmeme neden oluyordu. Sanki beni her öptüğünde keskin bir bıçakla kalbime kesikler açıyor, sonra da öperek açtığı tüm yaraları kapatıyordu. Acı ve mutluluk birbirine zıt kavramlardı ama ikisini aynı anda bana hissettirebilen tek kişiydi. Ensesinden tutarak onu iyice kendime çektiğimde dudaklarımdan dökülen inilti onun dudakları arasında kaybolmuştu. Dudaklarının yaptığı tatlı işkence sonumu hazırlar gibi canımı yakmaya başlamıştı. Acıya direndim, henüz bitmesi için çok erkendi.

Parmaklarım ilk kez saçlarında gezindi. İlk kez yumuşak, kumral tutamlarının arasına dalan parmaklarımın heyecanı dudaklarıma yansıyordu. İkimiz de kontrolü kaybetmiş bir hâlde birbirimizin dudaklarında kaybolduk. Elleri vücudumu keşfe çıktığında ise ne o durabilirdi ne de ben onu durdurabilirdim. Belimden aşağıya sürtünen eli kalçamı kavrayıp sıktı ve kendisini bana bastırınca duyduğum iniltinin hangimize ait olduğunu anlayamadım. Sertleşen bedeni kor gibi yanarken şimdi duramazdık çünkü bu ikimizin emanet kalbime karşı bir savaşıydı. Birbirimize köleyken kalbime karşı verdiğimiz ilk direnişin adıydı

bu öpücük. Sonbahar rüzgârı ağaçlardaki solmuş yaprakları üzerimize dökerken üşümüyordum. Bir cehennemi bana cennet kılan bu adamın dudaklarında kaybolurken soğuk hava bile yeteri kadar soğuk değildi.

Ne o durmak istedi ne de ben durmasını istedim. Fakat kalbim şaha kalktı ve *yeter* dercesine şiddetli bir acı pompaladı damarlarıma. Acımı gizlemeye çalıştıkça daha fazla çoğaldı. Alamadığım nefesler yüzünden gözlerimden süzülen küçük bir damla yaş dudaklarımızın arasına süzüldü. İşte, bu tek damla gözyaşım onu durdurmuştu. Son bir öpücük daha kondurduğunda dudaklarıma küçük ve tüy gibi hafifti. Sonra yavaşça benden ayrıldığında gözlerimi açtım. Bitmişti ama tadı hâlâ dudaklarımdaydı.

Ellerini yavaşça benden çekince tenim onun ellerini özledi, yerine bıraktığı boşluğa küstü. Büyük bir nefes alarak çantamdan spreyi çıkarmaya çalıştım ama yapamadım. Ağrıyan kalbimi tutarak hıçkırdığımda hemen beni tuttu ve yere oturmama yardım etti. Astım ilacımı çantamdan çıkararak dudaklarıma yaklaştırdı. İlacı içime çekince biraz olsun rahatlamıştım ancak beni sıkıştıran kalbim duracak gibi değildi. Kendini suçlarcasına, "İyi değilsin," deyince kaşlarımı çatmak istedim. Pişmanlık duymasını, yaşadığım en kıymetli dakikaların pişmanlıkla taçlanmasını istemiyordum. Her anında ayaklarımı yerden kesmişken pişman olması beni üzerdi.

Gülümsemeye çalıştım. *"Seni yeniden öpecek kadar iyiyim,"* dediğimde dudağının bir tarafı kıvrıldı. "Yaramaz bir çocuktan farkın yok," dedikten sonra yerdeki gözlüğü alıp yeniden gözlerime taktı. Öpücüğün etkisinden çıkınca hava bulutlu olsa bile çıplak gözlerle dışarıda duramayacağımı biliyordu. Bu yüzden gözlükten sonra saçlarımı düzeltip siyah şapkayı da kızıl saçlarımın üzerine taktı. Benden uzak bir yere otururak kalp ritmimin normale dönmesini bekledi.

Bana bir hafta boyunca verdikleri serum biraz işe yaramış olmalıydı. Onu öperken bu kadar dayanmamı serum sağlamıştı. Yoğun bir acı hissetmiştim ama kriz geçirmemi kanımdaki serum engellemişti. Dalgın gözlerle dudaklarıma baktığını görünce, *"Senin için kötü müydü?"* dedim. Benim ilk tecrübemdi, yani o benim ilk öptüğüm kişiyken ben, onun dudaklarına dokunan ikinci kadındım. Her saniyesinde harika hissettirmişti bana. Peki, o ne hissetmişti?

"Evet," dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Dudaklarıma bakıyordu. "Acı çektiğini bildiğim hâlde durmak istemeyeceğim kadar kötüydü," deyince güldüm. Elimi hâlâ hızı kesilmeyen kalbime koydum. *"Benim için de muhteşem derecede kötüydü o zaman,"* dediğimde beni kendisine tekrar âşık edecek şekilde kahkaha attı.

"İnsanları taklit etmeyi seviyorsun, Dolunay Surat," dedikten sonra cebinden sigara paketini çıkardı. Fakat bir dal çıkartıp dudaklarına yerleştirdiği an çakmağıyla yakmadan hemen önce durdu. Rüzgârın benden yana estiğini fark edince sigarayı dudaklarından çekti, içmedi. Rüzgârın dumanı bana getirmesini istemedi.

Ona bakıp dudaklarımı hareket ettirdim. *"Sana şarkı söylememi ister misin?"* dediğimde beni izlemeye dalıp giderken başını salladı. "Çok isterim," deyince kalbim bir kez daha onun önünde eğildi, diz çöktü. Konuşamadığımı bildiği hâlde bana bir kez bile dilsiz biri gibi hissettirmemişti. Henüz bana karşı hiç duygusu yokken, yani okula ilk kez kalbimi almaya geldiği o gece bile engelimi hatırlatacak bir şey yapmamıştı. O gece bıçağı göğsümdeyken beni beklemişti. Gözlerim kapalı bir hâlde yazmaya çalıştığım şeyleri merak etmiş ve beklemişti. Ne o gün ne de o günden sonra hiçbir zaman engelimi yüzüme vurmamıştı. Aksine hiç kusurum yokmuş gibi davranıyordu. Bazen ona sürekli bir şeyler söyleyince, 'Çok konuşuyorsun,' diyerek beni azarlardı. Onu kızdırınca da 'Kes sesini!' derdi konuşamadığımı bildiği hâlde. Bazense yazmakla uğraşma-

yayım diye dudaklarımı okurdu. Konuşamadığım hâlde çiçek koleksiyonu defterime yazdıklarımı bana tercüme ettirdi. Şiirimi benden dinledi ve şimdi de şarkıyı dinlemek istediğini söyledi. Kusurlarıma rağmen ilk günden beri bana hep kusursuz hissettirmeyi başaran tek kişiydi.

Onu tanımadan önce ölümü kabullenmek çok kolaydı ama şimdi onu bırakıp gidecek olmak beni çok üzüyordu.

Telefonunu çıkarıp bir şeyler yaptıktan sonra kamerayı bana doğru tutunca güldüm. Belki de benden ona küçük bir hatıra kalsın diye beni videoya çekiyordu. Buna ihtiyacı olduğunu bildiğim için karşı çıkmadım. Ezberimdeki Türkçe bir şarkıyı onun için seçtim ve sözlerini anlasın diye İngilizceye çevirmeye çalışarak söyledim. Sesim hiç çıkmıyordu ama kameraya bakarken anlayacağı şekilde dudaklarımı yavaşça hareket ettiriyordum. O ise ekrana bakarak beni oradan takip ediyordu. Bu şarkı belki de ona vereceğim son hediyeydi. Daha önce bana verdiği telefondan bir kadının sesinden dinlediğim Kâğıt Kesiği şarkısını bizim için söylemek istemiştim.

"Ne çok kayıp verdim akın akın içimde savaşan ordumdan.

Şartlar ağır dayan be sol yanım, dayan.

Bilmez misin ağarmaz hiçbir gün ağarmadan," dediğimde o beni izlerken ben kafamda şarkının bir sonraki sözlerini şimdiden tercüme etmeye başlamıştım.

"Usul usul soyunsam üzerimdeki karanlığı.

Gülerek karşılasam bari gelecek yazı.

Hiç olmamış kadar unutulsam olmaz mı?

Kaderin ağlarına salıncaklar kurup sallanmasak mı?" Yüzünde kederli bir ifade oluştuğunda şarkımı sevmediğini anlamıştım. Hayır, duymadığı şarkı sözleri veya

melodisi olmadığı için değil... O, bunun bir veda şarkısını olduğunu anladığı için sevmemişti.

Gözlerinin içine bakarak bizim için seçtiğim şarkıyı söylemeye devam ettim:

"Yorgun adım gidelim elini ver.

Koklayalım güneşi bana yeter.

Kâğıt kesiği gibi hayat çok acıtır bir anda geçer,"[1] dediğimde iç çekişi havaya karıştı ve güneşten korkan bir kızın kaybı gözlerinde yer edindi.

"Yorgun adım gidelim tut elimi.

Düşeriz peşi sıra neredeyse umut.

Gözyaşlarım, sevinçlerim için sana emanet.

Çok uzun sürmez yakında sen sağ, ben selamet," dediğimde nemli gözlerini görünce ikinci kez başa sarmadan hemen sustum. Son kısmı duymayı kaldıramamıştı. Gözleri âdeta *kal* dercesine bana yalvarıyordu, o gözlerde biriken nem kendi çaresizliğineydi çünkü beni nasıl yanında tutacağını bilmiyordu. Her şeye gücü yeten bu adam bir Türk kızının amansız hastalığına yenilmişti. *İlk fırsatta şarkıyı araştırıp Türkçe hâlini dinleyeceğine emindim.*

Ayağa kalkınca bana bakarak kalkmamı işaret etti. Onu dinleyip ayağa kalktığımda hâlâ biraz başım dönüyordu ama ona belli etmedim. "Neden kâğıt kesiği?" diyerek bu şarkıyı özellikle seçmemin sebebini sorguladı.

"Acıtıyor," diye yorgunca iç çektim. Ona avuçlarımı açarak gösterdim. *"On dört yıl oldu sesimi yitireli, yani toplamda 5110 gündür sesim yok. 5110 günün her birinde kaç sayfa eskittim, biliyor musun?"* Burukça gülümseyip gözlerine baktım. *"Ben bilmiyorum,"* dedim ağlamaklı bir

[1]Pınar Çubukçu'nun 2018 yılında çıkardığı, söz ve müziği kendisine ait olan *Kâğıt Kesiği* isimli şarkı.

ifadeyle. *"Birileri beni anlasın diye yazıp kopardığım tüm o sayfaları okuduktan sonra buruşturup yere atıyorlar. Ama öncesinde her bir kâğıdın kesiği parmaklarımı acıtıyor, eksikliğimi bana hatırlatıp sol yanımı kedere boğuyor,"* dediğimde gözleri aramızdaki ellerime kaymıştı. Sessizliğin hükmü altına girmişken sıcak elleri ellerimi tuttu. Üşüyen ellerim onun avuçlarında kaybolurken eğildi ve parmak uçlarımdan öpmeye başladı. Dudaklarını sırasıyla tüm parmaklarımda hissedince gözlerimden süzülen tek bir damla yaşa engel olamadım. Bugün yaralarımdan öperek beni iyileştirmek istemişti. Ve bunu yaparken ilk kâğıt kesiklerinden başlamıştı.

Kâğıt kesiği, sesi olmayan birinin kendini ifade etmek için göze aldığı küçük yaralardı. Küçük ama etkisi büyük yaralardı. Benim ellerimden hiç eksik olmayan sadece iki şey vardı: Bunlardan biri ellerimin üstüne açtıkları serum iğnesinin bıraktığı izlerdi, diğeri de kâğıt kesikleriydi.

İstemeyerek ellerimi bıraktığında parmak uçlarımda dudaklarının sıcak izleri vardı. "Bu aralar okulda yalnız gezme," diyerek yine önden yürümeye başlayınca neden beni uyardığını anlayamadım.

Hızlı adımlarla onun önüne geçtim ve hep yaptığım gibi beni görsün diye geriye doğru yürümeye başladım. *"Bana güneşi anlatacaktın."* Dudaklarımı oynattığımda her şeye gülmek geliyordu içimden. O öpücük sanki hayatımda kötü olan her şeyi silip götürmüştü.

"Güneş..." diyerek gülüşüme baktı. "İyi," dedi gözlerini dudaklarımdan ayırmadan. "Fazla iyi hissettiriyor," dedi mest olmuş bir sesle. "İnsanın içini ısıtıyor, kanını kaynatıyor. Işığıyla aklını alacak kadar eşsiz, dokunduğunda küllerini savuracak kadar da tehlikeli." Düşünceli gözleri gülüşümde oyalanırken sadece bu kelimeler dökülmüştü dudaklarından.

Gülüşümü güneşe benzettiğini çok önceden anlamıştım. Ne zaman ona güneşi sorsam hep dudaklarıma bakardı. Hâlâ geriye doğru yürürken âşık bakışlarımın tek sahibi oydu. *"İyi ama güneşe dokunamazsın ki,"* dediğimde güldü. "Az önce dokundum." Az önce beni öpmüştü.

Yürümeyi bırakıp karşısında durdum. Gülüşümün ve beni güneşe benzeten adamın hep benimle kalmasını ne çok isterdim. Ondan önce bir kasırgada savrulan biçare küçük bir yapraktım. Ama o gelmiş, fırtınayı dindirip beni avuçları arasına alarak sahiplenmişti. O an kalbim korkunun esiri oldu, aklımda çınladı korkumun sebebi. *Ya bir gün beni unutursa?*

"Gidersen unuturum," dedi aklımdan geçenleri anlamış gibi. "Benden gidenleri hep unuturum," diyerek acımadan devam etti. "Giden değil, geride kalan kaybediyorsa seni unuturum."

Avutsun istedim beni, sadece bir kereye mahsus yalan söylesin, kandırsın beni istedim. Ama o gururunu yere düşürmeden duygularımın üzerine basıp geçmişti. "Gidersen unuturum seni," dedi tekrar.

İçim paramparça olurken eksik bir gülüş kondu titreyen dudaklarıma. *"Silerse biri sende açtığım izlerimi,"* deyip ona baktım. *"Nerede olursam olayım, bil ki unutmuşumdur seni,"* dedim aynı acımasızlıkla. Sanki vedalaşıyorduk, tam olarak böyle hissediyordum. Bu kadar çok acıtmamalıydı beni unutmak istemesi ama acıtıyordu işte.

Onu arkamda bırakarak uzun bir süre yalnız yürümüş ve kendi hislerimin ne büyüklükte olduğunu anlamaya çalışmıştım. Bir cevap bulamayınca kendimi yemekhanede bulmuştum. Oradaydı, benden önce gelmiş ve yine en baştaki yerini almış, beni izliyordu. Başımı omzuma doğ-

ru eğerek ona baktığımda gülecek gibi olmuştu. Asla uzun süre kırgın kalamıyorduk. Gözleriyle yemeklerin olduğu büfeyi gösterdi ve "Bir şeyler ye," diyerek dudaklarını yavaşça oynattı. Evet, söylediklerini anlamıştım.

Gülerek başımı salladığımda hâlâ onu izliyordum. Bu sefer gülüşünü saklayamadan, "Haydi!" dediğinde önüme döndüm. Her defasında yemekhanenin kapısının önünde durup onunla bakışmaya son vermeliydim.

Bir tepsi alarak içine birkaç parça soslu tavuk ve biraz da kerevizli kabak yemeği koydum. Su ve kaşık aldıktan sonra yalnız başına oturan Emily'nin yanına oturdum. Kabak yemeğinden bir kaşık aldığımda yiyemediğim için kaşığı tepsiye bıraktım. Sebzelerle başım dertteydi, sağlıklı olsalar da tatları o kadar da güzel değildi. Emily'nin hâlâ konuşmadığını fark edince başımı kaldırıp masayla bakışan kıza baktım. *"Sorun Marcus mu? Yoksa Luna'nın söyledikleri mi?"* Yazdığım sayfayı ondan tarafa ittiğimde okuyup yüzünü ekşitti.

"Her ikisi de!" dedi söver gibi. "Bu lanet yerde sorun bitmiyor ki!" Kızarak söylenince ona yaklaştım. *"Neden Marcus ve o küstah nişanlısına haddini bildirmiyorsun?"* Aklıma gelen şeyler beni heyecanlandırdı.

Emily masadaki tavuklardan bir parçayı ağzına atarak başını salladı. "Haklısın, onları öldürmeliyim, özellikle o despotu!" diye öfkeli bir şekilde konuşunca kahkaha attım. Aslında benim aklımda daha farklı bir plan vardı. Fakat bunu Emily'ye söyleyemezdim yoksa hayatta izin vermezdi.

Eğer yarın akşam mankenlerden birinin başına küçük bir aksilik gelirse Marcus, yeni bir manken arayışına girecektir. Planımın detaylarını düşünmeye başlayınca bu konuda Stew ile iş birliği yapabilirdik. Deborah olmazdı çünkü o, Emily'yi erkek sanıyordu. Detaylıca düşünüp bir şekilde Emily'nin evrim geçirmesini sağlamalıydım. Yeni kıyafetler, birazcık makyaj ve şu çirkin gözlükler olmadan

bence Marcus'un ağzı açık kalırdı. Ona sürekli *çirkin* diyordu. Bakalım, yarın gece büyük defilede de böyle düşünebilecek miydi? Defile geç saatlerde olacağı için mahkûmlar gelen kişileri rahatsız etmesinler diye odalarına kapatılacaktı. Ama eminim ki Marcus bizim için müdürden küçük bir izin kopartabilirdi. Defile için günlerdir ona yardım ediyorduk, bunu karşılıksız bırakmazdı. O defileyi izlemeyi hak etmiştik. Yarın gece kesinlikle izlenmeye değer olacaktı.

"Neden sırıtarak Edvard'a bakıyorsun?" Deborah'ın kıskanç sesini duyunca kendimi toparlayarak Stew'in yerine oturmasını izledim. Deborah hâlâ ayakta durmuş, bana bakıyordu. İkisinin geldiğini fark etmemiştim.

Deborah tepemde dikilince gülerek ayağa kalktım ve Stew'in yanına oturdum. O da böylece sevgilisinin yanına oturabilmişti. Emily'ye olan tutkusu beni hep güldürüyordu. Belini tutan Stew inleyerek ofladı. "O koliler yüzünden belim hâlâ sızlıyor," dedi. Banyo yaptığı parlayan saçlarından belli oluyordu.

Tabağımdaki diğer tavuk parçasını ısıran Deborah başını sallayarak onu onayladı. "Neyse ki yarından sonra şu saçma ceza bitiyor," dediğinde bunu dört gözle beklediği belli oluyordu. "Hem defile bitince o adam bebeğime daha fazla işkence de edemez." Orada olanlar aklıma gelince yine güldüm ama hepsinin uyaran bakışlarını görünce hemen sustum.

Deborah kendime doldurduğum suyumu içmeye başlamıştı ki gözleri yemekhanenin kapısını bulunca içtiği suyu Stew'in yüzüne püskürttü. "Bu o kız!" dedi bağırarak. "Kaldığım cezaevinde aynı koğuşu paylaşıyorduk. Şu Marcus Bruce'un kardeşiyle sürekli sevgili olduğunu söyleyen psikopat!" deyince hayretler içinde kalarak başımı kaldırdım ve suikastçımın eski sevgilisini gördüm.

Yeni mahkûm, Drew Bruce Marshall'ın eski sevgilisi miydi?

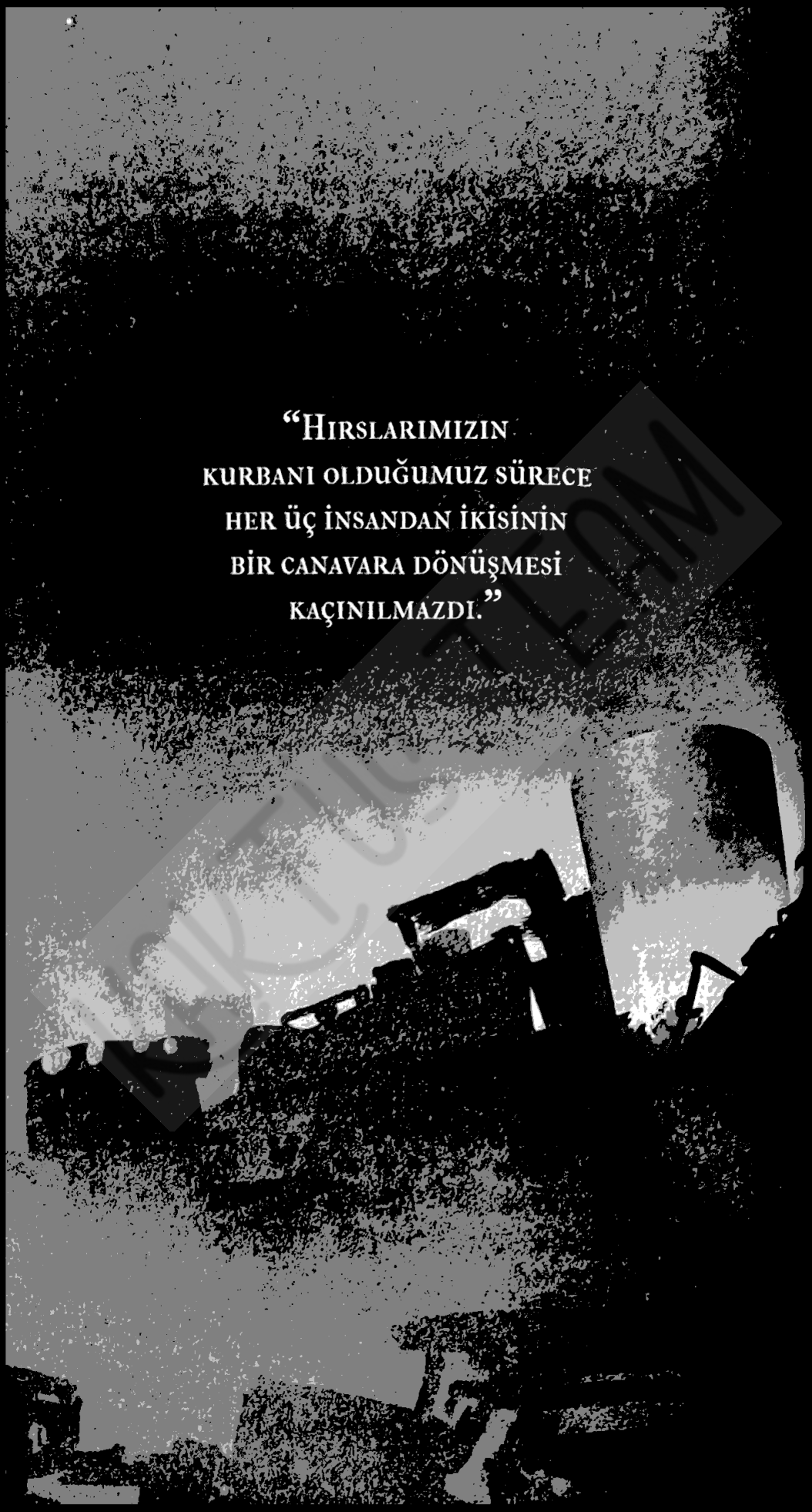
"HIRSLARIMIZIN
KURBANI OLDUĞUMUZ SÜRECE
HER ÜÇ İNSANDAN İKİSİNİN
BİR CANAVARA DÖNÜŞMESİ
KAÇINILMAZDI."

8
SİLMESİN KİMSE İZLERİMİ

"O bir lamba cini değildi ama
tüm dileklerimi gerçekleştiriyordu.
Gerçekleşmesi güç olanları bile..."

Drew daha önce bana ondan bahsetmişti çünkü üzerine giderek eski sevgilisi hakkında onu konuşturmuştum. Ancak şimdi onu tüm ihtişamıyla karşımda görünce kötü hissetmiştim. Eski sevgilisi ile aynı okulda olmak berbat bir şeydi. Kadına baktığımda tehlikeli ve güçlü olduğunu kendisine güvenen bakışlarından anlayabiliyorum. Siyah saçları kulak hizasında kesilmesine rağmen ona kadınsı bir zarafet katmıştı. Kulağındaki gümüş, halka küpeler kocaman görünüyordu, sanki bir gelinin bileğinden çıkardığı bilezikler onun kulaklarına takılmış gibiydi. Simsiyah gözlerindeki ışıltılar Gölge'ye baktıkça çoğalıyordu. Sanki iki sevgilinin yıllar sonra kavuşmasını izliyor gibiydim. Bronz tenini gözler önüne serecek şekilde tek omzunu açıkta bırakan eflatun bir kazak giymişti. İncecik bacaklarını ortaya çıkaran kırmızı, kareli eteği ve kahverengi deri çizmeleriyle oldukça özenli duruyordu. Benden birkaç yaş büyük olduğuna emindim çünkü hemen hemen Gölge ile aynı yaşlarda gösteriyordu. Evet, yirmili yaşların ortasında görünüyordu, ben ise hâlâ başlarındaydım. Bileğindeki siyah kelepçe, onun Kontrolsüzlerin bloğuna ait olduğunu gösteriyordu. Gardiyanların bahsettiği o sorunlu yeni

mahkûm bu kızdı, değil mi? Ve o Gölge'nin bahsetmekten bile çekindiği kadındı.

Korkuyla verdiğim nefeslerden sonra başımı çevirerek suikastçıma baktım. Kadının yoğun bakışları onun üzerindeydi. Peki, onun gözlerinde kim vardı? Sigarasının dumanını içine çekerken boş gözlerle eski sevgilisini izliyordu. Gözlerinde herhangi bir şaşkınlık ya da duygu belirtisi yoktu. Varsa da bunu çok iyi gizliyor olmalıydı çünkü bakışlarından bir şey yakalamak imkânsızdı. Hiç şaşırmadığına göre buraya geleceğini biliyor olmalıydı. Ona baktığımı sezmiş gibi başını çevirdi. Kıskançlığım gözlerime yansımış olmalı ki sıkıntımı almak istercesine dudağının bir tarafı yavaşça kıvrılırken bana göz kırptı. Yüzümde oluşan küçük gülümsemeyle görevini yerine getirmiş gibi tekrar önüne döndü.

Kadın gözlerini Gölge'den ayırmazken arkasından gelen gardiyan mahkûmlara baktı. "Kontrolsüzlere yeni katılan Gloria Sheen!" diyerek onu tanıttıktan sonra kadına baktı. "Burada sorun istemiyoruz, Gloria. Ne demek istediğimi anladın mı?" Kadına uyarıcı bir şekilde bakmayı ihmal etmemişti.

Şuh bir kahkaha atan Gloria, "Merak etme, kimseyi doğramayacağım," dedikten sonra sabırsız adımlarla Kontrolsüzlerin masasına gitti. Boş bir yere oturduğunda başını çevirip masanın en başında oturan kişiye baktı. Uzun süre Gölge'yi izleyecek gibi görünüyordu.

Deborah kolumu dürterek, "O kadına bulaşma," diye beni uyardı. "İnan bana, iblisin dişi versiyonudur. Onun yüzünden orada geçirdiğim günlerim cehenneme dönmüştü." Doğrudan Gloria'ya bakamaması bile ondan ne kadar korktuğunu gösteriyordu.

Gölge ayağa kalkarak yemekhaneden çıkınca Gloria da onun peşinden gitti. Kıskançlığı iliklerime kadar his-

sediyordum, ikisinin konuşacak bir şeyi olamazdı! Eski eskide kalırdı! Kalmalıydı, değil mi? Ani bir kararla yerimden kalkıp yemekhaneden çıktım. Etrafıma baktığımda Gloria'yı merdivenlerden inerken gördüm. Bir süre bekledikten sonra ben de peşinden merdivenlere yöneldim. Okuldan çıktığında ağaçların arasında kaybolan kızı takip ettim. Bu yaptığım ne kadar doğruydu, bilmiyordum ama onların ne konuşacağını öğrenmeliydim. Kendimi göstermeden hayatıma karabasan gibi çöken kızı izlemeye başladım. Biraz ilerledikten sonra bir ağacın yanında sırtı bana dönük bir hâlde ayakta duran suikastçımı gördüm.

Beni görmesin diye hemen yaşlı ladin ağacının arkasına saklandım. Sıklıkla her yerde olan mavi ladin ağacı sanki onun arkasında saklanmamdan rahatsızmış gibi rüzgârda uğultular çıkarıyordu. Uzaktan bakıldığında çam ağaçlarına benziyor fakat piramide benzeyen tepesi ve sarkık dallarıyla diğer çam ağaçlarının arasında, *'Ben farklıyım,'* diye âdeta haykırıyordu. "Drew?" Gloria onun arkasında durup seslendiğinde sesindeki özlem çok net fark ediliyordu.

"Burada kendi ismimi kullanmıyorum." Gölge arkasını dönmediği için sesinden ne hissettiğini anlamak çok zordu.

Ona doğru yaklaşan Gloria, "Biliyorum," diyerek samimi bir konuşma başlatmak istedi. "Yıllardır bir hücrede olsam da son bir yılını Alex ismiyle burada geçirdiğini biliyorum," dedikten sonra onun koluna dokundu. "Tıpkı senin için buraya geleceğimi bildiğin gibi." İçimde bir şeyler ölürken gözlerim doldu. Elini onun kolundan çekmesini istiyordum. Benim dokunamadığım adama o kadının kolayca dokunması canımı yakıyordu.

Drew ona doğru döndüğünde yavaşça Gloria'nın elini tuttu ve kolundan çekti. "Gloria," dedi onun elini bırakarak. Geriye çekilerek bir adım uzaklaştı. "Madem her şeyi

biliyorsun, o hâlde neden bir yıldır burada olduğumu da biliyorsundur," dediğinde aralarındaki her şeyin bittiğini gözleri ona çok güzel anlatıyordu. Ona bakarken fazla hissizdi. Bu bile acımı hafifleterek kalbime su serpmişti.

Gloria'nın üzgünce iç çekmesini ta buradan duydum. "Buradaki bir kadın yüzünden Ötanazi'den ayrılmadığını söylediler," diyerek başını iki yana salladı. "Onlara inanmadım çünkü beni bu kadar kolay unutacağını sanmıyorum," dedikten sonra bu sefer de onun elini tuttu. "Geçmişte yaşanan şeyleri unutabiliriz." Bir elini suikastçımın yanağına koydu. "Yeniden başlayıp gideriz buradan. İstediğinde beni buradan çıkaracağını biliyorum. Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere gider ve en başından başlarız." Yalvaran sesinden hâlâ onu sevdiği belli oluyordu ve kahretsin ki ona dokundukça saklandığım yerde sakin kalamıyordum.

Drew, "Biz diye bir şey yok artık!" dedikten sonra onun elini bu sefer sertçe iterek ondan uzaklaştı. "Ne aklımda ne kalbimde ne de hayatımda senin bir yerin yok. Sakın yoluma çıkma, Gloria," dediğinde tehdit eder gibi ona bakıyordu. "Burada canımı sıkacak bir şey yaparsan bu sefer seni yaşatmam," diyerek son noktayı koydu. Beni incitmekten korkar gibi bakan lacivert gözleri bu kıza öylesine boş bakıyordu ki sanki hiç hayatından geçmemiş gibiydi.

Gloria onu ciddiye almadan güldü. "Sen benden vazgeçemezsin, Drew. Çünkü kimse seni benim gibi sevemez," derken bundan fazla emindi. "Bana hissettiğin şeyleri başka birine hissedemezsin, bunu sen de iyi biliyorsun," dediğinde daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıp gözlerimi devirdim. O öyle sanmaya devam edebilirdi çünkü artık Avcı'nın kalbinde ona yer yoktu.

Nefesimi tutmuş bir şekilde Gölge'nin vereceği cevabı bekliyordum. Onun hayatındaydım ve bunu ona söyle-

yecek mi diye merak ediyordum. "Ne düşündüğün umurumda değil," dedi duygusuz bir sesle. "Canımı sıkmadığın sürece seni görmezden gelebilirim," dedikten sonra onu arkasında bırakıp giden adam yüzünden kaşlarımı çattım. Beni yok saydığına inanamıyordum. Onun hayatındaydım ama bunu ona söylememişti!

Beni neden ondan sakladı ki?

Oradan uzaklaşarak bahçenin farklı bir yerine doğru yürüdüm. Bugünün gelmesinden son zamanlarda çok korkuyordum ama şimdi korktuklarımı yaşıyordum. Biraz ilerlediğimde arkamda bir ses duydum. Telaşa kapılarak geriye dönünce sırtını bir ağaca yaslayıp sigarasını içen adamı gördüm. "Birilerini gizlice dinlemek çok uygunsuz bir davranış, Türk kızı," diyerek beni kınayınca hiç kıpırdamadan ona baktım. Şu zamana kadar bana kaç tane isim taktığını saymayı bırakmıştım.

Başını yukarı kaldırıp gözlerimin dolduğunu görünce kaşlarını çatarak sigarasını yere attı. Yanıma geldiğinde tek kelime etmeden elimi tuttu ve beni peşinden sürükledi. Elimi öyle bir sıkıyordu ki eğer yapabilseydim parmaklarımı kırdığını ona söylerdim. Bahçeden çıkıp okula girdiğimizde bile beni bırakmadı, peşinden sürükledi. Basamakları hızla çıkarken ona yetişmekte güçlük çekiyordum. Altıncı bloğa geldiğimizde odamın önünde durunca biraz soluklandım. Altı kat merdiven çıkmak hiç kolay değildi. Sadece benim ve doktorların açabileceği özel güvenlik bölmesine elini yerleştirince kapı açıldı. Sistem onun el izini de kabul ediyordu çünkü bu kapıyı o taktırmıştı. Odanın içine girdiğimizde beni bırakınca sıktığı elimi ovuşturdum. Öfkeden kararan bakışlarını bana odaklayınca yutkundum. "O lanet aklındaki şeyleri unut!" diyerek beni uyardı. "Gloria hakkında olmayacak şeyler düşünmeyi yasaklıyorum sana," dedi. Onun yüzünden canımı sıktığımı biliyordu.

Elimle şakağıma hafifçe vurdum. *"Sürekli onu görürken nasıl düşünmeyeceğim?"* Gözlerimi kısarak ona baktım. *"Bakıyorum da ilk günden bana o kadını savunuyorsun!"* Eski sevgilisinin buraya gelmesi mi gerekiyordu? Ya da neden bir eski sevgilisi vardı ki?

Burnundan bir nefes alarak bana tersçe baktı. "Aşk üçgeni istemiyorum, melez!" dedi yüzünü buruşturarak. "İlgi duymadığım bir kadının ilgisi hiçbir zaman hoşuma gitmedi!" Öfkeyle sarf ettiği sözler nedensiz yere beni mutlu etmişti. Çünkü benim ilgimi sevdiğini biliyordum, o hâlde burada hoşlanmadığı Gloria'nın ilgisiydi.

Her şeyden kendime pay çıkarmayı biliyorum.

"Yani bana âşıksın?" Gülerek söylediğim şeyler yüzünden sabır istercesine büyük bir nefes aldı. "Böyle bir şey söylemedim." Öfkesi bir anda geçmiş gibiydi.

Güldüm. *"O zaman beni seviyorsun?"* Ona doğru yürümeye başladığımda bilerek üstüne gidiyordum.

Kollarını göğsünde birleştirerek bana üstten bakışlarını attı. "Hiç şansın yok," dediğinde kahkaha atarak ona yaklaştım.

"Aşk olsun," dedim oyun oynayarak. *"O kadar mı sevilmeyecek biriyim?"* Dudağımı yalandan büzdüm ve gözlerimi kırpıştırarak ona bakmaya başladım.

Bu hâlimi görünce dudağının bir tarafı usulca kıvrıldı. "Olsun," dedi başını sallayarak. "Bir o eksikti, o da olsun!"

Gülerek aramızdaki mesafeyi kapattım. *"Yalnız bana değil, sana da aşk olsun ama."* Parmak uçlarımda yükselerek omuzlarını tuttuğumda güldü. "Bu konu tartışmaya açık değil, baş belası." İşaret parmağını iki kaşımın arasına bastırdı ve hafifçe iterek benden uzaklaştı.

Yatağıma ayakkabılarını çıkarmadan uzanıp ellerini ensesinde birleştirdi. "Konuşmalıyız," derken çok rahattı. Açıkçası o böyle yatağıma uzanıp kol kaslarını gözüme sokarken konuşmak isteyeceğimi sanmıyordum.

"Konuşmak sıkıcı." Ona doğru yürüyüp yatağın bir köşesine oturdum. *"Daha güzel şeyler yapabiliriz."* Dudaklarımı oynatarak söylediklerimle kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ne gibi mesela?" dedi.

Ellerimi yatağa bastırıp tıpkı bir kedi gibi ona doğru emeklemeye başladım. *"Sevişebiliriz,"* dediğim an küfrederek yataktan kalkınca kahkaha attım. Bu adam kesinlikle bana deli oluyordu.

"Beni çıldırtıyorsun!" diye bana kızınca, *"Sen de beni,"* dedim. Onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Kızınca çok tatlı olduğu için onu hep kızdırmak istiyordum.

Bana onaylamaz bakışlar atan adam başını iki yana sallayıp homurdanarak, "Çocuk!" diye söylendi.

Ciddi görünmeye çalıştı. "Şimdi beni iyi dinliyorsun, Dilsiz Kız." Yatağımın ayak ucuna oturunca o muhteşem miski andıran amber kokusu ciğerlerime nüfuz etti. Sadece kokusuyla bile kalbim yoldan çıkarken nefes alış verişlerim hızlanmıştı.

Bunu fark etmiş gibi hemen yatağımdan kalktı, pencerenin yanına giderek ayakta durdu. Elimi ağrıyan kalbime bastırdım. "İlaç-" dediğimde birdenbire tüm gücüm kesildiği için bitkin hissediyordum.

Vakit kaybetmeden bana ilaçlarımı sırasıyla verirken gözlerim dolmuştu. Astım ilacımı da kullandıktan sonra sakinleşmeye çalıştım fakat ağrının şiddeti kesilecek gibi değildi. Bu kıvranan hâlim onu kahrettiği için, "Kalbi al," diye bir kez daha bana yalvardı. Acı çeken gözlerinde beni kaybetmenin korkusu vardı.

Sırtımı yatak başlığına yasladığımda nefes nefeseydim. *"O kalbi alsam da işe yaramayacak,"* dediğimde yanaklarımdan süzülen bir damla gözyaşıma iç çekerek baktı. Az önce gülerken şimdi ağlıyordum. Bu hep böyle olmuştu, benim gülüşlerim yarım ve eksik oluyordu. "Denemeden bilemezsin," diye inat etti. Kararının arkasındaydı, son ana kadar bunu savunacaktı.

"Bana bir söz ver." Ondan hep dilek isterdim fakat ilk kez bir söz istiyordum.

Ne çok yakınımda ne de çok uzağımdaydı. Yatağımın yanında duruyor, tükenmiş hâlimi izliyordu. "Söyle." Verdiği cevapla dudaklarımda buruk bir gülümseme oluştu. Hep böyle derdi.

Gözlerinin içine baktım, hep sevmişimdir onu izlemeyi. *"Ben gittikten sonra mutlu ol,"* dedim iç çekerek. *"Birini sev, seni bırakıp gitmeyecek birini sev."* Gözlerim dolduğunda gülüşüm soldu. *"Onu öyle sev ki sana benimle ilgili her şeyi unuttursun. Öyle sev ki onunla yeni bir sayfa aç ve bırak birilerini öldürmeyi. Seninle ilgili kurduğum tüm hayalleri onunla yaşa,"* dedim. Ben ona çok geç kaldığım için onunla mutlu olma şansım yoktu. Ama onun için geç değildi.

Kaşlarını çattı. "Bu konuda söz veremem." Söylediklerimi kestirip atınca tebessüm ettim. *"Söz vermen gereken bu değil."* Yatakta doğrulmaya çalıştım ama kolumu kaldıracak hâlim yoktu.

"Neymiş?" Sesi fazla soğuk, bakışları yine bana karşı mesafeliydi.

"Gloria'yı sevme," dedim. Bu konunun beni nasıl incittiğini görmesini istedim. *"Ben gidene kadar sevme. Ben gidene kadar kimseler silmesin izlerimi."* Benden kalanları başka bir kadının rüzgârı savurarak silmesin. En azından bunu ben yaşarken yapmasın.

Başını duvara yasladığında gözlerini yumdu. Bu cevap veremeyeceği bir soru, tutamayacağı bir sözdü. Belki bencillikti yaptığım ama onu sadece kendime isteyecek kadar çok sevmişti hasta kalbim. "Sen de bir söz ver," dediğinde ilk kez benden bir şey istiyordu. Hep ben isterdim, o yapardı ama şimdi ilk kez benden bir şey istiyordu.

Gözlerim buğulandığında zoraki bir şekilde tebessüm ettim. *"Söyle,"* diyerek onu taklit ettiğimde acı içinde gülümsedi.

"Seni götürmek istediğim bir yer var," diye fısıldayarak yatağıma oturdu. Küçük sehpanın üzerinde duran begonya çiçeğini gösterdi. "O çiçek solana kadar gitmeyeceksin," dedi. "Bu konuda söz verir misin?" dediğinde gözlerim odamdaki begonya çiçeğinde takılı kaldı. Yeşil yaprakların içinde tam beş tane sarı begonya vardı. Bir güneş gibi sapsarı taç yapraklarının kenarları kızıl bir mürekkeple çizilmişti. Öylesine güzel, öylesine büyüleyiciydi ki göz kamaştırıyordu. Haftada üç kez sular, kış mevsimine inat onu yaşatmaya çalışırdım. Ben gidince ona bakacak kimse olmayacağı için onun da öleceğine emindim. Tıpkı odamdaki diğer çiçekler gibi o da ölecekti.

"Begonya bir yaz çiçeği," dedikten sonra ona bakarak iç çektim. *"Bunlar da son çiçekleri, yakında solacaklar."* Güneş isterdi bu çiçek, benim aksime güneşi severdi. 1977 yıllarında ilk kez İngiltere'de keşfedilmişti. Daha sonra tüm ülkelere hatta şarkılara konu olmuştu.

Çiçeğe kısa bir bakış attı. "O zaman onu yaşat, Dolunay Surat," diyerek istediği söz konusunda ısrarcı oldu. "Seni götüreceğim yerin zamanı gelene kadar yaşat bu şeyi." Çiçekler ilgisini çekmiyordu, sadece benim için onlara katlanıyordu. O sevmezdi çiçekleri, hayalleri ve bana özel kıldığı birçok şeyi.

Başımı salladım. *"Sana sözüm olsun Avcı, ilk kar tanesi düşene kadar yaşatacağım begonyaları,"* diyerek ona istediğini verdim. *"Ama kar yağdığında burada olmayacağım."* Fazlasına ne ben dayanabilirdim ne de begonya çiçekleri...

Yataktan kalkarak battaniyeyi üzerime örttü. "Artık uyu," diyerek bu konuyu kapattı. "Uyu ve bana verdiğin sözü sakın unutma," dedi. Gideceğimi kabul etmek bile onu rahatsız ettiği için beni geçiştiriyordu.

Bugün çok yorulduğum için başımı salladım. Fakat hemen sonra aklıma gelenlerle yeniden ona baktım. Ona baktığımı görünce bıkkınlık içinde, "Yine ne var?" dedi.

"Yarın gece Marcus'un defilesi var, değil mi?" Heyecanla dudaklarımı oynattığımda güldü. "İzlemek ister misin?" Başımı salladığımda gözlerinde sonsuz bir merhamet ışığı oluştu. "İstediğin buysa oldu bil." Kalbim yine hızlanmaya başladığında hissettiğim tüm duyguları mümkün olsa ona gösterirdim.

Gece lambasını açtıktan sonra odanın ışığını kapatacağı esnada hâlâ ona baktığımı görünce oflayıp kaşlarını çattı. "Söyle artık şunu, melez!" diye beni azarlayınca kahkaha attım. Çok kolay sinirleniyordu.

"Emily de defilede olsun istiyorum ama Stew ve Deborah gelmemeli," dedim. *"Bir de defileye çıkacak mankenlerden biri defileye gelemesin."* Aklımdaki plan için bunların eksiksiz olması gerekiyordu. Deborah defileyi görmeyi çok istiyordu, üstelik bunun için Marcus en az diğerleri kadar onu da çalıştırmıştı. Bunun için vicdan azabı çeksem de Emily'nin kız olduğunu anlamaması için orada olmaması gerekiyordu. Ve Deborah'ın şüphelenmemesi için Stew de gelemezdi. Yoksa ertesi gün neden onun dışında hepimizin defilede olduğunu sorgulardı.

Suikastçım gözlerini kısarak bana baktı. "Yine neyin peşindesin?" dediğinde başımı belaya sokmadığıma emin

olmak istiyordu. "Marcus'un defilesini sabote etmeye çalışmıyorsun, değil mi? Eğer böyle bir planın varsa seni dava etmesinden ben bile kurtaramam," diyerek Marcus'un birilerini dava etmeyi hobi hâline getirdiğini bana hatırlattı.

Sadece Marcus'a küçük bir ders verecektim.

Benimle daha fazla uğraşmak istemediği için, "Pekâlâ, buna da tamam ama şimdi uyu," dedi ama ben, *"Bir dileğim olsun isterdim,"* deyince tek kelimeyle çıldırdı. Kaşlarını çatarak dişlerinin arasından, "Seni tam şu anda boğabilirim!" deyince gülerek omuz silktim.

"Dileğimi gerçekleştirmeyecek misin, Avcı?" dedim.

Sinirden güldü. "Dilek cinin miyim ben senin?"

"Olduğun veya olmadığın her şeyinle benimsin," diye onu sahiplendiğimde gözlerime baktı, baktı ve baktı...

Suskunluğu ne güzel bir huzura gebeydi. Sanki daha önce kimse onu benim gibi sahiplenmemiş gibi bakıyordu. Sanki kimse onu benim gibi sevmemiş, benim gibi mutlu etmemiş gibi... Talep ettiğim dilek konusunda, "Söyle," derken bir kez daha bana karşı bilerek yenildi.

"Defile için elbise istiyorum," dedim. *"Rengini, modelini senin seçtiğin bir elbiseyi giymek istiyorum."*

Daha büyük bir dilek beklediği için *bu muydu* der gibi bana bakıyordu. Gardırobu işaret etti. "Bunun içindeki her şeyin rengini, modelini senin için ben seçtim."

"Evet ama ben defile için de bana bir şeyler almanı istiyorum," diye inat ettiğimde başını salladı. "Öyle olsun bakalım," dedikten sonra ışığı kapatıp odamdan çıktı.

Umarım yarın gece her şey istediğim gibi olurdu yoksa Marcus'un gazabından kurtulamazdım.

Sabah soğuk bir havayla güne başladım. Sonbaharın son demlerini yaşayan hava yerini kışa bırakmaya hazırlanıyordu. Kırağı ağaçların üzerine düştüğü için puldan beyaz kristalleri andırıyordu. Bulunduğum balkondan puslu havayı izlerken siyah kargaların çam ağaçlarının tepesindeki ötüşü kulaklarıma geliyordu. Yılın bu mevsiminde Alaska halkı kışın gelişini kutlamak için festivaller düzenlerdi. Hepsi meydana toplanır ve ellerinde şamdanlarla kasabanın ortasında büyük bir ateş yakıp etrafında dans ederdi. Dediklerine göre ateşe o kadar çok odun atarlarmış ki uzaktan bile görünürmüş. Kış onlar için ihtiyaç, gelir kaynağıydı. Kızaklarını çeken bozkurtlarla dağın yamacına çıkıp avlanırlardı. Buz tutan gölde oyuklar açarak kasalarını büyük somonlarla doldururlardı. Yazın ise nehirde balık avlamak vazgeçilmezleri arasındaydı. Alaska'da balık demek onların sofralarında hiç eksik olmayan bir besin kaynağı demekti. Zaten yerel halk geçimini balık ve odunculuk üzerinden sağlardı.

Bu yakınlarda birçok köy ve kasaba vardı. Bazen şenlik ve düğünlerden gelen eğlenceli gürültüleri buradan bile duyardık. Hepimiz gıptayla o eğlenceli müzikleri dinler ama oraya gidemezdik. Ötanazi'den çıkmak yasak olduğu gibi ziyaretçi de kabul etmiyorlardı. Okulun içinde olduğu büyük arazinin tamamını satın almışlardı, yani yetkililer dışında insanların girmesi yasaktı. Okulun etrafı büyük duvarlarla kaplı olduğu gibi aynı zamanda içinde olduğumuz arazinin etrafı da elektrikli tellerle çevriliydi. Okuldan kaçsak bile telleri aşıp ormandan çıkmamız imkânsızdı. Belirli bölgelere direkler koyulmuş, güvenlik kameraları yerleştirilmişti. Ormanda bile onların radarına takılabilirdik. Zaten her mahkûmun bileğindeki kelepçede yüksek voltajlı elektrik vardı. Okuldan firar eden biri-

nin kelepçesini aktif hâle getirdikleri an elektriğe maruz kalıp ölürdü. Sadece bu da değil, okul içinde bile çıkarmak için kurcalamaya başladığınız an aktif hâle gelir, bileğinde onu taşıyan kişiyi elektrik çarparak öldürürdü. Ötanazi'de hiçbir şekilde çıkış yoktu. Girmek çok kolaydı oysaki. Tek yapmanız gereken idam cezası almak için yeterince kötü olmaktı. İşte, bu kadar kolaydı buraya girmek ama buradan çıkmak imkânsızdı.

Ötanazi'den tek bir şekilde çıkardınız. Bunun için ölmeniz gerekiyordu.

Gölge'nin kelepçesi sahte olduğu için rahat rahat girip çıkıyordu. Emily daha önce Gölge'nin yardımıyla bir kere okuldan çıkabilmişti. Emily'ye ihtiyaçları olduğu için kelepçesini aktif hâle getirmediler çünkü ablası için geri döneceğini biliyorlardı. Zaten Sofia'nın kardeşi olduğunu anladıkları için Emily'nin erkek kılığında okula girmesine izin vermişlerdi. Büyük ihtimalle Sofia aradıkları ideal anne adayı olduğu için aynı genleri taşıyan Emily'nin de o ceninler için iyi bir taşıyıcı olacağını düşünmüşlerdi. Onu okula kabul etmelerinin başka bir açıklaması olamazdı. Peki, ben? Benim bu hikâyedeki rolüm neydi? Kalbimi herkes isterken müdür ve İnfazcıları durduran şey neydi?

Üşüdüğüm için balkondan çıkarak kapıyı sıkıca kapatıp odama girdim. Bugün yine kendimi kötü hissettiğim zamanlardan biriydi. Bu yüzden odamdan çıkmayı düşünmüyordum. Çekmeceyi açarak babamın mektubunu çıkardım. Artık ertelemenin bir yararı yoktu, değil mi? Sona geldiğim için bana yazdığı ilk ve son mektubun kenarını yavaşça yırttım. Derin bir nefes alarak mektubu okumaya başladım.

Merhaba Yeşil...

Bugün elime geçen mektubunun ağırlığı altında yazıyorum sana bu satırları. Mektubunda benden, yani ba-

bandan nefret ettiğini yazmışsın. Böyle hissetmeye devam et, kızım. Nefret güçlü bir duygudur ve çoğu zaman bizi hayatta tutan şeydir. Yaşamaya devam edeceksen benden nefret etmeye devam edebilirsin. Yeşil, benden nefret et ki biraz daha yaşa, kızım. Özlemini çektiğim kızım fazladan nefes alacaksa ben onun nefretine alışırım. Sandığının aksine bu ihtiyar adam seni de en az kız kardeşlerin kadar çok seviyor. Sana anlatamayacağım şeyler var Yeşil, bilmemen gereken çok şey var.

Düşündüğünün aksine senden hiç utanmadım. Benim için çok fazla şey oldun ama asla bir gecelik bir hata olmadın. Doğumunu en az Vanessa ve Chloe kadar büyük bir heyecanla beklediğim küçük kızımsın. Kızlarımın annesini sevdim ama senin annene âşık oldum. Handan'ı koruyamadım, evet, buna gücüm yetmedi ama ondan bana miras kalan küçük hazinemi korumak için her şeyi yaptım. Bunlar bir mektupta anlatabileceğim şeyler değil ama Ötanazi'de olmanın bir sebebi var, sana gelmiyor olmamın ve seni göremiyor olmamın bir sebebi var.

Ben bir kumar oynadım Yeşil, ortaya koyduğum senin hayatındı. Seni korumak için senin hayatının üzerine büyük bir risk aldım.

Ötanazi'de kalmalısın. Biliyorum, çok zor ama ben senin için bazı şeyleri yoluna koyana kadar orada kalmalısın. Orada kalmalı ve bir gün sana sarılıp kokunu içime çekmem için yaşamalısın.

Yalnız hissetsen de hiçbir zaman yalnız olmadın ve değilsin. Bu mektubumla sana ablanı gönderiyorum. Chloe ile tanış çünkü o yıllarca kaybettiğini sandığı kardeşinin acısını taşıdı. Bilmiyorum sanıyor ama ben o inatçı kızın gözlerinden geçen her şeyi içimde hissediyorum. Zor gibi görünüyor ama fazla duygusal biri, sana arkadaş ve dost olur.

Ve Vanessa... Şu anda bilmiyor ama Chloe'nin gelişiyle o da farkında olmadan sana gelecek. Vanessa zor ve görünüşünün aksine güçlü biridir. Sana saçma gibi gelen her hareketinin altında aslında mantıklı bir sebebi vardır. Ona güven, Yeşil. Evet, başlarda seni kabul etmek istemeyecektir ama zarar da vermeyecektir. Sadece ona güvenmeyi dene çünkü Vanessa fedakâr biridir ve en az Chloe kadar seni de koruyacaktır. Sana kızlarımı gönderiyorum Yeşil, bir baba olarak şimdilik sana sadece kızlarımı gönderiyorum. Bir gün ben de geleceğim ve o gün geldiğinde artık Ötanazi'de yaşamak zorunda kalmayacaksın.

Ve Yeşil, iyi ki doğdun kızım.

Seni çok seven baban Nicholas Green.

Okuduğum satırların ardından gözyaşlarımı tutamadım. Aylar önce doğum günümden hemen önce gönderdiğim mektubuma cevap olarak gelmişti. Ona mektubumu gönderirken yeni yaşıma girmek üzereydim. Doğum günümü kutladığına göre mektubumu aldığı an bana cevap yazmıştı. Bunları okumayı beklemiyordum. Onun nefretini görmeyi istediğim satırlar, bana olan sevgisini anlatıyordu. Chloe ve Vanessa ile henüz tanışmadan bu mektubu bana göndermişti ve ben okumaya daha yeni cesaret edebilmiştim. Hiç görmediği birinin özlemini çeker mi insan? Ben çekiyordum. Onu özlüyor, sadece bir kez olsun onu görmek istiyordum. Bana anlatamayacağı ne vardı? Onu benden yıllarca uzak tutan ne olabilirdi ki böylesine bir özlemi bana yaşatıyordu? *Bekle,* diyordu bana ama vaktimin kalmadığını neden anlamıyordu? Benim için bir gelecek hazırlamasını istemiyordum çünkü geleceği yaşayacak kadar zamanım kalmamıştı. Benim tek istediğim ölmeden önce babamı ilk ve son kez görebilmekti.

İçimden bir his onu görmeden gideceğimi söylüyordu.

Babamı görmemek, ölürken bile içimde bir ukde olarak kalacaktı. Belki bana geç kaldığını üstünde adım yazan mezar taşımla anlardı.

"Yeşil, uyan, bir şeyler yemelisin." Duyduğum seslerle gözlerimi usulca açınca yemek tepsisiyle yatağımdan oturan amcamı gördüm.

"Günaydın ya da iyi akşamlar mı demeliyim?" Söylediği şeylerden hiçbir şey anlamayarak yatağımda oturdum.

Açık pencereden dışarıya baktığımda karanlık gökyüzüyle karşılaşınca gözlerimi irice açarak Erich'e baktım. En son sabah uyandığımı hatırlıyordum ama şimdi akşam olmuştu. Babamın mektubunu okuyunca ağlayarak yatağıma girmiştim. Tüm gün uyuduğuma inanamıyordum. Erich aklımdan geçenleri anlamış gibi güldü. "Yeni serumun yan etkilerinden biri," diyerek bana göz kırptı. "Vücudun ilaca bağışıklık kazanana kadar arada böyle şeyler olacak." Tepsiyi kucağıma bıraktı. "Bu akşam Marcus'un defilesi için tüm mahkûmlar odalarına kapatıldı. Geç kalmak istemiyorsan çabuk yemelisin," dediğinde bunu unuttuğum için kendime kızarak aceleyle tepsidekileri yemeye başladım.

Birkaç lokma yemekle doyduğum için tepsiyi komodinin üzerine bırakıp ayağa kalktım. Erich bu heyecanlı hâlime güldü. "Ben çıksam iyi olacak, sen de rahatça hazırlanırsın." Ona tebessüm ederek başımı salladım. Tüm gün uyuduğuma inanamıyordum.

Amcam çıkınca banyoda elimi yüzümü yıkayıp odaya geri döndüm. Dolabı açacağım esnada yatağın üzerinde duran pembe kurdeleli kutuyu görünce afalladım. Az önce yataktan çıkarken bu kutu burada değildi. Kurdeleyi

çözüp kutunun kapağını açınca içinde gördüğüm elbiseyle gülümsedim. Gölge bırakmıştı, değil mi? Dün gece ondan bir elbise istemiştim ve şimdi elbisem buradaydı. Banyoda sadece birkaç saniye kalmışken nasıl bu kadar hızlı odama girip çıktığını anlamadım. Fakat bunu ilk kez yapmadığı için uzun zaman önce sorgulamayı bırakmıştım. Kutudan çıkardığım krem rengi elbiseye büyülenmiş gibi bakıyordum. Kalın kumaşının dokusu çok hoşuma gitmişti. Aceleyle giyip sırt kısmındaki fermuarını biraz zorlanarak çektim. Tıpkı diğer elbiseler gibi bu da üzerime uymuştu. Straplez elbisenin yakası ince bir tülden oluşuyor ve omuzlarımı kapatıyordu. Küçük çiçekler yaka kısmını süslerken daha küçük olan çiçekler ise elbisenin her yerine serpiştirilmişti. Belimi saran elbisenin ince, sarı çiçeklerden yapılmış bir kemeri vardı. Bel kısmından sonrası genişliyor ve dizlerimin altında bitiyordu. İçinde prensesler gibi hissetmemi sağlayacak kadar güzel ve şıktı. Elbisenin kumaşı kışın üşümeme engel olacak kadar kalın fakat baharın canlı çiçeklerini hissedeceğim kadar da ışıltılıydı. Küçük çiçek desenleri göz kamaştırıyordu. Çiçeklerden nefret eden bir adamın çiçeklere âşık bir kadına aldığı elbisenin içinde minik çiçek motifleri vardı.

Kutunun içine bakınca elbiseye uygun bakır gümüşi bir ayakkabı gördüm. İnce topuklu ayakkabıları giydikten sonra bağcıklarını bileğimin üstünde bağladım. Saçlarımı toplayıp dağınık bir topuz yaptıktan çantamı alıp odamdan çıktım.

Hızlı adımlarla okuldan çıktığımda çok heyecanlıydım. Fakat bahçeye çıktığım an tenimi ısıran soğuk hava yüzünden ürperdim. Hırkamı almak için geri dönmeyi istedim lakin altı kat yukarı çıkmaya üşendim. Zaten aşağıya inene kadar çok yorulmuştum. Neyse ki gece olduğu için etrafta hiç mahkûm yoktu. Bugün Marcus'un özel konukları defileye akın edeceği için Bay Wood onların dı-

şarı çıkmasına asla izin vermezdi. Gelenlerin hepsi zengin ve medyada sükse yapan davetliler olduğu için Bay Wood bir sorun çıkmaması için elinden geleni yapacaktır. Bu insanlar bugünkü defileden memnun kalırsa Ötanazi'nin şöhreti artacağı için Bay Wood en küçük bir skandala izin vermeyecektir.

Yukarı çıkıp hırkamı almak yerine ezbere bildiğim yoldan ilerledim. Saat çoktan gece yarısını bulmuştu, eğer Erich beni uyandırmasaydı defileyi kaçıracaktım. Botanik bahçeye girdiğimde müziğin melodisini duymaya başlamıştım. Adımlarımı hızlandırınca nihayet defilenin olduğu yere gelebilmiştim. Son dokunuşlar tamamlanmış, her şey harika görünüyordu. Evet, defile başlamıştı. Elliye yakın koltuk sahipleriyle buluştuğu için hepsi dolmuştu. Oldukça bakımlı ve zarafetleriyle göz dolduran konuklar yerlerini almıştı.

Konuklar podyumun iki yanında, Marcus'un dışarıdan getirttiği garsonların onlara sunduğu içkilerini yudumluyorlardı. Defile çoktan başladığı için hepsinin gözleri sırasıyla podyuma çıkan mankenlerin taşıdığı mücevherlerdeydi. Gece olduğu için ışıklandırma podyumu aydınlatıyordu. Mankenlerin hemen arkasındaki projeksiyondan güzel bir tanıtım videosu çıkıyordu. Videoyla birlikte kulağa hoş gelen bir fon müziği çalıyordu. Sadece bir dakika süren tanıtım videosu, mankenin taşıdığı mücevheri anlatıyordu. Kızıl saçlarını dağınık topuz yapan uzun boylu manken müzik eşliğinde podyumda ağır adımlarla yürüyordu. Boynunda ise göz alıcı bir kolye vardı. Kırmızı yakutlardan oluşan mücevher ağlayan kalp çiçeklerinin şeklindeydi, mankenin uzun boynunu bir ateş gibi sarıyordu.

Manken yürüdükçe arkasındaki projeksiyonun büyük ekrana yansıttığı kısa tanıtım videosu da bir o kadar dikkat çekiyordu. Bir kız vardı videoda, yağmurda yürürken ıslanıyordu. Saçları yüzüne yapıştığı için titriyordu. Son-

ra bir araba geçti kızın yanından, araba çok hızlı gittiği için kaldırımdaki kıza yağmur suyu sıçradı. Fakat yağmur damlacıkları havada süzülerek kızın boynuna aktı ve kırmızı inciden oluşan ağlayan kalplere dönüşerek boynunu sardı. Adam arabadan inince kız başını kaldırıp ona baktı. Kızın gözleri adamdaydı, adam ise büyülenmiş gibi kızın taktığı mücevhere bakıyordu. Manken turunu bitirip gözden kaybolunca tanıtım filminde *Aşkın Esareti* yazdı ve bitti. Sanırım mankenin taşıdığı mücevherin ismi buydu. Bir alkış tufanı kopunca Marcus'un gerçekten harika bir iş çıkardığını anladım. Her mücevher için kısa bir tanıtım filmi yapması bence çok zekiceydi. Sade ama ilgi çeken bir konseptti.

Gözlerim Marcus'u aradı fakat onu göremedim, üstelik Gölge de yoktu. Dikkat çekmeden podyumun arkasına gidip devasa çadırın içine girdim. İlk gördüğüm ortada koşuşturan mankenler, ellerinde pudra ve fırça tutan makyözlerdi. Ayna karşısında oturan mankenlerin makyajlarını yapıyorlardı. Sırasını savuşturan hemen kendini bir koltuğa atıp rahat bir nefes alıyordu. Üzerindeki elbiseyi boy aynasının önünde inceleyenleri de gördüm, daha fazlasını da. Burası çok yoğundu, arada bir koşturup onlara emirler yağdıran bir de görevli vardı.

Marcus'un, "Luna hâlâ gelmedi mi?" diyen sesini duyunca ona doğru döndüm. Çadırın içine girince öfkeyle nişanlısını kalabalığın içinde aramaya başladı. Siyah, şık bir smokin giyen adamın bu hâlini ilk kez görüyordum. Vay canına! Nefes kesiyordu. Saçlarını arkaya tarayarak bal rengi gözlerini ortaya çıkarmıştı. Gerçekten çok yakışıklı görünüyordu fakat aynı zamanda sinirli gibiydi. Mankenleri yönlendiren kısa boylu tıknaz kadın elindeki telefonla koşarak Marcus'un yanına gitti. "Yolunun üstünde bir kaza olmuş, gecikebilirmiş, efendim," dediğinde korkarak bu açıklamayı yapmıştı.

Marcus kaşlarını çatarak kadına ters ters baktı. "Birazdan sıra ona gelecek!" diye bağırarak yumruğunu sıktı. "Buraya erken gelmeliydi; daha saç, makyaj ve elbise için hazırlanmalı! Lanet olsun, bugün herkesin nesi var!" diye gürlediğinde onun yanına gitmeye korktum.

Gölge'ye mankenlerden birini saf dışı bırak derken Marcus'un nişanlısını kastetmemiştim.

"Efendim," diyen kadın çekingenlik içinde Marcus'a baktı. "Buradaki mankenlerden biri ikinci kez sahneye çıkabilir," deyince kaşlarımı çattım. Planım için böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu.

Emily nerede kaldı?

"Saçmalama, Cassandra!" Marcus onu sertçe azarladı. "On beş manken var ve her biri farklı bir mücevher taşıyacak. Aynı mankeni iki kez podyuma çıkaramam, bu prensiplerime uymaz!" diye bağırdığında herkes korkuyla bakışlarını kaçırdı. İşleri ters gidince gerçekten korkutucu biri oluyordu.

Bir anda Marcus'un bakışları beni bulunca ona hafifçe tebessüm ettim. Fakat gözleri baştan ayağa beni süzünce gülüşüm yüzümde eğri durdu. Aklına bir şey gelmiş gibi beğeni dolu gözlerle beni incelemesi korkmama neden oluyordu. Yanındaki kadına bakarak beni gösterdi. "Ateş kızılı parlak saçlar, beyaz ten ve ilkbahar yeşili gözler," derken başını omzuna doğru eğerek beni süzdü. "Boyu kısa ama topuklu ayakkabıyla hallolur," dedikten sonra kadını omuzlarından tutarak bana doğru itti. "Cassandra, yeni mankenimizi hemen defileye hazırla," dediği an gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Yeni manken derken?

Bu kesinlikle planlarımın arasında yoktu!

Hemen aramızdaki mesafeyi kapatarak çantamdan defter ve kalemi çıkardım. *"Ben kalp hastasıyım, oraya çıkar-*

sam aşırı heyecandan kalbim durur!" diye yazarak sayfayı yırtıp ona uzattım. Kesinlikle podyuma çıkmayı düşünmüyordum. Emily için Luna'yı diskalifiye ettirmiştim, kendim için değil.

Yazdıklarımı okuduktan sonra Marcus omzumu tutarak güldü. "Luna'nın taşıyacağı mücevher bu gecenin özel koleksiyonlarının başında geliyor," diyerek bana o baştan çıkarıcı gülüşlerinden birini sundu. "Beni böyle zor bir durumda bırakamazsın, Yeşil." Tabii ki de bırakırdım, sonuçta Emily o şeyi çok güzel taşırdı.

"Kalp hastasıyım diyorum! Senin işin görülecek diye öleyim mi yani?" Kaşlarımı çatarak yazdıklarıma kahkaha attı. "Bence üstesinden gelecek kadar güçlü bir kızsın," dediğinde kendi kazdığım kuyuya nasıl baş aşağı düştüğümü gördüm.

Bir daha kimsenin işine burnumu sokmayacaktım! Yeni bir not daha yazarak ona uzattım. *"Bunu yapmayacağım hatta şimdi hemen buradan gidiyorum."* Hiçbir güç beni o podyuma çıkaramazdı.

Marcus derin bir nefes alıp tam konuşacaktı ki birinin çığlık atmasıyla susmak zorunda kaldı. Çadırdan çıkmaya hazırlanan bir kız yere düştüğü için ayak bileğini tutarak acıyla inliyordu. Herkes başına toplandığında Marcus ve ben de koşarak yanına gittik. Zavallı kız bileğini tutarken, "Ah, çok acıyor," dedi gözleri dolarken. Giydiği abartılı yüksek topuklular yüzünden gerçekten kötü düşmüş olmalıydı çünkü bileği kızarmıştı.

Cassandra kızın yanına diz çökerek bileğini tuttu fakat mankenin attığı çığlıkla elini hemen çekti. Marcus'a bakıp yutkunarak, "Bileği burkulmuş efendim, bu hâlde sahneye çıkamaz," dedi. "Üstelik sahne sırası onundu," dediğinde Marcus iyice çıldırarak, "Sizin neyiniz var?" diye öfkesiyle yakıp geçti. "Bugün sizin yüzünüzden yaşadığım aksi-

likler bitmiyor!" Parmaklarını saçlarının arasından hırsla geçirerek yerdeki mankene baktı. "Düşmek için bugünü mü bekliyordun?" deyince bencillikte seviye atlayan adam sinirlerimi bozmuştu. Bu nasıl bir sorudur Tanrı aşkına?

Aşırı stres altında olmasına rağmen Marcus durumu kurtarmak için hemen kendisine çekidüzen verdi. "Cassandra, bırak onu ve sırasını Beatrice'e ver!" diyerek asistanına emirler yağdırmaya başladı. "Hugo ile konuş, Beatrice için seçilen klibi oynatsın. Tanrı aşkına, biri şu kızı yerden kaldırıp karavana götürsün ve bileğine buz koysun!" diye bağırınca birkaç kişi hemen yerdeki kızı kaldırdı. Marcus yaşanan aksilikler yüzünden patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Deli gibi çadırın içinde dönen adam beni çoktan Luna'nın yerine seçmiş gibi, "Ben şimdi ikinci mankeni nereden bulacağım?" diye kükrer gibi bir ses çıkarınca ona podyuma çıkmayacağımı söylemeye korktum. Kahretsin, lazım olan iki mankenden biri olarak hâlâ beni düşünüyordu!

Tam o anda erkek kıyafetleriyle çadıra giren Emily'yi görünce gülerek Marcus'a baktım. *"Sanırım elimizde bu iş için uygun biri daha var."* Yazdığım kâğıdı ona uzattığımda kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Yazdıklarımı okuyunca, "Kim?" diyerek merak içinde bana bakınca gözlerimle etrafını izleyen kızı gösterdim.

Marcus onu görünce dehşete kapılarak bana baktı. "O mu?" derken şoke olmuş gibiydi. "Bu çirkin yaratık podyuma çıkarsa tüm defileyi mahveder," diye yüzünü buruşturarak homurdandı.

Kıkırdayarak bir kâğıt daha yazarak ona uzattım. *"Emily podyuma çıkmazsa ben de çıkmam,"* dedim. Ne pahasına olursa olsun Emily bu gece oraya çıkmalıydı.

"O olmaz, Yeşil," diyerek karşı çıktı. Gözleriyle Emily'yi süzdüğünde yine yüzünü buruşturdu. "Bu kurbağayı oraya çıkarırsam rezil olurum, tüm imajım sarsılır!" diye isyan etmesine kahkaha attım. Düşündüklerini insanların yüzüne karşı çekinmeden söyleyen biriydi.

"O çıkmazsa ben de çıkmam." İkinci kez benzer şeyler yazarak inat ettiğimde bana ters ters baktı. Yazdığım notu buruşturup yumruğunun içinde sıkarken çaresizce kabul etti. "Pekâlâ, çıksın ama defileyi rezil ederse -ki zaten öyle yapacak- ona bu sefer de tazminat davası açarım," deyince sinirlerimi bozduğu için gülerek başımı salladım. Resmen birilerini dava etmek için yer arıyordu. Ben gülerken o hâlâ Emily'ye kızmakla meşguldü. Zavallı kızın hiçbir şeyden haberi yoktu. "Çirkin kurbağa kız olduğunu bildiğimi bilmiyor," dedi. "Ben konukların yanına gidiyorum, sen de bir şeyler uydur ve onu podyuma çıkmaya ikna et. Onu podyumda görünce tanımazlıktan gelmek benim için zor değil," diye homurdanarak Cassandra'nın yanına gitti. Cassandra'ya bir şeyler söyleyerek eliyle beni ve Emily'yi gösterdi. Cassandra bize bakıp başını sallayınca Marcus dışarı çıktı.

Yanıma gelen Emily giden adamı gösterdi. "Onun neyi var yine?" dediğinde başına geleceklerden habersiz giden Marcus'un arkasından bakıyordu.

Rolümün hakkını vermek için üzgünmüş gibi dudaklarımı büzdüm. *"İki manken bu gece defileye çıkamayacak, o yüzden canı sıkkın,"* diye yazarak sayfayı yırtıp ona uzattım. Belki dram yaparak onu ikna edebilirdim.

"Oh olsun ona!" Emily keyiflenmiş bir şekilde konuşunca kolay ikna olmayacağını anladım. "Rezil olsun da o yükseklerdeki burnu yere değsin biraz."

Sanırım ajitasyon onda pek işe yaramayacaktı.

"Bu defilenin geliri konuşma engelli hastalara bağışlanacakmış. Düşünsene, tıpkı benim gibi birçok kişinin ailesi rahat edecekti." Bu benim uydurduğum bir yalandı. Gözlerimi kırpıştırdım, dudaklarım titreyince yutkunmuştu. Sanırım onu nasıl ikna edeceğimi bulmuştum.

Elini omzuma koyduktan sonra anlayışla bana baktı. "Üzülme Yeşil, zaten o çok zengin, bu defile olmasa da onlara yardım edebilir. Ayrıca zaten bizim yapacağımız bir şey yok." Merhamet duygusu kabaran kıza içtenlikle gülümsedim. *"Aslında yapacağımız bir şey var,"* diye hızlıca yazdığım kâğıdı okuyunca kaşları yukarı kalktı.

"Aklında ne var?" Biraz korkuyla bu soruyu sormuştu.

Gülerek ona baktım. *"İkimiz çıkabiliriz oraya,"* diye yazıp ona uzattım.

Yazdıklarımı okuyunca rengi aniden sarardı, nefessiz kaldı. Gözlerini kocaman açtığı için çirkin gözlükleri onu daha da tuhaf gösteriyordu. "Şaka mı bu?" Afallayarak bana baktı ama ciddi olduğumu görünce kaşlarını çattı. "Asla!" dedi bir saniye bile fazladan düşünmeden. "Oraya çıkıp insanları kendime güldürmeye niyetim yok! Ayrıca o despot adam hemen tanır beni!" diye beni azarlayıp gitmeye yeltenince hemen kolunu tutarak onu durdurdum.

"Lütfen, sen olmazsan ben de çıkamam."

"Çıkma o zaman, o kibirli için kendimi rezil etmeyeceğim!"

"Benim için yap bunu, lütfen."

"Hayır!"

"Lütfen, lütfen, lütfen."

"Tanrı aşkına, nasıl bu kadar hızlı yazıyorsun? Okumakta zorlanıyorum!"

İsyanıyla yazmayı bırakıp yalvaran bakışlarımı ona odakladığımda kaşlarını çatarak bir ayağını sertçe yere vurdu. "Tamam! Ama beni tanıyıp herkesin içinde yine bana çirkin diye hakaret ederse bu sefer onu podyuma gömerim!" Kabul edince sevinçten kahkaha atarak boynuna sarıldım. Düşündüğü şeyler olmayacaktı, yani umarım.

Cassandra yanımıza gelip bana baktı. "Luna'nın yerine çıkacak olan sensin, değil mi? Acele edelim, sıran geliyor," dediğinde ona elimle Emily'yi gösterdim. *"Luna'nın yerine o çıkacak, ben bileğini inciten mankenin yerine çıkacağım,"* diyerek yazdığım sayfayı ona uzattım. Uzattığım sayfayı okuduktan sonra Emily'yi süzdü. Beğenmemiş olacak ki attığı tiksinç bakışlarını gören Emily gözlerini devirdi.

Cassandra pes ederek Emily'ye, "Pekâlâ, sen benimle geliyorsun," dedikten sonra arada gezen kadınlardan birini durdurdu. "Army buraya gel, kızılı al ve saçını yap. Makyaj istemiyorum, doğallığı yeteri kadar güzel. Kıyafeti takacağı mücevhere uygun olduğu için üzerini değiştirmesine gerek yok," dedikten sonra uyarı dolu gözlerini Army'ye dikti. "Unutma, sadece saçını yapıyorsun," dedikten sonra Emily'yi alıp giyinmesi için karavana götürdü. Emily'nin ona attığı ölümcül bakışlara aldırmadı bile.

Ellili yaşlarında olan uzun boylu kadın gülerek yanıma geldi. "Beni takip et," deyince peşinden gittim. Beni bir makyaj aynasının önüne çekip oturmamı bekledi.

Saç tokamı çıkararak saçlarımın omuzlarımdan salınmasına izin verdi. Parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp onları dalgalandırırken gözlerinde hayranlık vardı. "Daha önce böylesine kızıl bir saç görmedim, şarap gibi koyu ve parlak." Fırçayı alarak saçlarımı tararken bile saçlarımla özenle ilgileniyordu. "Çok zayıfsın, tenin fazla solgun ama saçların sanki vücudundaki tüm vitamini emiyormuş gibi büyüleyici," dediğinde saçlarımı yapan kadına tebes-

süm ettim. Bir ara dökülmeye başlamıştı ama hangi ilacın saçlarımı kötü etkilediğini bulunca o ilacı almayı bırakmıştım. Sağlığımdan bile vazgeçecek kadar onlara değer veriyordum çünkü bana kalan tek şey onlardı. Hastalığım yüzünden bedenim gittikçe daha çok zayıflayıp çökerken aynı şeylerin saçlarıma da olmasını istemiyordum. Şu an için hastalığın uğramadığı tek yer saçlarımdı ve hep öyle kalsın istiyordum.

Kâküllerim fazla uzadığı için bir makas alarak kaşlarımın birazcık altına gelecek şekilde onları düzenli bir şekilde kesti. Yüzümün her iki tarafından bir tutam saçımı açık bıraktı. Saçlarımın bazı yerlerini küçük örgüler yapıp kalan kısımları bırakmıştı. Daha sonra iki yanımdan bıraktığı tutamlara dokunmadan saçlarımı topladı. O da dağınık bir topuz yapmıştı ama onun yaptığı daha güzel ve özenliydi. Saçlarımın arasına yaptığı örgülerle birlikte güzel bir görüntü olmuştu. Bir kutu çıkarıp önüme koydu. Kutunun içinde elbisemin çiçeklerine benzer çiçekleri olan tel tokaları eline aldı. Tel tokaları saçlarımın arasına gizleyince kızıl saçlarımın arasına serpiştirilmiş beyaz kır çiçekleri var gibiydi. Aynadaki yansımama baktığımda farklı ve güzel görünüyordum. "Çok güzelsin," diyen kadının büyülenmiş sesiyle ona tebessüm ettim.

"Hugo!" diye bağırarak onun yanına gidince kısa süre sonra elinde küçük bir çantayla yanıma geldi. "Şimdi sıra senin," dedikten sonra çantayı açtı, kırmızı kadife bir kutu çıkardı. "Bu gerçeğinden ayırt edilmeyecek bir imitasyon. Bu gece mankenler henüz podyumu terk etmeden taktıkları mücevherler aslında yeni sahiplerini buluyor. Her mücevher milyonlar değerinde olduğu için özel bir kasada saklanıyor. Evet, bunlar sahte çünkü müşteriler Bay Marshall'dan bizzat kendileri alıyorlar. Güvenlik amaçlı defilelerde gerçek mücevherlerin yerine bir kopyası olan imitasyonları kullanırız. Sahte olmalarına rağmen bunlar

da çok pahalı kolay kolay gerçeğinden ayırt edilemez," deyince Marcus'un bu konuda aldığı tedbir için onu takdir ettim. Aslında olması gereken bir önlemdi bu çünkü defilenin perde arkasında giren çıkan belli değildi. Öyle değerli şeyleri herkese emanet edemezlerdi.

Kutuyu açtığında içinden çıkan mücevherle âdeta büyülendim. İncilerden oluşan takı gerçek gibi ışıl ışıldı. Küçük incilerin arasında duran mavi menekşe çiçeğinin yapraklarındaki pırlantalar yutkunmamı sağlamıştı. Yeşil yapraklar gerçek gibiydi, Army söylemeseydi sahte olduğunu anlayamazdım. Kolyenin tam ortasında mavi menekşe çiçeği vardı ve çiçeğin zincirden saçakları bulunuyordu. Altın sarısı saçakların ucunda ise küçük bir kelebek vardı. Yakut elmaslarla bezenmiş bu tasarım, Marcus'un bu işte ne kadar iyi olduğunu gözler önüne seriyordu. Bilekliği de incilerden oluşuyordu, üstelik yüzüğünün tam ortasında yine küçük, mavi bir menekşe, küpelerinde ise beyaz kelebekler vardı. Dikkat ederek hepsini taktıktan sonra aynaya baktığımda karşımda farklı bir Yeşil bulmuştum. Sanki bu tür davetlerde boy göstermeye alışık olan bir kız vardı. Army, "Gerçekten çok yakıştı," dedi. "Şimdi sıra senin, haydi git." Onu uğraştırmadan çadırdan çıkınca soğuk rüzgârı iliklerime kadar hissettim.

Saçları beyazlasa da uzun boyu ve güçlü duruşuyla Hugo'yu karşımda bulunca onu takip ettim. Şimdiden çok heyecanlandığım için birkaç adımlık yol hiç bitmesin istedim ama büyük perdenin yanında durduk. Benden önce çıkan manken perdeyi açıp basamaklardan yere inince Hugo bana baktı. "Yukarı çık ve müzik başlayınca sahneye gir," deyince heyecandan ellerim titrerken basamakları yavaşça çıktım.

Perdeyi açıp içeri girdiğimde küçük bir koridorda buldum kendimi. Kulağında kulaklık olan adam elimi tutarak beni birkaç adım yürüttü. Sahneyi görebiliyordum,

bir adım daha atsam sahnedeydim. Adam bana bakıp, "Şimdi," dediği esnada podyumun ışıkları sönmüştü. Her mankenden sonra podyum karanlığa bürünüyordu çünkü çıkan yeni mankenle ışıklar yeniden yanıyor ve o manken tüm dikkatleri üzerine çekiyordu.

Karanlığın içine bir adım atarak sahneye çıktığımda Take My Breathe Away[2] çalmaya başladı. Arkamdaki projeksiyonda çıkan tanıtım filmi şarkıya eşlik etti. Arkamdaki büyük ekranda müzik eşliğinde tanıtım filmi oynarken derin bir nefes aldım. Öne doğru bir adım atınca yukarıdan bir ışık üzerime tutuldu. Attığım her adımla sahne ışığı beni takip ederek önümü aydınlatıyordu. Her yer karanlık olduğu için izleyicileri bile göremiyordum fakat ışıldayan sahne ışığı beni karanlığın içindeki bir ışık gibi gösteriyordu. Evet, ben göremiyordum ama onlar beni görüyordu. Terleyen ellerimi elbiseye sürterek yürümeye başladım. O kadar heyecanlıydım ki gerçekten bir kriz geçirebilirim. Ben hareket ettikçe beni takip eden ışık sönsün istedim. Küçük adımlarla düz bir şekilde yürürken burada boy gösteren mankenlerin yakınına bile yaklaşamazdım. Zaten ayakkabılarımı değiştirmediğim için boyum da onlardan çok kısaydı. Gerçek bir manken olmadığım için onlar gibi salınarak yürümüyordum. Adımlarım zoraki, ürkek ve çekingendi. Podyumun sonuna kadar geldiğimde kalbimde inanılmaz bir kıpırtı hissettim. Sanki o buradaydı ve şu anda beni izliyordu. Elimi kalbime bastırarak sakinleşmeye çalışırken aynı zamanda farkında olmadan bileğimdeki bilekliği ve parmağımdaki yüzüğü de izleyenlere sunmuştum.

Podyumun ucuna yetişince dönüp turu tamamlamam gerekiyordu fakat bunu yapmadım. Onu bu kadar yakınımda hissederken arkamı dönüp gidemedim. Durdum

[2]Giorgio Moreder ve Tom Whitlock tarafından 1986 yapımı *Top Gun* filmi için yazılan ve Amerikan *New Wave* grubu Berlin tarafından seslendirilen şarkı.

ve onu görmek istercesine etrafıma baktım ama her yer karanlık olduğu için onu bulamayınca geri döndüm. Başlattığım turu tamamlamak için geri dönmek zorundaydım. Yürürken bu sefer kendi tanıtım filmimi görmüştüm çünkü ona doğru yürüyordum. Tamam, benim değildi ama kolyeyi ben taktığıma göre şimdilik benimdi. Bir damla gözyaşı suya düşüyordu, sonra o damla dalgaların içinde ışıltıyla okyanusun derinliklerine süzülüyordu. Okyanusa düşen o damla bir adamın avuçlarında tuttuğu inci tanesine dönüşüyordu. Adam elindeki inci tanesini sıkıca tutarken başını çeviriyor ve arkasında ona bakan kadının gözyaşını elinde tuttuğunu görüyordu. Kadın ise ona bakmıyordu çünkü kadının gözleri adamın yanındaki kadını acı çekercesine izliyordu. *Hüznün İncileri* diye bir yazı çıktı ve tanıtım filmi burada bitti. Ve ben acemice olsa da bir şekilde defilemi tamamladım.

Sahneden çıkmak üzereyken bir anda tüm ışıklar yanınca yavaşça arkamı döndüm. Podyuma çıkan her mankene yaptıkları gibi benim için de büyük bir alkış tufanı koptu. Beğeni dolu gözlerle beni izleyen insanları gördüm. Perdenin arkasında duran adam kaşlarını çatarak yanına gitmemi istedi ama ben sahneyi terk etmedim. Çünkü podyumun ön sıralarında oturan adamdan gözlerimi alamıyordum. Suikastçım oradayken o çadıra dönmeye hiç niyetim yoktu. Geceden daha siyah bir gömlek giymişti, çok yakışmıştı. Bir bacağını diğerinin üstüne atarak elindeki kırmızı şarabı yudumluyordu. Bu geceye özel giyinmemişti, yine kendisi olmuştu çünkü özensiz, asi saçları ve rahat tavırlarıyla aynıydı. Fakat bu hâliyle bile buradaki tüm erkekleri gölgede bırakacak bir güzelliği ve karizması vardı. Sırtını rahatça koltuğa yaslayan adamın lacivert gözlerinde büyük bir beğeni vardı. Tepeden tırnağa soluksuz bir şekilde beni incelerken nefesimi tutarak ona doğru yürümeye başladım.

Sahneden çıkmam gerekirken geri dönmüş olmam herkesin merakla beni izlemesine neden oldu. Her adımımla ona biraz daha yaklaştığım için kalbimdeki sızı yerini koruyordu. Yanında Marcus oturuyordu, sol tarafında ise kırklı yaşlarının ortasında ve oldukça bakımlı bir kadın vardı. Suikastçımla olan göz temasını kesmeden sahnenin ucuna gelmiştim. Durdum ve âşık gözlerle onu izlerken, *"Seni özledim,"* dedim ve burada ondan başka kimsenin dudak okuyamadığını umdum.

Yanındaki kadın Gölge'ye bakarak dudaklarımı oynattığımı görünce sanki Gölge'nin vereceği tepkiyi merak etmiş gibi ona bakıyordu. Ve söylediklerimden sonra suikastçımın dudağının bir tarafı tembelce kıvrıldı. Kadehini bir dikişte bitirerek boş bardağı gelişigüzel bir yere bırakıp ayağa kalktı. Bunu yaparken bile gözlerini benden ayırmıyordu. Herkes bizi izlerken iki adımda sahnenin ucuna geldi. Passion Holding'in genç ve yabani vârisi kimseyi umursamadan sahnenin ucunda durdu. Yüksekte olduğum için başını kaldırıp bana baktı, elini uzattı. Yüzümde küçük bir gülümseme oluşunca elimi onun avucuna bıraktım. Elimi sıkarak bir anda beni kendisine doğru çekince belimden tuttuğu gibi beni sahneden indirmişti. Elleri belimdeyken onun gözlerinde kaybolmuştum. Buradaki gazetecilerin fotoğraflarımızı çektiklerini yüzümde patlayan flaşlardan anladım ama şu an için ondan başka her şey önemsizdi.

Etrafımızdaki meraklı gözleri umursamadan iç çekerek üzerime eğildi. "Bu kadar güzel olmayı sana yasaklıyorum, Elmacı Güzeli," dediğinde boğuk çıkan sesindeki beğeni ayaklarımı yerden kesmişti. Gerçi belimden tutarak beni havaya kaldırdığı için ayaklarım zaten yerden kesilmişti. Ellerim onun omuzlarındaydı ve o başını kaldırıp bana bakıyordu.

Tek kaşımı yavaşça yukarı kaldırdım. *"Bana güzel olduğumu mu söyledin?"* Ona olan yakınlığım yüzünden nefes alış verişlerim hızlandığı için kollarının arasında kuş gibi titriyordum.

Rahatsızlandığımı fark edince yavaşça beni yere bırakıp istemeyerek benden ayrıldı. Koltuğunda duran ceketini alıp yanıma geldi. "Üşüyorsun," deyip ceketi omuzlarıma bırakınca onun kokusunu soluyup gözlerimi kapattım. Yeniden açtığımda gülerek başını iki yana salladı. "Buraya gel," dedikten sonra kolumdan tutarak beni kendi koltuğuna oturttu. Buradaki kadınların, özellikle genç kızların bana attıkları kıskanç bakışları hissediyordum. Kimseyle ilgilenmeyen adam ayağa kalkarak beni kollarına alıp podyumdan indirmişti. Bana kendi ceketini ve yerini vermişti. Bu bile çoğu kıskanç ve meraklı gözlere beni hedef yapıyordu.

Defilenin başından beri gözlerini benden ayırmayan kadın, yani Gölge'nin yanında oturan bu kadından rahatsız olmuştum. Çünkü suikastçım benim için ayağa kalktığından beri gözlerini bana dikip bakıyordu. Gözlerinde herhangi bir art niyet olmasa da kıskançlığım tutmuştu işte. Sonuçta yaşına rağmen çok güzeldi.

Bu kadın neden meraklı gözlerle bizi izliyordu?

Ben oturunca Gölge'ye yer kalmamıştı fakat bunu sorun etmiyormuş gibi yanımda durdu. Kaşlarını çatarak yanımda oturan Marcus'a baktı. "Bunun hesabını vereceksin!" Dişlerinin arasından tehdit edercesine konuştu: "Sahnede kriz geçirseydi ölüm bile seni benden kurtaramazdı!"

Marcus gülerek arkasına yaslandı. "Orada bir melek gibiydi. İzleyenleri güzelliğiyle büyüledi kardeşim; itiraf et, sen de çok etkilendin. Ayrıca bugün mankenlerden yana sorun yaşıyorum, bu fırsatı kaçıramazdım." Gülerek bana

baktı ve şarabını hafifçe havaya kaldırarak, "Senin şerefine," diyerek bir yudum içti.

Tabii bu hareketi Gölge'nin sinirden çıldırmasına neden oldu. Fakat etraftaki yabancı gözler yüzünden yumruklarını sıkarak ona ölümcül bakışlar atmakla yetindi. Farklı bir müzik başladığında herkesin bakışları yeniden podyumu bulmuştu. Defilenin son mankeni Emily sahneye çıkmak üzereydi. Marcus yüzünü buruşturarak, "Şimdi rezil olacağım an geldi. Çünkü sahne sırası o çirkin yaratığın!" diyerek içkisinden büyük bir yudum alınca heyecanlandım. Emily'nin son hâlini görmek için sabırsızlanıyordum.

Ve sonunda beklenen an gelmiş, Emily sahneye çıkmıştı. Sahne ışıklarıyla podyuma bir güneş gibi doğan kızı görünce Marcus içtiği şarabı püskürterek çıkardı. "Bu... Bu o çirkin yaratık olamaz, değil mi?" Şoke olmuş bir şekilde söylediklerine keyifle güldüm. Yüz ifadesi gerçekten görülmeye değerdi.

Bu Geceden sonra bence Marcus için hiç iyi şeyler olmayacaktı. Emily Lewis bu gece parlayan bir yıldız gibi Marcus da dâhil birçok erkeği etkisi altına almayı başarmıştı.

9
ACIMASIZ BİR KATİL

"Kabul etmek istemediğim tek şey onun beni yaşattığı ve benim dışımdaki herkesi öldürdüğüydü. Cennet ve cehennem tek bir vücutta hüküm sürmezdi."

Yaşam dediğimiz bu evrensel boyutta bazen ummadığımız anlarda küçük sürprizler yaşanırdı. Şimdi de böylesine büyülü ve güzel bir sürprizi yaşıyorduk. Değişimiyle dudak uçuklatan Emily Lewis, çoğu kişinin aklını başından almıştı. Üzerindeki buz mavisi uzun elbise ona çok yakışmıştı. Elbisenin uzun eteğinin önü kısa olduğu için bacaklarının biçimli hâlini ortaya çıkarmıştı. Elbisenin arka kısmı ise bir gelinin duvağı gibi uzundu. Göğüs kısmı straplez olan elbiseden dolgun göğüsleri dikkat çekiyordu. Göğüslerini erkek kılığına girdiğinde bayağı sıkı sarıyor olmalı ki onları bir şekilde düz hâle getirmeyi başarıyordu. En göz alıcı yeri yüzüydü çünkü mavi gözlerini gizleyen çirkin gözlükleri yoktu. Okyanus mavisi gözleri tüm ışıltısıyla insanda iç çekme isteğini uyandırıyordu. Gözlerinin üstüne sürdüğü mavi simler göz kapaklarına yıldız tozu serpiştirilmiş izlenimi veriyordu. Gülkurusu teninde pembe ruju sayesinde dudakları dolgun ve dikkat çekici görünüyordu. Kestane saçları kısaydı fakat peruğun altında gizlenmekten sıkılmış gibi her tutamı bukleler hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Emily'nin taktığı mücevher ise gerçekten geceye damgasını vuran bir parçaydı. Çünkü mücevher boynunda

değil, saçlarındaydı. Deniz kabuğunu andıran ve ışıltısıyla göz dolduran taraklı bir tokaydı. Küçük denizyıldızlarıyla bezenmiş toka muhteşem bir parçaydı. Tokanın üstünde yeşil yosunları andıran yapraklar vardı ve saçaklı yapraklar saçlarının arasında salınıyordu. Evet, tokanın yaprakları Emily'nin boynunu saracak şekilde kıvrılıyordu. Mücevher bir toka olarak başlıyor fakat bir kolye olarak boynuna dolanmış bir şekilde bitiyordu. Ve ucundaki küçük, siyah yaprak göğüslerinin kıvrımında duruyordu. Kulağının biri boşken diğer kulağında küçük, mavi bir denizyıldızı vardı. Sol elinin parmağındaki yüzük sarmaşık gibi elinin üstünde süzülerek bileğini saran bir bileziğe bağlanıyordu. Toka kolyeyle bağlantılıydı, yüzük ise bileklikle. Ben sade şeylerden hoşlanıyordum fakat bu mücevherin ışıltısı ve Emily ile bütünleşmesi olağanüstü bir güzellik sunuyordu. Sanki Emily için tasarlanmıştı çünkü bu çirkin dedikleri kız tek kelimeyle peri kızına dönüşmüştü.

"Şaka mı bu?" Luna'nın kızgın sesini duyunca başımı hafifçe çevirdim ve nefes nefese hemen sol tarafımda durduğunu gördüm. Büyük ihtimalle defileye yetişmek için koşmuştu fakat orada kendisi yerine Emily'yi görmesi onu kızdırmıştı. "Bu-Bu kız..." dedi ama öfkeden doğru düzgün konuşup devamını getiremedi.

Marcus iç çekerek farkında olmadan, "Çok güzel," diyerek Luna'nın yarım bıraktığı cümleyi tamamladı. Marcus gibi yüzeysel birini gerçek anlamda etkilemeyi başarmıştı. Luna'nın burada olduğunu fark ettiğini sanmıyordum. Büyülenmiş gibi yavaşça ayağa kalkarak bir adım öne gitti. Emily Lewis, Marcus gibi birini bile ayağa kaldırmayı başarmıştı. Marcus gördüğü kadının gerçekliğini sorgular gibi gözlerini dahi kırpmadan onu izliyordu. "Drew, dostum, sanırım kardeşin öldü ve cennetteki melekleri görüyor," diye hayranlık içinde konuşunca güldüm. Zor beğenen birinden bunları duymak şaşırtıcı bir durumdu.

Suikastçım gülerek başını iki yana salladı. "Eğer ölmüş olsaydın gideceğin tek yer cehennem olurdu, hayvan herif," diyerek iğneleyici tavrını konuşturdu. "Ve orada melek diye bir şey yok!" Bu iki kardeşin ilişkisine bayılıyordum.

Luna nişanlısının bu kaybolmuş hâliyle burnundan solumaya başlamıştı çünkü böyle bir tabloyla karşılaşmayı beklemiyordu. Emily hiçbir şeyin farkında olmadığı için podyumda ışık saçarak küçük adımlarla ilerliyordu. İşin ilginç yanı arkasındaki projeksiyonun yansıttığı tanıtım videosu onu anlatıyor gibiydi. Bir adam vardı ve kaşlarını çatarak bir kızı uçurumdan itiyordu. Rüzgârın içinde boşluğa süzülen kız büyük bir okyanusun içine düşüyordu. Fakat dalgalar kızı öldürmek yerine kendi parçası kılarak onu sarıyordu. Sanki sudan eller çıkıyor ve kızı kumsalın üzerine bırakıyordu. Deniz kızı suya düşmüş gibi okyanusun hırçın dalgaları ona karşı merhametliydi. Kız tekrar ayağa kalktığında saçına yapışan deniz kabuğu güzel bir tokaya ve bedenine yapışan yosunlar da boynunu ve bileğini sarıp ışıltılı bir mücevhere dönüşüyordu. Kız başını kaldırıp tüm güzelliğiyle uçurumun üstündeki adama bakıyordu. Kızın değişimiyle şoke olan adam başını eğip uçurumun aşağısında bulunan kızı izliyordu. Kız ise gözlerinden süzülen bir damlayla tebessüm ederek tekrar suyun içine girip kayboluyordu. Kısa tanıtım filmi bittiğinde ekranda *Okyanusun Sonsuz Aşkı* diye bir yazı çıkmıştı. İç çektiren bir tanıtımdı ve Emily ile bütünleşmiş gibiydi.

Emily insanları kendisine nasıl hayran bıraktığının farkında olmadan podyumun sonuna kadar yürüdü ve Marcus'u gördü. Gözlükleri olmadan uzağı hatta yakını bile iyi göremediği için Marcus'un yüz ifadesini iyi göremediğine emindim. Gerçek bir mankene taş çıkaracak şekilde hareket etti ve bir elini beline koyarak seyircilere selam verdi. Marcus'u görmezden gelerek elbisesinin kuyruğunu savurup geri döndü. Turunu tamamlamak için

ki endişesini gizleyemiyordu. "Gerçek anlamda ona tapıyor gibisin." İki kardeş arasında bir sessizlik oluştu ve biri diğerine yönelik olan korkusunu daha fazla saklayamadı. "Drew." Suikastçımın adı kısık bir sesle döküldü dudaklarından. "Gerçek anlamda," dedi ve katilim sertçe yutkundu. Bu yutkunuş birçok gizin üstünden kalkan bir örtü gibiydi. Şimdi sadece gerçekler vardı.

Avcı bu sefer başını küçük avına doğru çevirdi. Göz göze geldiğimizde lacivert gözlerindeki korkuyu görmek ilk kez beni bir konuda ondan üstün kıldı. Şimdi av olan oydu çünkü onun güneşi, ona ait olan her şeyi yakıp yok ediyordu. *Gerçek anlamda,* demişti Marcus ve bu iki cümlenin anlamı bizim aramızdaki ilişkinin gerçekliği değildi. Drew'in bana duyduğu hislerin ölümcül boyutuyla yüzleşmekti. O da bundan korkuyordu çünkü bir faniyi gerçek anlamda kendi tanrıçası yapmış ve tüm kalbiyle ona tapıyordu. Aramızdaki şey bunun çok daha ötesindeydi. "Evet," dediğinde Marcus'a yönelik konuşuyordu ama gözleri gözlerimdeydi. "Taptığım kadın o." Bunları söylerken zerre kadar tereddüt etmemişti. Bükülen dudaklarımdaki gülümsemeyi gördü ve boğazını yakıp geçen bir iç çekişle, "Hem de tüm kalbimle," dedi. "Bu beni her ne yapıyorsa evet, öyleyim." Bana olan teslimiyetini birkaç cümleye sığdırmıştı.

Yanımda oturan kadın duyduğu sözlerle donup kalmıştı. Gözleri önce beni, daha sonra Avcı'yı buldu. Tekrar bana baktı ve tekrar gözlerini dahi kırpmadan beni izleyen adama döndü bakışları. Kadın bunu birkaç kez üst üste tekrarlamıştı. Bir şeyler anlamak ister gibi davrandığı için rahatsız hissederek önüme döndüm. Lanet kadın kırklı yaşların sonunda olsa da hâlâ çok güzeldi. Güzel olması beni kızdıran şeylerin arasındaydı. Kısa süre içinde tüm mankenler birbiri ardına podyuma tekrar çıktılar. Selam verip bir tur daha döndüklerinde büyük bir alkış eşliğinde defile bitmişti.

le rahat bir nefes aldım. Marcus onu kurtlar sofrasında tek başına bırakmazdı.

Az önce Drew'i kıskançlığından dolayı kınayan Marcus'un kendisi de kardeşinden farklı görünmüyordu. Francisco'ya bakıp, "Eşin seni arıyordu. Neden asistanımla vakit kaybetmek yerine onu bulmuyorsun?" dediğinde sesi sakin çıkmıştı ama kaşlarını çatması pek de sakin olmadığını gösteriyordu.

"Asistanın mı?" diyen adam şaşırmıştı. "Onunla beni yalnız bırakmanın bir sakıncası var mı?" Evli olmasına rağmen büyük bir arsızlıkla sorduğu bu soru Emily'yi ürküttü. Sanırım erkekler konusunda en az benim kadar deneyimsizdi.

Marcus yanındaki kızın korktuğunu fark edince bir adım öne çıkarak Francisco denen adamın karşısında durdu. Uzun boyunun avantajını kullanarak onun üzerine eğildi. Kulağına ne söyledi, bilmiyorum çünkü bu uzaklıktan yeteri kadar iyi duyamıyordum. Fakat adam yutkunarak geriye çekildi. Korkmuş gibi bir hâli vardı. Hemen kendisine çekidüzen verip, "Asistanını rahatsız ettiysem ondan ve senden özür dilerim," dedi ve hızla yanlarından ayrıldı. Onu bu kadar korkutacak ne söylediğini merak ettim.

Giden adamın arkasından şaşkınca bakan Emily başını çevirdi ve tepeden tırnağa onu inceleyen Marcus'u gördü. "Bay Bruce," diyerek panik yaptı çünkü Marcus'un aylar sonra onu ilk kez burada gördüğünü sanıyordu. Erkek kılığına girdiğini Marcus'un hiç anlamadığını düşünüyordu. "Eminim ki neden burada olduğumu merak ediyorsunuzdur," dediğinde ona uyduracak bir yalan arar gibiydi. "Ben-" diye başlayıp iyi bir yalan bulmaya çalıştı. Fakat Marcus onun yalanlarıyla ilgilenmiyormuş gibi, "Dans edelim mi?" diye sorunca Emily donup kaldı.

Ve Marcus, kadın ruhundan zerre anlamayan adam, söyledikleriyle yine onu kızdırmayı başardı. "Bu gece o kadar da çirkin görünmüyorsunuz. Benim gibi birinden böyle bir şey duymak bile bence sizi şanslı kılıyor." Karşısındaki kızın öfkeli yüzüne baktığında gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Kendinizi yeteri kadar şanslı hissediyor musunuz, Bayan Lewis?"

Emily ağlamaklı bir ifadeyle başını salladı. "Şansıma küfredecek kadar hem de," deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Bu ikisinin diyalogları her defasında beni çok eğlendiriyordu.

Marcus, Emily'nin son söylediklerini hiç duymamış gibi yapıp ona elini uzattı. "Artık dans edelim mi?" Gözlerinde gizleyemediği o yoğun tutku Emily'yi bir an önce kollarına almak için yanıp tutuştuğunu gösteriyordu.

İstemediği hâlde karşısındaki adamın dans için ısrar etmesi Emily'yi şaşkına çeviriyordu. "Artık size gerçekten dayanamıyorum." Marcus ile uğraşmak onu çok yoruyor olmalıydı.

"Sen böyle görünürken sanırım ben de sana dayanamıyorum." Marcus'un yoğun bakışları ve boğuk çıkan sesiyle söyledikleri Emily'yi afallattı. Bu gece karşısındaki adam fazla açık sözlüydü.

Emily'nin gözlerinde beliren kızgınlığı görünce iç çektim. Üzülmüştü çünkü Marcus'un bu tutumu onun değişimi içindi. Karşısında etrafındaki herkesi plastik cerrahiye gönderecek bir adam vardı. Marcus'un yüzeyselliği ve güzellik takıntısı Emily'yi üzen şeylerden biriydi. Onun asistanıyken çirkin görünüyor diye bir kez bile Emily'nin yüzüne bakmadığını duymuştum. Ama Emily güzel giyinip makyaj yapınca gözlerini ondan ayıramaz olmuştu. İşte, Emily'yi kahreden tam olarak buydu. Derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. "Nişanlınıza gidin, Bay

Bruce," dedi mesafeli bir ifadeyle. "Çünkü sizin gibi güzellik takıntısı olan bir adama katlanacak tek kişi o," dedi ve daha fazla konuşmadan sırtını dönüp ondan uzaklaştı.

Emily, Marcus'u geride bırakıp onu izleyen bir adamın yanına gitti ve ona tebessüm etti. Kısa süre içinde adam Emily'yi dansa kaldırdığında Marcus dişlerini sıkmıştı. Emily'nin ince belini saran ellere baktıkça gözlerinden ateşler çıkıyordu. Yanından geçen bir garsondan aldığı viskiyi dudaklarına yaklaştırdı ve bir dikişte hepsini içti. Boş bardağı elinde tutarken kaşlarını çatarak dans eden kıza bakıyordu. Üstelik Luna da bir köşede aynı şekilde nişanlısına bakarak içiyordu. Sanırım birileri fena hâlde kıskanıyordu.

Her an bir aşk üçgeni oluşabilirdi.

"Merhaba." Tam arkamda duyduğum ses yüzünden yerimde sıçrayarak arkamı döndüm. "Sizi korkuttum mu?" diye soran kişiye gülerek başımı salladım. Gerçekten beni korkutmayı başarmıştı.

Karşımda duran adam beni korkuttuğu için mahcup olmuş gözlerle bana baktı. "Böyle büyüleyici güzellikte bir kadını korkutacak kadar korkunç olmadığımı ümit ediyorum." Tanımadığım bir yabancının söyledikleri tebessüm etmemi sağlamıştı. Başımı hafif kaldırıp onu incelemekten kendimi alamadım. İlk dikkatimi çeken ela gözleri olmuştu. İnsanın içine işleyen gözleri yüzümün her zerresini inceliyordu. Hafif kemerli bir burnu ve uzun çenesindeki yeni çıkmış sakalları onu yirmili yaşların ortasında gösteriyordu. Sarı saçlarını arkaya doğru tarayarak keskin yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Yakışıklıydı evet, kesinlikle giydiği smokinin içinde çok yakışıklı görünüyordu.

Güzel iltifatlara ve yakışıklı erkeklere zaafım olduğunu bilmeyen yoktu.

"Ben Felix." Önce uzattığı eline, sonra ona baktığımda, "Bir adın var, değil mi?" diye sorunca tebessüm ederek başımı salladım. Yanımda çantam olmadığı için yazacak bir şeyler bulamamıştım. Ben ona adımı nasıl söyleyeceğimi düşünürken o, "Gülüşünün çok muazzam olduğunu biliyor musun?" derken gerçek anlamda etkilenmiş gibi bakıyordu.

Sessiz kaldığımı görünce bahçenin gözden uzak bir yerini işaret edip, "Biraz yürüyelim mi?" diye sordu. "Bu kalabalıktan çıkıp birbirimizi yakından tanıyabiliriz." Dudakları çapkınca kıvrılırken gözlerinde anlam veremediğim bir şeyler vardı. Onunla yalnız kalma fikri bir anda beni korkuttu çünkü olası bir tehlikede yardım isteyecek sesim bile yoktu.

Hafif tebessüm ederek başımı iki yana salladım. Gitmek için ona arkamı dönünce aniden kolumdan tutarak beni durdurdu. Beni kendisine doğru çevirdiğinde gitmemi istemiyormuş gibi bakıyordu. "Adını söylemedin?" Kibar çıkan sesine karşın kolumu yavaşça ondan kurtardım ve elini tutarak avuç içini açtım. Ne yapacağımı merakla izlemeye başladığı için elini çekmedi. İşaret parmağımı avucunun içine sürterek ismimi yavaşça yazdım.

Ne yazdığımı anlayınca, "Yeşil mi?" diye sordu. Başımı salladığımda gülümsedi. "İsmin de en az gözlerinin yeşili kadar güzel." Beğeni dolu bir ifadeyle söyledikleri beni utandırmıştı.

"Konuşamıyor musun?" Bunu yeni fark etmiş gibiydi.

Başımı *evet* dercesine salladığım esnada gözlerim Gölge'yi bulunca korku içinde yutkundum. Drew diyemiyordum çünkü şu anda bana bakan kişi Gölge, yani karanlık tarafıydı. Göz göze gelince etrafımdaki her şey silindi ve sadece onun öfkeden kararan yüzü kaldı. Evet, Gölge tam anlamıyla karanlığa büründüğü için sadece bakışlarıyla ci-

nayet işliyordu. Başını çevirip karşımdaki adama bakmak bile içindeki öldürme dürtüsünü harlıyordu. Kaşlarının korkutucu bir hızda çatılması tüylerime kadar ürpermeme neden olmuştu. Öfkesinin yakıcı kokusu aramızdaki mesafeye rağmen bana ulaşıyor ve nefesime karışıp içimi yakıyordu. Eğer sadece bakmakla birilerinin ölmesi mümkün olsaydı Felix şu anda yaşamıyor olurdu. Avcı'nın verdiği hızlı nefeslerdeki kan kokusunu solurken bu sefer av olan ben değildim. Hastalıklı bir şekilde sahiplendiği avının karşısında duran adam hedefindeki tek kişiydi. Onu öldürecekti, bunu gözlerinde görebiliyorum. Onu öldürecekti ve bunu yaptığının farkında bile olmayacaktı. Şuurunu yitirdiğinde o esnada yaptıklarını kontrol edemiyordu.

Şakağındaki damarların belirginleşip bir nabız gibi atmaya başladığını görünce irkildim. Dişlerini sıktığı için çenesi seğiriyor ve boynunda ortaya çıkan damarlar korkutucu bir derecede şişiyordu. Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki yanakları içe doğru gömülmüştü. Özellikle lacivert gözleri... O gözlerde sanki Azrail'in soğuk pençelerini taşıyordu. Defile esnasında yanımda olan kadın ona bir şeyler anlatıyordu fakat Gölge onu dinlemiyordu. Onun keskin bakışları tek bir noktada oyalanıyordu ve oraya baktıkça verdiği kan dondurucu nefesleri bu uzaklıktan bile tenimde hissediyordum. Başımı yavaşça çevirdim ve gözlerini dahi kırpmadan baktığı yere baktım. Ölümcül bakışlarının hedefinde Felix ile birleşen ellerimiz vardı. Gölge'yi asıl çıldırtan tam olarak buydu: Ondan başka bir erkeğin elini tutmam. Büyük bir suç işlemişim gibi elimi hemen çekmem inanılmaz bir olaydı. Sanki parmaklarım affedilmez bir günahın kiriyle lekelenmişti. Evet, yanlış bir şey yapmadığım hâlde bana hissettirdiği buydu.

Bana uyguladığı psikolojik şiddetin farkında bile değildi.

Korktum, ben bu sefer de onun bakışlarından çok korktum. Arkaya doğru birkaç adım attığımda bakışları

beni buldu ve yüzüme bakınca beni korkuttuğunu anladı. Felix'in tuttuğum elini parçalamak ve korkumu alıp beni yatıştırmak arasında gidip geldi. Gözlerimin önünde birinin daha kanını dökerse ne denli kötü etkileneceğimi biliyordu. Bu yüzden ben ve öldürme dürtüsü arasında gidip geliyordu. Fakat Felix'in koluma dokunup, "Sorun ne?" demesi Gölge'nin içindeki canavarı gerçek anlamda uykusundan uyandırmıştı.

Öfkesi daha ağır bastığı için kalabalıktan sıyrılarak hızlı adımlarla bize doğru yürümeye başladı. Yoluna çıkanlara çarparak buraya doğru geliyordu ve gözleri Felix'in omzumdaki elinden başka hiçbir şey görmüyordu. Onun elini söküp atmak ister gibi bakıyordu. Marcus'un defilesinde sorun çıkarmasını istemediğim için hemen Felix'den uzaklaştım ve Gölge'ye doğru koştum. Bir delilik yapmadan onu durdurmalıydım.

Daha o Felix'e ulaşmadan ben ona yetişmiştim. Karşısında durup elini sıkıca tutarak, *"Yapma,"* diye dudaklarımı oynattım. İki elimle onun tek elini sıkıca tutmuş, ince parmaklarımla sarmıştım. *"Sakinleşmen gerek."*

Son söylediklerimle gözlerime öyle bir baktı ki kanım dondu. Omuzları içine çektiği öfkeli nefeslerin şiddetiyle hareket ediyor, göğüs kafesi korkutucu bir şekilde alçalıp yükseliyordu. Dişlerinin arasından, "Sakinleştir o zaman!" dedi genizden gelen bir hırıltıyla. "Dokunduğun herkesin sonu olurum!" dediğinde çoğu zaman olduğu gibi yine fazla acımasızdı. Üzerime eğildi ve çatık kaşlarla gözlerime bakarken, "Onun yaşamasını istiyorsan bir an önce sakinleştir beni. Ona gülümsediğini, dokunduğunu ve sana dokunduğunu unuttur bana!" diye kızınca boş bulundum ve korkup elini bıraktım. İrkilerek arkaya çekilmem tamamen kontrolüm dışında yaptığım bir şeydi.

İnsanlara özgü bir savunma mekanizmasıyla tehdit olarak gördüğüm kişiden uzaklaşmıştım. Fakat bu büyük bir hataydı çünkü normalde bile ondan korkup kaçmam onu delirtirdi. Bu kadar sinirliyken bunu yapmam ise öfkesini had safhaya çıkartır ve onu durdurulamaz kılardı. Öyle de oldu. "Çekil yolumdan!" diye beni tersleyip omzuma çarparak yanımdan geçti.

Felix'e ulaşmak için fazla kararlı olduğunu görünce hemen solumdaki masaya yaklaştım. Masanın üzerinde duran boş kadehi aldım ve o tam Felix'e ulaşmışken kadehi ona fırlattım. Kadeh Gölge'nin sırtına çarparak yere düşüp kırılınca bazı insanlar merakla bize doğru dönmüştü. Sırtına çarpan kadehle korkutucu bir yavaşlıkla durup bana doğru döndü. Başını eğip yerdeki kristal kadehin cam parçalarına baktı ve dişlerini sıkarak başını kaldırdı. Sinirden küplere binerken, "Bana bir şeyler fırlatmaktan vazgeç!" diye beni uyardı.

Fakat ben durmadım ve yanımda geçen garsonu durdurup bu sefer dolu bir kadehi aldım. İçindeki şarabı yere döküp boş kadehi suikastçımın kafasına fırlattım. Başını eğerek ikinci kadehten kurtulması hiç zor olmadı. Yumruklarını sıkarken, "Senin sorunun ne, lanet kadın?" diye bana bağırınca müzik durduğu için artık herkes bize bakıyordu. Marcus şansına istediği kadar küfretsin çünkü çoktan olay çıkarmıştık.

"Az önce omzuma çarptın!" diye dudaklarımı oynattım ve garsonun tepsisinden bir tane kadeh daha aldım. İçindekini yere döktüğüm için şarap yine ayaklarıma ve elbiseme sıçramıştı. Dudaklarımın hareketini ondan başka kimse anlamadığı için, *"Sen korkunç birisin çünkü omzuma çarptın!"* dedim ve üçüncü kadehi de tüm gücümle kafasına fırlattım.

Bu sefer olağanüstü reflekslerini gözüme sokarcasına kadehi tek eliyle yüzünün yakınında tuttu. Bunu yapar-

ken dik duruşunda en küçük bir kıpırtı olmamıştı. Ama kaşları hâlâ çatıktı. "Bilmeden çarpmışımdır!" deyip kadehi yan tarafına atarak kırınca Marcus'un, "Hey! O kadehlerin tanesine bir servet harcadım!" diyen kızgın sesini duydum. Şu anda tek düşündüğü kırılan kadehleri miydi?

Öfkemizi ondan çıkarmak ister gibi Gölge ile aynı anda ona bakınca Marcus, "Devam edin, rezil insanlar," diye homurdanarak sinirli bakışlarımızdan kurtulmaya çalıştı. "Nasıl olsa kırılan her kadehte sizden iki katı tazminat alacağım." Telefonu çıkarıp birini arayınca ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Ta ki, "Antonio," diyene kadar. Tanrı aşkına, bu durumda bile bizi dava mı edecekti?

Marcus yerdeki kırık kadehlerine bakıp, "Antonio, derhâl Drew Marshall için bir tazminat davası açıyorsun!" deyince afalladım. Bunu gerçekten yapıyordu.

"Evet, kardeşim olan Drew'e dava açıyorsun," derken arsız herif herkesin içinde bu telefon konuşmasını yaparken çok rahattı.

"Evet, Antonio, soyadı Marshall olan hayvan herife dava açıyorsun. Defilemde rezalet çıkartan kardeşime dava açıyorsun! Antonio, ilk kez ailemden birine dava açıyormuşsun gibi sorgulamayı bırak! Bu arada hazır konusu açılmışken bir tane dava da babaanneme açmanı istiyorum. Hastalığı, defileye gelmemesi için bir mazeret olamaz. Evet, davetiye göndermiştim. Kapat çeneni Antonio, kırılan gururum için o kadına da dava açıyorsun! Hayır, ona ait arsayı almak için bunu yapmıyorum. Peki, arsayı alabilir miyiz? Yüklü bir tazminat ödemesi için önemli bir sebep gerek diyorsun. İlkokuldayken babaannem kulağımı çekmişti. Sol kulağımda bir işitme kaybı var, bunun için de yüklü bir tazminat davası aç. Kulağım için bana bir arsadan daha fazlasını vermesi gerek. Doktor raporu almak benim için hiç zor değil çünkü damadı doktor.

Evet, babaannemin damadı. Evet, babaannemi çok seven o damadı. Antonio, bana istediğim raporu vermezse onu da dava ederim. Geçen yıl beyzbol maçında koluma çarptığı için aldığım darp raporu hâlâ elimde. Tanrı aşkına, benimle konuşurken Mozart dinlemeyi bırak!" diye onu azarlayıp telefonu kapatınca buradaki herkesin şaşkın bakışlarına maruz kaldı.

Hepimizin ona baktığını görünce elindeki telefonu kaldırıp buradaki insanlara gösterdi. "Eğer bana bakmaya devam ederseniz size de dava açarım," dediği an herkes hemen önüne döndü. Yapar mıydı? Kesinlikle yapardı.

Onu tanıyan herkes davalar konusunda asla şaka yapmadığını iyi bilirdi.

Drew'e bakıp yanımdaki garsonun tepsisinden bir tane daha kadeh aldığımda güldü. Evet, sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Derdin ne senin?" dediğinde *bilmiyorum* dercesine bir hareket yapıp kıkırdadım. *"Sana olan sinirim hâlâ geçmedi,"* diyerek dudaklarımı oynattım ve dördüncü kadehi de ona fırlattım.

Kadehi yine havada tuttu ve yine kırdı. Tabii, bu Marcus'u çıldırttığı için kaşlarını çatarak yanımdaki garsona baktı. "Tüm kadehleri kırdırana kadar oradan ayrılmayı düşünmüyor musun?"

Garson bir anda Marcus'un radarına takılınca ne yapacağını bilemedi. Fakat Marcus ne yapacağını çok iyi biliyordu çünkü yine telefonu çıkarıp, "Antonio," deyince başta Antonio olmak üzere buradaki herkesi sinirden ağlatabilirdi.

Bu gece kendi defilesinde davalara doymayan Marcus, "Garsonu da dava ediyoruz," deyince sinirden güldüm. Bunu yapmayı gerçekten çok seviyordu, değil mi? Boşta-

ki elini ütülü pantolonunun cebine koyarken diğer eliyle telefonu kulağında tutuyordu. "Garsonun adını nereden bileyim?" Başını kaldırıp garsona baktı. "Adın ne senin?" Onun için cevaplaması zor bir soruydu çünkü bu işin sonunda mahkemelerde sürünebilirdi.

Zavallı çocuk Marcus'a tam adını söyleyecekti ki kolunu tutarak onu durdurdum. Onun kolunu tutmam ise Drew'i kızdırdığı için burnundan soluyarak Marcus'a döndü. "Kırılan her şeyi fazlasıyla ben öderim!" deyince onu daha fazla kızdırmamak için garsonun kolunu tutmayı bıraktım. Yeni bir kadeh daha kırılmasın diye garson âdeta uçarak yanımda kaçmıştı.

Marcus sırıtarak, "Bir dakika, Antonio," dedi ve telefonu kulağından uzaklaştırıp kardeşine baktı. "Tabii ki ödeyeceksin." Gözleriyle beni işaret etti. "O senin kızın ve onun sebep olduğu tüm hasarların faturasını sana kesiyorum. Şimdi kızını sakinleştir çünkü geriye kalan tüm kadehlerimi sağlam istiyorum," dediğinde onun inadına bir tane daha kadeh kırmak istedim lakin garson kaçıp gitmişti.

Suikastçım ve ben daha yeni yeni sakinleşmiştik ki Felix, "Drew," diyerek ona yaklaştı. Tanışıyorlar mıydı?

Felix'in elinde iki kadeh şarap vardı. Bunlardan birini suikastçıma uzatıp ona tebessüm etti. Konuşmaya başladıklarında artık daha önce tanıştıklarına emindim. Onlardan uzakta olduğum için ne konuştuklarını duyamıyordum. Konuşan taraf genelde Felix oluyordu, suikastçım dinleyen taraftı. Felix beni gösterip sırıtarak ona bir şeyler söyledi. Ne söyledi, bilmiyorum ama Drew başını kısa bir an çevirip bana bakmıştı. Beni izlediği esnada Felix ne söylediyse hızlı bir şekilde ona doğru döndü. Yüzünde duyduklarından hoşlanmamış gibi bir ifade vardı. Felix

hâlâ ara ara beni gösterip ona gülerek bir şeyler anlatıyordu. O bunu yaptıkça suikastçımın yüz ifadesi daha korkutucu bir hâle geliyordu. Şu anda hoşuna gitmeyen şeyler duyuyordu.

Ve işte her şey tam da bu esnada başlamıştı. Felix'in son söylediği şeyle Gölge elindeki şarap kadehini öyle bir sıktı ki kadeh avuçlarında parçalandı. Ellerinden kanlar akarken parçalanan kadehin çıkardığı sesle herkesin bakışları onu bulmuştu. Onların yakınında duran bir kadının attığı çığlığı umursamadı. Kimse daha ne olduğunu anlamadan kanlar akan elini kaldırdı ve yumruğunu Felix'in yüzüne geçirdi. "Tekrar söyle!" diye gürleyerek ikinci yumruğuyla Felix'i yere serdi. "İkinci kez tekrarla!"

Ellerim korkudan kalbimin üzerinde durduğunda herkes ürkerek bu vahşetin sahibine bakıyordu. Felix ellerini yere bastırıp arkaya doğru sürünerek kanayan burnunu tuttu. "Bu kadar ciddiye alacağını bilmiyordum." Sanki onunla daha önce karşılaşmış ve neler yapacağını biliyormuş gibi korkuyla ona bakıyordu. "Haydi ama dostum, alt tarafı bir kadın."

Felix'in onu yatıştırmak için sarf ettiği son cümle onu daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Beyninden vurulmuşa dönmüş gibi, "Alt tarafı bir kadın, öyle mi?" dediğinde artık onu ben bile durduramazdım. Sinirden zangır zangır titrerken sıktığı dişlerinin arasından, "Alt tarafı bir kadın değil," dedi ve hızla aralarındaki mesafeyi kapatıp Felix'in üzerine eğildi. Yakasından sertçe tutup onu kendisine doğru çekti ve "Benim kadınım!" diyerek Felix'in yüzüne kafa atarak onu tekrar sırtüstü yere yapıştırdı.

Suikastçım bir ayağının üzerine diz çöküp üzerine basa basa, "Benim kadınım, benim!" diye bağırıp hiç açmadığı ve içinde cam kırıkları olan yumruğunu defalarca onun yüzüne geçirmeye başladı. Dehşete kapılmıştım.

Yine olmuştu, yine kontrolünü kaybetmiş ve beni korkutmayı başarmıştı.

Sırt kasları attığı her yumrukla gerilirken durmak bilmiyordu. Felix aldığı her darbeyle yalvararak ondan medet umuyordu ama onu duymuyordu. Ölüme olan açlığı dinmediği için tıpkı bir canavar gibi davranıyordu. Her yumrukla onun yüzünü biraz daha parçalıyordu. Bir insan olamayacak kadar korkutucu ve acımasızdı. Gözlerim dolduğunda başını yavaşça çevirerek olduğu yerden bana baktı. Dişlerinin arasından, "Bakma!" diye beni uyardı. Sanki birazdan yapacağı şeyi görmemi istemiyormuş gibi sabırsız bir ifadeyle, "Kapat gözlerini!" dedi fakat ben onu dinlemedim ve o da beni cezalandırmak ister gibi Felix'in parmaklarını kırdı. Evet, gözlerimin önünde Felix'in tuttuğum elini tuttu ve parmaklarını teker teker ters çevirerek kırdı.

Bu kadar ileri gittiğine inanamıyordum.

Felix'in attığı acı dolu haykırışlara kulaklarımı tıkamak istedim. Kalbim korkudan çıkmak üzereyken nefes alamadığımı hissettim. Her defasında farklı bir yüzüyle tanışıyordum ve bu yüzü hepsinden daha korkunçtu. Acıdan bayılan adamın yüzüne son bir yumruk atarak ayağa kalkmıştı. Yüzüne sıçrayan kanlar nasıl bir canavarı sevdiğimi acımasızca bana gösteriyordu. Yumruk attığı kanlı elini açınca avuçlarındaki cam parçaları yere düştü. Ayaklarının önüne düşen parçalar onun kanının kızıllığını taşıyordu. Kendi kanını akıtarak başka bir insanı kanatacak kadar hastaydı. Parmaklarından kendi kanı akarken attığı her yumrukla kanının değdiği teni kana boğmuştu. Kendi kanını rakibinin kanıyla karıştırarak ona işkence etmişti. Avucundaki keskin camlar canını yaktıkça daha bir hırsla atmıştı tüm yumrukları. Acının ona verdiği öfkeyi Felix'in üzerinde kullanmak için o camları avucunun içinde tutmuştu.

O ölümdü, bu gerçeği şimdi iliklerime kadar hissediyordum.

Bana doğru bir adım attığında etrafındaki korku dolu insanları umursamıyor gibiydi. Umursadığı tek kişi korkudan titremeye başlayan bendim. Az önce gördüklerimden sonra sanki bir deprem olmuştu ve ben içinde kalmıştım. Onun sebep olduğu bir depremin enkazını ben yaşıyordum. *"Ya-Yaklaşma bana!"* dudaklarım titrerken yine ondan ölesiye korktuğum anlardan birini yaşıyordum. Her defasında birilerine bunu yapmasından bıkmıştım.

Geriye doğru attığım adımı görünce tam anlamıyla çıldırdı. "Bunu yaparsan bu sefer canını yakarım!" Kaçmamam için beni tehdit etmesiyle dudaklarımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. *"Bu gece için çok heyecanlıydım."* Ağlayarak geriye doğru gitmeye başladım. *"Güzel bir kıyafet giydim çünkü sana güzel görünmek istemiştim." Bizden olmuyor* dercesine ona bakıyordum. *"Tek istediğim seninle normal bir gece geçirmekti."* Arkaya doğru attığım adımlarımı izliyor, *gitme* der gibi bana bakıyordu. *"Mahkûmların içinde değil, normal insanların içinde olmak ve onlar gibi hissetmek istemiştim."* Hıçkırarak gözlerine baktım. *"Başkasıyla değil, bunu seninle hissetmek istemiştim,"* dediğimde ıslak gözlerimi görünce içi acıyormuş gibi bana baktı ve "Onun bana ne söylediğini bilmiyorsun," diye fısıldadı. Onu dinlemeden yargıladığım için sitemkârdı ama yaptığının bir açıklaması olamazdı.

"Ama sen her şeyi yine şiddetle sonlandırdın. Hep yaptığın gibi yine hayatıma yıkım getirdin." Yerdeki kanlar içinde kalmış adamı göstererek daha çok ağladım. *"Seninle asla normal hissedemem, bir katille asla normal bir ilişkim olamaz! Sen acımasız bir katilsin! Nefret ediyorum senden!"* Dudaklarımı oynatıp söylediklerimle bana doğru yürümeyi bıraktı ve durdu. Dudaklarımın hareketi bu sefer ona duyduğum nefret içindi ve buna hazırlıklı değildi. Lacivert gözleri bana öyle bir baktı ki belki de ilk kez o göz-

lerde kendi sonumu gördüm. O benim gözlerimde ona olan nefretimi görürken ben, onun gözlerinde sonumu gördüm. Gördüğü nefret, öfkesini bana olan sevgisinden daha büyük kıldı. "Öyle bir yere saklan ki seni bulmam mümkün olmasın," diyerek dişlerini sıktı. "Bana bir iyilik yap ve bu gece kendini benden koru!" diye bağırıp üzerime yürüyünce tamamen öfkesine yenik düştüğünü anladım. İşte şimdi o çok korktuğum canavara dönüşmüştü.

"Bruce, pişman olacağın bir şey yapma!" Marcus'un korkuyla çıkan sesini duymuyormuş gibi hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. "Yeşil, git buradan!" Marcus'un endişeyle bağırması aklımı başıma getirmişti. Evet, gitmeliydim. Bu kadar sinirliyken bana bile zarar verebilirdi.

Hemen arkamı dönüp koşmaya başladığımda birazdan bana yetişeceğini biliyordum. İnsanları arkamda bırakıp ağaçların arasına girdiğimde hıçkırıklarımı tutamıyordum. Son söylediğim şey onu deliye çevirdiği için bana zarar verecekti. Karanlığın içinde koşmam nafile bir çabaydı çünkü şimdiden nefesim tıkanmıştı. Üstelik kalbim acılar içinde kendisini hatırlatıp duruyordu. Koşarak ondan kurtulamazdım, beni bulamayacağı bir yere saklanmalıydım. Etrafıma bakarak büyük bir ağaca yaklaştım.

Salkım söğüdünün uzun, sarkık dalları yere kadar uzanıyor ve yaprakları bir perde gibi ağacın gövdesini dört bir yanından gizliyordu. Son kez arkama baktığımda karanlığın içindeki gölgesini gördüm. Hemen söğüt ağacını geride bırakarak başka bir ağaca doğru koştum. Bu ağacın arkasında diz çöküp bu tarafa gitmişim gibi bir izlenim yaratmaya çalıştım. Beni bu tarafta ararsa izimi bulması biraz zaman alırdı. Yere diz çöktükten sonra emekleyerek salkım söğüdünün yanına geldim. Evet, az önceki ağacın yanına tekrar gelmiştim. Yere uzanan saçaklarını ellerimle ayırıp içine girdim. Yapraktan saçaklı dallar beni gizlerken sırtımı ağaca yaslayıp dizlerimi karnıma doğru çektim. Emekle-

kerek cenin pozisyonu aldım ve kollarımı kendime sarak ağlamaktan bitkin düşen gözlerimi kapattım. Etrafımı dallar sarıyor olsa da hava çok soğuktu. Elbisemin kolları ve bacak kısmı açık olduğu için üşüyordum. İç çektiğimde onunla olan her şeyi unutmak ister gibiydim.

O bir katildi. O uzak durmam gereken bir katildi.

KAKTÜS TEAM

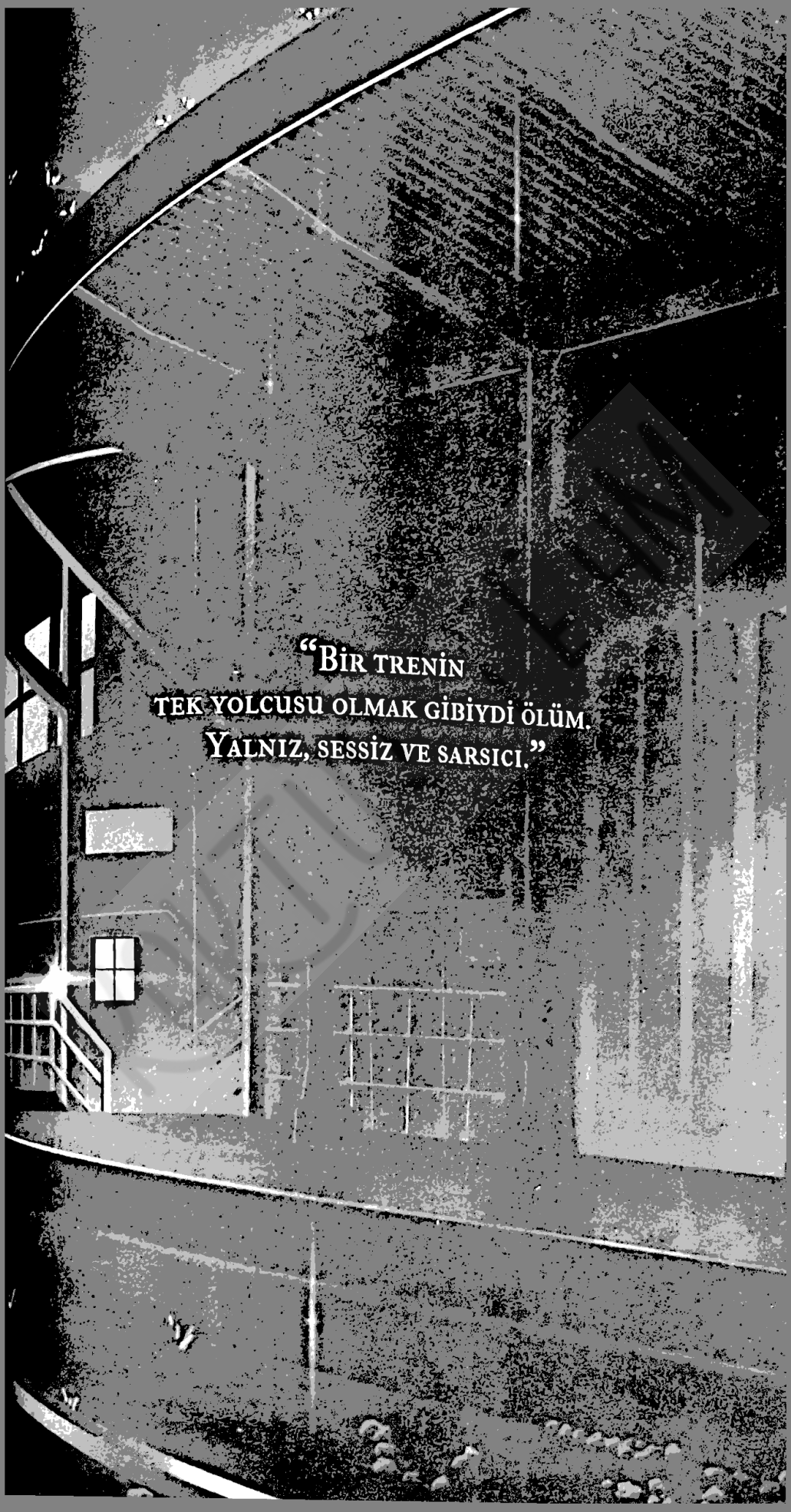
"Bir trenin
tek yolcusu olmak gibiydi ölüm.
Yalnız, sessiz ve sarsıcı."

10
BENİ KENDİNLE TEHDİT ETME!

"*İnsanları öldürüyorsun,* dediğimde *seni yaşatıyorum,* dedi ve beni susturdu."

Drew sigarasını bitirerek izmaritini yere attı ve sırtını yasladığı ağaçla temasını kesti. İçtiği sigara biraz da olsa onu sakinleştirmişti ama hâlâ çok öfkeli hissediyordu. Felix denen o piç kurusunu öldürmeliydi! Bunu yapmayı gerçekten çok istemişti ama Türk Kızı'nı daha fazla korkutmamak için kendisini zor olsa da durdurabilmişti. Felix'in onun için söylediklerini hatırladıkça kan beynine sıçrıyor, yarım bıraktığı işi tamamlamamak için kendini zor tutuyordu. Kıskançlık... Evet, Drew Bruce Marshall hayatında ilk kez bir kadını kıskanıyordu. Gloria ile birlikteyken onu hiç kıskanmazdı. Hatta Gloria sırf onu kızdırmak için bilerek onun yanında başka erkeklerle flört ederdi. Fakat bir kere bile onu kıskandığını hatırlamıyordu. Yaradılışının böyle olduğunu, bazı erkeklerin aksine kıskanç biri olmadığını düşünmüştü hep. Açıkçası böyle olmaktan da memnundu. Ancak hiç olmayacak bir yerde karşısına çıkan kadın ona yanıldığını çok güzel göstermişti! Lanet yaratığın baktığı, konuştuğu, özellikle güldüğü her erkeğin eceli olmak istiyordu!

Erich ile konuşup onu odasından çıkması için cesaretlendirmesini istediği güne lanet olsun!

unutarak asansöre bindiği günü hatırlayınca güldü. Bazen gerçekten tam bir aptal olabiliyordu. Kapalı alan korkusu vardı ama tüm hayatı dört duvar arasında geçmişti. Çünkü aynı zamanda güneşten de korkuyordu. *İlginç,* diye düşündü, bu kadınla ilgili her şey farklıydı. Asansörden çıkıp düz koridorda yürürken oldukça yavaş atıyordu adımlarını. Uyanık olsa onu kolları arasında tutamayacağını bildiği için hiç acele etmiyordu. Lanet kalbi ikisinin arasındaki en büyük engeldi. Kapının önüne geldiğinde onu uyandırmamaya dikkat ederek odaya girdi. Onu yatağına yavaşça bıraktığında Yeşil hâlâ ona sarılarak uyuduğu için hareketsiz kaldı. Kollarını katilinin boynundan çekmiyordu. Onunla uyuyamazdı, bunu ölesiye istese bile yapamazdı. Bu sabaha kadar işkence çekmekle eş değerdi. Çünkü şu anda bile şeker gibi olan değişik kokusunu soludukça tüm duyuları harekete geçiyor ve ona dokunma isteğini güçlükle bastırıyordu.

Bu kadın onun dünyadaki cezasıydı. Aldığı her nefesi ona haram kılan cezaların en güzeliydi.

Yeşil'in ensesindeki ellerini tuttu ve yavaşça boynundan çekti. Uykudayken bile sanki buna kızmış gibi kaşlarını çatması ve küçük burnunu kırıştırmasıyla güldü. "Baş belası kadın," diye fısıldadı onu izlerken. "Uyurken bile rahat durmuyorsun." Yeşil'in üzerine eğildi ve dudaklarını onun alnına bastırarak iç çekti. Bu gece onu üzdüğü için özür dilercesine uzun bir süre çekmemişti dudaklarını teninden.

Ayakkabısını ayağından çıkartarak üzerini örttü ve yatağın bir köşesine oturarak her gece yaptığı gibi yine onu izlemeye başladı. Melez Kız bu gece ona çok kızmıştı. Başka bir erkek yüzünden ona kızdığını hatırladıkça daha çok sinirleniyordu. Felix denen piçi savunduğuna hâlâ inanamıyordu. Yeşil için söylediklerinden sonra istese de sakin kalamazdı. Önce, *"Seninle birlikte mi?"* diyerek Yeşil'i gös-

termişti. Daha sonra ise, *"Senin ilgileneceğin türden bir kadın değil,"* demişti. Drew'i tanıyan herkes onun hassas ve duygusal kadınlara tahammül edemediğini iyi biliyordu. Güçlü kadınların onun ilgisini çektiğini düşündüğü için bunları söylemişti.

Fakat daha sonra tekrar Yeşil'i ona gösterip, *"Ondan sıkıldıysan birkaç gün onunla takılmak isterim,"* demişti. Gölge daha bunu idrak edemeden Felix sırıtarak, *"Peki, yatakta nasıl?"* diye sormuştu. İşte, bunu duymak kalan kontrolünü de yitirmesine sebep olmuştu çünkü Yeşil'i yatağında görmeyi düşlüyordu! Onun dokunmaya bile kıyamadığı kadını yatağında arzuluyor ve iğrenç fantezilerine onu ortak kılıyordu. Elini sürmeye bile sakındığı kadını yatak arkadaşı olarak istiyordu! Bunları duyduktan sonra durması imkânsızdı. Felix denen adama yaptıkları için zerre kadar pişman değildi, onun asıl pişmanlığı Yeşil yüzünden daha fazlasını yapmamış olmasıydı.

Tekrar sinirlenmeye başladığını hissedince hemen başını kaldırıp yatakta uyuyan kıza baktı. Onu izlemek Drew'in sinirlerine iyi geliyor, onu sakinleştiriyordu. Bazı geceler günün ilk ışıklarına kadar onu izlediği oluyordu. Yüzünün her santimini aklına kazımış, sağ kulağının arkasındaki gülkurusu doğum lekesine kadar onu ezberlemişti. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama itiraf etmek istemese de korkuyordu. Sanki gözlerini kapatsa Yeşil gidecek ve açtığında bir daha onu göremeyecekmiş gibi korkuyordu. Gitmeye bu kadar istekli birini nasıl yanında tutacağını bilmiyordu. O yeşil gözlere her baktığında acı çeken bir kız görüyor, gülüşünün arkasındaki derin yara yüreğine işliyordu. O anlarda o kadar çaresiz ve zavallı hissediyordu ki sanki *bırak gideyim* der gibi bakıyordu ona. Evet, ölümü kabullendiğini görüyordu, içi acıya acıya onu izliyordu. Peki ya gitmesine izin verdiğinde ona ne olacaktı? Neden bu kadar bencildi bu kız? Neden ona ne olaca-

ğını hiç düşünmüyordu? Sürekli 'katil' diyerek nefretinin sessiz çığlıklarını yüzüne karşı haykırıyordu. Ama bir şeyi görmek ve anlamak istemiyordu.

Katiller de severdi.

Yeşil

Öksürerek uyandığımda sol göğsümde şiddetli bir ağrı vardı. Üzerimdeki yorganı kenara çekip hemen banyoya gitmek için ayağa kalktım. Fakat daha ilk adımımda yere düşünce fazla uzaklaşamadım. Ellerimi yere bastırarak öksürmeye başladım. Zamansız gelen öksürükler o kadar şiddetliydi ki bu sefer kolay atlatamayacağımı biliyordum. Elimi yumruk yaparak göğsümün üzerine bastırdım. Sanki çırpınan kalbimi hissedersem acısı geçecekmiş ve bir daha canım yanmayacakmış gibi... Öksürük krizim sona erdiği an bu sefer de öğürmeye başladım. Normal insanlar gibi yediğim şeyleri çıkarmıyordum çünkü ben ağız dolusu kan kusuyordum. Ciğerlerimden gelen kanlar midemi bulandırdıkça daha fazla kusuyordum. Dizlerim kendi kanımla kırmızıya boyandığı için ağlayarak yerdeki kanlara baktım. Elimin tersiyle dudaklarımdan süzülen kanı sildiğimde buna daha fazla dayanamıyordum. Sabah sabah kendi kanımla karşılaşmak beni deli etmişti. Çıldırmış gibi kan olan elime bakarak çığlık attım. İçimdeki acıyı çığlığımla dışarıya bırakmak istercesine ağlayarak bağırdım. Her gün bunu yaşamaktan bıkmıştım. Neden bitmiyordu? Ölmek için hâlâ neyi bekliyordum?

"Bitsin artık!"

Saçlarımı yüzümden çekerek başımı kaldırdığımda pencerenin yanındaki tekli koltukta oturan kişiyi gördüm. Dizindeki eli yumruk olmuş ve o acı çekiyormuş gibi kendi

kanımla nasıl boğulduğumu izliyordu. Lacivertleri dün gecenin aksine ölüm saçmıyordu çünkü ölümü kendi içinde yaşıyor gibiydi. Başımı çevirip uyandığım yatağa ve odama baktım. Bulmuştu beni, bulmuş ve buraya getirmişti.

O hep bulurdu beni.

Dün geceki kıyafetim kendi kanımla yıkanmıştı ve dudaklarımda hâlâ kan lekeleri vardı. Oysaki ne hayallerle giymiştim bunu. Ağzımdaki mide bulandıran kan tadını saymıyordum bile. Kaşlarımı çatıp güçlükle ayağa kalktım. *"Haydi yap!"* diyerek ona doğru bir adım attım. *"Buraya beni öldürmek için gelmemiş miydin? O zaman yarım bıraktığın işi tamamla!"* Her gün böyle parça parça ölmektense bir anda ölmek daha iyiydi.

Konuşmak yerine sadece beni izliyordu. Kanlı ellerime ve elbiseme bakıp çatık kaşlar eşliğinde beni izliyordu. *"En çok böyle sustuğunda senden nefret ediyorum!"* Lanet sesim olsaydı da bunu yüzüne haykırabilseydim. *"Dün gece bana zarar vermek istemiyor muydun? Neyi bekliyorsun?"* Canım o kadar çok yanıyordu ki acımı dindirmesini istiyordum.

Onu böyle kızdıramayacağımı anlayınca alayla güldüm. *"Dün gece öldüresiye dövdüğün adamın gözlerinde ölüm yoktu. Senin gibi teni kan kokmuyordu."* Dudaklarımı oynatarak söylediklerimle dişlerini sıkmaya başladı. Sıktığı dişlerinin arasından, "Kokusunu alacak kadar çok mu yakınlaştın onunla?" dediğinde yine sinirlenmeye başlamıştı.

Ondan korksam da geri adım atmadım. Beni öldürene kadar onu zorlayacaktım. Benim bunu yapmaya cesaretim yoktu ama o yapabilirdi. Beni öldürmeliydi, çektiğim acıyı dindirmek için bunu yapmalıydı. Uyuyan öfkesini yeniden uyandırdığımı bile bile başımı salladım. *"Evet, sen engel olmasaydın belki de onu yakından tanıyabilirdim,"* dediğim an çenesi seğirmeye başladı.

Ne yapacağını merakla beklerken ayağa kalkıp canımı yakmak için herhangi bir şey yapmadı. Gözlerini benden ayırmadan cebindeki telefonu çıkardı ve birini aradı. "Lucas, hastaneye git," derken gözlerimin içine bakıyordu. "Oraya git ve Felix'in işini bitir!" diyerek telefonu kapattığında irkildim. Onu öldürtecek miydi?

"Sen-" diyerek kaşlarımı çattığımda sözlerimi kesti: "Katilim!" dedi tükürürcesine. "Evet, ben bir canavarım, bir katilim!" Dün geceki sözlerimi bana hatırlatır gibi tehditkâr bakıyordu. "Bunu bildiğin hâlde sakın beni kışkırtma çünkü ne yapmaya çalıştığını çok iyi görüyorum!" diye bağırınca kaskatı kesildim. İnsan hayatı, onun için bu kadar değersiz olmamalıydı. Gözlerinin önünde ölürken bu kadar kolay öldürmemeliydi.

"Evet, öylesin." Yanaklarımdan yaşlar süzülürken ona sırtımı döndüm. Yatağımın yanındaki komodinin içinden rastgele bir ilaç şişesi aldım ve şırıngalardan birini açarak şişedeki tüm ilacı çektim. "Ne yapıyorsun sen?" Hızla ayağa kalkınca elimi kaldırarak onu durdurdum. Ne yaptığımı birazdan görecekti.

Şırıngayı tam kalbimin üzerine getirdiğimde kaşlarını çatarak korkuyla yutkunmuştu. "Aklından bile geçirme!" diye bağırarak üzerime yürüyünce, *"Yaklaşma!"* dedim dudaklarımı oynatarak. Şırıngayı havaya kaldırdım ve gözlerine bakarak iğneyi göğsüme sapladım. Canım o kadar çok yanmıştı ki bunu ona göstermemek için kendimi zor tutmuştum. Parmağım şırıngaya baskı yapmak için onun en küçük hareketini bekliyordu. *"Yaklaşırsan ilacı kalbime enjekte ederim!"* Çıldırmış gibiydim çünkü dün gece gördüklerim ve az önceki telefon görüşmesi sonunda beni delirtmişti.

Dehşete kapılmış gibi beni izlerken adım atmayı kesmişti. Gözlerini göğsümdeki şırıngadan bir saniye bile

ayırmıyor, bir çılgınlık yapacağım diye ödü kopuyordu. "O şeyi çek kalbinden, melez!" Telaşa kapılarak söylediklerimle başımı *hayır* anlamında iki yana salladım. Parmağımı hareket ettirerek tüm ilacı kalbime sıkacağım esnada, "Dur!" diye çaresizlik içinde âdeta haykırdı. Bunu gerçekten yapacağımı gördüğü için şaşkına dönmüştü. Bu kadar ileri gitmemi beklemiyordu.

Korku dolu gözleri şırınganın üzerindeki parmağımda oyalandıkça endişesi büyüyordu. Geri adım atmayacağımı anladığı için pes eden o oldu. "Söyle! Bana ne istediğini söyle, lanet olası!" diye bağırarak odayı kendi öfkeli sesiyle doldurdu.

Dudaklarımı yavaşça oynatıp, *"Bir katilden hiçbir şey istemiyorum,"* dedim. Sesim çıkmıyor olabilirdi ama sessiz dudaklarımın söyledikleri onun kafasının içinde çınlıyordu. *"Senin gibi bir katilden hiçbir şey istemiyorum!"* Şimdi ona karşı gaddar olan bendim çünkü onu en büyük zayıflığıyla tehdit ediyordum, yani kendi hayatımla. *"Sebep olduğun ölümleri izlemeyi seviyorsun, değil mi?"* Dolan gözlerimle ona baktım. *"O zaman izle çünkü bunun da sebebi sensin."*

Parmağım şırıngaya baskı yapıp ilacı kalbime enjekte etmek üzereyken, "Yapma!" diye bağırdı beni kaybetmekten korkarcasına. Lacivert gözlerindeki gölgeler bile karşımda boyun eğmiş, bana olan muhtaçlığını haykırıyordu. "Yapma, yapma, yapma!" dedi ne yapacağını bilemez bir hâlde. "Lütfen," diye fısıldadı yoğun acılar içinde. "Yapma."

Bu konuda kararlı olduğumu görüp beni durduramamak onu deli ediyordu. Ona ölümümü izletecek olma fikri onu çılgına çeviriyordu.

"Sadece ne istediğini söyle." Büyük bir yenilmişlikle pes edince benim için gerçekten çok korktuğunu görebiliyordum.

"Bir şey istemiyorum."

"Bana ne istediğini söyle."

"İstemiyorum dedim!"

"Söyle dedim!"

"Konuştuğun kişiyi ara ve infaz emrini geri çek!" diyerek sonunda asıl istediğim şeyi ona söyledim. Kendi hayatım onun için bu kadar değerliyken bir başkasının hayatı benim yüzümden değersizleşemezdi.

Söylediklerimle lacivertleri bana öyle bir baktı ki sanki onun karşısında çırılçıplak kalmışım gibi ürperdim. "Ondan hoşlanıyor musun?" Yumruklarını sıkarken makyaj masamın üzerindeki her şeyi büyük bir hiddetle yere devirdi. "Onun için mi beni kendi hayatınla tehdit ediyorsun? Bir gece gördüğün adamdan etkilendin mi?" diye haykırıp aynanın camına yumruğunu geçirince irkildim. Dün gece yaralı olan elinden tekrar kanlar süzülünce gözyaşlarım hızla aktı. Bunu bana ve kendisine yapmayı bırakmalıydı artık. Öfkesinin ve kıskançlığının bir sonu yoktu.

"Aptal kalbin uğruna ölmek isteyecek kadar çok mu sevdi onu?" Bir başkasını sevmiş olmam fikri bile onu delirtiyordu. Hıçkırıklarla ağlamaya başladığımda başımı *hayır* anlamında iki yana salladım. *"Ondan hoşlanmıyorum. Şipsevdi bir kalbim yoktu çünkü öyle olsaydı sevmek için bir katili bulmazdım. Beni anlamıyorsun,"* diyerek gücenmiş bir ifadeyle dudaklarımı oynattım. *"Hayatımda bu kadar ölüm varken birilerinin benim yüzümden ölmesine dayanamam. Onun da bir ailesi ve yaşamak için hayalleri vardır."* Yalvarırcasına ona baktım. *"Ben buna değmem!"* dediğim an sözlerimi hızla kesip, "Benim için her şeye değersin!" diye bağırarak beni susturdu.

Somurtmaya başladım. *"İnsanları öldürüyorsun."*

Bana ters ters bakmaya başladı. "Seni değil."

"Ama insanları öldürüyorsun!"

"Ama seni değil!" diye sesini yükselterek yine beni susturdu.

Bir türlü ona derdimi anlatamadığım için burada sinir krizleri geçiriyordum. *"Benim dışımdaki insanları öldürüyorsun işte!"* Ben burada sinirden alev alev yanarken onun dudakları kıvrıldı. "Sen yaşadığın sürece kimin öldüğüyle ilgilenmiyorum." Ben artık bu adama ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü söylediklerim o kalın kafasına girmiyordu!

Somurtmaya başladığımı görünce derin bir nefes alıp, "Ondan hoşlanmıyorsun yani?" diye sordu. O kadar dayanılmaz biriydi ki bunu teyit etmeden kolay kolay geri adım atmıyordu.

Huysuz bakışları sinirlerimi bozduğu için istemsizce güldüm. Bazen gerçekten çok sinir bozucu olabiliyordu. *"Sanırım katiller daha çok ilgimi çekiyor olmalı ki senden başkasıyla ilgilenmiyorum!"* diyerek yüzümü astığımda duydukları hoşuna gitti. Öfkesi söylediklerimle silinmiş ve duyduklarına memnun kalmış gibi dudağının bir tarafı usulca yukarı doğru bükülmüştü. İstediği şeyleri duymanın memnuniyetiyle göğsümdeki şıringayı işaret etti. "Çek şu şeyi, merak etme, yaşayacak!" diye homurdanınca rahatlayarak iğneyi göğsümden çektim. Canım acıdığında inlememek için kendimi zor tutmuştum.

Lucas'ı arayıp Felix'in ölüm emrini geri çektikten sonra telefonu cebine koydu. Elbisemdeki kana bakıp bana doğru yürüdü. "Seni temizleyelim." Çoğu zaman karşısında çocuğu varmış gibi davranıyordu ama benden sadece dört yaş büyüktü.

Kanayan elini gösterdim. *"Önce seni temizleyelim."* Yanına giderek kolunu tuttum ve kalktığı koltuğa onu geri

oturttum. Eli hâlâ kanarken benim kanlı elbisem biraz daha bekleyebilirdi.

Banyoya giderek dolaptan ilk yardım çantasını aldım ve yeniden içeri girip onun ayaklarının önüne diz çöktüm. "Ayağa kalk," dediğinde ona baktım. Canını sıkacak bir şey yapmışım gibi huzursuz gözlerle bana bakıyordu. "Kendim hallederim," dedi aksi bir suratla. "Benim için olsa bile kimsenin önünde diz çökme." Ciddi bir ses tonuyla söylediklerine afalladım. Bunun ne önemi vardı ki? Umursadığım son şey bile değildi çünkü düşündüğüm tek şey kanayan yarasıydı.

"Eline bakmadan kalkmıyorum," diye inat ettiğimde burnundan nefesini vererek ayağa kalktı. Üzerime eğildi ve yavaşça omuzlarımı tutarak beni ayağa kaldırdı. Uyarırcasına, "Söz dinle," dedi ve beni kalktığı koltuğa oturttu. Çantayı yanıma koyduktan sonra benim önümde diz çöken o oldu. Başını kaldırıp yaralı elini bana doğru uzattı. Gözlerimi kırpıştırıp şaşkın şaşkın ona baktığımı görünce tebessüm etti. Sağlam elini yüzüme doğru uzatıp burnumu iki parmağının arasına sıkıştırdı ve hafifçe sıktı. "Şöyle bakmak yerine beni iyileştir, Dolunay Surat," diyerek benimle dalga geçince gülerek başımı salladım. Kesikler içinde kalmış elini iç çekerek tuttum. Benim önümde diz çökmeye gocunmuyordu ama onun önünde diz çökmemden de rahatsız oluyordu.

"Biraz hızlı ol," diyerek beni uyardı. "Üzerinde kan görmek canımı sıkıyor," diye homurdanınca kıkırdayarak başımı salladım. *"İki dakikaya biter."* Alt tarafı küçük bir pansuman yapacaktım, ne kadar sürebilir ki?

Bir saat, kırk dakika sonra

"Düşündüğümden daha hızlıymışsın," diyerek güldüğünü duydum. "Elimi incelemen bittiyse artık pansumana geçebilir miyiz?" derken kahkaha atmamak için kendi-

kalktım. *"Ben banyo yapacağım, sen de gidip biraz dinlen,"* dediğimde bile gözleri hâlâ anlayamadığım bir ifadeyle beni izliyordu. Sanki daha önce kimse onu yarasından öpmemiş gibi bakıyordu. Bunun gerçek olma düşüncesi bile beni üzmeye yetiyordu.

Annem kanayan yaralarımdan hep öperdi.

"O kadar çalıştığımız hâlde bizi defileye çağırmadığına inanamıyorum!" Deborah yarım saattir dün geceki defileye gidemediği için Marcus'a küfürler yağdırıyordu.

"Boş versene," diyen Emily sıkıntıyla yüzünü ekşitti. "Eğer gitseydik berbat bir gece yaşayacağımıza eminim," dediğinde gözlerindeki kinayeyle bana baktı. "Değil mi, alev kafa?" Dün gece ikimiz de Marshall kardeşler yüzünden pek eğlenmediğimiz için gülerek başımı salladım. Emily onlardan bizim defileye gittiğimizi saklıyordu. Marcus bir tek ikimizin katılmasına izin vermişti.

"Stew nerede?" diye yazıp uzattım. Yemekhaneye girdiğimde onu burada görememiştim. Üstelik Gölge de yoktu ama onun dinlendiğine emindim. Sahi, Gölge'nin odası neredeydi?

Emily de Stew'in yokluğunu yeni fark etmiş gibi, "Bilmiyorum, sabah odasına baktığımda yoktu," diyerek bakışlarını Deborah'a çevirdi ama o da *bilmiyorum* der gibi omuz silkti. Normalde Stew hep bizimle olduğu için yokluğu beni endişelendirmişti.

"Şunun sesini açar mısınız?" Anastasia kendi masasından bağırdı ve duvardaki büyük ekran televizyonun sesini açmalarını istedi. Dış dünyayla olan tek bağımız bu televizyondu.

Gardiyan duvardaki konsoldan kumandayı alarak sesi açtı. Yine manşetlerde haberler olduğu için bu dikkatimi çekmiyordu. Önümdeki meyve suyumu yudumlarken spiker adamın söyledikleriyle içtiğim meyve suyunu Deborah'ın yüzüne püskürttüm. "İğrençsin, Yeşil!" diye kaşlarını çatarak bakmasını umursamadan başımı televizyona çevirdim. Haber spikeri neler diyordu öyle? "Birçok yasadışı işe karıştığı iddia edilen, Enerji Bakanı Nicholas Green'in babası Sam Green dün öğle saatlerinde evinde tutuklandı. Kaynaklarımızdan aldığımız bilgilere göre Sam Green'in usulsüz işler yaptığını gösteren belgeleri polise gönderen kişi Chloe Green. Evet, yanlış duymadınız, kendi büyükbabasını ihbar edenin Chloe Green olduğundan şüpheleniliyor. Polis teşkilatından Hale Newton, isim vermese de ihbarı yapanın ailenin içinden biri olduğunu söyledi. Enerji Bakanı Nicholas Green, bu konu hakkında en küçük bir açıklama yapmazken saat 3:30'da bir basın toplantısı yapacağını açıkladı." Spikerin söyledikleriyle herkesin bakışları Bilinmezlerin masasında oturan Chloe'yi buldu. Karşısında oturan Profesör Peter bile böyle bir şey beklemiyormuş olacak ki afallamıştı.

Chloe ise kimseyi umursamadan elindeki deftere bir şeyler not alıyordu. Sam Green'i neden karşısına aldı, bilmiyordum fakat içimden bir ses başının büyük belada olduğunu söylüyordu. "Ve bir son dakika gelişmesi az önce elimize geçti." Spikerin sesiyle meraklı bakışlarım yeniden onu buldu. "Az önce polis departmanında olan gazeteci arkadaşımız Sarah Brany, Sam Green'in tutuksuz yargılandığı bilgisini bizimle paylaştı. Haberin detaylarını muhabir arkadaşımız Sarah bizimle paylaşacak." Spiker bir süre duraksadı. "Seni dinliyoruz, Sarah?" dediğinde elinde mikrofonla emniyetin önünde olan kumral kadın, arkasındaki kalabalığı göstererek kameraya baktı. "Merhaba John, bildiğiniz gibi ben ve muhabir arkadaşlarımız sabahın erken saatlerinden beri buradayız. Herkesin merak ettiği Sam

Green davasındaki son gelişme açıkçası beni çok şaşırttı. Az önce yakın korumalarıyla buraya gelen Vanessa Green, muhabirlerimizin tüm sorularını yanıtsız bıraktı. Fakat onun gelişinden kısa süre sonra Sam Green'in serbest kalması akıllarda büyük bir soru işareti oluşturuyor. Henüz üniversite öğrencisi olan Vanessa Green'in hangi kanıtlarla Sam Green'i buradan çıkardığı henüz bilinmiyor." Kadın daha fazla konuşacaktı ama arkasındaki gazetecilerin hareketlendiğini görünce arkasına döndü. Kamera kapıdan çıkan Vanessa ve korumalarını çekmeye başlamıştı.

Sarah da onların yanına giderek diğerleri gibi mikrofonu Vanessa'ya uzatmıştı. Kısa sürede onların birbiri ardına sıraladığı soruları ve Vanessa'nın gayet rahatça verdiği cevapları izledik. Chloe bile elindeki defteri bırakmış, büyük bir merakla kardeşini izliyordu. Sesi biraz daha açtıklarında Vanessa ve gazetecileri daha iyi duymaya başladık.

Muhabirlerden biri ona doğru mikrofon uzatarak, "Sam Green'in uyuşturucu satmaktan tutuklandığı doğru mu?" diyerek tıpkı diğerleri gibi o da Vanessa'yı köşeye sıkıştırmaya çalıştı. "Büyükbabanızın aleyhinde çıkan ağır ithamlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Vanessa sanki tüm hayatı boyunca böyle skandallara alışıkmış gibi istikrarlı bir duruş sergiliyordu. Ne sinirli ne de ona sorulan sorulardan korkmuş görünüyordu. Sanki bu tür şeyleri tek başına göğüslemeye alışıkmış gibi tüm mikrofonların içinde dimdik duruyordu. Gazeteciler çakal sürüsü gibi etrafını sarıp bitmek bilmeyen sorularla onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Lakin Vanessa tek başına hepsini geri püskürtecekmiş gibi oldukça soğukkanlı görünüyordu. "Büyükbabam ve uyuşturucu satmak mı?" diyerek alayla güldü. "Böyle bir şeyi ilk kez duyuyorum. Eğer öyleyse iki gün önce aşırı dozdan zehirlenen Bakan Hee'nin kız kardeşini de göz önünde bulundurmalıyız, değil mi?" Soruya soruyla karşılık verip güldü. "Bayan

Hee'nin ölümünden dolayı da belki büyükbabamı suçlamalılar." Henüz yirmi bir yaşında olmasına rağmen itiraf etmeliyim ki zekice bir cevaptı. Başkasını hedef hâline getirerek insanlara düşünecek başka bir malzeme vermişti.

"Sam Green'i içeriden nasıl çıkardığınız büyük bir merak konusu," dedi başka bir muhabir. "Bu konuda bize söyleyeceğiniz bir şeyler var mı?" Yine beyazlar giyen kız yüzündeki saçlarını çekerek güldü. "Mükemmel olmak benim suçum değil," diyerek gülümsedi. "Ne diyebilirim ki? Kötü olduğum tek konu kimya dersleri ve bunun için de Bay Jaws'u suçlayabilirsiniz," dediğinde muhabirlerden birkaçı gülmüştü.

"Vârisliği kabul ettiğinizi öğrendik," dedi içlerinden biri. "Tıpkı büyükbabanız gibi sizin hakkınızda da pek çok suçlama var. Bu haberler gerçeklik payı taşıyor mu?" Vanessa gülerek başını *evet* anlamında salladı. "Kabul ettiğim doğru çünkü gördüğünüz gibi o ihtiyar bensiz yapamıyor. Ayrıca bir kanıt olmadan suçlanan herkes masumdur," diyerek sakinliğini korumaya devam etti. "Buradan bahçedeki heykeli kırdığımı düşündüğü için beni cezalandıran dekana da saygılar," dediği an yine muhabirler gülmüştü. Hatta Peter bile başını iki yana sallayarak güldü. Doğuştan bir savaşçı gibi gelen tüm saldırıları ustaca savuşturuyordu.

"Sam Green'i ihbar edenin Chloe Green olduğu söyleniyor. Kardeşinizin neden böyle bir şey yaptığını biliyor musunuz? Green ailesinin kendi arasında sorunlar yaşadığı doğru mu?" İşte, bu soru Vanessa'nın gülüşünü soldurmuştu. Ailesi hassas noktasıydı.

Vincent onun gerginliğini anlamış gibi elini Vanessa'nın omzuna koyunca Vanessa, ona tebessüm ederek gazetecilere baktı. "Hepsi asılsız haber," diyerek bunu yalanladı. "Çıkardığı skandallardan Chloe'yi siz de en az benim

kadar tanımışsınızdır. Chloe böyle bir şeyi yapmaz çünkü yapması için büyükbabamın gerçekten usulsüz işlere bulaşmış olması gerekiyor." Kameraya yaklaşarak tehlikeli bir şekilde güldü. "Bunu yapması için gerçekten aptal olması gerekiyor," derken şu anda Chloe'nin onu izlediğini biliyormuş gibi bakışları tehditkârdı. "Asılsız bir dedikodu ortaya atarsa beni gerçek anlamda kızdıracağını iyi bilir," dediğinde bu sözlerle aslında ablasını tehdit ediyor ve bu sefer onu gerçekten kızdırdığını söylüyordu. Evet, bunun Chloe'ye bir mesaj olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Birkaç sorudan sonra Sarah'nın sorduğu soruyla Vanessa kaşlarını çatmıştı. "Green ailesinden birini bulmuşken tüm eyaletin merak ettiği soruyu sormak istiyorum," diyen kadın onun bam teline bastığından habersizdi. "Green ailesinin en küçük üyesi, yani diğer adıyla tüm polis ve FBI'ın peşinde olduğu Taşıyıcı'nın yaşadığı doğru mu?" Buradaki herkesin bana bakmasıyla yüzümü astım. Üstelik Kontrolsüzler masasında oturan Gölge'nin eski sevgilisi de bana bakmaya başlamıştı. Gloria'nın gözlerini kısarak beni incelemesi sinirlerimi bozuyordu.

"Taşıyıcı öldü." Vanessa'nın kararlı bir şekilde söylediklerileyle sertçe yutkundum. "İnsanlar artık bunu kabullenmeli ve Green ailesini rahat bırakmalı. Herkesin hayallerini süsleyen o kalp yok artık," dediğinde bunu inanarak söylemesi müthiş bir olaydı. "Ajanlar onun mezarı hakkında bize yeterince baskı yapıyor zaten," diyerek derin bir nefes aldı. "Ama ne ben ne de ailem onun gömüldüğü yeri biliyoruz. Ayrıca bilseydim bile mezarın yerini söylemezdim. Ölen birinin mezarını açıp kalbinin alınması da takdir edersiniz ki insanlık suçu. Yaşaması ve ölmesi bizim umurumuzda değil çünkü bahsi geçen kız Green ailesinden değil. Babamın genlerini taşıdığına dair kimsenin elinde ne bir test ne de bir kanıt var. Kimden olduğu belli olmayan bir kızın Green soyadıyla anılması çok saç-

ma," diyerek kestirip atmıştı. Kimden olduğu belli olmayan mı? Bu sefer gerçekten çok ileri gitmişti çünkü sadece bana değil, anneme de hakaret etmişti.

Benim annem önüne gelenle ilişki yaşayan bir kadın değildi ki çocuğunun babası belli olmasın.

Chloe daha fazla dayanamayıp televizyonu kapattı. İnsanların bana attıkları o lanet bakışlar canımı sıktığı için yemekhaneden çıktım. Ölmeden beni mezara sokan aileme artık diyecek tek kelime bulamıyordum. Evet, böyle bir kalbi taşımam ulusal bir suçtu ama bunu ben istememiştim. O ajan ve polislerin beni bulup kalbimi almak istemeleri çok vahşiceydi. İşlemediğim bir suç yüzünden aranan bir suçluydum. Belki de babam bu yüzden beni mahkûmlar okuluna göndermişti. Çünkü taşıdığım kalp yüzünden herkes için bir suçluydum.

"Hey! Bekle bir dakika!" Koridorda tek başıma yürürken arkamdan bağıran sesle durdum. Başımı çevirince kimin bana doğru koşarak geldiğini gördüm. Şaka yapıyor olmalıydı!

Gloria koşarak yanıma geldi. "Birlikte yürümemizde bir sakınca var mı?" diye soran kıza inanamayan gözlerle baktım. Gölge'nin eski sevgilisi, benimle vakit geçirmek mi istiyordu?

Cebimdeki kalem ve not defterini çıkardım. *"Bence bu iyi bir fikir değil,"* diye yazarak ona uzattım.

Yazdıklarımı okuduktan sonra yere atıp elimi tuttu ve beni peşinden sürükledi. "Bence harika bir fikir," diyen kız elimi öyle sıkı tutuyordu ki kendimi ondan kurtaramıyordum.

Beni bahçeye çıkardığında yağan yağmura karşı hazırlıksız olduğum için ıslanmaya başladım. Üstelik üzerimde hırkam bile yoktu. Daha kötüsü ise şapka ve güneş gözlü-

ğü de yoktu. Ürkerek başımı kaldırıp gökyüzüne bakınca gördüğüm kara bulutlar sayesinde mutluluktan ağlayabilirdim. Güneş yoktu. Güneş olmayınca dışarıda olmak beni rahatsız etmiyordu. Bunu yeni fark ettiğim için gülümsedim. Bulutlu havalarda güneş gözlüğü ve şapka takmama gerek yoktu. Güneşin orada olmadığını bilmek kriz geçirmemi engelliyordu. Gloria'nın, "Drew seni koruyor," diyen sesini duyunca bulutlara bakmayı bırakıp ona doğru döndüm.

Avluda karşı karşıya durmuş, yağmurda ıslanıyorduk. Bu yüzden elimdeki defter ıslandığı için yazamadığımı gördü. "Sorun değil, ben işaret dili biliyorum. Küçük kız kardeşim de senin gibi konuşamıyordu." Hüzünlü bir şekilde iç çekmesiyle kardeşine ne olduğunu merak ettim.

"Şimdi nerede?" Elimi kaldırarak işaret diliyle sorduğum soruyla derin bir nefes aldı. "Onu öldürdüm," demesi üzerine korkuyla bir adım geriye gittim. Az önce kardeşini öldürdüğünü mü söylemişti? Bu kadından uzak durmalıydım.

Yüzümdeki dehşet dolu ifadeyi çok net görmüş olmalı ki sinsice güldü. "Enerji Bakanı Nicholas Green," deyip kahkaha attı. "Baban gerçekten çok zeki olmalı çünkü kızını korumak için harika bir yer seçmiş!" Sesindeki nefreti fark edince bir adım daha geriye gittim. Babamdan mı yoksa benden mi nefret ediyordu?

"Düşünsene," deyip bana doğru yürüyünce geriye çekilmeme fırsat vermeden kolumu tuttu. "Tüm o polisler ve ahmak ajanların seni aramayacağı tek yer Ötanazi! Neden? Çünkü en azılı suçluların olduğu bir okulda Taşıyıcı'yı aramak kimsenin aklına gelmez!" diye bağırıp kolumu sertçe sıkınca acıyla inledim. Kolumu çekmeye çalıştım ama tırnaklarını kazağımın üstünden koluma geçirmesiyle durmak zorunda kaldım.

"Bakan gerçekten seni seviyor olmalı. Baksana, şeytanın bile aklına gelmeyecek bir yere saklamış seni!" diye bağırınca korkudan kalp atışlarım hızlanmıştı. İtiraf etmeliydim, bugüne kadar hiç bu yönden bakmamıştım. Babamın beni neden böyle bir yere gönderdiğini hep sorgulamıştım. Bir cevap bulamayınca çoğu zaman ondan nefret etmiştim. Ama şimdi bu kadın farklı bir şey düşürmüştü aklıma. Babam gerçekten beni korumak için buraya göndermiş olabilir miydi?

Dikkatli bir şekilde yüzümü inceleyerek bana iyice yaklaştı. "Ama planı kusursuz değil," diyerek sırıttı. "O lanet kalbin yüzünden ben her şeyimi kaybettim!" diyerek kolumu daha sert sıktı. "Ailem, sevdiğim adam ve özgürlüğüm! Her şeyin suçlusu kalbin, yani sensin!" diyerek bana nefretini kustuktan sonra beni sertçe arkaya doğru itti. Kalbimin onunla olan alakasını anlayamamıştım.

İkinci kez ellerini göğsüme bastırıp beni itince dengemi kaybettim ama düşeceğim esnada biri hızla belimden tutarak düşmemi engelledi. Başımı hafifçe omzumun üzerinden çevirdiğimde onu gördüm. Gölge hemen arkamda duruyordu ve bir eli omzumdayken diğer eli belimi tutuyordu. Misk ve amber kokusu yağmur suyuna karışıp burnuma geliyordu. Ellerini yavaşça belimden çekti. "Islanmışsın," dediğinde bana olan yakınlığı yüzünden nefesimi tutmuştum.

Üzerinde gözleriyle aynı renkte olan lacivert, kapüşonlu *sweatshirt*ü vardı. Onu çıkartarak önce bir kolumdan, sonra da diğer kolumdan geçirdi. Fermuarını çenemin altına kadar çektiğinde dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. Boynundaki siyah atkıyı şal gibi saçlarıma sardı ve yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İçeri geç, Dilsiz Kız," dediğinde yine hasta olmamdan korkar gibiydi. Yağmur tanecikleri saçlarından süzülüp keskin yüz hatlarına düşerken muhteşem görünüyordu. Elimi uzatıp

parmak uçlarımla yeni çıkan sakallarına dokunduğumda dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Rahat dur." Yanağına sürtünen elimi tuttu ve başını elimin olduğu tarafa çevirip dudaklarını avucumun içine bastırdı.

"Burada neler oluyor?" Gloria'nın öfkeli sesiyle onu unuttuğumu fark ettim. Gölge etrafımdayken diğer her şey anlamını yitiriyordu. Yanlış bir şey yapmışım gibi hemen elimi çektiğimde bu Gölge'nin hoşuna gitmemişti. Gloria kaşlarını çatarak ikimize bakıyordu. Suikastçımın bana olan bakışlarından ne gördüyse sertçe yutkunmuştu. "Drew?" diyerek acı çekercesine ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?" Sanki hâlâ birliktelermiş gibi ihanete uğramışçasına bir tavır takınmıştı.

Gölge ona bakarken yüz ifadesi oldukça sakin görünüyordu. Fakat cebindeki elinin yumruk olduğunu pantolonunun üzerindeki şişkinlikten görebiliyorum. "Ona dokunmak yok, Gloria." Duygudan yoksun bir sesle konuşması Gloria'yı hayal kırıklığına uğramıştı. "Burada olmanın tek sebebi onun kalbi, öyle değil mi?" diye fısıldadı. Sanki böyle olmasını ümit eder gibiydi. "İkiniz hakkında duyduklarım yalandı, değil mi? Sadece kalbi için buradasın. Sen beni seviyorsun!" diye bağırınca kaşlarımı çattım. Onu seviyorsa ben burada ne halt oluyordum?

Suikastçım işaret dilini bilmediği için rahatlayarak Gloria'ya baktım. *"Madem seni seviyor, o hâlde neden beni öptü? Her gece odama gelirken pek de seni düşünüyor gibi değildi."* Bir Kontrolsüz'e kafa tutarken pek de akıllıca bir şey yapmıyordum ama kıskanınca insanlıktan çıktığım da bir gerçekti.

Gloria ellerimle söylediğim şeyler yüzünden dehşete kapılarak Gölge'ye baktı. "Onu öptün mü? Ve her gece odasına mı gidiyorsun?" Öfkeden delirmek üzereydi ama bu benim pek umurumda değildi. O bana aitti.

Tam gitmek için bir adım atacaktım ki suikastçım sanki aklımdan geçenleri anlamış gibi Gloria'nın göğsündeki ellerini tuttu. "O çocuk dediğin kıza tapıyorum ben!" dediği an kalbim duyduğu şeylerin heyecanıyla çırpınırken Gloria kıpırdamayı bırakmıştı. Bir adamın dudaklarından çıkanlar iki kadından birini mutlu ederken diğerini bitirmişti.

Elimi çırpınan kalbimin üzerine bastırdım çünkü duyduklarımdan sonra acıması bile umurumda değildi. Gloria'dan uzaklaşarak yanıma geldi ve bileğimden tutarak beni peşinden okula doğru çekti. Okula girdiğimizde elimi çekerek durmasını sağladım. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Hasta olacaksın, melez!" diye bana kızınca tebessüm ederek ona baktım. *"Orada söylediklerin..."* diyerek ona yaklaştım. Elimi omuzlarına koyarak parmak uçlarımda yükseldim. *"Bir çeşit itiraf mıydı?"* Aşırı heyecanlanmam yüzünden kalbimin ağrısı dayanılmaz bir hâle gelmişti. Buna rağmen geri çekilmedim.

Her santimi iç çektiren kusursuz yüzü bu kadar yakınımdayken aklımdan geçenleri kontrol edemiyordum. Dudağının bir tarafı yavaşça yukarı doğru kıvrıldığında bir an gülecek gibi olmuştu. "Uydurma, öyle bir şeyi rüyanda bile göremezsin," diyerek işaret parmağını iki kaşımın ortasına bastırdı ve beni kendisinden uzaklaştırdı.

Gözlerimle arsızca onu süzüp alt dudağımı ısırdım. *"Rüyamda neler gördüğümü bir bilsen,"* diyerek tekrar ona doğru yürüdüğümde sertçe yutkunarak, "Siktir!" diye küfretti. "Uslu dur, lanet kadın!" diyerek homurdandı. Beni arkasında bırakıp yürümesiyle kahkaha atarak peşinden gittim. "Gülme!" dediğinde daha çok güldüğümü görünce başını iki yana sallayarak kendisi de güldü. "Baş belası yaratık."

"Yeşil!" Tam karşımızda adımı haykırarak bize doğru koşan Emily'yi görünce durduk.

Gözlerimle arkasını işaret ederek susması için bir hareket yaptım. İşaret parmağımı dudağıma bastırarak susması gerektiğini ona anlatmak istedim. Fakat Emily bunu fark etmemiş gibi hâlâ Marcus'a saydırıyordu. "O despot benden ne istiyor, anlamıyorum, zaten elimdeki tüm parayı ona verdim! Neden artık peşimi bırakmıyor?" diye bağırdığında tam arkasında duran Marcus, kollarını göğsünde birleştirerek sessizce güldü.

Emily'nin omuzlarını tutarak arkasında duran kişileri göstermek istedim. Ancak gözlerini kısarak bana bakması ve hemen sonrasında söyledikleriyle her şeyi mahvetti. "Yeşil?" dediğinde susacak gibi değildi. "Acaba gerçek kimliğimi bildiği için mi gitmiyor? Sırf benden intikam almak için mi buraya geliyor? Söylesene, o despot aslında Edvard değil de Emily Lewis olduğumu biliyor olabilir mi?" deyince artık onu susturmak için çok geçti.

Arkasındaki Deborah şoke olurken Emily'nin düşük çenesi duracak gibi değildi. "Aslında bir kadın olduğumu biliyor olabilir mi?" diye sorduğunda cebimde ıslanmaktan buruşan defterimi çıkardım.

"Sayende artık sadece o değil, Deborah da biliyor!" Uzattığım kâğıdı okuduğunda afallayarak bana baktı. Hâlâ ne demek istediğimi anlamamıştı. Ta ki Deborah titreyen sesiyle konuşana kadar. "Ed-Edvard, sen aslında kadın mısın?"

İçimden bir ses bu sefer işler fena hâlde karışacak diyordu.

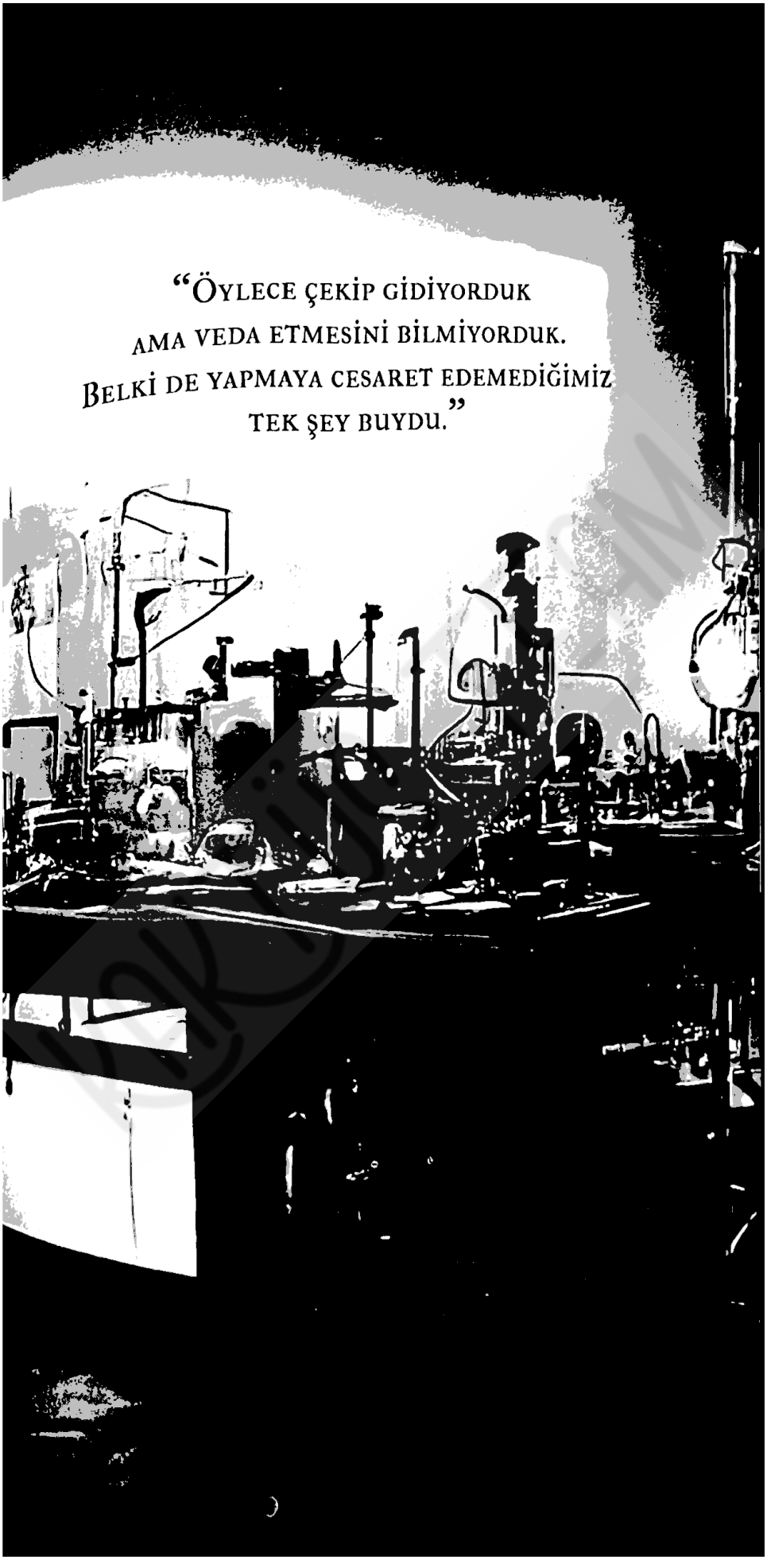
"Öylece çekip gidiyorduk
ama veda etmesini bilmiyorduk.
Belki de yapmaya cesaret edemediğimiz
tek şey buydu."

11
İNFAZ VE ÖLÜM

"Hasta olan bendim ama
tüm sevdiklerim benden önce gidiyordu.
Beni yaşatan hasta kalbim
sırasıyla onların ölümünü bana izletiyordu.
Yeter, dur artık, acıyor."

Belki yaptığımız yanlıştı ve en büyük yanlışımız şu zamana kadar susmaktı. Ondan böyle bir şeyi saklayarak aslında hepimiz Deborah'a karşı suçluyduk. Buradaki çoğu insan gibi o da geçmişinde güzel şeyler yaşamamıştı. Buraya gelmiş ve birini sevmişti, onun kadınsı tavırlarını sorgulamayacak kadar sevmişti. Kendisine tutunacak bir dal bulduğunu düşündüğü anda aslında sevdiği kişinin farklı biri olduğunu öğrenmişti. Evet, Deborah'ın yaşadıkları tam olarak buydu. Ortada trajikomik bir olay vardı ve ben suçlu hissediyorum. Bir yandan da gerçeği daha geç olmadan öğrendiği için az da olsa rahatlamıştım. Zira kimse böyle kandırılmayı hak etmiyordu. Bu tatlı seven birinin çikolatasının içinden acı biber çıkması gibiydi. Ambalajı sizi mest ediyor fakat içi sizi yakıyor ve ağzınızda acı bir tat bırakıyordu.

"Ed-Edvard, sen aslında kız mısın?" diyen Deborah'ın sesi afallamış ve hayal kırıklığı doluydu.

Stewart ve ben onun üzüntüsünü paylaşırken Marcus ve Gölge sadece izliyorlardı. Emily bir adım öne çıkarak

çok benimsemiş olmalıyım ki acısını içimde hissediyordum. "Gerçekte kim olduğunu anlamayacak kadar aptalım ama," deyip kızaran gözlerini Emily'ye çevirdi. "Ben Edvard sandığım kişiyi sorgusuz sualsiz sevdim. O yüzden sizi asla affetmeyeceğim!" Dizlerinin üzerine yığılıp hıçkırıklar içinde ağlamaya başlamasını izlemekten daha kötü bir şey olamazdı.

Şu anda doğru bildiği her şeyin güzel bir yanılgı olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordu. Onun yerinde olmak ister miydim, emin değilim. Bu, güvendiğiniz birinin size ihanetiydi. Bu, hayatınızdaki tek doğruyu silip götüren binlerce yanlışın içinde boğulmaktı. İnsanlar severdi, belki farklı severdi ama severdi işte. Küçük bir kızın minik bir kelebeğe olan aşkı gibiydi çoğu sevgi. Yaramazlığıyla bilinen o kız çocuğunun bir kelebeği nasıl seveceğini bilmemesi gibi hassastı. Avuçlarının içine alırdı, sevmek isterdi fakat bunu yaparken onu öldürdüğünü anlayamazdı. Emily onun gözyaşlarını izlerken ondan daha çok acı çekiyor gibi görünüyordu. O da böyle olmasını istemezdi, kim isterdi ki? Ama olmuştu işte ve benim için bir suçlusu yoktu.

Emily, "Üzgünüm," diyerek onun karşısında diz çöktü ve ellerini tuttu. "Burası çok tehlikeli olduğu için buraya gelirken korktum," diyerek iç çekti. "Buradakiler gibi hayat tecrübem yoktu, Deborah. Ölüm bilmediğim için çok korktum. Kendini savunamayan bir kadın olduğum için başıma geleceklerden korktum." Deborah'ın elini sıkarak ona bakmasını sağlamıştı. "Seni kandırıp acı çekmen için buraya gelmedim. Ben kardeşim Sofia'yı bulmak için geldiğim bu yerde kendimce önlem aldım. Sen bu duruma düşme diye elimden geldiğince senden uzak durdum hatta ileri gidip kalbini kırdım." Acı çekercesine güldü. "İntihar ettin, lanet olası! O yüzden sessiz kaldım bu duruma çünkü seni yaşatmak istedim," dediğinde bir arkadaş olarak Deborah'a gerçekten değer verdiğini gördüm.

Fakat Deborah bu sözlerden etkilenmemiş gibi kaşlarını çatarak ellerini hızla çekti. "Ama kırdın!" diye bağırarak onu itti ve ayağa kalktı. "Bir özürle bundan kurtulamazsın! Bunun hesabını vereceksiniz!" diyerek bizi arkasında bıraktı ve koşarak gitti. Umarım öfkesi yüzünden yanlış bir şey yapmazdı.

Marcus yerdeki kızın yanına giderek kalkması için elini uzattı. "Bence ondan kurtulduğun için şanslı hissetmelisin," dediğinde yüzünde zerre kadar üzüntü yoktu. Aksine Deborah vakası ortadan kalktığı için mutlu görünüyordu.

Emily onun elini tutmadan ayağa kalktı ve kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, siz ciddi misiniz?" Hayret edercesine Marcus'a bakıyordu. "Şaşırmadığınıza göre zaten gerçeği biliyordunuz, değil mi?" Bunu yeni fark etmiş gibi afallamıştı.

Marcus gayet rahat bir şekilde güldü. "Bildiğimi anlamayacak kadar aptal olman benim suçum değil." Verdiği cevap gerçekten insanı sinir krizine sokardı. Kız zaten üzgündü ama bu adam, ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Tanrı'm!" Emily gözlerini kapatarak bir süre sakinleşmeye çalıştı. İşe yaramamış olacak ki gözlerini yeniden açtığında mavileri öfke doluydu. "Madem biliyorsunuz, neden hâlâ peşimdesiniz? Elimdeki her şeyi zaten size verdim! Daha benden alacağınız ne kaldı?" Bunları söyledikten sonra onunla arasına mesafe koydu. Deborah ile olanlardan sonra Marcus ile uğraşacak durumda değildi.

Marcus kolundaki saati göstererek Emily'ye bıkkınlık dolu bakışlarla bakmaya başladı. "Gerçekten düşündüğümden daha aptal olmalısın." Emily'den daha önemli işleri varmış gibi davranıyordu. "Yarım saat sonra önemli bir toplantım var ama toplantıya hazırlanmak yerine buradayım." Bu onu deli ettiği için suçlarcasına Emily'ye bakıyordu. "Senden ne istediğimi ben de bilmiyorum ama öğrenmek için buradayım." Bu durumdan rahatsız oluyordu çünkü sesinde sitem vardı.

Emily gözlerini kırpıştırarak başını hafifçe eğdi. "Sizi anlamıyorum," dediğinde bu sefer Marcus kaşlarını çatmıştı. "Ben de kendimi anlamıyorum sayende! O yüzden ben ikimizin adına bir şeyleri anlayana kadar buradayım!" dediğinde bence Emily yine bir şey anlamamıştı. *Kısacası senden hoşlanıp hoşlanmadığımı anlayana kadar buradayım,* demek istemişti.

"Kafamı karıştırmak yerine gidip başka yerde bir şeyleri anlamaya çalışın." Emily ondan uzaklaşarak okulu gösterdi. "Her yerde karşıma çıkmanızdan bıktım!"

"Bu benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsun!" Marcus'un aniden onu azarlamasını beklemiyor olacak ki yerinde sıçramıştı. Marcus, "Neden sürekli seni görmek istediğimi bilmiyorum ama bu beni deli ediyor!" diye bağırarak eliyle karşısındaki kızı gösterip yüzünü buruşturdu. "Şu çirkin hâlinle standartlarımın çok altındasın," dedikten sonra bir an düşünüyormuş gibi elini çenesine koydu ve baştan ayağa Emily'yi süzdü. "Dün geceyi saymıyorum tabii," dediğinde dayanamayıp kıkırdadım. Bu gidişle yine Emily'yi çıldırtacaktı.

Suikastçım ağabeyine bakarak başını olumsuz anlamda salladı. "Onunla aynı genleri taşıdığım için utanıyorum!" diye küfreder gibi sessizce homurdandı. Yüz ifadesi çok komik olduğu için kahkaha atmama engel olamadım. İkisi kesinlikle zıt kutuplardaydı.

"Standartlarınız?" Emily, Marcus'un yine kendisine hakaret etmesiyle hep olduğu gibi sinirlenmişti. "Sizin standartlarınıza uymak gibi bir niyetim yok. Ayrıca siz de benim standartlarımın fazlasıyla altındasınız." Altta kalmaya niyeti yokmuş gibi aynı şekilde ona karşılık verdi. Bu konuda tarafım başından beri Emily'nin yanıydı çünkü Marcus'un yüzeyselliği gerçekten hoş değildi. Tamam, ikisi yan yana gelince ortaya çıkan komik diyaloglar beni güldürüyordu fakat bu Marcus'u desteklediğimi göstermezdi.

Marcus tam bir kibir abidesi olduğu için Emily'nin sözlerinden zerre kadar etkilenmedi. Alınmak şöyle dursun, beyaz gömleğinin yakasını havalı bir şekilde düzelterek güldü. "Senin gibi bir yaratık için çok fazlayım ben, Çirkin Kurbağa," diyerek kendisiyle böbürlendi. "Bu yüzden dua et ki seni aklımda çıkarabileyim, aksi hâlde senin için hiç iyi şeyler olmaz!" Tehdit eder gibi hislerini belli eden bu adam, bence türünün son örneğiydi. Ortada bir itiraf vardı ama tam olarak nasıl bir itiraf olduğu tartışmaya açıktı.

Emily son duyduklarıyla afallayarak gözlerini irice açtı. Haklıydı çünkü Marcus bir nevi aklının hep onunla meşgul olduğunu söylemişti. "Nasıl?" dediğinde heyecanını gizleyemiyordu. "Yani sizi etkiliyor muyum?" Günaydın!

Marcus sabır diler gibi büyük bir nefes aldıktan sonra ona ters ters baktı. "İki saattir ben burada ne anlatıyorum?" Yüzünü buruşturarak işaret parmağıyla Emily'nin büründüğü erkek kılığını gösterdi. "Beni etkileyen bu hâlin değil." Arsızca sırıttı. "Dün geceki kadındı beni etkileyen." Baştan sona tekrar Emily'yi inceledi ve sırf onu kızdırmak için yüzüne sahte bir iğreti ifadesi yerleştirdi. "Sayende kurbağaları benimser oldum," dediğinde Gölge bu duydukları karşısında bir küfür savururken Emily çıldırdı. Peki, ben ne yaptım? Tabii ki kahkaha attım. Burada eğlenen sadece bendim. Marcus iflah olmazdı ama bu hâlleri beni güldürüyordu.

Emily yumruklarını öfkeyle sıkarken burnundan solumaya başlamıştı. "Siz!" deyip bir ayağını sertçe yere vurdu. "Siz hayatımda gördüğüm en kibirli insansınız! Sizin o lanet yüzeysel ilginiz umurumda değil çünkü size duyduğum tek duygu öfke ve nefret! Ben bu hâlimden memnunum ve siz bana hakaret etseniz de değişmeye niyetim yok! İlla güzel bir kadın görmek istiyorsanız gidip

nişanlınızı izleyin!" diye bağırdıktan sonra hızla geldiği yöne doğru geri gitmişti. Geçirdiği sinir krizleri yüzünden yakında aklını kaçırabilirdi. Sanırım böyle bir durumda onu Değişkenlerin bloğuna alırlardı çünkü akıl sağlığı olmayanlar o blokta kalıyordu.

Marcus, Emily'nin arkasından bakarken keyifli bir şekilde güldü. Onu kızdırmayı seviyordu. "Sanırım iltifat almaya pek alışık değil, aksi hâlde neden kızsın ki?" dedi, suçu hiç kendisinde aramıyordu. Kıza kurbağa demişti ve Emily buna kızdı diye yine onu suçlayıp kendisini haklı görüyordu.

Suikastçım ağabeyine ters ters bakarak baş ve işaret parmağıyla burun kemerini sıktı. "Üç kez DNA testi yaptırdığım hâlde hâlâ bu şeyle kardeş olduğumuza inanamıyorum!" diye kızarak o da bizi bırakıp çekip gitti. Üç kez mi?

Arkasından şaşkınlıkla bakarak Marcus'a döndüm. *"Şaka yapıyor olmalı, değil mi?"* diye hızlıca yazarak sayfayı ona uzattım. Gerçekten Marcus'a DNA testi yaptırmış olamazdı.

Yazdıklarımı okuyan adam gülerek kahkaha attı. "Evet, yaptırdı," diyerek kendisiyle övündü. "Benim gibi mükemmel bir ağabeyi olduğunu bir türlü kabul edemiyor," dediğinde hafif şaşkınlıkla ben de dayanamayıp güldüm. Anlaşılan Marcus'un eziyet ettiği tek kişi Emily değildi.

Bir süre sonra ben de Marcus'un yanından ayrıldım çünkü ona beş dakikadan fazla maruz kalan herkesi kızdırıyordu. Odama doğru yürürken basamakları yavaşça tırmanıyordum. Lisa ve Erich'in heyecanla bir dosyayı incelediklerini görünce adımlarımı hızlandırdım. Üçüncü bloğa çıkarak yanlarına gittim. İkisi beni fark edince gülümsediler. Lisa'ya bakarak ellerimi oynatmaya çalıştım. *"Sizi böyle mutlu eden ne?"*

Amcam güldü. "Tahlil sonuçlarına bakıyorduk." Üzerinde ismim yazan dosyayı bana gösterdi. "Serum işe yarıyor, bu gidişle ameliyat için hazır olacaksın. Tabii, vaktimiz kısıtlı olduğu için serumun dozunu artıracağız. Doktorlarla konuştuk, hepimiz bu konuda aynı fikirdeyiz. Artık iki günde bir değil, günde belli aralıklarla dört kez serumu almalısın." Heyecanlı bir şekilde söyledikleri beni mutlu etmemişti. Serumun günlük dozunu artırıp sık sık bana vermelerinin mutlaka ağır yan etkileri olurdu. Ayrıca o serumu kullanmaya başladığımdan beri kan kusmalarım artmıştı.

Yazmakla uğraşmak istemediğim için somurtarak Lisa'ya baktım. *"Günde dört kez, kaldırabileceğimin çok üstünde. İki günde bir kullanırken bile aklımı toparlayamıyorum, üstelik kan kusmalarım çoğaldı. Vücudum daha fazla seruma dayanamaz. En kötüsü de artan serumla her şeyi daha hızlı unutabilirim!"* Ellerimle söylediklerimden sonra Lisa'nın gülüşü solmuştu. Belki bir doktor değildim fakat yıllardır tedavi gördüğüm için çoğu şeyin sonucunu tahmin edebiliyordum. Onlar bana serumun en büyük yan etkisinin hafıza kaybı olduğunu söylemişlerdi. Serum vücudumu ameliyata hazırlarken beynimin hafıza merkezini çökertiyordu. Verdiği yarar kadar zararı da vardı.

Amcam korkumun sebebini anlamış gibi elini omzuma koydu. "Bu serum ameliyat için bize zaman kazandıracak. Vücudunun toksinlerden arınması ve kan akışının düzene girmesi bir yılı bulur. Bunlar olmadan seni ameliyata almamız mümkün değil." Bir yıl mı? Gerçekten beni bir yıl daha yaşatabileceklerini mi sanıyorlardı? Gözlerim dolduğunda başımı *olmaz* dercesine iki yana salladım. Bir yıl yaşamayacağımı biliyordum çünkü kendi vücudumun içten içe çöküşünü en iyi ben biliyordum. O serum yüzünden annemle olan anılarımı onlara vermeyecektim. Ölürken annemi hatırlayarak ve ona gittiğimi bilerek ölmek istiyordum.

"Benim iznim olmadan o serumu bana veremezsiniz. Daha fazla aklımı zehirlemenizi istemiyorum!" Yazdığım kâğıdı öfkeyle Erich'in eline tutuşturdum.

Yazdıklarımı okuduktan sonra, "Anlamıyorsun," diyerek beni ikna etme çabalarına girdi. "Tüm raporlarını okudum, ilk kez tedaviye karşılık veriyorsun. Eğer serumu kullanmazsan kanını zehirleyen radyasyonu durduramayız." Bir amca olarak yeğeninden anlayış ister gibi bana bakıyordu.

"Kalbin bize savaş açmış gibi her geçen saniye daha fazla radyasyon üretiyor. Yakında saçların dökülmeye başlayacak ve bedenindeki tüm renkler gözle görünür bir şekilde kaybolacak. Dudakların bile hastalıklı bir şekilde mor rengine bürünecek. En kötüsüyse çekeceğin acı o kadar şiddetli olacak ki nefes almaya bile korkar hâle geleceksin! İlacın tek yan etkisi uyku ve beynin hafıza merkezini çökertmesi!" Ellerini saçlarından geçirerek büyük bir nefes verdi. "Anıların senden alınsa bile iyileştikten sonra yenilerini edinirsin. Tanrı aşkına, ölüyorsun, anla artık!" diye bağırdığında ağlamaya başladım. Bunu bilmediğimi mi sanıyordu? Ben yıllardır bunu bilerek yaşıyordum.

Öleceğini bilerek hayal kurmak nasıl bir şeydir, kimse bilemezdi ama ben biliyordum. Daha yolun başındayken yolun sonunu görmekti bu. Her gülüşünde başına gelecekleri bilerek gülmek nasıl bir şeydir, onlar bilemezdi ama ben çok iyi biliyordum. Benim gülüşümde bile ölümün soğuk gizi saklıyken bana öleceğimi söylemesi çok acımasızdı. Ben asla yirmi ikinci yaşımı göremeyecektim. Ben asla yirmili yaşlarımın dışına çıkamayacaktım. Ben asla şimdi olduğumdan daha fazla büyüyemeyecek ve yaşlanamayacaktım. Beyaz gelinlik de giyemeyecektim mesela. Hastalıklı bedenime layık gördükleri bir top kefen olacaktı. Kocam asla beni bir gelinliğin içinde göremeyecekti çünkü ben hiçbir zaman bir adamın karısı olamaya-

caktım. Hiçbir zaman bir adamın karısı ve çocuklarının annesi olamayacaktım. Ben ölürken bile eksik ve yarım olacak, yarım kalan tüm hayallerimi kendimle birlikte mezara götürüp bir daha asla yeniden doğmayacaktım. Bir kez geldiğim bu dünyaya içimde ukde kalan düşlerin kırgınlıklarıyla veda edecektim.

Amcam, "Yeşil-" demişti ki elimi kaldırarak onu susturdum. Daha fazla bana olacakları dinlemek istemiyordum.

"Bu kalbi kimseye vermeyeceğim çünkü ben ölürsem kalbim de ölür! Anılarım da kalp de bende kalacak! Sahip olduğum şeyi istiyorsanız anılarıma dokunmadan beni yaşatmanın bir yolunu bulun. Aksi takdirde herkesin hayallerini süsleyen kalbi kendimle birlikte cehenneme götürürüm! Gidip bunu onlara söyleyin!" Yazdığım sayfayı yırtarak Erich'e doğru fırlattım ve koşarak onlardan uzaklaştım.

Müdür Wood beni böyle kandıracağını sanıyorsa yanılıyordu! Nakil olsam bile kalp bir şekilde bende kalmalıydı. Ben yaşadığım sürece kalp yaşardı. Ameliyat esnasında ölürsem çok istedikleri kalp de ölürdü. Onu almak istiyorlarsa önce bana sağlıklı bir kalp bulmalılardı. Tabii, bunu yaparken anılarımı da benimle bırakmalılardı. Ne anılarımı verirdim ne de üstesinden gelemeyeceğim bir ameliyata girerdim. Kalan sayılı günlerimi de o serumun beni zehirlemesini izleyerek geçirmeyecektim. Bu tedavi sürecinin beni nasıl tükettiğini, nasıl canımı yaktığını görmek istemiyorlardı. Serumu kullanmak ve serumun sebep olduğu acılara dayanmak çok sancılı bir süreçti.

Erich'i de kandırmışlardı çünkü bana olacakları görmüyordu. Eğer o ameliyat masasına yatarsam ilk işleri kalbi kurtarmak olurdu. Bu yüzden beni yaşatmak için bu kadar çok uğraşıyorlardı. Suikastçımın bile henüz anlamadığı şeyi onlar sonunda fark etmişti. Taşıyıcı ölürse kalp de ölürdü. Ölü bir kalp onların işine yaramazdı. O yüzden bana ih-

tiyaçları vardı. Bunun için en iyi şekilde benimle ilgilenip beni koruyorlardı. Fakat ameliyat için o dosyaya imzamı attığım an hayatım onların elinde olacaktı. Enerji Bakanı babamdan korkmaları için artık bir sebep kalmayacaktı. Reşit olduğum için kendi kararımla verdiğim imzayı zevkle ona göstereceklerdi. Aksi takdirde beni zorla ameliyata aldıklarında babam bu işin peşini bırakmazdı. Bu duyulursa ulusal bir suç işledikleri için okul kapanır ve hepsi hapsi boylardı. Evet, koskoca eyaletin peşinde olduğu kalbi gizlice almaya kalkıştıklarında hepsinin sonu hapis olurdu. Rızam dışında kalbimi aldıkları an babam burada olduğumu ifşa ederdi. Hükümete ait bir kalbi aldıkları için hiçbiri uzun süre yaşayamazdı. Kalbimi imzasız alma yetkisi sadece ajan ve polislerdeydi. Onlar da bunun için önce beni bulmalılardı. Tamamen iyileşip yaşadığıma dair kimliğimi kanıtlamadan beni bulmalarına da izin vermeyecektim. Kalbi istiyorlarsa benimle uzlaşmalılardı, aksi takdirde bir krize bakardı kalbi kaybetmeleri.

2 Gün Sonra

Stew üzgünce dudaklarını sarkıttı. "Onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıyız." Deborah iki gündür odasından hiç çıkmadığı için hepimiz çok üzgündük.

Emily masadaki kahvesini yudumlarken bizi dinlemiyormuş gibi dalgındı. "Benim yüzümden," diye fısıldadığını zor duymuştum. Kendisini suçluyordu ama olanlarda onun bir günahı yoktu.

"Yetişin! Değişkenler, Bilinmezlere ölümüne meydan okuyor!" Yemekhaneye girerek bağıran bir kızın sesiyle herkes ayağa kalkıp dışarıya koşmaya başladı. Değişkenler mi? Gregory canavarı Anastasia'nın bloğuna kafayı takmış durumdaydı. O ihtiyar adam, liderliğini kendinden daha zayıf blokları ezmek için kullanıyordu.

"Anastasia!" diye bağıran Emily koşarak yemekhaneden çıkınca biz de peşinden koştuk.

Bahçeye çıktığımızda avludaki kalabalıkla herkes olduğu yerde durdu. İki grup karşı karşıya durmuş, birbirine meydan okuyordu. Her iki grubun arasında sınır gibi uzanan bir erkek cesedi vardı. Anastasia en önde duruyordu ve ölümcül bakışları tam karşısında duran Değişkenlerin lideri Gregory'deydi. Sarı saçları yüzüne yapışan kız nefes aldıkça göğüs kafesi hareket ediyordu. Yumruklarını sıkarken rakibinden gözlerini çekmiyordu. Sol tarafında sürekli yanında olan üç kişi ve sağında da iki kişi vardı. Hepsi de ölüm ister gibi Değişkenlere bakıyordu. Tıpkı Anastasia gibi Gregory de diğerlerinden bir adım önde duruyordu. Durumu eşitlemek için onun da sağında ve solunda aynı sayıda insan vardı. Her iki tarafın da yakınında duran mahkûmlar en arkalarda bekliyordu. Değişkenler ve Bilinmezler burada düşman gibilerdi. Bu iki blok hiçbir zaman anlaşamamıştı.

Anastasia yerde yüzüstü yatan erkeğe bakarak kaşlarını çattı. Ölen kişi onun bloğundan olmalıydı. Gregory'nin arkasında duran Değişkenlerin içindeki esmer çocuğu gösterdi. "Bizden aldığı cana karşılık onu istiyorum, Değişken!" diyerek Gregory'ye yönelik konuştu.

Gregory yerdeki cesede baktıktan sonra alayla güldü. "Fazla bile yaşamıştı, tıpkı senin gibi," dediğinde ölen kişi için zerre kadar üzülmüyordu.

"Neler oluyor burada?" Erich, müdür Wood ve diğer Bilimciler arkalarındaki gardiyanlarla birlikte buraya doğru geliyordu. Anastasia başını hafifçe çevirdi ve diğer Bilinmezlere baktı. "İşim bitene kadar kimse yaklaşmasın!" diye bağırdığında yanındaki beş kişi dışında diğer tüm Bilinmezler etten bir duvar gibi gelenlerin önüne geçtiler.

"Ana! Kes şunu!" Erich onu uyardı fakat Anastasia öfkeden onu duymuyor gibiydi.

"Keyfimizi kimse bölmesin." Gregory'nin gülerek söyledikleriyle Değişkenler de gardiyanların önüne geçince müdür şoka girmişti. İki bloğun oluşturduğu etten duvarı kolay kolay geçemezlerdi. En azından kan dökülmeden geçemezlerdi.

Bay Wood ne yapacağını bilemez bir hâlde önündeki kalabalığa bakarken amcam, "Bu okulun kuralları var, kimse kafasına göre birini öldüremez!" diyerek bağırdı. Kızgın bakışlarını sevgilisine çevirdi. "Anastasia, ölen arkadaşına bunu yapan bugün kurallara uymadığı için infaz edilecek! Ama şimdi durmazsanız bu kavgaya karışan herkesin infazında bizzat bulunacağım! Adamlarını geri çek, Anastasia!" dediğinde Ana hızla ona doğru döndü. Erich açık açık onu tehdit etmişti.

Kaybının acısını yaşarken sevdiği adamdan duyduğu şeylerden sonra, "Bay Russell," diyerek hayal kırıklığı içinde amcama baktı. "Belki de benim infazımı izlemek yerine bizzat siz yapmalısınız!" diye bağırdı ve hızla öne atılıp Gregory'nin yüzüne yumruğunu geçirdi. İlk hamlenin Anastasia'dan gelmesiyle iki taraf birbirine girmişti.

"Lanet olsun, Değişkenler adil dövüşmez çünkü hepsi bildiğin tımarhanelik!" Emily öne atılmıştı fakat Bilinmezler ve Değişkenler buna izin vermedi.

Gözlerim hızla etrafımı taradığında Kontrolsüzlerin bir köşede durup ölümüne dövüşen iki grubu izlediklerini gördüm. En kötüsü ise suikastçım da izleyenlerin içinde en önde duruyordu. Sağında şu dibinden ayrılmayan sarışın kadın varken solunda Taylor vardı. Gloria ise Taylor'ın yanında tıpkı suikastçım gibi bu vahşeti izliyordu. Gölge ile gözlerimiz buluştuğunda kaşlarımı çattım. *"Bir şey yapmadan böyle izleyemezsin!"* Dudaklarımı oynatarak söylediklerimi umursamadan sadece beni izliyordu. Kahretsin, bu vahşeti izlemekten zevk alıyordu çünkü o da en az onlar kadar acımasızdı!

Hiç hareket etmeden beni izleyen lacivert gözlerden çektim bakışlarımı ve Anastasia'ya döndüm. İyi dövüşüyordu fakat rakibinden daha iyi değildi. Gregory ondan daha iri ve daha tecrübeliydi lakin Anastasia da daha çevikti. Görünürde Gregory önde olsa da Anastasia son attığı yumrukla durumu eşitlemişti. Karnını tutarak sendeleyen adamın kendisini toparlamasına fırsat tanımadan sol dizine tüm gücüyle tekme attı. Gregory diz çöktüğü an koşarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve tam yüzüne ikinci kez tekme atmak istedi. Ancak Gregory aniden başını kaldırdı ve onun ayağını tutup kendisine doğru çekince Anastasia sırtüstü yere düştü. İri adam sinsice güldü. Anastasia'nın üzerine eğilip yüzüne yumruğunu geçirmesiyle çok kötü oldum. En kötüsü ise Gregory yasak olduğu hâlde cebinden çıkardığı bıçağı Anastasia'nın boynuna bastırmıştı. Bıçağı yere düşürdüğü kızın boynuna yaslayıp aklını kaçırmış gibi kahkaha atmaya başladı. Değişkenler akıl hastalarından ibaret olduğu için rahatsız edici gülüşünü kimse sorgulamıyordu.

Gregory tam onun boğazını kesecekti ki, "Bugün değil!" diye bağıran Anastasia dizini onun bacak arasına geçirdi. Gregory yaşadığı acıdan dolayı elini gevşetmişti. Anastasia bu fırsatı kaçırmadan boynundaki bıçağı çekip aldı ve üstündeki adama kafa atınca Gregory'yi arkaya doğru düştü. Bu sefer Anastasia onun üzerine atlayıp elinde tuttuğu bıçağı sıkıca kavradı. Gregory'nin sağ yanağını kulağından çenesine kadar derin bir şekilde kesti. "Ölürken bile bu izi yüzünde taşıyacak ve kimin daha üstün olduğunu bileceksin!" diye bağırdıktan sonra bıçağı öfkeyle havaya kaldırdı. Bu sefer onun boynunu kesmek istedi fakat amcam, "Ana!" diye bağırdı.

Erich gördüklerine daha fazla dayanamamış olacak ki önündeki mahkûmlardan kurtulmaya çalışıyordu. Gregory'nin delici bakışları Anastasia'nın üzerindeyken

Anastasia, onu öldürmeye kararlıydı. Bıçağı tam ona saplayacaktı ki Erich cebinden çıkardığı küçük kumandayla bir şey yaptı. Erich bir tuşa basınca Anastasia çığlık atarken elindeki bıçak yere düştü. Ayak bileğini tutarak Gregory'nin üzerinden çekilmişti. Erich ikinci kez kumandaya bastı ve Gregory de dâhil tüm Bilinmezler ve Değişkenler yere çöküp acıyla bağırdılar. Hepsi ayak bileklerindeki kelepçeyi tutarak acıdan bağırıyordu. Amcam kelepçelerdeki elektriği aktif hâle getirmişti.

Erich nihayet elektriği kesince hepsi düştüğü yerde nefes nefese kalmıştı. Amcam Anastasia ve Gregory'yi göstererek gardiyanlara baktı. "Atın bu ikisini hücreye! Bir hafta hücre cezası yazın. Bu süreçte ekmek ve su dışında bir şey verilmeyecek!" diye bağırdığında Anastasia'nın kırgın bakışlarını görmezden geldi.

"Arama yapılsın!" diye burnundan soludu müdür. Bay Wood bir korkak gibi hep birilerinin arkasına saklanıyordu. Güya yönetim ondaydı ama ne zaman bu gibi sorunlar çıksa hep Bilimcilerin arkasına saklanıyordu. Her şey olup bittikten sonra ortaya çıkıp gövde gösterisi yapıyordu. Tıpkı şu anda da yaptığı gibi. "Tüm bloklar aranacak ve odalarında silah, bıçak ve buna benzer herhangi bir kesici alet bulunduran herkes hücreye kapatılacak!" diye bağırdıktan sonra Erich ile birlikte okula girdiler. Gardiyanlar telsizlerini çıkartarak diğerlerine arama yapılacağını haber vermek için fazla beklemedi.

Gardiyanlar kavga eden iki grubu ayağa kaldırıp okulun mahzenine götürdüler. Amcamın bunu Anastasia'yı korumak için yaptığını biliyordum. Sadece Gregory'ye ceza vermesi daha büyük karışıklığa yol açardı. Çünkü bu taraf tutmak olurdu, o yüzden durumu eşitlemişti. Eğer Anastasia'nın onu öldürmesine izin verseydi kuralları çiğnediği için Anastasia'nın bugün infaz edilmesi gerekiyordu. Onu biraz daha yaşatmak için başka şansı yoktu.

Etraftaki kalabalık gittikçe dağılırken Stew Kontrolsüzleri gösterdi. "Farklı görünüyorlar," dediğinde Emily ile bakışlarımız onların olduğu yeri buldu.

"Ne gibi bir farklılık?" diye soran Emily gözlerini kısarak onları inceliyordu.

Stew omuz silkti. "Her zamankinden daha duygusuzlar." Kontrolsüzler soğukkanlılığıyla bilindiği için ben herhangi bir değişiklik göremiyordum. Onlar zaten tüm blokların içindeki gücünü kanıtladığı için böyle küçük olaylara karışmıyorlardı.

Suikastçım yine tuhaf bir şekilde beni izlemeye başladı. "Buraya gel," dediğinde beni kendi bloğunun olduğu yere çağırmasından rahatsız olmuştum. Şu zamana kadar bunu hiç yapmamıştı çünkü genelde beni kendi bloğundan uzak tutardı.

Yerimden hiç kıpırdamadan durmam iyi bir şey değildi. Onu dinlemediğim için tüm Kontrolsüzler ona, yani liderlerine bakmaya başlamıştı. Sanırım şu anda otoritesini sarsıyordum. Kaşlarını yavaşça çattığında bunun bir uyarı olduğunu biliyordum. "Buraya gel, melez!" derken dişlerinin arasından sessizce konuşmuştu. Onu sinirlendirdiğimi görüyordum.

"Bak sen," diyerek güldü Taylor. "Anlaşılan liderimiz küçük bir kıza sözünü geçiremiyor." Lider kısmını tükürürcesine söyleyen adam hâlâ yenilgiyi kabul edemiyordu.

"Onun yerine ben gelebilirim." Gloria zaten onun birkaç adım uzağındayken ne saçmalıyordu, anlamamıştım.

Suikastçım her ikisini umursamadan derin bir nefes aldığında bir eli yumruk olmuştu. "Son kez söylüyorum melez, buraya gel!" Egosuna herkesin içinde küçük bir darbe vurmam hoşuna gitmemişti.

İnat ederek omuz silktim. *"Sen bana gel, neden gelen ben oluyorum?"* Dudaklarımı oynattıktan sonra elimi kaldırdım ve ona doğru uzattım. *"Elimi tutmayacak mısın?"* Yüzümdeki oyunbaz ifadeyi görünce, "Sikerim böyle işi!" diye ettiği küfrü duydum. Tebessüm ederek daha istekli bir şekilde elimi ona uzattım. *"Bana gelmezsen güneşin solar, Avcı,"* diyerek küçük bir çocuğun inadını kendime ödünç aldım. *"Solmamı ister misin?"* dediğimde bir küfür savuran adamın ne yapacağını tüm Kontrolsüzler merakla izliyordu.

Onu böyle ikna edemeyeceğimi anlayınca ben de zayıf noktasını deşmeye karar verdim. Başımı hafifçe eğerek alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda kaşlarını hemen çatmıştı. Bunu başka kim gördü diye etrafındaki erkeklere baktı ve hızla bana doğru gelmeye başladı. Tam karşıma geldiğinde uzattığım elimi sertçe tutarak öfkeyle burnundan soludu. "Herkesin içinde bir daha o dudaklarını böyle yaparsan..." diye kızdığında parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdim. *"Nasıl geldin ama?"* diyerek kıkırdadığımda, "Şu lanet gülüşün yok mu!" dedi ve bana ters ters bakmaya başladı. "Beni deli ediyor!" diye homurdandı. Tuttuğu elimi bırakmadan beni peşinden çekti. İnsanların meraklı bakışlarını umursamadan beni ağaçlara doğru peşinden götürmeye başladı. Arkamızdan kıskanç gözlerle bakan Gloria'ya sırıtarak göz kırptım. Benim olandan uzak durmalıydı.

Sonbahardan dolayı çiçekleri solmuş botanik bahçeye kadar elimi bırakmadı. Birleşen ellerimiz aklımı başımdan alıyordu. Elimi tuttuğunun farkında değildi yoksa kalbim yüzünden elini hemen çekerdi. Ve evet, maalesef kalbim aşırı heyecandan yine artçı şoklarını bana gönderiyordu. Beyaz çardağa gelene kadar zor dayanmıştım. Daha fazla acı hissedince beni tutuşuyla sahiplenen adamın elinden çektim elimi. Bu yaptığımla arkasını dönerek bana bakınca elimi ağrıyan kalbime bastırdım. Bunu görünce nefesi-

ni sesli bir şekilde vermişti. "Otur." Hızlanan nefeslerimi duyuyordu.

Çardağa oturduğumda her zamanki gibi yanıma değil, karşıma oturdu. Cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çıkararak yaktı. Dumanı içine çekerken gözlerini benden ayırmıyordu. Bir tuhaflık vardı, sanki bugün daha düşünceliydi. "Benimle gel," dediğinde ne istediğinden emin gibi görünüyordu.

"Nereye?"

"Önemi var mı?" Nereye gideceğimizi bile söylemeyen biriyle gitmek beni korkuturdu.

Sustum ve sessizliğimin içindeki endişelerimi anladı. "Ben yanında olduğum sürece korkma." Beni herkesten koruyacak güçteydi ve bunu hep hissettiriyordu. "Seni korurum." Duraksadı. "Kendimden bile."

Son söylediklerimiyle tebessüm ederek ona baktım. *"Biliyorum."* Çoğu zaman öfkesi beni korkutsa da bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Sigarasının dumanını dudakları arasında özgür bırakışını izliyordum. Her hareketini, her zamankinden daha çok izliyordum. Onu izlemeyi seviyordum çünkü onu izlerken bile bana huzuru yaşatıyordu. "Mutlu olmanı sağlarım." Bu bir yemindi sanki. "Gülüşünü dudaklarında tutmak için her şeyi yaparım, Dolunay Surat." Israrla gitmek istemesinin altında bir şeyler olmalıydı. "Seni korumaya devam edebilmem için benimle gelmelisin." Kalbim kuş gibi çırpınırken bunları duyduğuma inanamıyordum. Kendi gibi değildi. Onu bugün farklı kılan bir şeyler vardı. Stew haklıydı, Kontrolsüzlerde anormal bir durum vardı.

"Silahını da bırakır mısın?" Benim için ölümleri durduracağını bilmem gerekiyordu. Onun ellerinde kan görmeye dayanamıyordum.

Bu sefer susan o olmuştu. Böyle bir talebin bir gün benim tarafımdan geleceğini biliyordu. Fakat sanki olmadık bir zamanda bunu duymuş gibiydi. Sigarasından büyük bir nefes çektiğinde başını çevirerek dumanını benden tarafa vermedi. "Başka bir şey iste." Sesi sıkıntılıydı, öldürmek onun bir parçası hâline gelmişti.

Saç örgümle oynarken umursamaz bir ifade takınmak istedim ama çok zordu. *"Bir katille gitmem,"* dediğimde fazla acımasız olduğumu biliyordum ama o da öyleydi.

Bu cevabım hoşuna gitmemişti. Onunla gideceğimden çok emin gibiydi ve şimdi onu şaşırttığım kadar kızdırmıştım da. "Gitmem gerekiyor, melez!" diyerek kaşlarını çattı. "Ama seni burada bırakamam!" diye bana kızdığında sertçe yutkundum. Gitmesini istemiyordum, şimdi beni bırakıp gidemezdi. Çok az vaktim kalmışken gidemezdi.

Dudaklarım titrerken yalvaran bakışlarımı ona çıkardım. *"Benim için kalamaz mısın?"* dediğimde karşılık olarak söylediği şeyler beni susturmuştu. "Benim için gelemez misin?"

Cevap vermedim çünkü her şekilde beni köşeye sıkıştırmayı biliyordu. Fakat durumum bu kadar kötüye gidiyorken beni bırakamazdı. Oturduğum yerde boğulduğumu hissedince ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. *"Gidersen,"* diyerek yanına oturdum. *"Unuturum."* Tıpkı onun bir zamanlar gözlerimin içine bakarak söylediği gibi ben de aynı kelimelerle onu vurdum. Öleceğimi söylediğimde bana aynı cevabı vermişti.

Yanına oturunca dumandan dolayı sigarasını bitirmeden sertçe masaya bastırdı ve söndürdü. "Unutursan," dedikten sonra bana yaklaştı ve saç tutamımdan bir kısmını alıp parmağına doladı. "Hatırlatırım!" Kızgın çıkan sesinden sonra parmağını çekince saç tutamım bukleler hâlinde yüzüme döküldü.

Gözlerim dolduğunda titreyen elimi uzatarak yüzüne dokundum. Parmaklarımın altındaki teni kaskatı kesilmişti. *"Beni bırakma."* Yanaklarımdan süzülen gözyaşımı iç çekerek takip etti. *"Kal benim için."* Ölüyordum, belki geri döndüğünde artık burada olmayacaktım. Benim yanımda kaldığı sürece dışarı çıkıp birilerini öldüremezdi. Bir suikastçı olduğu için mutlaka birileri ölüm için ona ulaşmaya çalışıyordu. Kim bilir, kaç teklifi geri çevirmek zorunda kalmıştı çünkü uzun zamandır benim yüzümden dışarı çıkamıyordu.

Hızla benden uzaklaşıp ayağa kalktığında elim güçsüzce yere düşmüştü. "Anlamıyorsun!" diye bağırdığında ellerini kızgınlıkla saçlarından geçirdi. "Bu sefer iş için değil, bu sefer kendim için gidiyorum!" Durup sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Yıllardır izini sürdüğüm birini sonunda buldum." Bu onun şahsi menfaatlerinden biri olmalıydı. "Gidişime sen bile engel olamazsın! Benimle gel ve hep istediğin gibi bu, son işim olsun!" Neden bu işin onun için bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordum.

"Gelemem çünkü babam gelecek." Geldiğinde beni bulamamasından korkuyordum. Mektubunda geleceğini söylediği için onu bekleyecektim. Gloria haklı olabilirdi, babam beni saklamak için buraya getirmiş olabilirdi. Beni herkesten korumak için böyle bir çözüm bulmuş olabilirdi.

"Sebep bu mu?" diye gürlediğinde yine beni korkutmaya başlamıştı. "Benimle gelmemenin sebebi baban mı?" Başımı salladığımda sesindeki küçümsemenin nedenini bilmesem de beni rahatsız etmişti.

Kaşlarını çatarak yanıma geldi ve omuzlarımı sıkarak beni ayağa kaldırdı. "Gelmeyecek!" diye gözleri kararmış bir şekilde bağırdığında içimde bir yerler kanadı. "Sen kendini böyle avutmaya devam et ama o hiç gelmeyecek! Eğer nasıl bir pislik olduğunu bilmeseydim sırf senin için

onu zorla sana getirirdim! Ama seni hak etmiyor!" Beni sarsarak söyledikleriyle kalbim kırılmış bir hâlde ona baktım. Bana bunu nasıl söylerdi?

Ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalıştım fakat benden daha güçlü olduğu için bunu yapamadım. Kollarımı sertçe bırakarak kendisi benden uzaklaştı. *"Yalan söylüyorsun, babam bana gelecek!"* Dudaklarımı büyük bir hayal kırıklığı içinde hareket ettirdim. *"Sen korkunç birisin."* Ağlayarak başımı salladım. *"Sen korkunç birisin!"* Babam gelecekti, gelmeliydi çünkü çok az zamanım kalmıştı.

Israrla ona karşı çıkmam onu daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Beni bilirsin, asla yalan söylemem!"

"Şu anda seni tanıyamıyorum!"

"Uyan artık!" diye bağırarak çardağın tahta kolonuna öfkeyle yumruğunu geçirdi. Parmak boğumları soyulurken bana doğru döndü ve gözlerimin içine bakarak, "Kızının kalbini söküp ona götürmemi isteyen bir adam o! Seni öldürmem için beni tutan bir adamı savunma bana!" dedi ve tüm umutlarımı tek bir sözüyle yıkıp attı. Onu bana gönderen babam mıydı? Herkes gibi babam da mı kalbimi istiyordu? Yıllardır beklediğim adam, beni değil de kalbimi mi istiyordu?

Her şey etrafımda dönerken gözyaşlarımı tutamadım. Yalan söylemiyordu, ne kadar kabul etmek istemesem de o asla yalan söylemezdi. Ama duyduğum gerçeklerden kaçmak için beni yalanlarla kandırsın istedim. Doğrular can yaktıkça benim yeni yalanlara ihtiyacım vardı. Mektubu yalan mıydı yani? Annemi kaybettikten sonra ilk kez kendimi kimsesiz hissediyordum çünkü bugün babam da ölmüştü. Bunu yeni fark etmiş olmam ne büyük hüsrandı! Onunla göz göze geldiğimizde sebebi olduğu yaşlar için kendine küfretti. Bir yıldır benden sakladığı sırrı bir anda

ağzından kaçırmıştı. Babamın gelmeyeceğini söylerken fazla acımasızdı. Onu bekleyerek aptallık ettiğimi söylerken nasıl hissedeceğimi hiç düşünmemişti. En acısı da kalbimi isteyenlerden birinin de babam olduğunu söylerken fazla duygusuzdu. Yıllardır tutunduğum tek dalı elimden alıp kırarken bana ne yaptığını hiç düşünmemişti. Beni nasıl incittiğini, paramparça ettiğini hiç umursamamıştı. Birkaç cümleyle her şeyi yıkıp geçmişti.

Sessizce akıttığım gözyaşlarını görünce gözlerini yumdu. Sebep olduğu yaşları görmeye dayanamamıştı. Gözlerini tekrar açtığında orada buram buram yanan pişmanlığını gördüm. "Ben-" deyip sustu. Sebep olduğu yıkımı nasıl onaracağını bilmiyordu.

"Git," diyerek hıçkırdım. *"Birini daha öldürmek için yine git."* Islak gözlerle veda eder gibi ona baktım. *"Ama bu sefer erken dönmeye çalış çünkü ilk kar tanesi düşene kadar yaşatabilirim begonyaları."* Odamdaki çiçeğin ömrü kadardı sahip olduğum hayat.

Bana ulaşamamak onu kahrediyordu, bana kendini anlatamamak onu kahrediyordu. Bazı şeyleri anlamıyor olmamı dayanılmaz buluyordu. "Bunu bana neden yapıyorsun?" Üzerime yürüyüp karşımda durunca bir an ürperdim. "Bir yıldır neden beni de kendinle birlikte bu cehenneme mahkûm ediyorsun? *Gidelim,* diyorum ama bunu bile kabul etmiyorsun. Sürekli bir şeyler yapan taraf olmaktan bıktım. Bir kez olsun sen de benim için bir şey yap ve benimle gel!" Beni burada savunmasız bir hâlde bırakıp gitmek istemiyordu ama kullandığı kelimeler yanlıştı. Bir şeyler yapan sadece o değildi çünkü hasta bir kalple bir katili sevmek de kolay değildi. Onunla aynı işi yapan biri, gözlerimin önünde annemin alnında tek bir kurşunla bir delik açmıştı. Ona baktıkça onu sevmek de hiç kolay değildi.

"Seni yoruyor muyum?" dediğimde onunla gitmeyeceğimi anladığı için, "Evet!" diyerek sesini yükseltti. Her

konuda ilk adımı atmaktan bıkmış gibi, "Beni tüketiyorsun!" diyerek ilk kez aylardır içinde tuttuğu her şeyi bağırarak söylemeye başladı. "Böyle olman beni tüketiyor. Bu kadar aciz ve zayıf olman beni tüketiyor. Seni tek başına bırakmaktan o kadar çok korkuyorum ki yanımda olmadığın zamanlarda bile ne hâlde olduğunu düşünmek beni tüketiyor!" Hızlı hızlı nefesler alırken gözlerindeki nefretle bana baktı. "Sen, kadın," dedi canından bezmiş bir hâlde. "Sen taptığım ama aynı zamanda nefret ettiğim birisin!" Gözlerimin içine baka baka, "Sen babasının bile nefret ettiği birisin!" dediği an elim havalandı ve parmaklarımın yanağında bıraktığı ses ikimizin de kulaklarında çınladı. İlk kez birine vurmuştum ve bu kişi sıradan biri değildi.

Attığım tokadın şiddetiyle başı hafifçe omzuna doğru düşmüştü. Adının geçtiği yerde bile herkes korkuyla ürperirdi. Ben böyle bir adama tokat atmıştım. Sinirden zangır zangır titrerken tehlikeli bir yavaşlıkla başını bana doğru çevirince, *"Bir daha sakın-"* diyerek sessizliğime ortak olan dudaklarımı oynattım. *"Sakın babamın benden nefret ettiğini söyleme!"* Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. *"Öyle olsa bile söyleme! Sen de benden nefret etme!"* Ellerimi göğsüne bastırarak onu sertçe arkaya doğru ittim. *"Nefret edilesi biri olsam da benden nefret etme!"* Hıçkırarak gözlerine baktım. *"Kendin için söyleme çünkü bir gün ölürsem bu söylediklerini hatırlayıp çok üzülürsün."* Dudaklarım titrerken ıslak kirpiklerimin altından ona baktım. *"Üzülürsün, değil mi?"* dediğim an aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattı ve ellerini yanaklarıma sertçe bastırıp beni öpmeye başladı. Sorduğum sorunun cevabını beni öperek vermişti.

Bir anda beni öpmesiyle donup kaldım çünkü hararetli bir tartışmanın ortasındayken böyle bir şey yapmasını beklemiyordum. Fakat bu, onun umurunda bile değildi. Dokunmadan hayatının odak noktasına koyduğu kadını öperken ona karşılık verip vermediğimi umursamıyordu.

Peki, karşılık veriyor muydum? Evet, beni öptüğünü idrak ettiğim an kışkırtıcı öpücüklerine karşılık vermem uzun sürmemişti. Her zaman beni öpmüyordu ki... Bunu çok istememe rağmen beni benden daha çok düşündüğü için buna hiç yanaşmıyordu. Fiziksel yakınlaşmada kendisini hep geri çeken o oluyordu. Bu yüzden ikinci kez onu öpme fırsatını kaçıramazdım. Dudaklarımızın tutkulu dansı buna ne kadar çok ihtiyacımızın olduğunu bir kez daha gösteriyordu. Bu sefer ilkinde olduğu gibi hassas ve yumuşak öpmüyordu. İlk öpücüğümü benim için o gün unutulmaz kılarak üzerine düşeni zaten yapmıştı. Bu sefer beni dokunamadığı her gün için sinir ve şehvetle öpüyordu. Kalbimin göğsümde açtığı derin yarayı umursamadan dudaklarımdan kendi payına düşeni alıyordu. Ayların bekleyişi canına tak etmiş gibi bunu yapıyordu. Bu konuda sitemkâr olan sadece o değildi.

Kalbim, kalbimin buzdan camlarına onu parçalamak ister gibi vuruyor, avaz avaz durmam gerektiğini haykırıyordu. Fakat durmadım. Aksine sırtım kamelyanın kolonuna çarpana kadar onu kendime çektim. Benden uzun boylu olduğu için beni öpmek için bir hayli eğilmesi gerekiyordu. Bu yüzden işini kolaylaştırmak için yanaklarımda olan elini boynuma kaydırdı. Silah tutmaktan nasırlı avuç içleri koluma sürtünerek aşağıya kaydı. Ellerini önce belimde, hemen sonra ise kalçamda hissettim. Kalçamı sıkarak beni yukarı kaldırınca bacaklarımı beline doladım. Şimdi beni öpmek için çok fazla eğilmesine gerek yoktu.

Kollarımı boynuna doladım ve ensesine tırnaklarımı bastırarak onu kendime doğru çektim. Bu hareketimle genzinden hırıltıyı andıran bir ses çıktı ve kendisini sertçe bana bastırdı. Sırtım kolona çarparken bacaklarımın arasında hissettiğim sertlikle bu sefer inleyen ben olmuştum. Bana hissettirdikleri, kalbimin ağrısı kadar yakıcıydı. Pan-

tolonu olmasına rağmen bacaklarımın arasında hissettiğim sertlik daha fazlasını arzulamama neden oluyordu. Elleri sabırsızca vücudumun her yerini keşfe çıkmıştı. Ilık nefeslerim birbirine karışırken ellerini kalçamda hissettim. Kalçamı sıkarak kendini bana bastırdığında dudaklarımdan haz ve acıyla karışık bir inilti daha firar etti. Omurgamdan soğuk bir ürperti geçerek acımı kamçıladı ve kalbim bu sefer daha şiddetli bir uyarıyla *dur* emrini verdi.

Durdu, acımı gerçek anlamda hissettiği an hemen durdu ve aramızdaki yakınlığa son verdi. Ayaklarımın üzerinde durmamı sağladığı an üç adım arkaya gitti. Nefes almam ve kendime gelmem için bana ihtiyacım olan mesafeyi sağlamıştı. Elimi kalbime bastırarak öne doğru hafifçe büküldüm. Acının dinmesini beklerken aynı zamanda hızlanan soluklarımı bir düzene koymaya çalışıyordum. "Özür dilerim," diyen sesini duyunca başımı hızla kaldırıp dağınık saçlarımın arasından ona baktım. Ona yaşattığım hazzın yanı sıra gözlerinde kederli bir pişmanlık vardı. Bunu görmek hoşuma gitmedi. "Özür dilerim, çok ileri gittim." Bunu söylemeyi bırakmalıydı.

"Yaptıkların için değil, yapamadıkların için benden özür dilemelisin." Onu daha fazla üzmemek için elimi kuş gibi çırpınan kalbimin üzerinden çektim. *"Benimle sevişmediğin için özür dilemelisin."* Sırtımı yaslandığım duvardan ayırıp ona doğru bir adım attım. *"Kıyafetlerimiz üzerimizde olmadan seninle sevişmek istiyorum."* Sevimlice tebessüm edip bir adım daha ona yaklaştım. *"Çırılçıplak."*

Önce dudakları büküldü, daha sonra da güldü. "Bu asla olmayacak." Bunun olması için yanıp tutuşuyordu.

"Asla asla demesen mi?" Son bir adımla karşısında durdum. *"Beni öpmeyeceğin konusunda da öyle diyordun ama bak,"* diyerek öpülmekten hafif şişen dudaklarına baktım. *"Beni öpmeden duramıyorsun."*

ağlarken hızlı bir şekilde ondan uzaklaştım. *Gitme* desem bile kalmazdı.

"Bir hafta içinde burada olacağım!" Arkamdan bağırsa da durmadım çünkü döndüğünde her şeyin farklı olacağını biliyordum. Ne bir veda ne de kuru bir hoşça kal vardı aramızda. Döndüğünde artık kalbime acı veremeyecek kadar silinecekti zihnimden. Tıpkı diğer herkes gibi, tıpkı bana acı veren babam gibi onu da unutacaktım.

Ertesi Gün

Sadece bir gece geçmişti gidişinin ardından ama ben yıllar geçmiş gibi özlüyordum onu. Gidişiyle sanki koca okul boşalmış gibi her şey renksiz, her yer sessizdi. Hava kasvetli bir şekilde her zamankinden daha soğuktu. Pencerenin önüne koyduğum begonyalar son saatlerini yaşıyormuş gibi solgundu. "Bitti, Bayan Green." Gözlerimi sarı begonyalardan ayırıp usulca arkamı döndüm. Odamdaki dört gardiyanın işini layığıyla yaptıklarını ellerindeki gizli kameralardan anladım.

"Başka olmadığına emin misiniz?" Yazdığım kâğıdı ona uzattığımda elindeki cihazları yatağımın üstünde duran kutuya koydu. "Yatak odanızdaki beş, kütüphanenizdeki üç kameradan başka kamera bulamadık. Yani evet, odanızda artık hiç kamera yok." Yaptığı açıklamaya başımı salladığımda kutuyu alarak odamdan çıkmışlardı.

Madem birini öldürmek için benden gitmişti, o hâlde gittiği yerde beni izlememeliydi. Ben onu görmüyorsam o da beni görmesin ve özlesin ki bana dönmesi için bir sebebi olsun. Deborah'ı görmek için odamdan çıktım. Belki bugün odasından çıkardı da onu görebilirdim. Koridorda yürürken üst katın merdivenlerinde iki gardiyan gördüm.

Basamaklardan yuvarlanan adam zemine düştü. Kafasından akan kanları görünce Emily ile korkuyla birbirimize baktık. "Buna pişman olacaksın!" Beni engelleyen gardiyan koşarak yerdeki arkadaşının yanına gitti ve telsizini çıkardı. "Altıncı bloğa acil destek! Tekrar ediyorum, altıncı bloğa acil destek istiyorum! Ernest yaralandı, derhâl buraya gelin!" diye bağırdığında onu daha fazla dinlemedim. Hemen Emily'nin kolunu tutarak onu üst kata çekiştirdim. Stew'i bizden almalarına izin veremezdik.

Emily bana fazla zorluk çıkarmayınca koşarak basamakları tırmandık. Yedinci kata daha önce de çıktığım için bu katta ne yaptıklarını biliyordum. Buraya daha önce Lisa ile bir kez gelmiştim ve gördüklerimden sonra tekrar gelmeye cesaret edememiştim. "Bu taraftan." Emily kolumu tutarak beni odalarla dolu koridora sürükledi. Hızlı bir şekilde kapıları kontrol ederek onu bulmaya çalışıyorduk. Çoğu oda boştu, diğer odalar da kilitliydi. Bir haykırış duyduğumuzda ikimiz de adım atmayı kesmiştik. "Stew," diye fısıldadı Emily. 735 numaralı kapı hedefimize girdi. Evet, Stew'in sesi oradan gelmişti.

Küçük adımlarla kapının yanına geldik ve kendimizi göstermeden aralıklı kapıdan içeriye baktık. Altı doktorun başında durduğu kişi Stew'di. Ameliyat önlüğü giyen İnfazcıların sedyede canlı canlı parçaladıkları kişi benim arkadaşımdı! Emily gördükleriyle çığlık atacağı esnada son anda kendimi toparladım ve ellerimle dudaklarını kapattım. Hıçkırığını avuçlarımda hapsettiğim kız omuzları sarsılarak ağlıyordu. Gözyaşlarım firar ederken kalbim gördüklerimin karşısında yenik düşmüş gibi yavaşlamıştı. Stew'i el ve ayak bileklerinden yatağa kelepçelemişlerdi. Yüzü bize dönük olduğu için onu görebiliyorduk. Gözyaşları aktıkça acıdan çığlık atıyordu fakat sesi yeteri kadar çıkmıyordu. Çünkü beyaz bir havluyu onun ağzına tıkmışlardı. Bizi görünce ela gözleri irice açıldı, yardım

ister gibi daha çok çırpınmaya başladı. Yatağın yanındaki monitörden yavaşlayan kalp atışlarının sesi kulağıma geldikçe çıldıracak gibi oluyordum. Narkoz vermeden canlı canlı onu keserek organlarını alıyorlardı. Evet, göğüs kafesini açmışlardı. "Hayır!" Emily beni iterek içeri girdiğinde gördüklerim beni korkutsa da peşinden girdim.

Emily bir doktoru iterek Stew'e ulaşmaya çalıştı. "Dokunmayın ona!" diye bağırdığında kimse onu dinlemiyordu. Stew'in açılan göğüs kafesinden iç organlarını görünce avazım çıktığı kadar çığlık attım. Bunlar insan olamazdı, bunu yapanlar insan olamazdı! Orada yatan benim arkadaşımdı.

"Çıkın dışarı! Buraya girmeniz yasak!" Bir doktor elindeki kanlı neşteriyle bize bağırıyordu. Yerimde kaskatı kesilmiş bir şekilde sedyede kanlar içinde kalmış çocuğa bakıyordum.

Çok fazla kan vardı.

Kan çok korkunç görünüyordu.

"Anne! Bana annemi getirin!"

Geçmişin kanlı sahneleri zihnimde canlanırken ellerimle kulaklarımı kapatarak yere diz çöktüm ve avaz avaz çığlık attım. O yıllarda henüz yedi yaşımda olduğum için geçmişimi iyi hatırlayamıyordum. Fakat parça parça anılar zihnime doluşunca hiç olmadık bir zamanda ve hiç olmayacak bir yerde orada olanların devamını hatırlamıştım.

14 Yıl Önce

Kaçmaya çalışmıştım ancak o korkunç adam yaralı bir şekilde beni bulmuştu. En son hatırladığım şey kaçmaya çalışırken düşmem ve karnımdan akan kanlardı. Uyandığımda beyaz renklerin çoğunlukta olduğu küçük bir

odadaydım. Bana yardım eden o küçük kıza ne olmuştu? Üzerimde bol, mavi önlük gibi bir şey vardı. Üzerimdeki şeyi karnıma kadar toplayınca göbeğimin biraz üstündeki sargıyı gördüm. Tepede yuvarlanıp düştüğümde yere saplı bir demir karnıma saplanmıştı. Bu onun sargısı olmalıydı. Filmlerde gördüğüm gibi beni ameliyat mı etmişlerdi? Yoksa sadece kanamayı durdurmak için karnımı mı sarmışlardı? Hangisi, bilmiyordum çünkü hangisi olduğunu bilecek yaşta değildim. Benden ne istediklerini bilmiyordum ama anneme gitmeliydim. Beni evde bulamayınca çok üzülmüştür. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp yere atladığımda karnım acıyınca ağlamaya başladım. "Anne, neredesin?" Ben ağlayınca hep gelirdi, şimdi niye gelmiyordu?

Karnımı tutarak yavaşça kapıyı açtım ve kafamı uzatarak koridoru kontrol ettim. Kimseyi göremeyince rahat bir nefes verdim. Hızlı adımlarla yürümeye başladım çünkü karnımdaki acı koşmama engel oluyordu. Büyükbabam olduğunu söyleyen o adamı yeniden görmek istemiyordum. Koridor bitince sola dönerek daha da hızlandım. Karnım ağrıyordu ama yakalanırsam daha kötü şeyler olacağını biliyordum. O adamlar çok kötüydü. Kapalı kapıların arasında hızlanırken merdivenlere yöneldim. Nefesimi düzene koyduktan sonra basamakları inmeye başladım. Bir labirenti aratmayan bu yerde çıkışı bulmak imkânsız gibiydi. Kendimi yeni bir koridorda bulduğumda kapılardan birinde bir çocuk sesi duydum. Kız benim anlamadığım bir dilde konuştuğu için ne dediğini anlayamıyordum. Bana yardım eden o sarışın kızın sesi değildi. Zaten o kız benimle aynı dili konuşmuştu.

Beni kaçıran yaşlı adamın sesiyle geriye doğru gitmeye başladım. Biri arkadan kolumu tutunca çığlık atarak beni tutan devasa adama baktım. "Bırak beni!" diye bağırdım ama kolumu daha fazla sıkarak beni bırakmadı.

Yaşlı adam yanında küçük bir kız çocuğuyla dışarı çıktı. İkisi bana bakarken beni tutan adam, "Kaçmaya çalı-

dan koşmaya başladı. Ne olduğunu anlamadım ama beni peşinden sürükleyen kıza güvenmeyi seçtim. Karnımdaki yara canımı yaksa da ona zorluk çıkarmadan koşmaya başladım. Yaşlı adamın arkamızdan, "Vanessa!" diye bağırdığını duydum. Başımı çevirip ona bakmadım ama peşimizden korumalarını gönderdiğini biliyordum.

Bir alt kata indiğimizde Vanessa korkuyla etrafına bakındı. Rastgele bir yer seçip elimi bırakmadan tekrar koşmaya başladı. Karşımızdan bize doğru gelen adamları görünce durmak zorunda kalmıştık. Vanessa elimi sımsıkı tutarken başını çevirip yüzüme baktı. Bir şeyler söylediğinde onu anlamadım fakat dolan gözlerini görebiliyordum. Özür diler gibi bakıyordu. Kapana kısıldığımız için buradan çıkış olmadığını o da anlamıştı. Adamlar bize yaklaşınca beni korumak ister gibi arkasına çekmişti. Aynı yaşta göstermemize rağmen benden daha büyükmüş gibi beni arkasına çekmişti. Önümüzde adamlar, arkamızda ise yaşlı adam yanındaki korumalarıyla geliyordu. Bizi köşeye sıkıştırmışlardı. Vanessa benim için daha fazla endişelenip bana aceleyle bir şeyler söylemeye başladı. Ne dediğini anlamıyordum ama bana bakıp konuşurken ağlıyordu. Özür diler gibiydi korkmuş bakışları. Ancak gördüğü bir kapıyla tükenen umutları yeniden yeşerdi. Hiç tereddüt etmeden beni peşinden kapıya doğru sürüklemeye başladı. Yaşlı adam, "Vanessa!" diye bağırdı ama onu dinlemeyip kapıyı açtı.

Hemen içeri girdik. İşte, her şey bu odada başlamıştı. Odanın içine girdiğimiz an ikimizin çığlıkları tüm odada yankılanmıştı. O odanın içindekiler iki çocuğun görmemesi gereken şeylerdi.

Günümüz

"Yeşil!" Erich'in sesini duyunca geçmişin anılarından sıyrıldım. Amcam kollarımı tutup endişe içinde beni sarsıyor ve kendime gelmemi söylüyordu. "Buradan hemen

gitmelisin!" Beni ayağa kaldırıp götürmeye çalıştığında ağlayarak elimi çektim ve Stew'e doğru koştum. Onu burada bırakmayacaktım.

Bizim gelmemizle burası karıştığı için Stew'in ameliyatı durmuştu. Emily onun ağzındaki havluyu çıkarmış, ellerini Stew'in yüzüne koyarak ağlıyordu. Gardiyanlar onun kollarını tutunca çığlık atarak onlardan kurtuldu. "Buna izin vermeyeceğim!" diye bağırarak bir doktorun üzerine atıldı ve doktorun elindeki kanlı neşteri çekip aldı. Stew acılar içinde sayıklıyordu; üstelik teni solmuş, su içinde kalmıştı. Gözlerinin akında kanlar biriken çocuk yalvaran gözlerle Emily'ye bakıyordu. Onu böyle gördükçe ölecek gibi oluyordum. Gözyaşlarına boğulurken lanet kalbimin neden hâlâ durmadığını merak ediyordum.

Stew'in açılan göğüs kafesi yüzünden kanayan iç organlarını görebiliyordum. Allah kahretsin, kaburgasının altında cılız ritimlerle atan kalbini bile görebiliyordum! Bu, görüp görebileceğim en korkunç manzaraydı. Annemin alnında açılan delikten bile daha korkunçtu. Acı çekiyordu, Stew çok acı çekiyordu. İniltileri çektiği acıya karışırken, "Em-Emily," diye güçlükle fısıldadı. Emily'nin gözlerine bakıp kısık bir sesle, "Canım yanıyor," deyince hıçkırıklar içinde yerimde sendeledim. Çok acı çekiyordu.

İçerideki adamlar Emily'yi durdurmadan Emily, Stew'e doğru atıldı. "Beni-" diyen kız onun gözlerine bakarak hıçkırdı. "Sakın affetme, dostum," dedi ve elindeki neşteri Stew'in boynuna geçirip boğazını kesti.

Boğazımı yırtarcasına öyle bir haykırdım ki dilsiz bir kızın acı dolu çığlığı odayı doldurmuştu. Kalbimi tutarak bağırmaya başladım çünkü Stew ölmüştü. Arkadaşım gözlerimin önünde can vermişti ve onu öldüren Emily idi. Her şey tepetaklak olduğu için vücudumu titreme nöbeti esir aldı. Stew anında ölürken boğazından fışkıran kanlar Emily'nin yüzüne sıçramıştı. "Sen ne yaptın!" Bir dok-

tor Emily'nin elindeki neşteri alıp ona sert bir tokat attı. Emily dizlerinin üzerine düştüğünde şoke olmuş gibi boş gözlerle elindeki kanlara baktı. "A-Acı çekiyordu..." diye fısıldadı. Donmuş bir hâlde kısık bir sesle, "Acı çekiyordu," diye tekrarladı. Fakat daha sonra, "Ona acı çektirmenize izin veremezdim!" diye bağırarak ağlamaya başladı. Daha yeni yeni ne yaptığını idrak ediyordu.

Artık nefes alamadığımı fark ettim.

Gördüklerim hasta kalbime fazla gelmiş olmalı ki daha fazla dayanamadım ve sertçe yere yığıldım. Başım büyük bir gürültüyle zemine çarptığında amcamın adımı haykırdığını duydum. Tüm doktorlar etrafımı sarıp hemen benimle ilgilenmeye başladılar. Yataktaki parçalanmış arkadaşım kimsenin umurunda değildi. Ya da ilk cinayetini en yakın arkadaşını öldürerek işleyen kızı kimse görmüyordu. Duvarın dibine savunmasızca çöken ve dizlerini karnına çekip ağlayan kızı kimse görmüyordu. Aslında bu insanlar için ben de Emily ve Stew gibi değersiz bir eşyaydım. Onlardan farklı olarak beni değerli kılan sadece taşıdığım kalpti.

Dün babamın kalbimi istediğini öğrenip onu kaybetmiştim. Aynı zamanda suikastçım da beni bırakıp gitmişti. Dün onları kaybetmiştim, bugün ise Stew'i. Bütün bu olanlardan sonra artık yaşam bile anlamını yitirmişti. Stew'e olanlardan sonra artık yaşamak bile istemiyordum çünkü bugün bir şey fark etmiştim. Stew'in başına gelenler beni bir gerçeğe uyandırmıştı. Bana da aynısını yapacaklardı. Vücudumu serumla ameliyat için hazır hâle getirdikten sonra tıpkı Stew gibi benim de göğüs kafesimi açacaklardı. Ona yaptıkları gibi benim de kalbimi söküp alacaklardı. Bugün Stew'in başına gelenler çok yakında benim de başıma gelecekti.

Onlar bizi yaşatmayacaktı.

Bilincim hızla kapanırken amcamın endişeli sesini çok uzaklarda duyar gibiydim. "Yeşil, nefes almalısın!" diyordu bana ve nefes almam için yalvarıyordu. Amcamın elbisemin yakasını yırtarak bana bağırdığını bile güçlükle duyuyordum.

Acı hissedemeyecek kadar ölümü kabullenmiştim. Birinin ağzımı açıp bir çubuk soktuğunu buğulu gözlerle izledim. "Çok fazla titriyor! Kahretsin, nöbet geçiriyor!" Bu sesin kimden geldiğini bile algılayamıyordum. Sonra göz kapaklarımı yukarı çekip bir ışık tuttuklarını fark ettim. Bedenim zangır zangır titrerken bu ışık gördüğüm son şeydi. Artık ne sesler vardı ne de yüzler. Son duyduğum ses yine amcama aitti: "Komaya giriyor! Lanet olsun, onu kaybediyoruz!"

Burası neden çok soğuk? Üşüyorum sanki.

12
SANA DEĞER

"*İlk kar tanesi toprağa düştüğünde* demiştim,
ilk kar tanesi toprağa düştüğünde.
Yaşamıyordu artık begonyalar, değil mi?
Atmıyordu artık kalbim ona. Peki, sözünü tuttu mu?
İlk kar tanesi toprağa düşmeden geldi mi bana?
Hâlâ yaşıyor muyum yoksa ben de bir kar tanesine dönüşüp toprağa mı karıştım? Söyleyin, bilsin onu çok beklediğimi."

Chloe camın arkasında onu izliyordu. Makinelere bağlı bir şekilde yatan kardeşini izlerken gözyaşlarını tutamadı. On gün olmuştu, tam on gündür bilinçsiz bir şekilde burada yatıyordu. Amcası Yeşil'in komaya girdiğini söylediğinde Chloe ne yapacağını bilememişti. Aniden komaya girecek kadar büyük bir kriz geçirdiğini bilmiyordu. Kimse bu konuda tek kelime etmiyordu. Nedenini Yeşil'in arkadaşlarına da soramıyordu çünkü hepsi berbat bir hâldeydi. O tuhaf arkadaşlarının hepsi sessizliğe gömülmüştü. Ellerini şeffaf cama bastırdığında gözyaşları yine yanaklarından süzüldü. Anlayamıyordu, bu kadar büyük bir kriz geçirmesine neden olan şeyi anlayamıyordu. Bunun sebebi neydi? Telefonunun melodisini duyunca gözyaşlarını silerek çantasındaki telefonu çıkardı. Arayanın büyükbabası olduğunu görünce kaşları kendiliğinden çatılmıştı. Bu adama tahammül edemiyordu. Onun gibi biriyle aynı kanı taşımak bile Chloe'yi delirtiyordu. Tele-

fonu açmak istemiyordu ama ısrarla çalan telefonu açmazsa başına gelecekleri de iyi biliyordu. Sam Green kendi kanından olanlara karşı bile fazla gaddardı. Yeşil'e olanlar bunun en büyük kanıtıydı.

"Efendim, büyükbaba?" Ondan nefret etse bile henüz bu adamı karşısına alacak kadar aklını yitirmemişti.

Yarın gözlerini açtığında kendisini Teksas'ta bulmak istemiyordu. Lanet teyzesinin gevezeliklerine katlanmak işkenceden farksızdı!

"Telefonu neden geç açtın, Chloe?" Hesap soran sesiyle gözlerini devirdi. Sonuçta burada onu göremediği için gözleriyle yaptığı şeyi anlamazdı.

"Duymadım ve şimdi kapatmalıyım," diyerek kestirip attı çünkü onun ne söyleyeceğini merak etmiyordu.

"Bekle!" Onun kükreyen sesini duyunca gözlerini kapatarak sakinliğini korumaya çalıştı. Bu adama tahammül edemiyordu.

"O gayrimeşru kızın yanında olduğunu biliyorum," dediğinde gözlerini hızla açtı. Büyükbabasının, "Ölecek birini boşuna bekliyorsun," diyen sesini duyunca kaşlarını çattı. "O kız yaşamayacak Chloe, daha fazla vakit kaybetmeden eve dön." Sam Green'in gülen sesiyle yumruklarını sıktı. Kendi torununun ölümünden bahsederken fazla rahattı.

Onun acımasızlığı Chloe'yi kızdırdığı için, "O ölmeyecek!" diyerek kontrolü dışında ona bağırdı. "Kardeşim yaşayacak!" Bu adamda sevgi adına bir şey olduğunu sanmıyordu.

Ve Sam Green'in kahkahasını duydu. "Bu kadar zavallı olma Chloe, Vanessa en doğrusunu yaptı," dediğinde Chloe yerinde kaskatı kesilmişti. Vanessa mı? Onun Yeşil'e olanlarla ne ilgisi vardı?

Chloe onu anlamaya çalışarak, "Sen?" deyip sertçe yutkundu. "Sen neden bahsediyorsun? Vanessa ona ne yaptı?" Yeşil'in kriz geçirmesine sebep olan Vanessa mıydı?

"Bunu anlamayacak kadar aptal olmadığını umuyorum." Yüzüne kapatılan telefonla bedeni öfkeden deli gibi titremeye başladı. Bu Vanessa'nın işi miydi? Dişlerinin arasından, "Bunun hesabını vereceksin!" diye konuşarak koridorda yürümeye başladı. Vanessa bu sefer gerçekten çok ileri gitmişti ve yaptıkları için hesap verecekti!

Hızlı adımlarla merdivenlere yöneldiği esnada yukarı çıkan Erich'i gördü. Amcası da en az kendisi kadar berbat görünüyordu. Yeşil uyanmadıkça iyi olacaklarını da sanmıyordu. Erich'e yetiştiğinde karşısında durdu. "Yeşil'in kriz geçirmesine sebep olan Vanessa mı?" dediğinde hâlâ bunu kabul etmek istemiyordu. Bir yanı Vanessa'nın bu kadar ileri gitmeyeceğini savunuyordu ama diğer yanı buna ihtimal veriyordu.

"Bu da nereden çıktı?" Erich, yeğeninin neden ona böyle alakasız bir soru sorduğunu anlamadı. Yeşil'e olanlarla Vanessa'nın bir ilgisi yoktu.

Fakat Chloe tam tersini düşünüyor olacak ki "Soruma cevap ver!" diyerek ona sesini yükseltmişti. Anlaşılan hep olduğu gibi yine düşünmeden öfkesiyle hareket ediyordu. "Yeşil'in başına gelenlerde Vanessa'nın parmağı yok," diyerek ona küçük bir açıklama yapmak istedi. Fakat çatık kaşlarla ona bakan Chloe, "Hep olduğu gibi yine onu koruyacaksın tabii!" diyerek hızla merdivenleri inmeye başladı. Erich hiçbir şey anlamadığı için onun arkasından şaşkınlıkla bakıyordu. Çoktan gittiği için ona gerektiği gibi bir açıklama yapamamıştı. Neden Vanessa'yı suçladığını bile anlamamıştı.

Yeşil'in kriz geçirmesinin sebebi Vanessa değildi. Vanessa o gün okulda bile değildi. Yeşil en yakın arkadaşını

hiç olmayacak bir şekilde gördüğü için bu hâle gelmişti. O gün gördükleri en az Yeşil ve Emily kadar Erich'i de bozguna uğratmıştı. Buraya geldiğinden beri birçok mahkûmun infazına katılmıştı fakat orada gördükleri bir ilkti. Stew'e olanları ilk kez görmüştü. Genelde mahkûmları ilaç yöntemiyle infaz ettikleri için Stew'e olanlar konusunda hazırlıklı değildi. Erich o gün okulun karanlık bir yüzüyle daha tanışmıştı. Stew'e olanlar Erich'ten sakladıkları karanlık sırlardan sadece biriydi. Yeşil'in durumunu kontrol altına almayı başaramamışlardı. Hassas ve hasta biri olduğu için gördükleri onu ölümcül bir boyutta etkilemişti. Küçük yeğeni ne yazık ki o günün gecesinde komaya girmişti. Günlerdir derin bir uykudaydı ve uyanacak mıydı, emin değildi. Müdür Connor'ın odasına giderek gördükleri yüzünden ondan hesap sormuştu. Evet, bunu yapmıştı ancak aldığı cevaba hazırlıklı değildi.

Erich o gün Bay Wood'un odasına girip, "Mahkûmların organlarını almak bir suç! Bunu canlı bir şekilde yapmak ise tam bir vahşet!" diye bağırıp hesap sorduğunu hatırladı.

Koltuğunda oturan adam rahatını hiç bozmamıştı. Ona bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu vahşetten haberi varmış gibi, "Suç mu?" demişti büyük bir arsızlıkla. "Kime göre suç, Bay Russell? Tüm bu mahkûmların sadece bir günlük masrafları bile sizin bir yıllık maaşınızın toplamından daha fazla. Burada yüzlerce mahkûma en iyi şekilde bakıyoruz ama okula tahsis edilen aylık para bunun için yeterli değil. Harcadığımız parayı onların organlarını satarak çıkarmanın nesi yanlış? Zaten hepsi ölecek ve biz onlara ölecekleri güne kadar güzel bir yaşam sunuyoruz. İnfaz tarihinden önce bunu onlara yapmıyoruz," dediğinde Erich duyduklarına inanamamıştı. Tüm bu katliamdan haberi vardı ve bunu destekliyordu.

Bay Wood yaptıkları şeyi körü körüne savunmaya başlamıştı. Mahkûmlara karşı işledikleri insanlık suçunu hiç

utanmadan savunuyordu. "Onları burada en iyi şartlarda yaşatıyoruz. Karşılığında tek yaptığımız erkeklerden organlarını almak. Bundan sağladığımız gelirle onlara daha güzel bir yaşam sunuyoruz." Bu söylediklerine gerçekten inanıyordu. Onlara büyük bir iyilik yaptıklarına gerçekten inanıyordu.

Erich, "Güzel yaşam dediğiniz onlara fazladan bir gün daha vermek değil!" diyerek ona karşı çıkmıştı. "Buraya sürgün edilmiş insanları en acı şekilde öldürmenin bahanesi olamaz. Tanrı aşkına, narkoz bile verme gereğinde bulunmadığınıza göre hepiniz çıldırmışsınız!" Telefonunu çıkartarak Bay Wood'a bakmıştı. "Mahkûm olabilirler ama kimse böyle ölmeyi hak etmiyor. Bu skandala daha fazla seyirci kalacak değilim!" Bu konuda bir şeyler yapılmalıydı.

Erich o gün hızlı bir şekilde polis teşkilatını aramaya kalkıştığında yine müdürün sesini duymuştu. "Onları aramanıza engel olmayacağım," dedikten sonra masasındaki küçük kutuyu açmıştı. İçinde çıkardığı puroyu etli dudaklarının arasına yerleştirirken bu konuda çok rahat görünüyordu. "Bu duyulursa buradaki herkes gibi siz de zararlı çıkarsınız. Taşıyıcı'nın kullandığı ilaçların her biri servet değerinde. Bakımı, tedavisi ve okul tarafından ona sağlanan ayrıcalıkları da unutmak zorunda kalırsınız." Ayağa kalkarak Erich'in karşısında durmuştu. "Siz de çok iyi biliyorsunuz ki okul dışında hiçbir hastane ona burada olduğu gibi bakamaz. Şu anda bile onu hayatta tutan şey, sadece bizim ürettiğimiz bir serum. Hastanelerde bulunmaz çünkü henüz patenti bile alınmadı. Okul kapanırsa yeğenini tedavinin ortasında ölüme bırakan biri olacaksınız." Meydan okur gibi pişkince sırıtarak Erich'in gözlerine bakmıştı. "Okul bir kez ajanların radarına girerse Taşıyıcı'nın burada olduğu ortaya çıkar. Böyle bir durumda yeğeniniz için tedavi söz konusu olamaz çünkü ilk yapacakları şey onun kalbini almak olur. O kızın göğsünde taşıdığı kalp

Amerika Birleşik Devletleri'ne ait. Şimdi durmayın, arayın onları." İşte bu sözler Erich' susturmuş ve Yeşil için bu iğrenç oyunun bir parçası olmayı kabul etmişti.

Ancak Yeşil için bile olsa bazı şeylere göz yumacak biri değildi. Sessizliği bunun devam etmesine müsaade edeceği anlamına gelmiyordu. "Narkoz verilmeden hiçbir mahkûm herhangi bir operasyona girmeyecek," diyerek bu konudaki şartını ona sunmuştu. "İnfaz günlerinde onların organlarını kullanmak istiyorsanız bunu narkozla yapacaksınız. Ölürken hiçbiri acı çekmeyecek. Aksi olursa Yeşil'in hayatı pahasına gerekeni yaparım!" diyerek kararlı bir şekilde Connor'a bakmıştı. Neyse ki Erich'in bu isteğini başını sallayarak kabul etmişti. Onlar için en azından bunu yapabilirdi.

Günümüz

Vanessa, Yeşil'in can sıkıcı arkadaşına bakarak ondan bir cevap bekliyordu. Sıkılmış bir şekilde yanaklarının içini havayla doldurup Edvard denen çocuğa baktı. "Bizden bir şey sakladığını biliyorum, konuş artık," dedi ama o tek kelime etmiyordu. Zaten erkek bile değildi. Edvard denen bu çocuk aslında kadındı ve Vanessa bunu, onu gördüğü ilk anda anlamıştı. Erkek kılığına girdiği her hâlinden belli oluyordu. Acaba diğerleri de bu gerçeği biliyor muydu? Buradaki mahkûmların bunu anlamış olması gerekiyordu.

Vanessa iki saattir yemekhanede oturmuş, Edvard denen çocuktan cevap bekliyordu. Fakat Edvard sessizliğini korumaya devam ederek öylece oturuyordu. Boş gözlerle eline bakan çocuk burada değil gibiydi. Sürekli ellerine bakarak dalıp dalıp gidiyordu. Vanessa, "Hey!" diyerek onun üzerine eğildi. "Yeşil neden kriz geçirdi? Okuldakiler bu konuda neden bir şey söylemiyorlar ve sen neden bu hâldesin?" On gün önce burada tam olarak ne yaşanmış olabilirdi ki? Yeşil komada, yakın arkadaşı ise şoktaydı.

Emily neşter tutan eline baktıkça gözyaşları süzülüyordu yanaklarından. On gün geçmişti ama Emily gözlerini her kapattığında Stew'i görüyordu. Nasıl öldürebilmişti onu? Dostum, kardeşim dediği kişinin kanı vardı ellerinde. Sanki orada Stew ile kendisini de öldürmüştü. Kimseyi görmek ve konuşmak istemiyordu. Tek istediği buradan kaçıp gitmekti. Şu son bir yıldır yaşadıklarına inanamıyordu çünkü sevdiği herkes ellerinden kayıp gitmişti. Üstelik Sofia'nın da nerede tutulduğunu bilmiyordu, tek ailesi kayıplardaydı. Deborah da Stew'e olanları bilmiyordu. Sadece infaz edildiğini biliyordu, hepsi bu kadar. Bunu duyduktan sonra Deborah odasına kapatmıştı kendisini. Gözyaşlarını herkesten gizlemek için böyle bir şey yapmıştı. O gecenin tek görgü tanığı Yeşil ise ölümün kıyısındaydı. Bay Wood eğer Emily'yi tehdit etmesiydi herkese Stew'e yaptıkları şeyi anlatabilirdi. Fakat konuşursa onu kendi hayatı ve Deborah'ın hayatıyla tehdit etmişlerdi. Kahretsin! Ölüm Emily'nin umurunda bile değildi çünkü o zaten Stew'e yaptığı şeyle ölüyor gibiydi! Susmasının tek sebebi Deborah'ın hayatıydı.

Yaşadıkları yetmezmiş gibi bir de Yeşil'in arıza kız kardeşiyle uğraşıyordu. Vanessa onun tepesine dikilip ondan hesap soruyordu. Emily daha fazla dayanamayıp, "Git buradan!" diyerek kaşlarını çattı. Başını kaldırıp öfkeli bakışlarını Vanessa'ya dikti. "Ona olanlarla ilgileniyormuş gibi davranmayı kes çünkü ölmesi seni mutlu eder!" diyerek ona bağırdı. Yeşil'i kendi kardeşi olarak görmüyordu bile!

Vanessa duyduklarıyla afallamış bir şekilde Emily'ye bakarken hemen arkasından Chloe'nin, "Vanessa!" diyen kızgın sesini işitti.

Yanındaki korumaları kenara çekilince Chloe'nin hızlı adımlarla ona doğru geldiğini gördü. Yine burnundan solur gibiydi. Daha Vanessa ne olduğunu anlamadan Chloe onun yanına geldi ve elini kaldırıp Vanessa'nın yüzüne

çok sert bir tokat attı. "Katil!" diye bağırdı Chloe. "Yeşil ölürse onun katili sensin!"

Başı sol tarafına savrulan Vanessa, elini yanan yüzüne koyarak saçlarının arasından kız kardeşine bakıyordu. Yemekhanedeki herkes susmuş, onları izliyordu. İzleyicilerin içinde Peter'ın da olduğunu bilmek canını tokattan daha çok yakmıştı. Korumaları kaşlarını çatınca Vanessa onları durdurdu ama ne olduğunu anlayamıyordu. "Bunu neden yaptın?" dediğinde artık Chloe'nin davranışlarını kestiremiyordu.

Chloe sinirden yerinde duramazken, "Neden mi?" diyerek öfkeyle Vanessa'nın üzerine yürüdü. "Aptalı oynama bana! Büyükbabam her şeyi anlattı! Yeşil'in başına gelenlerden sorumlu olduğunu biliyorum!" diye bağırarak onu sertçe itince Vanessa birkaç adım arkaya doğru sendeledi.

Olanları anlamamıştı ama herkesin içinde yediği tokada daha fazla kayıtsız kalamazdı. Yüzüne gelen saçlarını çekerek başını kaldırdı. Chloe'ye yaklaştı ve hiç tereddüt bile etmeden elini kaldırarak ilk kez ona vurdu. Attığı tokadın yankısı Chloe'nin kulağında çınlarken Vanessa, "Bana bir daha dokunursan bir tokattan fazlasını yaparım!" diyerek onu tehdit etti. Chloe'nin olur olmadık anlarda ona vurmasından bıkmıştı. Bunu insanların içinde yaparak onu küçük düşürmesinden ise daha çok bıkmıştı. Artık haddini bilmeliydi.

Chloe, Vanessa'nın tokadından hiç etkilenmemiş gibi alay edercesine güldü. "Ne yaparsın? Tıpkı ona yaptığın gibi beni de mi öldürmeye kalkışırsın?"

Vanessa onun her şeyi yine yanlış anladığını görüyordu ancak Chloe'nin onu dinlemeden yargılamasından bıktığı için ona bir açıklama yapmadı. Yeşil'e olanlarla bir ilgisi olmadığını söylemek yerine Chloe'nin canını yakmaya karar verdi. "O zaten ölü," dediğinde en az Chloe kadar acı-

masız olmaya karar vermişti. "Hastalıklı bir kız için bana meydan okumaktan vazgeç yoksa sen zararlı çıkarsın!" diye bağırdığında Chloe'yi daha fazla kızdırdığını biliyordu ama bunu hak etmişti.

Fakat Chloe onu göğsünden iterek, "Onu sen öldürdün!" diye herkesin içinde bağırdı. "Asıl Taşıyıcı sendin!" diye haykırdığında herkes afallayarak Vanessa'ya bakıyordu. Bu kadar ileri gitmesini beklemiyordu.

Vanessa donup kalmıştı. Chloe'ye olan bakışları donuklaşmıştı. Bunu ilk kez ablasından duymuyordu, ilk olmasını çok isterdi ama ilk değildi. Chloe'nin ondan nefret etmesinin asıl sebebi buydu. Mahkûmların fısıldadıkları şeyleri duyabiliyordu. Vanessa'dan bir canavarmış gibi bahsediyorlardı. Kendi kardeşinin kalbini alan bir canavar. Peter bile donmuş bir şekilde ona bakıyordu. Hayatında güzel olan tek şey ona duyduğu saf aşkıydı ve şimdi Chloe'nin söyledikleriyle o da günaha bulanmıştı. "Yalan mı?" diyen Chloe'nin susmaya niyeti yoktu. "Seni gördüm!" dediğinde yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "O depodaydın, Yeşil'in kalbini almak için oradaydın!" Vanessa buz kesmiş bir hâlde Chloe'nin yüzüne bakarken aynı zamanda mahkûmların kısık sesle söylediklerini dinliyordu. Hepsine kulaklarını tıkamak isterdi.

"Kız kardeşinin kalbini alan oymuş."

"Yazık! Taşıyıcı'ya üzüldüm şimdi."

"Onun kalbiyle rahat bir yaşam sürmesi ne büyük vicdansızlık!"

"Zenginlik içinde yaşamaya alıştıkları için yollarına çıkan herkesi ezip geçiyorlar. Kendi kanından olanlar da buna dâhil."

Vanessa insanların onun hakkında söylediklerini duydukça utançtan küçüldükçe küçülmüştü. Gözleri doldu-

ğunda derin bir nefes alarak kendisini toparladı. "Sakın pişman olma," diye konuştu Chloe'nin gözlerinin içine bakarak. "Yıllardır bana yaptıkların için sakın pişman olma. Ben yaptığım her şeyin arkasındayım ve vicdanım rahat. Tek gecelik bir kız umurumda bile değil!" dedikten sonra çantasını aldığı gibi hızlı adımlarla yemekhaneden çıktı.

Vanessa daha okuldan çıkmadan biri kolundan tutarak onu durdurdu. Derin bir nefes alarak başını çevirdi ve onu gördü. "Bay Miller?"

Peter elini çekerek Vanessa'nın kolunu tutmayı bıraktı. "Chloe'nin söyledikleri doğru mu?" Gerçekten kardeşinin kalbini alıp almadığını merak ediyordu.

Vanessa onu neden durdurduğunu anlayınca yüzünde kırık bir tebessüm oluştu. "Doğru veya yanlış, ne fark eder?" diyerek her zaman oynadığı şımarık ve alaycı kadına büründü. "Alacağınız cevap benim hakkımdaki düşüncelerinizi değiştirecek mi?"

Peter onun bu saldırgan tavrını az önce yemekhanede olanlara yordu. Artık fakültede ders vermediği için Vanessa onun öğrencilerinden biri değildi. Fakat ona ders vermemesi onun için endişelendiği gerçeğini değiştirmezdi. "Senin hakkında ne düşündüğümü sanıyorsun?"

Vanessa gerçeklikten çok uzak bir gülümseme kondurdu dudaklarına. "Kontrol delisi bir manyak, babasının zenginliğiyle gezip tozan bir şımarık ve kardeşinin kalbini alan bir bencil olduğumu düşünüyorsunuz," dediğinde Peter'ın tepkisiz ifadesiyle ona bakması üzerine sıkıntıyla karışık bir nefes verdi. Kahretsin, gerçekten böyle düşünüyordu!

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diyerek Peter'a doğru bir adım attı. Aniden parmak uçlarında yükselerek ellerini onun omuzlarına koydu ve bir anda dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Evet, âşık olduğu adamı öpmüştü.

Peter bu küçük temasla başta afalladı fakat hemen sonrasında hızla kendisini toparladı. Vanessa'yı kollarından tutarak ondan uzaklaştı. "Bunu bir daha yapma," dediğinde az önce olanların şokunu yaşıyordu. Onu öpmüş müydü? Bu kadar ileri gitmesini beklemiyordu.

Vanessa reddedilmenin kırgınlığını yaşıyordu çünkü bunun olacağını biliyordu. Peter'ın ondan hoşlanmadığını bile bile kontrolünü yitirmişti. Onun gözlerine bakınca bile kalbinde bir yeri olmadığını görüyordu. "Bunun için özür dilemeyeceğim," diyerek kararlı bir şekilde şaşkına çevirdiği adama baktı. "Size olan duygularım benim elimde olan bir şey değil." Duyguları konusunda utanmayı doğru bulmuyordu çünkü kimi seveceğine insan kendi karar veremiyordu.

Peter ondan böylesine cüretkâr bir çıkış beklemediği için şaşkındı. Vanessa için kesinlikle o tür duygular beslemiyordu. Bir psikolog olsa bile bu kız bir zamanlar onun öğrencisiydi. Eski öğrencilerinden biriyle böyle bir şey söz konusu bile değildi. O sadece tıpkı diğerleri gibi Vanessa'ya da yardım etmek istemişti ama şimdi farkında olmadan onu yanlış yönlendirdiğini görüyordu. Vanessa'nın sorunları olduğunu biliyordu, bu yüzden onu daha fazla incitmeden kelimelerini özenle seçmeye çalıştı. "Vanessa eğer böyle hissetmen için sana yanlış bir izlenim verdiysem özür dilerim. Hayatımda biri var ve yakın zamanda ona evlilik teklifinde bulunmayı düşünüyorum," dediğinde Vanessa'nın yutkunduğunu görünce tüm bu olanlar için kendisini suçladı. Farkında olmadan onda yanlış bir izlenim bırakmış olmalıydı.

"Üzgünüm ama bütün bunları hiç yaşanmamış sayacağım," diyerek karşısındaki genç kızı teselli etmeye çalıştı. "Senin için doğru kişi ben değilim, Vanessa. Aşk sandığın bu şey bile aslında aşk değil. Bir gün doğru kişiyi bulduğunda bana hissettiğin şeylerin gerçek olmadığını

göreceksin," dedikten sonra Vanessa'nın bu kırgın hâline daha fazla bakamadı ve hızla geldiği yöne doğru yürüdü. Zamanla bunu aşmasını ümit ediyordu.

Vanessa duyduklarıyla ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Peter'ın söylediklerinin etkisinden çıkamıyordu. Reddedildiği için değildi onun üzüntüsü, asıl canını yakan başka bir kadının varlığıydı. "Az önce onu öptü mü? Sanırım hâlâ şoktayım." Hanks'in sesini duyunca başını çevirdi ve lanet korumalarını gördü. Bari böyle bir anda peşini bıraksalardı.

"Arsızlıkta zirve yapmış olmalı," diye gülerek konuşan Elijah'a kaşlarını çattı. Reddedildiği için zaten kötü durumdaydı!

"Zavallı doktor, evlilik hayalleri kurarken ansızın tacize uğradı." Bunu diyen Vincent gülüşünü zor tutuyordu.

"Pislikler!" diye bağırdı. "Burada teselliye ihtiyacım var benim!"

"Bir daha ilk adımı siz atmayın, efendim," dedi Hanks eğlenen bir ifadeyle.

Elijah kahkaha atmamak için yanaklarının içini ısırırken, "Ya da öpeceğiniz adamları önceden bize bildirin ki sizin için küçük bir araştırma yapalım," diyerek ciddi bir duruş sergilemeye çalıştı. "Böylelikle hayatlarında biri var mı yok mu, anlarız."

Vincent ise yaraya tuz basıyordu. "Veya bize bir iyilik yapın ve kimseyi sevmeyin. Böylece sizin depresyon sürecinizle uğraşmak zorunda kalmayız."

Vanessa düşüncesiz korumalarının söyledikleriyle iyice çıldırdı. "Kovuldunuz! Bir daha hiçbirinizi görmek istemiyorum!" diye bağırarak okuldan çıkmıştı. Bu üçüne bazen katlanamıyordu!

"Geçen hafta da kovmamış mıydı bizi?" diyen Hanks sonunda rahat bir şekilde gülebilmişti.

"Hayır," diyerek karşı çıktı Elijah. "Cuma günüydü o, yanılmıyorsam dün cumaydı," dediğinde üçü de kahkaha atmıştı.

"Haydi, gidip onu bulalım," diyen Vincent yüzünü buruşturdu. "Tanrı'm, birini öylece öptüğüne inanamıyorum. Erkekler konusunda da eğitmeliyiz onu, fazla kız gibi," dediğinde aynı anda gülerek küçük patronlarını teselli etmek için okuldan çıktılar. Ya da daha fazla çıldırtmak için de olabilirdi. Sonuçta küçük bir kadını teselli etmek üçünün de ilgi alanına girmiyordu.

Kolombiya

Gölge, "Lanet olsun, Lucas! On gündür senin hatan yüzünden yanlış adamın izini sürüyorum!" diyerek telefonda gürlediğinde çok sinirliydi. İşe yaramaz yardımcısı yüzünden günlerdir yanlış iz sürüyordu.

Elindeki küçük bavulu yanındaki adama verdi. Hızlı adımlarla onu bekleyen özel jete doğru yürürken burnundan soluyordu. Lucas'ın, "Şikâyet etmeyi bırakır mısın, dostum?" diyen sesi onu daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Anlaşılan onun için geleceğini önceden öğrenmiş ki yine izini kaybettirdi. Ayrıca benim sayemde küçük bir tatil yapmış oldun." Oraya gidip bu işe yaramaz çocuğun ses tellerini sökmek istedi. Bu iş için Dilsiz Kızı tek başına Alaska'da bırakmıştı! On gündür ondan uzak kaldığı yetmezmiş gibi o aptal kadın odasındaki kameraları da sökmüştü. Onu görmeden geçirdiği koskoca on gün dayanılır gibi değildi!

"Tatile ihtiyacım yok, ahmak herif! İstediğim şeyi buldun mu?" diye ona kızdığında Lucas'ın korkudan yutkunuşunu duymuştu. Yeterince onun canını sıkmışken kendi iyiliği için Gölge'nin istediği şeyi bulmalıydı.

Lucas'ın keyifli sesini duyunca bulduğunu anladı. "Evet, buldum," diyerek bunu doğruladı. "Sen orada Cabo de la Vela nehrinde kulaç atarken ben bu aptal çiçek için on gündür Nepal dağlarına tırmanıyorum. Yakıcı güneş yüzünden bu dağlarda kıçım pişti! Geri döndüğümde maaşıma yüklü miktarda zam istiyorum," diye homurdanan yardımcısının söyledikleriyle günler sonra keyfi yerine gelmişti. Günler süren bir aramadan sonra nihayet istediği çiçek bulunmuştu.

"Çiçeğe zarar gelmesin," diyerek onu uyardı. "Onu istiyorum Lucas, anladın mı? Gerekirse öl ama o şeyi bana ulaştır." O çiçeğin hangi kıtada yetiştiğini bulması haftalarını almıştı ama buna değmişti. Onu ait olduğu kişiye götürecekti.

"Ölmek mi?" diyen Lucas bir küfür savurmuştu. "Bu lanet şey yüzünden kaç mağaraya girdim, haberin var mı senin? Yılanlarla kapıştım, aslanlarla boğuştum, nehirde timsahlarla savaştım, dağların tepesindeki kartallara göğüs gerdim ve sen bana öl mü diyorsun?" Lucas'ın abartılı isyanına dayanamayıp kahkaha attı. Bunların hiçbiri olmadığına emindi çünkü Nepal, kuraklık ve çoğunlukla çölün hâkim olduğu bir yerdi.

"İşte, bu yüzden bu görevi sana verdim," diye konuştuğunda hâlâ gülüyordu. "O kadar şeyle senden başka mücadele edecek birini tanımıyorum."

"İstifa ediyorum!"

"Kabul edilmedi."

"O zaman aldığım paranın iki katı?"

"Yarın sabah o çiçek bana ulaşırsa beş katı."

"Anlaştık!"

Uçağa binmeden önce bir sigara yaktı. Nasıl olsa uçağı kullanacak pilot bile onun emrindeydi. Kalkıştan önce bir sigara içmesi gerekiyordu. Kulağındaki kulaklıkta tekrar Lucas'ın sesini duydu. "Bu çiçek neden bu kadar değerli? Zaten çok değişik bir bitki. Mağaradan çıkardığım an solmaya başladı. Bana bu şeyin güneşten nefret ettiğini söylemeliydin! Kasabaya indiğimde yerel halktan yaşlı bir kadın güneş gördüğü için öldüğünü söyledi. Elimde bir saksı ve şemsiyeyle yeniden dağa tırmanmak ne kadar zordu, biliyor musun? İkinci bir çiçeği saksıya koyup şemsiyeyle aşağı indim! Kasabaya yeniden gidip gün ışığı sızdırmayan bir kutu aradım. Bu da yetmezmiş gibi bu koca kutuyu saatlerce taşıdım. Ayak işlerini bana yaptırmaktan vazgeçmelisin. Tanrı aşkına, bu çiçek kimin için?" Tüm zahmetlerin karşılığını fazlasıyla alacağını biliyordu. Tüm o yorgunluğuna değecek bir meblağı alacağını bildiği için o işkenceye katlanmıştı.

Gölge, "Yine çok konuşuyorsun, Lucas," diyerek aramayı sonlandırdı. Değerli olan o çiçek değildi, çiçeği vereceği kişiydi.

Çiçek ve Dilsiz Kız birbirine çok benziyordu çünkü ikisi de güneşten korkuyordu. Çiçek yapraklarını yapıştırarak yaptığı o çiçek koleksiyonu defterinde sadece bir sayfa boştu. Brudley Orkidesi. Dilsiz Kız o çiçeğin hiçbir yerde bulunmadığını ve bulunmasının imkânsız olduğunu söylemişti. Türü tükenen bir çiçek olduğuna çok emindi. O gece terasta Gölge'ye defterindeki çiçekleri anlatırken Gölge, çiçeği zerre kadar önemsememişti. Fakat Dilsiz Kız, defterindeki tüm sayfalar dolunca dilediğinin gerçekleşeceğini söylemişti. İşte bunu duyduğu an işler Gölge için bir anda değişmiş ve çiçeği bulmayı aklına kazımıştı. Şu zamana kadar onun tüm dileklerini gerçekleştirmişken içlerinden birini yarım bırakamazdı. Her ne kadar bu,

onun Gölge'den istediği bir dilek olmasa da... Ortada bir dilek varsa mutlaka gerçekleşmeliydi. O defterin son sayfası da dolmalıydı ve o, tüm dileklerine kavuşmalıydı.

Sigarası bitince izmaritini ayakkabısının ucuyla ezdi ve kısa sürede uçaktaki yerini aldı. Başını koltuğa yaslayınca günlerdir olduğu gibi yine o Türk kızı aklını meşgul etmeye başlamıştı. Onu görmek istemişti fakat odasındaki kameralara bağlanamamıştı. O an öfkeden deliye dönmüştü ama küçük melezin kendince onu cezalandırdığını da biliyordu. Dudakları yavaşça kıvrıldı. En çok da o huysuz hâlini özlemişti. Her defasında gözlerini kırpıştırarak Gölge'ye bakardı. Üstelik bunu herkesin içinde yapar ve farkında olmadan Gölge'yi uzun uzun izlerdi. O bakışları aklından çıkmıyordu. Ya son gün yaptıklarına ne demeli? Aptal yaratık sırf onu kendi ayaklarına getirmek için nasıl da ona meydan okumuştu! *"Güneşine gelmeyecek misin, Avcı?"* demişti. *"Solduracak mısın beni?"* Gölge'nin bloğu onları izlerken bunları söylemiş ve ona elini uzatmıştı. Zedelenen egosu şöyle dursun, Avcı güneşi için gururunu bile ayakları altına alabilirdi. O Avcı'nın güneşiydi, karanlığına doğan tek ışıktı.

Güldü, o farkında değildi ama aslında Gölge'nin tüm iplerini elinde tutuyordu. Özellikle alt dudağını bilerek ısırıp ona cüretkâr gözlerle baktığında. Siktir! Onu görmeliydi!

Alaska-Sitka

Gölge uçaktan iner inmez vakit kaybetmeden yola koyulmuştu. Arabaların az olduğu orman yolunda hızla hareket ederken aniden frene basarak arabayı yolun ortasında durdurdu. Yüreğinde bir sızı oluşurken arabadan nasıl indiğini bilemedi. İki adım attığında gördükleriyle yutku-

narak başını yukarı kaldırdı ve gökyüzüne baktı. Sanki bu Yeşil'e geç kaldığını gösteren bir işaret gibiydi. Karanlık duygular onu içine çekerken nefessiz kalmış gibi gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Kar," diye fısıldadı. Yüzüne düşen küçük kar taneleri neden canını yakıyordu, bilmiyordu. Ve tam o esnada dilsiz bir kızın sessiz çığlıkları ıssız yolda kulaklarında yankılandı.

"Unutma Avcı, ilk kar tanesi toprağa düşene kadar yaşatabilirim begonyaları."

"Kahretsin!"

Hemen arabaya binip gaza yüklendi. Geç kalmıştı, ona söz verdiği günde burada olamamıştı! Hayır, yersizdi endişeleri, oraya gittiğinde ona gülümseyen kadını görecekti. Aksi olamazdı, olmamalıydı. Yumruk yaptığı elini direksiyona geçirirken öfkesi onu bırakıp gitmesineydi. Boşuna gitmişti çünkü babasını ondan alan adamı yine elinden kaçırmıştı! Bulacaktı, bulacak ve hak ettiği ölümü ona yaşatacaktı. Gözlerinin önünde babasını ondan alan adamı yaşatmayacaktı. O adam hayatının dönüm noktası olmuştu. Kalem tutan eli o günden sonra silah tutar olmuştu. Kendi adaletini yıllardır kendi sağlamışken onu bulmadan durmayacaktı. Gloria'nın tüm ailesini kana boğmak yetmezdi ona, tıpkı kendi babası gibi onun da babası yaşamayacaktı. Gloria hayatına planlı bir şekilde girmişti çünkü o lanet kolye yüzünden babasını kaybetmişti. Gloria'nın da her şeyini kaybetmesini sağlamıştı ama babası yaşadıkça sönmeyecekti içindeki öfke ateşi!

Dişlerinin arasından, "Hera'nın Kalbi!" diye konuştuğunda o kolyeyi tasarladığı güne binlerce kez lanet okudu.

Arabayı okulun arka kapısının önünde durdurup telefonu çıkardı. "Kapıyı aç," dedikten sonra içerideki adamının cevap vermesini beklemeden aramayı sonlandırdı.

Kısa süre içinde büyük demir kapı onun için açıldı. İçeri girdiğinde her zamanki gibi arabanın anahtarını onun için çalışan gardiyana verdi ve hızla bahçeye doğru yürüdü. Adımları sabırsız, gözleri ise bahçenin her karesinde onu arıyordu. Fakat kar yağıyordu ve bu soğuk havada dışarı çıkmayacağını iyi biliyordu. Çıkmamalıydı da çünkü üşür, hasta olurdu. Yaklaşık on dakikanın sonunda devasa bahçeden çıkmıştı. Ceketinin iç cebinden çıkardığı siyah kelepçeyi bileğine takarak okula girdi. Onun kelepçesi diğerleri gibi gerçek değildi. Mahkûmların dikkatini çekmemesini sağlayan sembolik bir şeydi. Koridordaki gardiyanlar ve bazı mahkûmların meraklı bakışları eşliğinde asansöre bindi. Sürekli ortadan kaybolup geri dönmesi onları düşündürüyordu. Kapılar kapandığında sabırsızca yumruk yaptığı elini açıp kapatıyordu. Onu görmeliydi.

Nihayet asansör durduğunda hiç vakit kaybetmeden hemen koridora girdi. Odak noktası olan odaya doğru yürürken sabırsızlığı hızla attığı adımlara yansıyordu. İki koridor daha döndükten sonra onun odasının önünde durdu. Bizzat kendi yaptırdığı özel güvenlik sistemine elini yerleştirince kapı onun için açılmıştı. Onun odasına girdiğinde gözleri aceleci bir şekilde Yeşil'i aradı ama bulamadı. Burada değildi. Sakinliğini korumaya çalışarak küçük kütüphanesine ve banyoya baktı. Hiçbir yerde onu bulamamıştı. "Nerede bu kız?" dediğinde aklına yemekhane gelmişti. Odasında olmadığı zamanlarda ya bahçede olurdu ya da yemekhanede.

Odadan çıkmak için tam bir adım atmıştı ki pencerenin önünde gördüğü saksıyla sertçe yutkundu. Küçük adımlarla pencerenin yanına geldiğinde gördüğü manzara canını sıktı. Begonyanın sarı çiçekleri kurumuş ve solmuştu. Yaprakları döküldüğü için eski hâlinden çok uzaktı. Toprağı kuruyan solmuş çiçek sanki günlerdir hiç sulanmamış gibiydi. Ölmüştü, evet, sarı begonyalar ölmüştü.

Çiçek umurunda bile değildi! O nefret ederdi çiçeklerden fakat Dolunay Surat'ın bu lanet çiçek üzerine söyledikleri gelmişti aklına.

"Sana sözüm olsun Avcı, ilk kar tanesi düşene kadar begonyaları yaşatmak için burada olacağım," demişti ama yoktu ve begonyalar ölmüştü.

"Neredesin, Dilsiz Kız?" diye sessizce konuştuktan sonra hemen odadan çıktı. İçindeki sıkıntıdan kurtulamıyordu.

Daha iki adım atmıştı ki koridorda elindeki dosyayı inceleyerek ona doğru gelen arkadaşını gördü. "Erich!" diyerek hemen aralarındaki mesafeyi kapattı. "O nerede?"

Erich ona kızgın olduğu için, "Bu soru için biraz geç kaldın," diyerek sitem etti. Günlerdir Yeşil'in durumunu ona söylemek için arıyordu fakat bir türlü ona ulaşamamıştı.

Ve korkuyu iliklerine kadar hisseden adam için zaman durmuştu. "Öl-Öldü mü?" Hayatında ilk kez konuşmakta zorlanıyordu. Bunu ona yapmış olamazdı. Sadece üç gün gecikmişti, ona böyle bir vedayı yaşatmış olamazdı.

Beni bırakmamış ol.

Erich ona cevap vermedikçe korkusu çığ gibi büyüyordu. Erich sustukça aklında onlarca ölümcül senaryo oluşuyordu ve hepsi de onu kahrediyordu. Kaşlarını çatarak Erich'in üzerine yürüdü ve beyaz önlüğünün yakasını sertçe kavradı. "Bana cevap ver! O nerede?" dediğinde sesinde duyacaklarının hiddeti vardı.

Erich, "Kriz geçirdi ve..." deyip sustuğunda karşısındaki adama ne denli bir acı yaşattığının farkında bile değildi.

"Ve?" diyerek yutkundu.

"Komaya girdi! Duydun mu beni, Yeşil senin gidişinin ertesi günü komaya girdi! Sen hangi cehennemdeydin,

Drew!" diye bağırdığında önce onun yakasını tutan elleri gevşedi, daha sonra elleri güçsüzce iki yanına düştü. Komaya mı girmişti? Nasıl?

Kaskatı kesilirken duyduklarına inanamıyordu. Giderken gördüğü o ıslak gözleri geldi aklına, içi acıdı. Tartıştıklarını hatırlamak ise Drew için dayanılmaz bir acıydı. Onu kırmış ve ağlatmıştı. İlk günden beri üzerine titrediği kadını ondan ayrılacağı gün incitmişti. Babasının gelmeyeceğini, onu gönderen kişinin babası olduğunu söyleyerek onu ağlatmıştı. Gözlerinden akan tek damlaya tüm hayatını feda edecek biriyken onu ağlatmıştı. Kimse değil, bunu kendisi yapmıştı. Devamında olanlar o gün onu üzdüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Onunla gelmeyeceğini söyleyince öfkesine yenik düşüp çok ileri gitmişti. Yeşil'in ona dair hatırladığı son şeyin bu olmasını istemiyordu. Türk Kızı'na dair hatırladığı son şeyin ona döktürdüğü gözyaşları olmasını istemiyordu.

Gölge kendisini yarı yolda kalmış gibi hissederken ilk kez ne yapacağını bilmez bir hâldeydi. Yıllardır ölü yüreği hiç ummadığı bir yerde, aklına bile gelmeyecek hasta bir kızla yeniden hayat bulmuştu. Ölüme mahkûm, hasta bir kız ona yaşadığını hissettirmişti. O adım adım ölüme giderken gülüşleri Gölge'yi iyileştiriyor ve yaşatıyordu. Sanki kendi ömründen çalarak ona veriyordu. Karanlığa teslim olmuş ruhuna küçük bir gün ışığı gibi doğmuştu. Güneşten korkan bir kız onun güneşi olmuştu. Ölen bir kız onun nefesi olmuştu. Kahretsin, nasıl bir çelişkiydi bu? Bedeninde hayat bulan her duyusu onunla yaşam bulmuşken gidişi onu bitirirdi! Bunun için mi girmişti hayatına? Gidişiyle bir kez daha öldürmek için mi?

"Beni ona götür!" Diyebildiği tek şey bu olmuştu.

Erich arkadaşının gözlerinde gördüğü yıkımla buruk bir şekilde tebessüm etti. "Hep imkânsıza vuruldun, dostum," dedi acı içinde ve yürümeye başladı. Drew'i çocuk-

luğundan beri tanıyordu. Asla kolayca sahip olacağa şeylere ilgi duymazdı. Uğruna mücadele etmediği, kanını ve terini akıtmadığı hiçbir şeyi sahiplenmezdi. *Benim* diyeceği her şey onun için zorlu olmalıydı. Tüm o zorluğu aşıp ödülüne kavuştuğunda ise onu bir parçası olarak görürdü. Ona sahip olmak için geride bıraktığı her parçası için onu daha çok sahiplenir ve kendisine ait kılardı. Drew zoru severdi ama ilk kez imkânsıza âşık olmuştu.

Birlikte yukarı çıkarak Yeşil'in olduğu odanın önünde durdular. Kapıyı yavaşça açıp içeri girdiği an boğazında bir yumru oluştu. Başını kaldırdığında yataktaki kızı gördü, nefes alamadı. Adımlarını güçlükle hareket ettirdiğinde sarsılmış bir hâlde onun yanına gelebilmişti. "Dolunay Surat?" diye mırıldandı. Korktuğunu fark etti, onu makinelere bağlı bir şekilde yatarken görmek onu korkutmuştu.

Uyan ve bana bak.

Beyaz yastığın üzerine kor gibi dağılan kızıl saçları onu yakıyordu. Sararmış teni her zamankinden daha solgundu. Güldüğünde ortaya çıkan gamzelerini görmeye muhtaçtı. Dudaklarındaki oksijen maskesinden nefret etmişti. Onun gülüşünü gizleyen her şeyden nefret ederdi. Ama onu çıkaramazdı çünkü hasta ciğerlerine buhar aşılıyordu. Boynuna ve köprücük kemiğinin biraz altına yapıştırılmış kablolar nabzını ölçüyordu. Çıplak bedenini örten tek şey göğüslerinin üzerine kadar gelen beyaz çarşaftı. Elini tuttuğunda hissettiği soğuklukla ürperdi, üşüdü. Canı yanıyordu, yatakta her şeyden habersiz uyuyan kadına baktıkça canı çok yanıyordu. "Uyanacağını söyle bana," dediğinde sesi kısık çıkmıştı.

Uyanmalısın.

Erich elinde tuttuğu dosyaya baktığında iç çekti. "Komaya giren biri yaşam ve ölüm arasında bir yerdedir," diyerek arkadaşına baktı. "Bu iki ucun arasında ise ara kade-

meler vardır. Somnolans dediğimiz şey, yani letarjide hasta uykuya eğilimlidir ve sesli uyarılara cevap verir. Bu üçüncü derecede bir komadır çünkü bir soru bile sorduğunda seni duyar ve cevap verir. Letarjide hastanın komadan çıkma şansı oldukça yüksektir," diyerek duraksadığında Gölge, Dilsiz Kız'ın içinde bulunduğu şeyin bu olmadığını anlamıştı. Eğer öyle olsaydı Yeşil onun sesine tepki verirdi.

Erich başka hasta yakınlarına tıbbi bulgulardan bahsetmez, genelde onların anlayacağı şekilde olanları anlatırdı. Fakat Drew'e bunlardan bahsedebilirdi çünkü gereken tıbbi donanıma sahipti. Erich kadar olmasa da bu konuda bilgisi olduğunu biliyordu. Drew'in tıp fakültesini yarıda bıraktığını biliyordu. Babası öldüğü sıralar liseden yeni mezun olmuş ve tıp fakültesini kazanmıştı. Lakin hiçbir zaman bir doktor olmak istememişti. Drew, babası istediği için doktorluğa yönelmişti çünkü asıl istediği babası gibi iyi bir tasarımcı olmaktı. Babasının ölümü ise ondan her ikisini birden almıştı. Fakülteden ayrılıp kayıplara karışmıştı. Üniversiteyi bırakmış olabilirdi ama sağlık konusunda gereken alt yapıya sahipti. Bu yüzden Yeşil'in ilaçlarını onun için hazırlıyor, hangi aralıklarla kullanması gerektiğini Yeşil'e hatırlatıyordu.

Erich bütün bunları biliyordu. Hatta çoğu zaman Yeşil kriz geçirince ona ilk müdahaleyi yapan kişinin Drew olduğunu tahmin ediyordu. Çünkü Yeşil ne zaman onun yanında fenalaşıp bilincini yitirse, onu odasında ilk müdahalesi yapılmış bir hâlde buluyorlardı. Bu yüzden Erich onunla tıbbi şeyleri konuşurken anlayıp anlamayacağı konusunda hiç endişe etmiyordu. Kaybolduğu o süre zarfında genelde tıbbi ve siyasi şeyleri araştırıp okuduğunu tahmin edebiliyordu. Evindeki tüm kitapların bile bunlarla ilgili olduğuna yemin edebilirdi. Can sıkıntısını genelde daha sıkıcı şeylerle gidermeye çalışacak kadar dengesiz biriydi.

Erich, "İkinci kademe stupor," diyerek ona komanın diğer aşamalarını anlatmaya devam etti. "Sesli uyarılara cevap vermez ve hastayla ilişki kurabilmek için kuvvetli uyarılar uygulamak gerekir. Tekrarlanan uyarılara hasta gözlerini açar. Bu sırada sözlü emirleri yerine getiremez veya emri yavaş ve yetersiz şekilde uygular. Fakat kısa süre sonra tekrar derin uykusuna dalar çünkü sana cevap verse bile bu komadan çıktığı anlamına gelmez," dediğinde Gölge, Erich'in ses tonundan bunun da olmadığını anlamıştı.

"Ve üçüncü kademe, yani koma. Hasta dış uyarılarla uyandırılamaz. Hafif ve orta dereceli komada hasta ağrılı uyarıyı lokalize edip eliyle uzaklaştırmak ister veya yüz buruşturma gibi genel bir cevap verir. Derin komada ise her türlü uyarıya refleks düzeyde bir cevap bile alınamaz. Sadece vejetatif fonksiyonlar korunur," diyerek bitirdiğinde sıkıntıyla yataktaki kıza bakıyordu.

Gölge hoşnutsuz bir ifadeyle, "Yani bizi duyamaz ve şu anda canını yaksam bile tepki vermez mi?" diye sorduğunda bu zaten bildiği bir şeyi sesli bir şekilde teyit ettirmekti. Avuçlarının arasına aldığı soğuk eli şefkatle tutuyordu. Test etmek için bile olsa onun canını yakamazdı.

Erich başını sallayarak onu onayladı. "Kriz geçirdiği an oradaydım. İlk işim vital fonksiyonları ayakta tutacak önlemleri almak oldu. Nörolojik oryantasyonlu bir muayeneyle muhtemel sistemik veya nörolojik nedenleri araştırıyoruz. Sonuç ne olur, bilmiyorum ama kozal tedaviye başladık," diyerek elindeki dosyayı Drew'e uzattı. Yeşil'in son on gün içindeki raporlarına bakınca ne demek istediğini daha iyi anlayabilirdi.

Gölge dosyayı almak yerine kaşlarını çatarak arkadaşına ters ters baktı. "Yaklaşık on gündür uyuyorsa demek ki bir şeyleri eksik yapmışsın, Erich!" Hâlâ uyanmadıysa gereken her şeyi yaptıklarını söyleyemezdi. Onu böyle görmeye katlanamıyordu.

Erich genelde bu tür fevri hasta yakınlarına alışıktı fakat burada unutulmaması gereken bir şey vardı. Erich yatakta yatan hastanın en yakınlarından biriydi ve Yeşil'e olanlar en az Drew kadar onu da kahrediyordu. "Sakin ol, Drew," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. "Diensefalon, mezensefalon ve pont-" demişti ki Gölge bağırarak onu susturdu. "Bana sinir sisteminin işlevinden bahsetmeyi bırak! Tüm bunların sebebi olan bulguları duymak istiyorum! Neden kriz geçirdi?" Dilsiz Kız neden komaya girmişti? Asıl bilmek istediği buydu çünkü bir şeyler yaşanmış olmasaydı bu hâlde olmazdı.

Erich'in gözlerini kaçırdığını görünce Yeşil'in elini bırakıp ona doğru yürüdü. "Ne saklıyorsun?" Onu iyi tanıyordu, mutlaka ondan bir şeyleri gizliyordu.

Erich asıl nedeni ona söyleyemezdi. Eğer Yeşil'in nelere tanık olduğunu öğrenirse Drew'in rahat durmayacağını iyi biliyordu. İşlerin daha da karışmasını istemediği için bu konuda sessiz kalmakta kararlıydı. "Bir şey sakladığım yok," diyerek onu geçiştirdi. "Bana haber verdiklerinde Yeşil'in çoktan bilinci kapanmış ve dış dünyayla olan bağlantısı kopmuştu." Yalandan nefret eden arkadaşına belki de ilk kez yalan söylemişti.

Gölge, Erich'in ona yalan söylediğini anlamıştı fakat bu konuda ısrarcı olmadı. Çünkü Erich'i tanıyordu, eğer ona yalan söylüyorsa önemli bir sebebi olmalıydı. Vakti olsaydı bunu kendi araştırırdı ama şimdilik tek önceliği Dolunay Surat'tı. "Hazırlıklarını yap," diyerek kararlı bir şekilde Erich'e baktı. "Bir saat içinde onun kalp naklini bizzat sen yapacaksın." Bunları söyledikten sonra yatağın kenarına oturup Yeşil'i izlemeye başladı. Belki de son kez.

Erich duyduklarıyla afalladığı için ilk birkaç dakika boyunca konuşamadı. Konuşmayı çok istedi lakin duyduklarını bir türlü idrak edemediği için konuşmak müm-

kün değildi. Drew gerçekten ona böyle bir şeyi söyledi mi? "Ne?" dediğinde onu anlamaya çalışıyordu. "Ameliyat mı?" Sesi kısık çıkmıştı fakat daha sonra, "Sen çıldırmış olmalısın!" diye bağırdı. "Ölmek mi istiyorsun?" Böyle bir şeyi asla yapmayacaktı. Komadaki bir hastayı ameliyata alarak ikisini birden öldürmeyecekti! Bu daha önce hiç denenmemiş bir şeydi. Kabul edilebilir hiçbir yanı yoktu!

Gölge, Yeşil'in ateşten daha koyu kızıl saçlarının bir tutamını parmağına doladı. Parmağında onun yumuşak ve parlak saçlarının dokunuşunu hissederken büyülenmiş gibi onu izliyordu. "Uğruna ölmek için fazlasıyla güzel bir yaratık," diyerek iç çekti. "Hayatımdaki en güzel hata."

Parmaklarını sinirle saçlarından geçiren Erich, aklını kaçıran arkadaşına bakıyordu. "Tanrı aşkına, kendine gel! Yeşil'e bunu yapmaya hakkın yok, serseri! Hepsi şöyle dursun, öleceksin it herif!" diyerek öfkeyle haykırdı. Drew'in her konuda kendi bildiğini okuması onu deli ediyordu.

Fakat Gölge onu duymuyormuş gibi yataktaki küçük mucizesini izliyordu. Onunla olan her anısı gözlerinin önüne gelmeye başlamıştı. İçten bir şekilde tebessüm etti ve elini tutarak avuç içine dudaklarını bastırdı. "Ona değer Erich, gitmesine izin veremem." Onu tanıdığı gece zaten kalbi kendisine ait olmayı bırakmış gibi ona atmaya başlamıştı. Kalbi en başından beri ona aitti. Şimdi yeniden doğmak için Gölge'de olan emanetini geri almalıydı. Onun kalbiyle nefes alıp yeni bir başlangıç yapmalıydı. Belki de kalbinin olması gerektiği doğru kişiyi sonunda bulmuştu.

Tek pişmanlığı sesini hiç duyamayacak olmasıydı.

"Komadaki bir hastaya nakil yapamam, bu çok riskli! Ölmek için farklı bir yol dene!" Erich onu bir şekilde bu uçuk fikirden vazgeçirmeliydi. Kendi arkadaşının celladı olmayacaktı. Drew bencillik yapmayı bırakmalıydı.

"Eğer sen yapmazsan yapacak birilerini bulacağımı iyi biliyorsun." İtiraz istemeyen sesiyle Erich'in sinirden gözleri doldu. Tanıyordu onu, aklına koyduğu şeyi yapardı. Fakat Erich nasıl onun kalbini Yeşil'e takacaktı? İşte, bunun düşüncesi bile onu kahrediyordu. Peki, işe yararsa Yeşil'e ne diyecekti? Üstelik kalp nakli olsa bile Yeşil'in uyanıp uyanmayacağı belli değildi. Onu komaya sokan kalbi olabilirdi ama şu anda onu komada tutan sebep kalbi değildi. Hasta kalbi vücudunun birçok yerinde derin hasarlar bırakıyordu. Nakil işlemi onu bir anda iyileştirmezdi. Bunun için ağır ve sancılı bir tedavi sürecine girmeliydi.

Erich, "Uyanırsa seni soracak," diye fısıldadı üzgün bir ifadeyle. "İlk seni soracak."

"Hiç gelmedi dersin." İçi acıdı, gözlerini yumdu. "Seni unuttu dersin." Kelimeler boğazında düğüm olunca bir süre duraksadı. "Hasta bir kızı hayatıma almayacağımı söylersin."

Gölge son kez uzun uzun izledi onu. Son kez baktı onunla ilgili her şeye. Her zerresine veda eder gibi son kez baktı ezbere bildiği yüzüne. Yeşil'in üzerine eğilerek dudaklarını alnına bastırdı ve küçük bir öpücükle ona veda etti. Dudakları onun soğuk yanağına sürtünerek kulağının yakınında durdu. Yeşil'in kulağına fısıltıyla, "Hoşça kal," dedikten sonra Erich ile son tahlilleri yapmak için odadan çıktı. O belki onlarca can almış bir seri katil olabilirdi fakat küçük bir kız için kendi hayatından vazgeçmesini de bilirdi.

Yeşil yaşayacaktı, yaşamalıydı. Göğsünde onun kalbini taşıyor olsa bile yaşamalıydı.

"Oluruna bırakşak
her şey yoluna girecek aslında
ama biz çırpınmaya devam ediyoruz.
Bilmiyoruz ki
çırpındıkça daha çok batacağımızı."

KAKTÜS TEOMİ

To Live